CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2018

Praznicul Naşterii Domnului

Slujitorii bisericii nu-L recunosc pe Domnul în cuvântul de azi. Mărturisirea păcatelor aduce vindecare. Duhul rătăcirii şi duhul descoperirii.

O, cum să nu vin la voi, cum să nu stau cu voi, fiilor care-Mi aşterneţi ca să vin şi să Mă dau vouă cuvânt de mângâiere Mie şi vouă, şi înţelepciune lucrată din cuvântul Meu pentru voi şi pentru cei ce Mă caută de la voi spre ei? O, cum să nu vin să petrec cu voi clipe dulci, aducere-aminte a lucrării lui Dumnezeu pe pământ?

N-am unde să Mă mai duc ca să-Mi fie bine şi să-Mi fie primit cuvântul cu care grăiesc între voi, fiilor. Eu sunt Cuvântul Tatălui. Cuvântul este numele Meu şi lucrarea Mea, dar cei ce cred că este Dumnezeu în cer, aceia toţi Mi-au făcut oprire, Mi-au pus hotar şi zic toţi că numai acum două mii de ani am lăsat cuvântul Meu oamenilor, iar mai mult nu vor să audă, dar şi cuvântul Meu de atunci au dat ei să-l ştie şi să se trufească apoi că-s cunoscători şi că sunt păstori şi stăpâni de suflete, şi mai mult nu se poate peste ei, că au scris pe ei nume de slujitori ai lui Dumnezeu fără să semene ei cu Domnul, fără să le fi fost dat lor de sus pentru marea lucrare de povăţuitori spre cer ai oamenilor căzuţi de la poruncile lui Dumnezeu, pe care nu le mai caută nimeni peste viaţa lor. Eu însă vin cuvânt pe pământ ca să-i izbăvesc de întuneric pe cei ce cred venirea Mea, pe cei ce Mă aşteaptă pentru ei, şi să-i aşez să Mă împartă în lung şi în lat pentru cei ce au urechi ca să şi audă cu ele dacă le au.

O, cum să nu vin să stau cu voi şi să facem petrecere sfântă la masă cu sfinţii, fiilor? O, pace vouă în zi de praznic de naştere a Mea pe pământ, de aducere-aminte a zilei în a cărei noapte M-a aşezat între oameni prunc născut mama Mea Fecioara, în care Tatăl M-a aşezat prin Duhul Sfânt ca să Mă fac om şi să Mă nasc prunc şi să cresc apoi atât cât sunt în cer din vecii de-a dreapta Tatălui.

O, pace vouă de ziua Mea de naştere aşezată de Tatăl în timp acum două mii de ani, fiilor primitori de Dumnezeu! O, fiilor, în noaptea aceea măiastră s-a scris peste timp un nou început, începutul cel de la Hristos, şi S-a mângâiat Tatăl mult, mult pentru această împlinire izbăvitoare de om, şi s-a mângâiat toată zidirea lui Dumnezeu. O, fiilor, Dumnezeu e Dumnezeu, iar Lui Îi trebuie mângâiere mai mult decât omului, că de la toţi oamenii Mă doare şi suspin, şi nu sunt iubit ca un făcător, ca un dăruitor de viaţă şi de bine pentru om. O, dacă omul ar avea frica şi credinţa că viaţa lui merge mai departe după adormirea trupului, ar căuta să-şi facă şi pentru apoi agonisită şi mângâiere ca să aibă, dar aceasta nu poate oricum să-şi agonisească decât cu iubire de Dumnezeu prin ascultare, şi apoi mângâind pe Domnul cu viaţa şi cu purtarea lui de zi şi de noapte, de nedespărţirea lui de Dumnezeu, fiilor.

La tot poporul credincios cuvântului Meu din zilele acestea, iată ce-i spun: Fiilor, luaţi aminte la povaţa cea din Scripturi pentru creştini, căci scris este: *«Mărturisiţi-vă unii altora păcatele voastre ca să vă vindecaţi unii pe alţii»*, ca să aveţi prin păreri de rău şi prin ridicare vindecare adevărată prin biserică, ajutorare frăţească, armonie care vindecă şi menţine sănătatea, iubirea, fiilor, ca în cer. Grăirile dintre voi să însemne soare, lumină, voie bună plăcută Mie şi vouă, alin, mângâiere ca în cer, şi toate gazdă pentru Domnul şi pentru sfinţi, iubire şi bucurie, care nu mor şi nu omoară apoi, că multe bucurii dintre oameni sunt moarte negândită de ei pentru sufletele lor.

O, fiilor, nu vă siliţi spre multe numai ca Marta. Un singur lucru, să nu-l uitaţi pe acela, că acela trebuieşte: ca Maria ascultarea de Hristos şi tânjire după El în voi, petrecerea voastră cu Domnul, şi a Domnului cu voi, şi aceasta înseamnă venirea Mea la voi ca la cei din Betania, unde mergeam şi petreceam cu ei şi-i aveam pe ei mângâierea Mea, precum Eu eram mângâierea lor. O, Eu de aceea am aşezat pe pământ această lucrare şi această casă a ei şi cuvântul de sus în ea, casa voastră cu Mine, fiilor. Nu-i mai am pe toţi credincioşi, că unii s-au dus de lângă Mine şi de lângă voi, de lângă casa venirii Mele la voi, dar fac aducere-aminte de zilele cu alai când mergeam să Mă arăt cu voi oamenilor ca să audă ei de venirea Mea la voi cuvânt pe pământ, şi când spuneam peste voi în zile sfinte ale iubirii voastre cu Domnul şi vă spuneam vouă că aş face din noapte zi, şi din zi aş face noapte când te vedeam, poporul Meu, cu dragoste de Mine lucrând pentru faţa Mea pe faţa ta între oameni amorţiţi pe loc şi reci de Domnul pe pământ, şi-i însufleţeam pe ei cu faţa Mea de peste tine. O, iarăşi aş face aşa şi acum şi iarăşi aş spune ca atunci, aş opri timpul pe loc ca să nu mai treacă, să nu se mai sfârşească petrecerea Mea cu voi, pentru care voi faceţi pregătiri şi vă aşezaţi apoi liberi pentru mângâiere de la unii la alţii, de la Mine vouă, şi de la voi Mie. O, aş face ca pe vremea lui Iosua, ucenicul Meu cel credincios, pentru care s-a oprit timpul pe loc ca să poată el să fie biruitor peste vremea cea rea. O, s-a oprit timpul pe vremea lui ca să biruiască poporul Domnului. Se va opri iarăşi timpul, precum este scris că Eu, Domnul, Mielul Hristos, voi birui pe satana şi toată lucrarea şi slujitorii lui, şi timpul nu va mai fi apoi, şi soarele va străluci de şapte ori mai tare şi toate sunt scrise să se împlinească. O, dacă timpul s-a oprit atunci pentru Israel, s-a oprit şi soarele din călătoria lui de zi. Dacă timpul se va opri, şi soarele se va opri şi va fi ziua cea fără de noapte, şi noapte nu va mai fi, şi tot ce este scris să fie aşa va fi. Amin.

În zilele facerii nu a fost timpul, fiilor, ci doar s-au

așezat legile tuturor lucrărilor facerii, legile veșniciei, în care nu este timpul, dar a început timpul din pricina căderii din veșnicie a omului, căci omul n-a rămas supus lui Dumnezeu Făcătorul, Care cu atâta măiestrie a zidit toate la locul lor, și apoi pe om. O, așa ar trebui să fie și pe pământ. Pentru toate lucrate de om trebuie să fie un maestru, de la care să ia omul și să facă apoi, iar dacă face de la el, de la îndemânarea sau de la învățătura de sine, o, nu e măiastră lucrătura lui, ci e slabă, e fără putere, e străină de sănătatea cu care ar fi fost să fie lucrată lucrarea lui, căci omul trebuie să ia ca să aibă.

Fiilor, fiilor, acest cuvânt, măiestrie, este un cuvânt mare, și iată, nu orice lucrare a omului poate fi măiastră, ci numai cea pe care o ia s-o lucreze de la un maestru, așa cum Eu, Domnul, i-am spus lui Solomon să meargă la cei dăruiți cu măiestrie ca să zidească mărețul templu de atunci, iar regele s-a supus și a ascultat așa, că a avut înțelepciune cerută de la Domnul s-o aibă și de aceea s-a supus, iar cine nu are de la Domnul înțelepciune dată, acela nu se supune, ci lucrează ca el și de la el, și nu așa se lucrează în veșnicie și pentru veșnicie ca să aibă omul.

Fiilor, fiilor, pentru toate tainele facerii și a legilor ei între cer și pământ am pus grijă mare și oprire mare pentru această pricepere a tainelor lui Dumnezeu, căci încă din rai omul a ales trufia și a căzut prin ea pe pământ. I-am dat apoi omului trufaș de pe pământ necunoștința tainelor facerii. Nu orice om de pe cale poate vorbi despre facerea lui Dumnezeu ca să cerceteze el și să spună oamenilor despre cercetarea sa. Cărora Eu le-am descoperit, aceia au grăit de la Mine, și se cunoaște aceasta, că le-am dat cât am găsit de cuviință pentru știința oamenilor, dar cine a vorbit de la el singur, de la cercetarea sa peste facerea lui Dumnezeu, aceluia i s-a dat duhul rătăcirii, de vreme ce rătăcea, că umbla unde nu trebuia, și iată, trufia omului l-a făcut să-și ia singur dreptul de a da oamenilor cartea minții lui, și oamenii s-au dus spre rătăcire, căci tainele facerii și toată lucrarea lor sunt în mâna Mea, și nu trebuie ispitit Dumnezeu, căci cine umblă unde este al Domnului de știut, acela este om trufaș, și trufie împarte, și se va vedea această greșeală când Eu, Domnul, Mă voi descoperi desăvârșit cu cele ce omul nu avea cum să le priceapă fără Învățător, fără Maestrul Cel din cer, și a Cărui măiestrie n-o poate atinge mintea omului de pe pământ ca să grăiască despre ea oamenilor, iar duhul rătăcirii umblă din om în om peste pământ și-i desparte de Dumnezeu pe cei ce n-au învățător, de la care să ia pentru ei.

Voi, cei ce sunteți și lucrați ca fii adevărați ai poporului cuvântului Meu, voi, fiilor, stați cu rugăciunea înaintea Mea și cereți ca David să vă izbăvesc de duhul cel rătăcitor de adevăr pe pământ și spuneți Domnului: *«Înalță-Te peste ceruri, Doamne, Dumnezeul nostru, și peste tot pământul slava Ta să fie, ca să se izbăvească cei iubiți ai Tăi!»* Amin.

O, ar trebui să nu mai bâjbâie omul prin întuneric pentru știința lui, că pe pământ e întuneric mult, și toți oamenii Îl supără pe Dumnezeu. Cel bine făcut, cel bine crescut este cel ce nu-L supără pe Dumnezeu și nici pe semeni și nici pe oricare altă făptură, ci, din contra, acela poartă și împarte har, că are de la Mine.

O, dacă s-ar cuminți singur omul, dacă s-ar curăți singur, nu l-ar mai curăți bolile și suferințele și necazurile, de care-și face singur rost, și ar căuta pe omul cu măiestrie pentru cei din jurul lui și a cărui lucrare seamănă cu a lui Dumnezeu.

Iar după această grăire a Mea voi sta cu voi cu mama Mea Fecioara și vom grăi vouă cuvânt de naștere de sus, fiilor, iar acum primim colindători și le dăruim bunătăți de sărbătoare de naștere, și toate să fie iubire în ziua aceasta sfântă, așa cum Eu v-am povățuit pe voi să lucrați pentru această întâlnire între Noi și voi cu cei ce vin să colinde pentru nașterea Mea.

O, ce bine i-ar fi omului dacă ar avea împărțită lui cunoștință de sus, și nu din firea lui, sau luată de la om, căci omul a căzut din rai prin neascultare de Domnul și nu are cum să fie deștept, de vreme ce a greșit încă de la început. Vin Eu, vine Domnul să-i dea omului, iar voi aplecați-vă și așa să luați de la Mine, fiilor.

Și acum rămâneți cu cartea deschisă ca să Mă așez în ea cu mama Mea Fecioara, că suntem împreună sărbătoriți, Eu și ea în zi de naștere a Mea pe pământ, când Eu, Cel născut între oameni acum două mii de ani, cuvintez peste voi și vă spun: Pace vouă, pace, fiilor, pace peste voi de la Domnul, de la cuvântul Său de peste voi! Amin, amin, amin.

25 decembrie 2017/7 ianuarie 2018

Soborul Maicii Domnului

Omului îi trebuie naștere de sus ca să umble apoi în iubire. Învățătură despre iubirea cea sfântă, cea curată de trup. Omul trebuie tot timpul să grăiască cu Dumnezeu.

Fiilor, fiilor, am stat cu cei din cer și cu voi la masă de praznic de naștere și am primit la iesle cetele de colindători, după datina cea de acum două mii de ani, când au venit magii cu daruri scumpe și păstorii de la stână, care au văzut îngeri vestindu-Mă născut pe pământ, căci îngerii Mă colindau cu slavoslovii cerești deasupra ieslei nașterii Mele, iar aici unde-Mi așez cuvântul când el se naște din Mine, din gura Mea ca să-l așez pe pământ, iată, au venit colindători și au cântat nașterii Mele și s-a legat petrecere sfântă și ne-am mângâiat Noi și voi, iar acum iarăși cuvânt de naștere vine în carte pentru mărturie, căci din străbunii cei sfinți s-a așezat zi de slăvire pentru mama Mea, Fecioara care a născut pe Dumnezeu Fiul pe pământ. Ne așezăm iarăși la masă de cuvânt și hrănim cu el, hrănim pe cei din cer și pe cei de pe pământ, care caută spre locul acesta din care se împarte râul cuvântului Meu, așa cum este scris de apa care adapă peste tot pe cei ce beau din ea cu dor, fiilor.

Pe pământ, măi fiilor, omul ar trebui mult, mult să grăiască cu Dumnezeu, mult și tot mereu, și să se dea Domnului cu dăruire și cu iubire, cu cuvânt de iubire între om și Dumnezeu. O, așa a fost mama Mea, Fecioara care M-a născut prunc între oameni, după ce M-a primit de la Tatăl și de la Duhul Sfânt trimisul Tatălui prin înger, iar Eu am crescut prunc pentru ca să Mă nasc, și dacă M-am născut M-am arătat între oameni crescând apoi până la vârsta de bărbat desăvârșit, ca apoi să Mă ia oamenii pământului și să Mă dea spre jertfire pe cruce, dar a venit după aceea învierea Mea, semnul prin care M-am arătat Fiul lui Dumnezeu, trimisul Lui, Mielul Cel pentru junghiere venit pe pământ, precum era scris despre Mine în Scripturi, iar mama Mea Fecioara grăia mult, mult cu Dumnezeu, mult și tot mereu, și lua de la Domnul putere și iubire, răbdare cerească și mângâiere, că mare ca a nimănui pe pământ a fost misiunea ei, și a fost ea prin nașterea Mea din trupul ei cel fecioresc împlinirea proorociilor, lucrarea de mântuire a oamenilor pierduți din Dumnezeu, și pentru care Tatăl M-a trimis pe pământ și M-am făcut om.

O, mama Mea, o, mamă, în cetatea cuvântului Meu e masă de sărbătoare pentru Mine și pentru tine, mamă. Unul

lângă altul am fost în ziua aceea de naștere a Mea când s-a împlinit promisiunea cea prin prooroci vestită de Dumnezeu că Se va naște un Mântuitor pe pământ. O, ce zi de serbare pentru Noi aici! Ne facem cuvânt în cetate și se va duce el și va colinda prin casele celor ce au pe Dumnezeu Cuvântul de dragoste a lor, că mulți sunt cei ce Mă caută și-și hrănesc sufletul cu dragostea aceasta, cu venirea Mea cuvânt pe pământ în acest timp.

O, pace vouă vă spunem, Eu și mama Mea Fecioara! Intrăm în casele voastre cu praznic de naștere așa cum intră preotul din casă în casă vestindu-le creștinilor nașterea Domnului. Călătorim ca magii, dar venim din cer până deasupra cetății cuvântului, și călător este cuvântul și colindăm lumea cu el în lung și în lat. Mama Mea Fecioara vă spune ca și Mine: Pace vouă! Binecuvântată să fie grăirea ei peste casele voastre în zi de praznic sfânt. Amin.

Ca și Fiul meu vă urez: pace vouă! Intrăm cu daruri cerești zidite din cuvânt. Vă colindă Cuvântul lui Dumnezeu și al mamei lui Dumnezeu, iar voi faceți-le prielnică împlinirea lor, a urărilor de sus.

Fiilor, fiilor, intru la voi cu Fiul meu Iisus Hristos, Care S-a născut pentru voi pe pământ între oameni. Ne facem dulci, că așa lucrează sfinții din cer. O, așa să iubiți să fiți și voi, acest fel de urare vă aducem, dulci să fiți și să vă purtați. Numai că toți oamenii, ba chiar și creștinii nu știu să se folosească sfânt de iubirea cea sfântă, pe care n-ar merita-o niciun om născut din om, după ce omul a călcat peste ea încă din vremea lui cea din rai.

Omul trage spre trup iubirea care vine spre el. Omul nu știe ce să facă cu iubirea, căci n-o cunoaște pe ea, fiindcă ea nu este de pe pământ. Ea este în cer, și din cer coboară ca să se dea omului, numai că omul nu știe că naștere de sus îi trebuie ca să umble apoi în iubire. E tare slab omul. El dă trupului ceea ce este al sufletului, și dă sufletului ceea ce este din trup. Omul strică iubirea și face trup din ea.

Fiilor, fiilor, iubirea este curată de trup, de cele ale trupului. Omul care-și desfată trupul și simțirea trupului, unul ca acela este departe, departe de iubirea cea sfântă, cea curată de trup. Bogați și săraci, domni și cerșetori, n-au habar de taina cea de sus a iubirii veșnice. Oamenii se încântă unii de alții, de aceea n-au minte și nici vreme să afle iubirea și să se dea ei pentru creșterea lor din Dumnezeu, și de aceea trebuie să ia din cer învățătură tot omul de pe pământ și să caute în toate clipele vieții lui grăirea cu Dumnezeu, cu Cel sfânt.

Se va întreba omul: Ce așa de mult și de mereu aș avea de grăit Domnului? Fiilor, fiilor, mă dau pe mine de pildă și spun la tot omul că eu, mama lui Hristos, mama fecioară, am grăit cu Tatăl tot timpul, toată viața mea pe pământ. N-aș fi putut să stau cu sufletul uscat și fără de viață în el o clipă măcar. N-aș fi putut să iau de pe pământ din nimic viață pentru sufletul meu ars de dorul de Dumnezeu, plin de iubire pentru el. Dacă n-ai pe Dumnezeu cu tine viețuind pe pământ, o, unde și la cine vei poposi după adormirea cea din urmă a ta?

Am grăit cu Tatăl Dumnezeu în toată vremea mea pe pământ, și tot așa și în cer grăiesc. Nu I-am cerut nimic pentru mine, o, nu I-am cerut așa. Nu ca să-I cer ceva grăiam cu Tatăl, ci ca să-L am de Tată al sufletului meu și ca să știe de mine de la mine în toată vremea mea și să mă dăruiesc Lui iubindu-L din toate măruntaiele mele, după porunca iubirii de Dumnezeu. Și apoi durere am purtat, durere pentru Tine, Fiule Hristos, după ce ai venit de la Tatăl și Ți-am fost eu cale de venire. O, Ți-am purtat apoi durerea, că erai Cel neiubit pe pământ, Cel îndurerat, și grăiam cu Tatăl și luam mângâiere când Îi grăiam, că mare durere am purtat pentru Tine, Cel atât de îndurerat, mereu îndurerat, îndureratul meu copil. O, numai pentru durerile lui Dumnezeu am păstrat inimioara mea și n-am putut păstra în ea altă durere. A făcut Dumnezeu pe om din pământ după ce a zidit cerul și pământul, iar omul cel zidit a fost să fie legătura dintre cer și pământ, între cele văzute și cele nevăzute ale facerii, lumea cea nevăzută, cea din cuvânt zidită să fie. Eu, Fiule Iisus, a fost să înțeleg deplin lucrarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și rostul lui Dumnezeu între El și om, între cer și pământ. Aș vrea să-l rog pe om să se deștepte la această veste și să vrea ca mine să fie, să-L înțeleagă pe Dumnezeu și toată taina Lui, ca apoi să înțeleagă iubirea și lucrarea ei lucrată de om, așa cum de Dumnezeu este lucrată.

O, fii ai cuvântului de sus peste voi, viața mea a fost iubirea, fiilor, și toată îmi era spre cer și toată lucra să-i trag la Tatăl pe cei din preajma mea și să-i încredințez iubirii. N-am vătămat pe nimeni cu iubirea mea, n-am căutat pentru mine prin ea, ci numai Dumnezeu a însemnat ea în mine, și din mine spre oameni, și am fost omul-minune și iubirea era minunea.

Iată ce vă învăț, fiilor. Când dați să căutați iubire, când vi se pare că iubirea caută spre voi, o, aduceți-vă aminte de adevărul ei, de curatul ei ca să-i știți fața și ca să nu vă încântați ca niște meritoși. O, nu căutați să câștigați ceva, căci omului de pe pământ trebuie să-i fie frică de iubire, de vreme ce nu știe să umble sfânt pe calea ei spre cer ca să n-o murdărească prin dorințe care nu sunt din ea. Omul nu se smerește în fața iubirii. El dă să ia din ea pentru el și se arde de tot și vede apoi că n-a umblat cu frică de Dumnezeu pentru calea iubirii. Omul care dorește pentru iubire acela nu mai dorește nimic, nimic pentru el, și păzește iubirea, o ferește de el însuși, căci iubirea de Dumnezeu nu este om, numai că omul nu știe carte din cer. El citește carte numai de pe pământ și rămâne cu cititul și atât, iar iubirea stă la poartă, ea nu poate intra în om, căci omul a nesocotit iubirea și i-a dat altă față și i-a pus numele pe ceea ce nu este iubirea. De aceea povățuiesc pe orice suflet să grăiască cu Dumnezeu mult, mult, până ce va căpăta din cer smerenia iubirii și fața ei cea sfântă.

O, dați-vă Domnului pentru plămădire nouă, pentru naștere de sus, mereu, mereu, fiilor, că altfel vă răniți unii pe alții căutând pentru voi. Numai cel ce are deplină lepădare de sine nu cade din iubire, o, numai acela, dar omul are nevoie de multe, și mereu are și-și tot cumpără de toate om de la om, și așa a înțeles el să-și hrănească viața și să și-o îngrijească tot mai bine și să nu-i lipsească nimic pentru viața trupului, și nu mai poate fi vorba de niciun gram de mucenicie, de dragoste de Dumnezeu în căutarea omului.

O, copii creștini ai cuvântului de sus, fiilor, fiilor, stați bine treji spre veghea vieții voastre, ca nu cumva să credeți zadarnic că iubiți pe Domnul și că mergeți ca El și după El. O, aveți grijă să aveți pe Domnul în casă cu voi, căci cine nu-L are în casa lui, acela trece spre păcat. Voi însă dovediți-I că-L aveți cu voi și în inimi, dar și în purtare față de El și față de frați.

E zi de praznic de naștere, iar eu vă învăț taina și lucrarea iubirii de Dumnezeu, taina vieții creștine, fiilor. O, îndeletniciți-vă să grăiți Domnului mult, mult și mereu, căci cei ce nu ascultă așa nu-L iubesc pe Domnul. Așadar luați de

la mine îndemn și înțelepciune pentru iubirea voastră de Dumnezeu, că fără maestru de la care să învățați și să luați lucrare, voi nu lucrați cu măiestrie pe cele ce v-au fost împărțite să le lucrați pentru Dumnezeu cu voi și pentru voi cu Dumnezeu. Acesta a fost colindul meu în casele voastre, cuvântul meu cel pentru voi în zile de praznic de naștere.

Iar Tu, Fiul meu Iisus, ia mângâiere din lucrarea mea de peste ei. Iată, Fiul meu iubit, iată ce hrană am pus eu pe masa poporului Tău ca să Te bucur, Doamne. Amin.

— O, mama Mea, iubirea de Dumnezeu ți-a fost viața ta toată. O, auziți voi, fii ai cuvântului Meu! Lecții de iubire trebuie să vină din cer mereu la voi, aceasta lipsește de pe pământ, iar Eu, Domnul, iar și iar vă spun, rămâneți cu cartea deschisă că iar și iar se vor așeza în ea lecții proaspete pentru iubirea voastră de Domnul, pentru naștere de sus, fiilor, iar voi, ca niște născuți de sus fiți gata în toată clipa, fiți gata pentru veșnicie cu Dumnezeu în fiecare clipă. Aceasta este iubirea cea lucrătoare, în timp ce oamenii își adună comori pe pământ și nu-și pregătesc veșnicia bogată. Dar voi iubiți, iubiți pe Dumnezeu, în toată clipa grăiți cu El, în toată clipa fiți cu El și veți fi fiii iubirii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2017/8 ianuarie 2018

Sărbătoarea Sfântului Apostol, întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan

Minunea grăirii lui Dumnezeu cu omul mângâie puterile cerești și sfinții. Biserica cea dintâi a rodit sfinți pentru cer. Sfântul Ștefan însuflețește poporul cuvântului. Îndemn pentru lucrare cu ascultare.

O, ce frumos, ce frumos este pentru cei din cer să vorbească Dumnezeu cu omul pe pământ, ce frumos! Această minune mângâie puterile cerești, mângâie sfinții, mângâie pe Dumnezeul lor. O, iată de ce iubesc atât de mult cei din cer acest așezământ sfânt, cetatea Mea cea de azi, așezată pe pământ de cuvântul Meu și de brațele celor ce-Mi sunt poporul Meu apropiat, și curge cuvântul Meu și se așează în cartea sa din zilele acestea spre mângâierea făpturii, că toată făptura tresaltă și se înfioară cu bucurie de nedescris când Eu, Domnul, grăiesc cuvântul vieții veșnice și-i dau veșniciei arvuna pentru ceea ce va primi în ea curând, curând.

Iar și iar grăiesc la voi și cu voi, fiilor, că am primire la voi și am cărare ca să vin și ca să intru, și frumoase sunt sărbătorile sfinte împodobite în minunea glasului lui Dumnezeu la masa lor de pe pământ! Ce fericire ar fi mai mare pentru cetele de sfinți ca și venirea Mea cu ei pe pământ, unde Ni se deschide și intrăm și grăim și lăsăm spre mărturie semn scris că am grăit, că am vizitat pământul și Ne-am însemnat pe el cu numele și cu lucrul cel de sus?

Încă o zi de cuvânt din cer la voi, fiilor de la izvor. În mijlocul vostru curge ca izvorul cuvântul Meu peste pământ. Această cetate poartă peste ea tronul cuvântului. Trebuie să fie prea încuiat la minte și la înțelegere omul care are parte să afle și să audă cine grăiește aici și să nu recunoască glasul Păstorului Hristos, Care Și-a dat viața pentru oile Sale.

Cel mai împodobit veșmânt pe care-l poate purta omul pe pământ este Hristos. Un așa om adună spre el pe cei blânzi și luminoși la inimă și la chip, dar și alungă pe cei întunecați și vicleni la inimă și la cuvânt, și așa se alege întunericul de lumină și se duce în lături și rămân lumină cei ce iubesc pe Domnul și Îl descoperă în acest cuvânt sfânt. O, așa era pe vremea când Eu, Domnul, am venit pe pământ și M-am născut prunc și am crescut și am lucrat și M-am dovedit Dumnezeu din Dumnezeu, și Mi-am cules atunci o ceată de ucenici și am lăsat lor așezare bisericească, turmă aleasă prin har ca să prăsească ea și să se înmulțească fiii împărăției lui Dumnezeu, noua împărăție între oameni pe pământ, iar cei întunecați la inimă și la chip stârneau duhul zavistiei și trimiteau furtuni peste cetele de creștini și încercau cu chinuri pe apostolii veghetori peste cei îmbrăcați în Hristos, și suferea pentru Domnul ei biserica Mea cea dintâi, iar slava ei creștea odată cu strâmtorările de peste ea și se deschidea cerul sus și îmbrățișa la sine pe cei albiți prin foc, pe fiii împărăției cerurilor abia născuți ei pentru taina vieții veșnice, și se zideau cete de sfinți veniți de pe pământ și înfrumusețau cerul aceste podoabe ale lucrării credinței, și ce frumos erau primiți în cer cei dintâi copii ai bisericii lui Hristos, întâii născuți ai ei, rodul lucrului Meu cel de treizeci și trei de ani pe pământ între oameni!

Fiilor, fiilor, pace vouă și în ziua aceasta, a treia zi de după praznicul Nașterii Mele cu sărbătoarea lui între voi! Voiesc să-i trag pe toți la Tatăl, pe toți care-Mi primesc cuvântul și credința cea pentru el, așa cum îi trăgeam la Tatăl pe fiii bisericii Mele acum două mii de ani și-i făceam pe ei podoabe în cer. Și acum, iată, zi de pomenire a bisericii de atunci, și scriem în carte numele mucenicului Ștefan, copil tinerel, dar plin de darul Duhului Sfânt, Care Se revărsa din gura lui spre mărturia Mea și a adevărului venirii Mele de la Tatăl pe pământ la oameni în vremea aceea pentru cei ce au crezut acest adevăr.

Dau glas acum acestui mărgăritar ceresc, și va mângâia și va bucura el pe cei din cer, și se va împărți pe pământ această mângâiere cerească, și nu mai este un loc mai dulce pe pământ ca și aici, unde vine Domnul cu sfinții Săi și cu izvor de cuvânt, înfășurând în slavă pe cei ce iau din cer înveșmântându-și viața. Amin.

— O, Doamne, o, Doamne, e mare această fericire, e mare, mare, și nici între cei din cer nu se găsesc cuvinte mari pentru ea ca să grăim mărirea ei! Suntem înveșmântați în ea, Tu ai zidit-o, Tu ai țesut-o pentru noi, cei ce Te-am mărturisit pe pământ cu credința, cu iubirea, cu cuvântul și cu viața noastră până la sfârșit, când ne-am mutat pe aripi îngerești în corturile sfinților Tăi.

O, Doamne, ar fi ceva mai întâi de grăit dintre toate câte ne stăpânesc aici cu fericirea lor, și care nu se suie la mintea niciunui om de pe pământ această fericire ca s-o închipuie pe ea? O, ce măriri cuprind în cer pe cei care poartă duhul mărturiei pe pământ, Doamne Iisus! O, ce mult ai iubit lumea, Doamne, mult ca și Tatăl, Dumnezeule Fiu! Te-a trimis Tatăl în lume din pricina multei Lui iubiri pentru ea. Să audă lumea grăirea mea, a mucenicului Tău Ștefan, acum două mii de ani mărturisitor peste cei necredincioși ai lui Israel, și care au fugit de Tine bâlbâindu-se în vârful limbii că rămân cu Dumnezeul lor.

O, câtă șiretenie pe cei necredincioși, Doamne! Le spun eu acum la cei ce au cunoscut acest cuvânt al Tău de azi, și care, vezi Doamne, s-au tras în lături dacă nu le-a plăcut de viața Ta cu ei de s-au dus să stea cu Dumnezeul lor, cu ceea ce le-a fost lor plăcut și ușor, că au făcut aceștia ca fiii lui Israel și au mințit asupra Ta și a mersului Tău cu poporul rămas, și cu care Tu mergi mai departe. Iar eu îi întreb pe ei, pe cei care s-au tras în lături, îi întreb: cu care Dumnezeu au rămas, și ai cui mai sunt ei acum și cui slujesc și ce slujesc dacă

mai slujesc? O, că mai bine era lor să faci cu ei cum ai făcut cu mine acum două mii de ani ca să nu mă pierd din slava slavei Tale și ca să nu-mi împart în două viața și iubirea, sau să mă câștige de tot cărarea omenească, pe care rămân cei ce-și frâng cărarea spre Tine și se aleg cu alta, așa cum pățesc cei ce se uită în lături sau înapoi, după ce gustă din plin din dragostea Ta pentru oameni, și cu care Te faci cuvânt peste pământ, Doamne.

O, cât de mare, cât de mare este iubirea Ta, Bunule! Nu m-ai lăsat să mă clatin când se putea întâmpla aceasta, și numaidecât m-ai luat în corturile cerești, ca să nu pierd din piept harul cu care m-ai acoperit de slava Ta, și prin care Te mărturiseam celor răzvrătiți și dușmani pe lucrarea Duhului Sfânt, Care însorea lumea pe vremea aceea și-i chema la lumină pe cei săraci cu duhul ca să faci din ei podoabe pentru cer, mângâiere părinților de sus și proorocilor și sfinților, care așteaptă strigând de șapte mii de ani: până când, Doamne?

O, ucenici mici și puțini în mâna lui Hristos prin lucrarea cuvântului Său de peste voi, o, însuflețiți-vă unii pe alții prin har și pentru har și fiți bucurie mare pentru cei din cer pe pământ, că vine cerul pe pământ atât de mult, atât de mereu, atât de bogat în cuvânt și în har în zilele voastre cu Domnul. Cereți putere și veți avea, că Domnul are fluvii de har pentru cei ce sunt cu El pe cale. Dați lumii lumină! Pedepsiți cu ea întunericul lumii, că lumea s-a întors de la Domnul prin oamenii care au ales întunericul, dar facerea toată așteaptă pe Domnul și pe voi, și toată firea suspină și strigă: Vino, Doamne, vino! O, strigați și voi victoria Domnului să vină, măreața biruință a Mielului, căci cerul așteaptă. Sunteți firavi, sunteți plăpânzi? O, nu! Cereți din cer, grăiți cu cerul, grăiți cu Domnul, aceasta trebuie mult. Iată câtă grăire din cer peste voi! Tot așa să urce de la voi spre Domnul minunea aceasta. Curge harul din deajuns, iar voi sunteți puținei, căci duhul lumii a înghițit lumea oamenilor, că aproape nu mai are la cine să strige Domnul și să fie auzit, căci lumea e închisă în întuneric. E nevoie de zdrobit porțile întunericului ca să intre lumină în oameni, și iată, încă nu cred pe Domnul venit în cuvânt pe pământ, nu-L cred cei ce s-au așezat mari peste turmele de oameni și-și zic păstori de suflete, și cheia e luată de ei și nu pot oamenii ieși să primească lumina cuvântului de sus pentru vestea învierii și a înnoirii a toate, precum este scris de înnoirea lumii, iar Mirele vine, vine și tot vine, și somnul îngreuiază pe cei ce nu ies întru întâmpinarea Lui ca să-I deschidă și să-I cânte Celui sfânt venirea, de a Cărui mărire e plin cerul, e plin pământul peste tot.

Hai, hai, însuflețiți-vă tot mai vii, copii de la sfârșit! E vremea voastră, hai! Cuvântul lui Dumnezeu este cu voi și peste voi. El este cel ce poate și cel ce împlinește, și iată, în sărbători venim la voi cu Domnul. Strigăm cu voi, strigați cu noi, hai! Amin.

— O, iată, lecții de dragoste de Dumnezeu, fiilor, și de însuflețire pentru ea! E freamăt între cei din cer în ziua aceasta. Mucenicul Ștefan, copilul cu pieptul plin de har a însuflețit aici la voi duhul, și saltă cei din cer înaintea râvnei lui plină de îndemn cu putere în el pentru voi. O, multă iubire trebuie lucrată, multă ca să fie și ca să nu lipsească ea de pe masa voastră cu Domnul. Iubirea de Dumnezeu aduce toată puterea și toată lucrarea care trebuie să umple acum lumea cu rodul ei cel de aici. Pentru această minune trebuie ascultare, fiilor, și trebuie mereu grijă pentru ea, grijă și împlinire. Cine mai are curajul să se simtă firav sau plăpând la strigarea cea din cer când Eu, Domnul, chem la oaste cerul ca să lupte pentru ziua biruinței împotriva întunericului de pe pământ și să ajute lucrului Meu cu voi și slavei cea de după el? Poporul care vine și tot vine ca să Mă ia de la voi, o, au fiecare treburile lor cei ce sunt acest popor oaspete. Știu acest adevăr, iar voi sunteți osteniți și puținei. O, ce să facem?

Fiilor, fiilor, chemați oștirile cerești! Cei din cer nu mai au decât să ajute mersului Meu cu voi. Această cetate trebuie îngrijită mult și mereu, și trece peste puterea voastră, dar nu mai avem și pe alții, voi știți aceasta. O, lucrați totul cu ascultare, fiilor. Ascultarea face o mulțime de lucruri care sunt de făcut, ea le diriguie sănătos pe toate. Ascultarea face ordine și binecuvântare mare și spor sfânt, voi știți aceasta. Cereți de la Mine să vă însănătoșesc în vremi de neputință și cereți iubirea să vă crească, iar duhul frăției să vă aducă la asemănarea dintre voi din zi în zi mai mult, ca să vă fie la toți la fel măsura dreaptă pentru jertfa voastră de zi cu zi pentru toate lucrările care se cer așezate peste cetate, și, iarăși, în vremi de strâmtorare de timp pentru zilele de pregătire a praznicelor sfinte când ele vin să se așeze pentru primire de popor oaspete la izvor, popor călător spre Domnul.

Ne întărim unii de la alții și ne dăm îndemn, iar Tatăl vede și trimite puteri pentru Noi cu voi, și pentru voi cu Noi și mergem, și mergem, fiilor, că nu e de stat sau de odihnit prin greu, și e de mers. Auziți? E tot de mers mereu, mereu, fiilor. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2017/9 ianuarie 2018

Praznicul Tăierii împrejur cea după trup a Domnului, și Sărbătoarea Sfântului Ierarh Vasile cel mare

Mângâierea este lucrarea Domnului. Ziua cea mare a biruinței așteaptă poporul după chipul și asemănarea Domnului. Îndemnul sfântului Vasile pentru purtare cerească și bună cuviință, după modelul celor din cer.

Cu dor Mă adun cu voi în zi de praznic sfânt, cu sfinții venit la masă aici, fiilor. Dar cu mai mare dor și dragoste binecuvintez în ziua aceasta praznicul care se apropie, praznicul Bobotezei, că voi avea bucuria să strâng la piept popor adunat la apa de izvor a cuvântului Meu, care naște din el făptura cea nouă a omului care crește întru Hristos după adevăr, și Mă voi bucura cu Tatăl și cu sfinții și cu Ioan, nașul Meu de botez, măi fiilor. Ne așezăm de acum și până atunci să pregătim întâmpinarea lor, a celor din cer și a celor de pe pământ veniți la praznic de Bobotează, de înnoire și de mângâiere, mângâierea Mea și a lor, că duhul mângâierii este lucrarea lui Dumnezeu prin acest cuvânt al Meu, cu care poposesc la voi în cetate, fiilor.

O, am cetate pe pământ cu ei, Tatăl Meu. Am casă și primire ca să vin, Tată. Binecuvintează adunarea Mea cu ei și proslăvește pe Fiul Tău cu mângâierea Ta, o, Tatăl Meu!

— L-am proslăvit, și încă Îl voi proslăvi pe El, că am zis încă de acum două mii de ani, și spun și acum la cei ce Te urmează, Fiule scump: *«Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați! O, dacă nu-L ascultați pe El, zadarnic credeți că-I urmați cuvântul, zadarnic umblă după voi cu multa Lui iubire plină de suspin și de dor»*. O, aceasta le spun lor, celor ce azi Te știu și Îți caută șoapta cu care Te dai lor de la izvor, Fiule Iisus, iar mila plânge în Mine de dorul mângâierii Tale, că mult dau să Te mângâi, dar mângâierea Noastră este sfințenia lor, a celor peste care stă numele cel mare de popor al cuvântului Tău.

Binecuvântăm cu dor praznicul de Bobotează și strângerea la izvor a celor cu dorul în piept după Noi și după cetatea Noastră de aici, Fiule Iisus, dar Noi așteptăm cer nou și pământ nou pentru popor sfânt ca și Noi, pentru asemănarea lor cu Dumnezeu clipă de clipă ca să vină clipa Noastră mai curând, căci cerul așteaptă, și va fi să avem ziua biruinței depline și odihna cea de după ea, Fiul Meu scump.

— O, Tatăl Meu, Te scrii cu Mine în cuvânt pe pământ în cartea Mea cea de azi. Ne pregătim de praznic dulce și crește dorul, Tată. Sunt cel supus cu răbdare și cu ascultare în toate, așa cum am fost când eram prunc și M-am lăsat sub tăierea împrejur, după datina părintelui Avraam și a seminției lui cea după trup, și apoi așa cum M-am supus când eram de treizeci de ani legii botezului cu apă prin mâna lui Ioan Botezătorul, și când Duhul Sfânt S-a făcut porumbel alb și Mi-a stat pe creștet, spre adeverirea cea mare că sunt Fiul Tău, iar Tu atunci ai grăit din cer pentru Mine și le-ai spus în auzul lor, al celor strânși la Iordan: *«El este Fiul Meu iubit, întru Care binevoiesc, de El să ascultați!»*

O, s-a pierdut împlinirea acestui îndemn pentru cei botezați cu numele Meu, s-a pierdut, Tată, iubirea multora, precum este scris semnul de dinaintea venirii Mele, și e semn să vin cu slavă și să curm necredința aceasta, că stă lumea în acest întuneric și nedragoste, iar Eu trebuie să vin și să găsesc credință și să pot prin ea, prin fii credincioși să pot împlini cele din urmă cuvinte ale Scripturilor venirii Mele, Tată, o, și cum să nu vin dacă este scris să vin?

Fiilor, fiilor, e zi cu îndoită sărbătoare această zi de praznic sfânt, și lângă ea așez în carte glasul marelui Meu slujitor pentru puterea lui de la Dumnezeu în lupta cu potrivnicul Meu, diavolul, care a înghițit de tot lumea. O, hai, slujitorule mare, Vasile, ierarh după rangul cel sfânt, hai, așează-te în cartea Mea în ziua ta de serbare între sfinți odată cu ziua Mea de praznic, că Eu, Domnul, cu sfinții călătoresc întru venirea Mea cea de azi, că așa este scris. Amin.

— Cu cetele de sfinți, Doamne, precum scrie în Scripturi despre venirea Ta de la sfârșit de timp, așa călătorești, așa călătorim cu Tine între cer și pământ, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu. O, venim, Doamne, cu Tine, venim în cete, venim în sărbători, că sărbătorile sfinților Tăi se fac cărări ca să vii și ca să venim cu Tine, Doamne, că ai făcut cetate pe pământ ca să avem unde să poposim pe loc pregătit, și străjeri care ne cunosc pașii și glasul, Doamne.

O, fiilor din cetate, v-a rânduit Domnul să fiți ai Lui și să stați întru întâmpinarea Lui și a sfinților Lui pentru venirea Lui cu sfinții. E mare orânduială întru purtarea noastră cu Domnul între cer și pământ cete-cete, toți odată după semnalul Domnului, cu toții în dreapta, cu toții în stânga pentru lucrările Sale cu noi. O, luați aminte, luați aminte la taina și lucrarea celor din cer pentru venirea lor cu Domnul și intrarea în cetate la voi. Așa să lucrați și voi în toată vremea înaintea Domnului aici, că în toată vremea sunteți vegheați de puterile cerești în mare ordine și lucrare aici. Așa și voi, cu sfială sfântă să păziți cu pașii în cetate ziua și noaptea față în față cu veghea cerească peste voi și peste cetate, și cu sfântă iubire să vă înfățișați Domnului clipă de clipă, căci Stăpânul cetății este Domnul, și stau de strajă peste tot îngerii, fiilor. Buna cuviință să stăpânească cetatea și purtarea voastră sfântă în duhul frăției cerești, iar slava Domnului să iasă din gurile voastre și să-I dați Lui slavă, fiilor, căci diavolul nu poate îndura sau sta în fața celor ce slăvesc pe Domnul cu dorul în ei. Lumea e peste tot numai întuneric și lucru diavolesc, și e numai păcat pe pământ peste tot. Voi însă păstrați ceresc locul Domnului cu voi, și ca întru cele cerești să locuiți aici, fiilor, că Domnul numai odihna Lui și bucurie așteaptă de la voi, dar și jertfă pentru toate lucrările Lui cu voi. Slujiți-I Domnului și împotriviți-vă diavolului, aceasta aveți de făcut, iar cei ce se împotrivesc diavolului sunt cei ce lucrează pentru Domnul. Amin.

Acesta este cuvântul meu cel cu îndemn pentru ei, Doamne, iar Tu ești Cel ce le-ai dat lor de lucru, că ești Stăpânul lor și ai sfinții în ajutor pentru Tine și pentru ei și lucrezi, Doamne, și-Ți așterni venirea și slava ei cu ei pe pământ, că întru ei Tu ai voit și binevoiești și poți. Amin.

— O, veni-va vremea despre care scrie în Scripturi să vină, o, sfinți iubiți, și a și venit vremea să vin cu voi, să vin iarăși de la Tatăl pe pământ și să vă iau cu Mine, că pentru Mine ați lucrat în lume cât ați stat, iar dacă ați sosit sus slujind Domnului, iată-Mă cu voi în slujire peste pământ pentru Scripturile cele de apoi.

O, popor de la izvor, gata, fiilor, pornim gătirea praznicului Bobotezei. Nu uitați însuflețirea pe care ați luat-o din cer la cea din urmă coborâre de cuvânt la voi. Cu iubire și cu sfială sfântă ca pentru cei din cer, așa să fiți mereu aici, și așa să pregătiți pentru Domnul și pentru sfinți întâmpinarea, ori de câte ori vine la voi cu sfinții.

Binecuvintez de lângă Tatăl pașii celor ce vor porni curând spre izvor de Bobotează, și toată călătoria lor să fie însoțită de îngeri slujitori și ocrotitori! Cei ce vin de dor și cu dor, o, fiilor, să-și dovedească dorul. Mulți dau să vină să grăiască cu voi la sfârșitul zilelor de sărbătoare când sunteți înconjurați de toți cei adunați, dar la masa de petrecere stau fără grai, fără dăruire între voi și ei pentru lucrul sfânt, dar dorul trebuie să fie dovedit, trebuie să grăiască și să se mărturisească el, ca să se vadă și lucrând lucrarea lui. O, nu numai cei de aici să le grăiască lor, ci și ei să lucreze și să aducă bucurie Domnului pe masa cea frățească, și toate se scriu în cer, fiilor.

Iar acum întăresc de deasupra putere peste voi, duh de înțelepciune, armonie, și totul sfânt să fie pentru gătirea zilei de serbare. Întru cele cerești e frumos, frumos, fiilor. Frumos să fie și aici, și să se arate el în zilele de serbare, așa este lucrarea Mea cu voi, la care tot cerul tânjește și privește cu dor, iar Tatăl ne veghează.

O, pace vouă, măi fiilor! Dulci să vă fie dorul și iubirea de Dumnezeu, gândul și fapta lui curată, cuvântul și lucrarea lui cea sfântă, dulci din zi în zi mai sus, mai sfânt, până ce ne vom privi unii pe alții desăvârșit, căci scris este, măi fiilor: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este El».* Iar pentru această fericire aveți și tot aveți de biruit multe, și pe voi înșivă mereu, și veți avea voi apoi bucuria celor biruitori cu Domnul, a celor ce vor fi ai Domnului și cu Domnul mereu și tot mereu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2018

Praznicul Bobotezei

Acest cuvânt vine să înnoiască omul. Vine ziua învierii celor adormiți. Îndemn pentru credință cu roade.

Aici deasupra, oștirile cerești umplu de slava Domnului văzduhul, și veghează cete-cete cei din cer slava sărbătorii, praznic de Bobotează în cetatea cuvântului Meu, Domnul și poporul Său cel de azi, și creștini

cete-cete adunându-se la izvor din depărtări la masa Mea de cuvânt, la petrecere cerească pe pământ aici.

Ies întru întâmpinarea oaspeților și-i cuprind pe ei în slava sărbătorii, slava Domnului, slava Mea cea de sus, atât de măreață ea în cer și pe pământ în sărbători.

Avem aici slujitori care Ne primesc aplecându-se și deschizând Domnului și oștirii Sale de sus. Apoi Noi, și cu voi, slujitori ai Domnului aici pentru venirea Sa cuvânt pe pământ, facem întâmpinarea oaspeților creștini veniți la sărbătoare și le spunem lor:

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Așezați-vă la masă, fiilor! Pașii voștri spre izvorul Meu de cuvânt sunt scumpi la Dumnezeu și sunt doctorie pentru voi și pentru Mine, Cel părăsit de omul de pe pământ și tot îndurerat umblând pe urma lui ca să iau de pe el blestemul cel urât, nedragostea de Dumnezeu, fiilor. O, veniți-Mi la piept. Pașii voștri spre cetatea Mea de cuvânt sunt mângâierea Mea și a sfinților Mei, cu care călătoresc între cer și pământ.

O, fiilor, învățați de la Mine cum să-Mi stați la piept. Cei ce-Mi stau la piept ca Ioan cel iubit, aceia sunt mângâierea Mea, căci din pricina durerii Duhului am nevoie de mângâiere, că pierderea Mea e mare, e omul care nu iubește pe Dumnezeu cu inima și cu viața, cu fața spre Mine mereu, cu grija lui pentru Mine, Domnul vieții omului.

O, pace vouă, iar și iar pace vouă! Ați sosit la izvor, și cuvântul Meu se dă vouă, căci voi veniți și Mă așteptați să vă grăiesc. O, iată popor care-Mi așteaptă venirea! M-am întrebat când M-am suit la Tatăl după învierea Mea și am spus: *«Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?»* Iată, venirea Mea e măreață și se împlinește ea și a găsit pentru ea credință pe pământ.

O, fiilor, vă mulțumesc vouă că auzind de venirea Mea ați crezut în ea și ați venit la ea. Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin, Eu sunt Cel ce grăiesc vouă. Am venit în acest timp că era scris să vin, fiilor. Vă mulțumesc că Mi-ați dăruit prilej să grăiesc peste pământ și să-Mi fac cunoscută grăirea cu care Tatăl M-a trimis.O, hai să stăm la masă și să ne hrănim, Noi, cei din cer veniți la praznic de Bobotează aici, și voi, cei ce-Mi sunteți popor de veghe la izvor, și, iarăși, voi, cei porniți spre cetatea Mea de cuvânt în sărbători, că ați crezut venirea Mea, ați crezut că vine Domnul așa cum este scris.

Unii de la alții luăm mângâiere și putere în zi de praznic de Bobotează, fiilor. Avem cu noi la masă pe Ioan Botezătorul, nașul Meu, care M-a botezat în Iordan în vremea aceea și M-a făcut cunoscut prin botez și M-a mărturisit oamenilor odată cu Tatăl nostru din cer, Care a vorbit la apa Iordanului și a zis din cer: *«El este Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit»*, iar celor ce veneau spre Iordan și se botezau le-a zis Tatăl despre Mine: *«De El să ascultați!»*

O, această zi de amintire o aducem acum și o numim zi de praznic împărătesc și prăznuim pentru ea. Iată, sunteți cei ce prăznuiți la masă cu Împăratul, cu Domnul, cu Mine, Fiul de Împărat, Fiul Tatălui Savaot, o, fiilor, căci vă numesc fii pe voi. Cei ce nu fac voia lui Dumnezeu voiesc și ei să se numească fii, dar iată câtă datorie au apoi cei ce se nasc de sus prin cuvântul Meu, prin care Duhul lui Dumnezeu suflă peste pământ ca să-Și adune oaste sfântă dintre fiii oamenilor și să-i facă fii ai lui Dumnezeu pe cei ce cred și se botează la auzul glasului Fiului lui Dumnezeu, și toate sunt scrise să se împlinească. Să vină și să spună cei necredincioși încă, să vină să arate dacă este ceva neadevărat în toate câte Eu, Domnul, vin și împlinesc pe pământ după hartă, după Scripturi scrise, și care-și așteaptă împlinirea.

O, dacă ar avea omul minte așa cum i-a dat Dumnezeu s-o aibă, ar putea cu ea să-L vadă și să-L înțeleagă pe Domnul în cuvântul acesta plin de vestire de sus și de chemare la viață. Omul însă s-a vândut pe nimic și-și duce mintea spre cele care-l despart de Domnul, de duhul vieții și al tainelor sfinte, de care omul ar fi fost să se bucure mult dacă ar fi căutat cu mintea pe care i-o dăduse Domnul s-o aibă el.

O, atât de mult v-aș tot învăța, v-aș tot îmbăia în apa râului Meu de cuvânt și v-aș tot înnoi prin el mereu, mereu, fiilor. Am venit de la Tatăl, căci este scris să le facem noi pe toate. O, toate Ne ascultă, toate se apleacă spre înnoire, căci este scris de înnoirea lumii. Numai omul, o, numai omul nu se lasă spre înnoire, spre naștere de sus, spre viață nouă apoi, iar Eu am venit și vin să fac această lucrare peste om și să poată el să creadă și să-l bucure venirea Mea și să-i întărească spre Domnul mintea cea rătăcită și rătăcitoare, după ce și-a uitat menirea.

Fiilor, fiilor, sunt Cel ce vă botez mereu în cuvântul Meu. Stați cu el în piept, strângeți-l la piept ca pe ceva ce iubiți și purtați. E mare de cuvânt peste pământ cuvântul gurii Mele, și iată locul de unde el izvorăște, iar voi ați auzit și ați crezut și ați înțeles, fiilor, și v-ați făcut bucuria Mea din vremea aceasta și se bucură oștirile cerești că a găsit Domnul credință pe pământ ca să vină și să grăiască și să se audă grăirea Sa, din care se hrănesc mult, mult cei din morminte, precum este scris, o, și vine în curând pentru ei ziua cea mare, căci se va auzi în lung și în lat mărturia lor, glasul Meu cel de azi pentru cei vii și pentru cei ce dorm cu trupul în pământ, așteptând ziua să se ridice cu trup nou și să mărturisească pe Cel ce îi învie la cuvântul Său peste pământ. Cu praznic de botez sunt și pentru ei în ziua aceasta, căci când sunt ei pomeniți prin grăirea Mea, e gata și sosirea lor acolo unde Eu sunt cu ai Mei, cu glasul Meu de peste ei.

Fiilor, fiilor, când voi auziți cuvântul Meu, o, învățați din el cum trebuie să trăiți și pentru ce să vă închinați viața și zilele ei pe pământ. Cei ce aud pe Domnul în acest cuvânt, dar aud și atât, aceia nu dau să și învețe nașterea lor de sus și menirea lor apoi, a zilelor lor pe pământ. Ați mai auzit de cineva care curăță leproșii și le dă lor firea cea întreagă și sănătoasă? Țin cei necredincioși seama că Iisus Hristos a făcut sănătoși leproșii înnoindu-le și întregindu-le prin cuvânt carnea mâncată de lepră? Iată, Domnul este pentru cei credincioși cu minunile Lui, pe care cei necredincioși nu le iau în seamă pentru ca să le creadă și să vină spre viață, iar Eu stau în văzduh și-Mi las cuvântul peste pământ ca să-Mi împlinesc venirea, ca să împlinesc această Scriptură, pe care nu o iau în seamă cei ce stau cu spatele la Domnul.

O, aveți grijă de credință, de roadele ei, fiilor. Fiii credinței au purtare aleasă, grăire aleasă, dragoste sfântă, naștere de sus mereu, mereu, împărțind mereu, mereu lumina lor, căci sunt ei fiii luminii, sunt cei ce umblă cu lumină, nu cu noapte, nu în întuneric. O, fiilor, credința voastră ar fi moartă fără așa fapte ale ei. Așadar e nevoie de veghe multă pentru ca să le lucrați voi pe acestea, și pentru care trebuie îndelungă răbdare, căci peste cei credincioși Mie vin probe multe care să-i dovedească pe ei prin îndelunga răbdare a toate câte sunt de trecut, iar altfel omul nu se formează cu viața lui cu Domnul, că nici Eu, Domnul, n-a fost să-Mi fie lină viața, ci numai cu urcuș, numai cu lucru mult pentru înviere, până în ziua când a trebuit să Mă las spre jertfire, ca apoi să înviez și să Mă

dovedesc biruitor și să vadă Tatăl aceasta.

O, popor credincios, cuvântul Meu de peste tine se face Iordan și baie de botez, iar tu trebuie să înțelegi adânc înăuntrul tău că vine Domnul pe pământ cuvânt pentru pregătirea unui popor sfânt, cu care El să Se sprijine ca să vină, și ca să călătorească apoi cuvântul Său peste pământ. Taina botezului e taină mare și trebuie să aibă grijă mare de ea cel botezat și îmbrăcat în Hristos. O, bucurați-vă că v-ați ales pentru Domnul, și mulțumiți Lui pentru că v-a dăruit credință întru venirea Lui, fiilor. Petrecerea Mea cu voi, și a voastră cu Mine și cu sfinții, când diavolii văd aceasta ard de spaimă, scrâșnesc cu jale mare, iar Noi și cu voi lucrăm spre ziua biruinței asupra diavolului îmbătrânit în rele, și trebuie credință și multă statornicie pentru ea și multă, multă umilință, fiilor. Unii față de alții umilință să aveți, și numai așa nu vor avea loc diavolii cu pânda și cu lucrările lor, iar voi aveți mereu de lucrat împotriva uneltirilor ascunse ale acestui vrăjmaș ascuns.

Apa învățăturii Mele să beți mult din ea, să beți, fiilor, și să stea ea în voi ca în vase sfinte, și veți fi sfinții Domnului, dar nu uitați: sfinții au biruit lumea și ies din ea și tot ies, și nu stau în ea, căci lumea e murdară, fiilor, iar cămășuța de creștin trebuie să fie curată de lume și de duh de lume, căci lucrarea lor este cămașa cea curată, fiilor.

Acum vă binecuvintez sosirea și plecarea întru ale voastre și luați cu voi locul și cetatea Mea de aici și aveți grijă de ea în voi, căci în lume e întunericul mare, iar aici este lumină mare, fiilor. O, întoarceți-vă întru ale voastre slujiți de îngeri și de sfinți. Din sărbătoare în sărbătoare, din întâlnire în întâlnire nu stați fără Domnul, fără frații Mei de aici, și toate cu umilință purtate în inimi, fiilor.

O, aici a fost trudă iarăși pentru pregătirea acestei întâlniri, iar Eu, Domnul, îi odihnesc pe cei trudiți după fiecare zi de praznic cu trudă pentru ea.

Și acum apele să se sfințească cu numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și cu rostire peste ele în numele Domnului după datina bisericii Mele. Luați sănătate din apa de Bobotează, fiilor, și păstrați-vă întru ea apoi, că iată, este nevoie de putere de lucru pentru Domnul, este nevoie mereu.

Binecuvintez iubirea care v-a adunat în sala de petrecere cu Domnul aici, fiilor. Binecuvintez umilința inimilor voastre, că ea însăși este o binecuvântare pentru cei ce o au ca lucrare a inimii, o, fiilor. Și acum, pace vouă! Petrecerea noastră e dulce mereu. Pace vouă, fiilor! Iar mâine Mă voi scrie în carte cu nașul Meu de botez, Ioan.

Curând, curând, iarăși vom așterne zi de pregătire și de întâlnire aici în cetate. Aici e locul mângâierii sfinților, locul Nostru de mângâiere și de întâlnire cu mângâiere. Oștirile cerești, puterile de sus stau de strajă peste cetate, mereu stau, iar Eu, Domnul, mereu, mereu am peste ea numele Meu cel nou, fiilor, nume mare, *Cuvântul lui Dumnezeu.* Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2018

Soborul Sfântului Ioan Botezătorul

După Domnul se umblă nu numai cu pașii trupului, ci și cu pașii vieții. Iubirea de Dumnezeu cere credincioșie prin lepădare de sine. Îndemn pentru mărturisirea păcatelor. Diavolul se face zână. Creștinul să fugă de femeie.

Acum, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, dacă am ridicat la cer praznicul de Bobotează, spre mărturie înaintea Tatălui că am fost cu voi aici în bucurie sfântă și că voi ați fost cu Mine cu jertfa mâinilor și cu masă de praznic sfânt apoi, ne odihnim acum de osteneala cea pentru sărbătoare și ne așezăm în lucrare de cuvânt, ca să grăim și să punem în carte învățătură de sus pentru poporul care se adună lângă Mine și lângă voi în sărbători la izvor, căci trebuie povățuit și tot povățuit acest popor care umblă după Mine, iar Eu trebuie să-i spun că nu numai cu pasul trupului se umblă după Dumnezeu, ci cu pașii vieții, spre mărirea lui Dumnezeu, spre bucuria Domnului, că nu este mai mare mărire dată de om lui Dumnezeu ca și aceea de a-I fi Domnului bucurie cu viața sa, cu asemănarea sa cu El pe pământ, spre folosul oamenilor fără de cale sub pașii lor, dar care văd mersul cel sfânt al fiilor lui Dumnezeu luminând calea pe care merg, iar această minune atrage omul, fiilor, atrage văzând și înțelegând și simțind apoi în inimă foc și dor de viață vie, așa cum fiii lui Dumnezeu au în ei și în îndeletnicirile lor de zi cu zi, spre slava Mea cu ei pe pământ, fiilor.

Îi chem la masa Mea de cuvânt, îi chem și azi pe cei ce M-au însoțit aici, la praznicul de Bobotează, măi fiilor. O, îi chemăm și pe ei cu Noi în sfatul cel de azi pentru poporul cuvântului Meu, masă din care pot lua și cei ce Îl iubesc, și cei ce nu știu cum să-L iubească pe Domnul cu îndeletnicirile vieții lor.

Veniți, fiilor, cu Mine la masă de cuvânt! Vă trimit carte cu grăirea Mea de azi pentru voi. Ioan, nașul Meu de botez, vă pune și el pe masă învățătură sfântă de ziua lui de sobor între sfinți lângă ziua Mea de botez, dacă el M-a botezat acum două mii de ani în apa Iordanului, că Mi-am plecat capul sub mâna lui ca să știe toți cei care se vor creștini să fie, să știe ei că au nevoie de învățător, de îndrumător, de botezător, de călăuză au nevoie pentru viața lor dacă vor să fie ai lui Hristos pe pământ cât stau, iar cel ce voiește să fie creștin, aceasta trebuie să știe, să aibă pe cineva care să-i numere pașii vieții și căruia să-i poarte recunoștință cu aplecare și să-l primească oricând acela voiește să-i sfințească tot mai mult viața și toate cele tainice ale sufletului.

O, fiilor, grăirea cea de la masă în ziua ce a trecut a fost bucuria cea așteptată de cei din cer, care așteaptă pe poporul acestui cuvânt să aibă duhul înțelegerii pentru iubirea de Dumnezeu, pentru urmarea lui Hristos, fiilor. Iubirea de Dumnezeu cere credincioșie prin lepădare de sine, și trebuie să știe cei ce se vor creștini iubiți de Dumnezeu că nu ei trebuie să-L iubească pe Domnul, ci Domnul trebuie să-i iubească pe ei, și aceia sunt cei iubiți de Mine, fiilor, și sunt cei ce au lepădare de sine, și pe care Eu Mă bizui cu lucrările Mele și îi iubesc pe ei pentru dăruirea lor toată, pentru credincioșia lor, fiilor. Cei ce nu au lepădare de sine pentru ca să poată fi creștini cu folos pentru Dumnezeu, aceia își păstrează loruși multe, și acestea multe ale lor sunt piedici în calea lor spre Domnul, chiar dacă au ca lucru al vieții lor îndeletniciri sfinte, dar acestea pot fi umbrite de moravuri necreștinești, de dorințe vătămătoare de suflet și de multe alte obiceiuri ale firii, și mai ales de prietenia cu lumea, fiilor, și de asemănarea lor cu ea.

Ca să aibă creștinul preț mare pentru cei de pe pământ și pentru cei din cer, el trebuie să dovedească o față sfântă pe chipul lui prin îndeletnicirile lui, și trebuie să-L aibă pe Domnul în el cu fața Sa cea plină de viață din cer, aspru să fie pentru sine și dulce pentru Domnul și cu Domnul. O, și cum este creștinul aspru cu sine însuși, fiilor? Un așa creștin nu-și caută întâietate, ci se depășește pe sine mereu, mereu, ca să se aibă pentru cei din jurul lui și ca să-și simtă viața bucurându-i pe semeni și făcându-le binele cel folositor sufletului lor. Tot

timpul el este gata pentru tot ce înseamnă Dumnezeu și frații, pentru toate câte merg la cer pe această cale, care se cheamă lepădarea de sine, calea pe care i-am spus-o Eu omului s-o ia pentru el ca să Mă poată urma. Un așa creștin e gata în toată clipa să spună: *aici sunt, Doamne, și gata sunt să-mi dau viața, să fiu folosit cu viața mea pentru viața Ta și a fiilor Tăi, care Ți-au dat viața lor Ție, slujindu-Ți în toate și mereu.*

O, creștine, creștine, să nu te măsori tu, să nu te crezi că ești așa, chiar dacă așa faci. Te pot paște apoi pretenții de la ceilalți, nemulțumiri de cum sunt ei cu tine, trufia te poate doborî când nu te aștepți. Și iată, nu uitați, fiilor dăruiți Domnului, nu uitați că vă trebuie pe cineva de care să ascultați tot timpul pentru umilința voastră, măi fiilor, căci Adam s-a dovedit îndărătnic când a dat de peste el pe Domnul, pe Cel Care îi era Povățuitor, și peste Care Adam nu trebuia să treacă, o, nu trebuia, ca să nu moară el.

O, iată cum se moare când se moare, când creștinul cade de pe calea cea cu lepădare de sine pentru ea! Eu am spus răspicat: să vină după Mine numai cei care au puterea să se lepede de sine pentru purtarea crucii, iar altfel nu vine nimeni la Mine dintre cei ce pornesc să vină, dar ei de fapt nu vin, nu vin fiindcă nu știu calea, căci Eu sunt Calea, iar Eu am lepădare de sine, că am părăsit cerul, nu numai pe Mine Însumi, și am venit după om ca să Mă arăt și ca să fie și omul ca Mine când Mă vede cum sunt, și ca să poată el apoi să fie pe cale cu Mine după adevăr.

O, se face curățenie pe calea Mea mereu, mereu, și cad de pe ea cei ce nu au ales pentru ei lepădarea de sine venind după Mine, și este Ioan Botezătorul cel care a arătat cu cuvântul felul cum se curăță calea Mea de cei ce merg pe ea, dar nu seamănă cu Mine prin îndeletnicirile lor, căci sfinte îndeletniciri trebuie să aibă cei ce sunt ai Mei.

Acum, hai, ucenicule sfânt, așează-te în cartea Mea și arată-le calea și spune-le așa cum le-ai spus celor de atunci care mergeau spre tine pentru botez. Tu ești cel ce Mi-ai deschis calea spre oameni și Mi-ai făcut cunoscută obârșia. Hai, e praznic de Bobotează și suntem unul lângă altul cu amintirea arătării Noastre la Iordan. Duhul Sfânt Se face glasul Meu și al tău în zilele Noastre de Bobotează, ale Arătării Noastre în lucrul cel pentru care am venit născuți pe pământ. Amin.

— O, slavă Ție, Învățătorul meu, Mielușul Tatălui și dulce Păstor! Umilința Ta s-a arătat mare de tot pe pământ, Doamne. Cu ea Te-ai arătat că Tu ești Dumnezeu, Făcătorul omului. Umilința a fost cea care ne-a aplecat unul în fața celuilalt când ne-am întâlnit la Iordan. Le-am spus celor de atunci mărturisirea mea despre Tine: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică pe umerii Săi păcatele lumii, și v-am spus că vine după mine un Om Care este înaintea mea, căci era înainte de mine, iar eu am venit să botez cu apă pentru ca El să fie făcut cunoscut în Israel, și am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El, așa cum mi-a spus Cel ce m-a trimis să botez, și mi-a spus: Acela peste Care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, El este Cel ce botează cu Duhul Sfânt, El este Fiul lui Dumnezeu»*.

O, Doamne, o, Doamne, am arătat cu cuvântul felul cum Tu Îți cureți calea pe care vii. Se face curățenie pe calea Ta mereu, căci eu am vestit atunci și am spus când am văzut dintre farisei și saduchei că vin spre botez, și le-am spus lor: *«O, pui de năpârci, cine v-a îndemnat pe voi să fugiți de mânia ce va să vină? Mergeți și faceți roade vrednice de pocăință, și nu mai ziceți în voi că aveți ca tată pe Avraam. O, pocăiți-vă, căci Domnul poate face și din pietrele acestea neamul lui Avraam; și, fiți atenți, securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor, așa că orice pom care nu face rod bun va fi tăiat și aruncat în foc. Iar dacă eu vă botez cu apă spre pocăință, iată-L, vine după mine Cel ce este mai puternic decât mine. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc, El este Cel ce are lopata în mâna Sa curățindu-Și desăvârșit aria. El Își va strânge grâul în grânar, dar pleava cea din grâu o va arde într-un foc care nu se stinge»*.

O, Doamne, tot așa lucrezi Tu și azi, și ai lopata în mână și-Ți cureți calea și ogorul, și cad de pe cale cei ce n-au ales pentru ei lepădare de sine dacă au venit spre Tine, că sfinte îndeletniciri trebuie să aibă cei ce sunt și rămân ai Tăi, căci Tu Te uiți la rod, Doamne, el este cel ce apropie sau depărtează pe cei ce vin să meargă pe cale cu Tine și cu ai Tăi. În puține cuvinte am spus și atunci tot ce trebuie să audă cei ce rămân sau cei ce pleacă sau cei ce dau să vină pe calea Ta, și care au păcat că știu și că nu iau hotărârea să-și salveze viața cea de veci, de stau ei nepăsători de ceea ce va fi să fie cu ei: ori slava, ori rușinea lor. Ce poate să-l salveze pe cel ce voiește să rămână cu Tine? O, rugăciunea îl poate salva, statul lui cu Domnul prin rugăciune sfântă, clipele de întâlnire cu Domnul și cu sfinții, și vorbirea Ta cu el, cu cei mulți ca el, de care ei au atâta așteptare, au atâta nevoie de cei din cer pentru cele cerești peste viața lor cu Domnul pe pământ. Eu am spus și atunci, și spun și acum celor ce caută salvare: Pocăiți-vă, le spun lor!

O, mergi la doctor, creștine, mergi pentru pocăință, mergi și te arată și aruncă în foc păcatele tale, ca să nu rămâi pleava care va fi aruncată într-un foc care nu se stinge. Îți trebuie doctor duhovnicesc la care să mergi cu păcatele tale dacă ți le învinuiești. Dar mai mare doctor pentru tine este cel ce-ți spune el păcatele tale, și care vindecă pe dinăuntru sufletul și trupul tău. Iată, cel ce apasă pe păcatele tale este vindecătorul tău, iar cel ce te batjocorește și te defăimează cu duh de judecată, acela te face mucenic, face ceea ce tu nu-ți poți face, iar tu roagă-te să-ți fie Domnul milos și iertător ție, că ai nevoie de înviere, omule creștin. O, nu deschide gura ca să te ascunzi în tine și să pari nepăcătos, ci lasă-te spre răstignire, ca să ai înviere și viață curată apoi și veșnic dulce, precum este scris de cei ce nu mai pot să moară.

O, fii ai Ierusalimului nou, învățați din Scripturi iubirea de Dumnezeu și curăția, fiilor. Fugiți de diavolul, ca să fugă și el de voi. Diavolul se face zână, dar zâna este vulpea cea prefăcută, și așa a pățit bietul Adam când femeia l-a tras spre moarte, iar când Domnul i-a ieșit în cale să-Și spună durerea cea de la el și să-l întrebe de ce L-a părăsit pentru femeie, omul s-a supărat pe Domnul, Care a umblat la apucăturile lui ascunse în diavolul, și iată, de la început a făcut aceasta omul.

O, fugiți de femeie, fugiți voi, oameni creștini, fugiți de diavolul, care se face zână ca să vă tragă spre slăbiciunea cea urâtoare de viață din cer în om, căci din această pricină nu pot oamenii să vină spre viață, nu pot nici împărații, nici argații, nu pot nici bogații, nici săracii să iasă de sub acest blestem, dar cei ce-L iubesc pe Domnul, aceia sunt cei ce pot aceasta, numai să fie adevărați în iubirea aceasta, căci cine este fariseu nu poate rămâne pe calea slavei Domnului și a sfinților Săi.

Eu, Doamne, am învățat de la Duhul Sfânt să Te cunosc, să Te urmez și să-Ți slujesc venirea și s-o mărturisesc oamenilor. Privesc lucrarea Ta cea de azi aici. O, e mare, Doamne, taina venirii Tale de acum, iar vălul sub care ea stă este și mai tainic. O, de ar înțelege bine aceasta poporul cu-

vântului Tău, poporul cel adevărat între toți cei care-și zic fii ai acestui popor. O, de s-ar grăbi, de ar năvăli toți aceștia spre taina adevăraților fii ai acestui popor! Eu le amintesc lor de Duhul Sfânt, Doamne. Fără El lucrător peste ei nu vor putea ei să vadă ceea ce oamenii nu pot vedea sau înțelege, căci eu privesc și tot privesc calea Ta de azi, și puțini sunt pe ea cei cu lepădare de sine ca să-Ți poată ei ajuta după adevăr. Tu ești Cel lipsit de ajutor, de sprijin de pe pământ. Sunt mici și puține cuvintele mele și ale sfinților Tăi cu care vii mereu și Te așezi în carte spre mărturie, Doamne.

O, binecuvântată este slava Ta de toți cei din cer, numai să găsească ea credință pentru ea pe pământ! Eu sunt ucenicul Tău. Lepădarea de sine este cea care face din creștini ucenici ai Tăi, sprijin Ție, Doamne, așa cum am fost eu. Aceasta le spun eu celor ce sunt și celor ce se știu popor al cuvântului Tău cel de azi. Amin.

— O, ucenicule botezător, e mare, e mare Dumnezeu, dar mari se vor și oamenii, și până la cer se suie dorințele lor, și mintea nu-i duce la altceva, căci duhul umilinței ei nu-l cunosc, nu-i știu aluatul și nici lucrarea. Oamenii nu caută iubirea, ci numai plăcerea. Iubirea însă îi caută pe ei și dă să-i scoată din lagărul minciunii vieții vremelnice. Cei ce n-au pe Domnul în ei se plictisesc mereu și caută mereu să-și umple golul inimii, și mereu sunt goi și mereu caută.

Cobor mereu la oameni și le aduc din cer hrană vie, cuvântul gurii Mele. O, de ar flămânzi ei după hrana aceasta! O, de ar gusta ei din masa Mea dulce! Mila Mea pentru om este mare. Vin din cer cuvânt pe pământ și sunt gata să-l călăuzesc pe om spre cer și spre mila Mea.

Fiilor, fiilor, ridicăm acum la cer cu tot întregul lui praznicul Bobotezei. Odihniți-vă acum de truda cea pentru Mine, și apoi ea așteaptă s-o luați iarăși pe umeri. O, fiți statornici pentru călătoria Mea cu voi. Rămâneți sub sarcinile Mele, fiilor. Eu sunt cu voi, Eu rămân cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2018

Duminica Vameșului și a Fariseului

Învățătură despre viața de fiu cu ascultare. Pocăința îl sfințește pe om.

Intru la tine, popor al cuvântului Meu. Prin cuvântul Meu de peste tine te învăț cum poți să fii fiu al lui Dumnezeu, al Celui ce Își cunoaște fiii, căci scris este: *«Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi»*.

O, e zi de învățătură, fiule, iar tu să te bucuri că vin să-ți grăiesc și să-ți amintesc de îndeletnicirile sfinte pentru cei ce sunt ai Domnului pe pământ și să-ți aduc noi îndeletniciri, sau să-ți amintesc iar și iar de cele pe care ți le-am pus pe masă în vremea statului Meu cu cuvântul în mijlocul tău ca să înveți să fii fiu al ascultării, să-Mi fii popor, să-Mi fii casă pe pământ și să pot veni cu sfinții la tine, fiule, și să grăim cele ale Domnului cu omul și toată învățătura Sa așezată pe pământ. Așadar să ne așezăm și să împărțim duh de ascultare de Domnul, duhul și lucrarea fiilor lui Dumnezeu.

Te-am învățat, poporul Meu, cum să trăiești și ce viață să-ți lucrezi înaintea Mea ca să te văd că asculți și că-Mi ești fiu prin ascultare în toată vremea ta cu Mine pe pământ. Îți spun acum ca să știi: Numai cel ce are dragoste de Dumnezeu Îl poartă cu sine pe Domnul peste tot cu el pentru dragostea cea cu ascultare. O, numai acela este curat cu inima și cu fapta față de Domnul, căci Domnului Îi închină viața, nu altcuiva, iar Domnul este peste tot cu cel ascultător, cu cel ce nu-i dă de scris diavolului, care-l pârăște pe creștin cu orice fel de mică neascultare, cu orice călcare de făgăduință făcută Domnului, căci pentru ascultare trebuie să te făgăduiești, și să nu te dai Domnului numai pe jumătate, că nu așa înseamnă să se nască de sus făptura cea nouă a celui ce vine spre mântuirea cea prin Hristos.

Lucrarea fiilor lui Dumnezeu este ascultarea. Cei ce nu ascultă frumos, aceia își atrag suferință, iar Eu, Domnul, intru la tine, poporul Meu, și-ți aduc iar și iar învățătură și deschid cu tine cartea de învățat, pe care ți-am dat-o până acum, și după care tu îți călăuzești viața cea cu ascultare. O, să nu te crezi că ești împlinit, că ești învățat ca să nu-ți mai trebuiască creștere și povață nouă. Cel ce a învățat, cel ce învață este cel ce așteaptă mereu pe Domnul cu povețe sfinte să bată la ușă cu ele și să intre și să le dea celor ce-I dau Lui viața lor.

A venit timpul să spun la toți cei care M-au cunoscut și Mă cunosc în acest cuvânt, și la toți cei care au mai rămas pe calea Mea, poporul cel ascultător, și iată, spun celor ce duc viață cu rugăciune creștinească, le spun lor că nu este o mai aprinsă rugăciune, mai după adevăr adusă Domnului, mai mare și mai vie ca și ascultarea de Dumnezeu, o, fiilor.

I-am învățat în toată vremea Mea cea de acum, i-am învățat pe cei ce veneau și Mă cunoșteau în acest cuvânt și le spuneam lor să se nască de sus, și să se nască sfinți i-am învățat. Le-am spus să ia de la Mine și să-și formeze viață de sfinți prin îndeletniciri sfinte care să-i dovedească ascultători, îndeletniciri ca niște făgăduințe ținute în fața lui Dumnezeu. Dacă voiești împărăția cerurilor s-o câștigi prin această viață vremelnică, o, nu cu nepăsare pentru câștigarea ei, nu așa trebuie apoi să viețuiești, fiule, ci gata mereu să fii de intrat în ea, și ca la cătănie când ești chemat pentru paza patriei, tot așa să te scoli în fiecare zi îndatorat și să-ți faci înviorarea frate lângă frate și să vadă Domnul aceasta, că dacă te vede codaș sau leneș pentru duhul de creștin și pentru cel al frăției și al jertfei pentru mântuire, o, cu ce să câștigi viața și s-o ai apoi pe veci cu Domnul? Ca să ai pâine pe masă trebuie să semeni grâul și să ai grijă de el și să-l seceri după creștere și după coacere și să faci pâine din el apoi. Iată, toate cer mâna ta, înviorarea ta, ca toate să ți se dea apoi, iar dacă tu te desparți de jertfă, de frați în vremea aceea, o, vei fi despărțit de ei și pentru plata cea frățească a mântuirii, fiindcă Domnul este drept, și împarte după faptă, precum este scris.

Fiilor, fiilor, e zi de tras învățăminte sfinte. Se pune pe masă bisericește învățătura Evangheliei Mele, pilda vameșului și a fariseului, din care fiul creștin trebuie să învețe pocăința și pregătirea sufletului și a trupului pentru vremea postului mare, căruia îi urmează ziua bucuriei, praznicul Învierii Mele, ziua biruinței după suferința Mea de pe cruce.

O, fiilor, pocăința îl sfințește pe om, și pe cel păcătos, și pe cel drept, iar mândria pentru cele bune ale lui îl umple de păcat și pe cel drept, și pe cel păcătos. Adevărații drepți și sfinți au fost și sunt numai cei ce nu știu că sunt așa, ci, din contra, se știu nevrednici și-și plâng nevrednicia de oameni păcătoși și-și cer iertare la Domnul pentru păcatele știute și neștiute, iar aluatul lor este umilința. Cei ce nu au umilință, aceia să se rușineze ca vameșul, și nicidecum să se semețească și să se înalțe înaintea Mea ca drepți, ca mai sus decât cei păcătoși, căci Eu am spus: *«Feriți-vă de aluatul fariseilor»*, aceasta am spus, și numai cei deștepți cu mintea și umiliți

prin firea inimii, numai aceia nu se cred mai sus decât cei păcătoși și lacomi, și iată, trebuie să aibă omul minte ca să poată avea umilință.

În ziua aceasta de pomenire pentru pocăință vă aduc aminte de îndeletnicirile sfinte cu care am povățuit Eu, Domnul, un popor în vremea aceasta, fiilor. Cel ce voiește să se numească și să fie numărat între fiii acestui popor, acela să nu calce peste cele cu care Eu i-am învățat pe ei. De toate, de toate să aveți grijă să le împliniți, dar trebuie să le știți pe dinafară ca să le împliniți, ca să nu le uitați, ca să nu le călcați, fiilor. Vai de cei ce uită mereu și calcă peste cele ce cu sfințenie trebuie lucrate și ținute, căci aceia își strâng suferință și singuri își fac rost de dureri, de vreme ce știu, și nu ascultă de Domnul.

Voi, cei ce încă nu v-ați deprins cu îndeletniciri sfinte lăsate de Mine pe masa acestui popor, iată, încă vă îndemn să căutați să le aflați și să fiți împlinitori apoi. Această ascultare vă va dovedi pe voi fii ai cuvântului Meu din zilele acestea, plin de povețe sfinte pentru cei ce se dau Domnului cu viața lor trăită în ascultarea cea pentru fii. Scoateți din cartea Mea cu voi toate legile sfinte, toate ale sfințeniei fiilor poporului Meu, iar cei ce nu lucrați după dreptar, o, nu vă credeți ai Mei, ci umiliți-vă adânc în voi și puneți hotărâre, că iată, aveți înaintea Mea neascultare și neumilință pentru neascultare, duh de fariseu, care se crede drept.

Voi veni de acum cu povețe și cu aducere-aminte a cuvântului Meu cel de peste șaizeci de ani de povețe sfinte și vă voi învăța iar și iar datoria cea de fii în fiecare zi din săptămână, în fiecare zi de sărbătoare, și în fiecare zi de duminică, ziua Mea, fiilor, și vom învăța iar și iar cum trebuie să fiți, cum să lucrați dimineața, în vremea zilei apoi, seara, și apoi la miezul nopții, și pe toate ni le vom aminti și vom înnoi rânduiala cea pentru sfinți, că Eu am venit cu acest cuvânt pe pământ ca să-Mi ridic un popor de sfinți, să am ceată de sfinți și pe pământ, că vin cu sfinții din cer când vin cuvânt la voi pe pământ, și vin să-Mi înnoiesc și să-Mi înviorez pe cei ce sunt ai Mei cu viața lor, și vin să vadă satana cu voi pe Dumnezeul celor sfinți pe pământ.

Iubire pentru sfințenie, aceasta vă hărăzesc vouă, fiilor. Luați de la izvor cuvântul Meu cel de strajă pentru sfințenia voastră, iar pentru împlinirea lui dați din cale toate piedicile, toate, fiilor, toate și mereu, căci îndreptățirile aduse neascultării depline sunt cele care vă învinuiesc pe voi, iar diavolul își strânge rod, când și Eu aștept să strâng, și tot aștept, fiilor.

Pic cu pic facem pregătirea pentru vremea postului mare, pic cu pic strângem puteri și iubire, toate pentru viața voastră cu Domnul. O, pace vouă prin duhul învățăturii cea pentru sfinți, fiilor!

O, să nu vă săturați de poveștele Mele, măi fiilor. Eu nu ostenesc aducându-le vouă, iar voi dați-le împlinire și odihniți-vă așa, că nu este nicio odihnă ca și voia Mea cu voi mereu, așa cum fiii lui Dumnezeu cer voia Tatălui lor zi de zi peste ei, zi de zi cu ei pe pământ, ca și în cer pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28 ianuarie 2018

Duminica Fiului risipitor

Taina și lucrarea nașterii de sus. Clevetirea și duhul judecății împietresc și îndobitocesc mintea.

Bat, și intru în cetatea cuvântului Meu și las carte cu trimitere spre cei ce ascultă să-Mi fie fii cu naștere de sus peste ei. Cartea Mea este deschisă ca să Mă așez în ea și să Mă împart celor ce știu taina nașterii de sus, dăruindu-se prin ea lui Dumnezeu cu noua lor viață.

Fiilor, fiilor, deschideți învățăturii sfinte! Apropiați urechea spre izvorul Meu de cuvânt. Vă întreb ca un Păstor milos și sfios: voi știți taina și lucrarea nașterii de sus? O, cum se poate naște de sus cel ce voiește aceasta peste el? Cel ce s-a născut de sus știe să-Mi răspundă. De știut ar mai da să știe cei ce se vor a fi copii ai acestui popor, dar ca să fii copilul Domnului trebuie să-L asculți pe El, și puțină veghe arată a avea cel ce Mă știe venind și învățând un popor în vremea aceasta, care ține sub ispitele ei toate noroadele de pe pământ, toate, că se iau, unul de la altul iau oamenii duhurile ispititoare, duhul încântării, duhul trufiei, duhul care rătăcește lumea, duhul lumii desfrânate, duhuri care au pe satana de stăpân, și care țin lumea departe de Dumnezeu.

Voi, cei ce-Mi sunteți sprijin ca să vin cuvânt în carte, răspundeți-Mi voi, o, fiilor copii! Spuneți voi cum se poate naște de sus cel ce se voiește fiu al acestui popor. Eu, Domnul, vă așez pe voi în sfat cu Mine în cartea Mea și binecuvintez grăirea voastră cu Mine, fiilor. Amin.

— Vine pe pământ nașterea din nou a lumii, vestită acum două mii de ani că va veni, și face Domnul trezirea prin glasul cuvântului Său. Taina și lucrarea nașterii de sus vine cu cuvântul Domnului peste pământ, iar cel care aude de la Domnul și împlinește voia cuvântului Său cu ascultare deplină în toată clipa, cu toată grija și veghea, acela primește nașterea de sus, având apoi atenția să nu cadă din ea, să nu desființeze de peste el împlinirea cuvântului de sus, iar celelalte îndatoriri le împletește prin ascultare, cu voia cuvântului de sus, care cere jertfă și trăire. Stând în curțile cetăților Domnului, cei născuți din cuvântul Său nu se poartă ca niște proprietari, ci ca niște administratori mereu treji, mereu la datorie pentru toate lucrările din cetate. Și precum proorocul Daniel se culca și se scula cu grijă ca să aibă veghe pentru treburile împărăției sub care viețuia ca rob, nu ca fiu, la fel și fiii poporului Domnului să fie pentru toate lucrările Împăratului lor, Dumnezeu, călăuziți fiind de duhul și lucrul ascultării prin cuvântul cel de sus, care vine ca să fie împlinit de cei supuși Domnului pentru nașterea din nou a lor. Amin.

— O, luați aminte, voi, cei ce vă știți și vă credeți fii ai acestui cuvânt, că Eu, Domnul, aștept de la voi ascultare de cuvântul Meu de peste voi. Aceasta este taina și lucrarea nașterii din nou, căci trebuie naștere din nou, viață înnoită, nu tot așa cum a fost ea până la venirea voastră spre Domnul. Scris este că dacă toate poruncile vieții le împlinește omul, dar calcă peste una din ele, acela este vinovat față de toată legea poruncilor, căci una de la alta iau viață poruncile vieții, și nu este altfel această împlinire, nu se poate știrbi din ea, și ca să nu fie omul vinovat.

Și iată, fiilor, avem în această duminică zi de învățătură din Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani. Din cei doi fii ai unui tată s-a ridicat unul din ei și s-a anunțat că va ieși din ascultarea de părinți și va merge spre plăcerile vieții vremelnice, care-l atrăgeau tot mai mult, nemaigândind că va pierde într-o zi bucuria acestei vieți, care l-a cerut spre ea și spre desfrâul ei, ca să fie trezit apoi prin suferință și prin lipsuri și să-și vadă păcatul ieșirii de sub supunere și să se aplece spre pocăință și spre viață umilicioasă, ca ispășire pentru duhul rătăcitor sub care s-a lăsat atras, și pentru care tot timpul apoi s-a rușinat și s-a umilit ca un nevrednic de dragostea cea

dinspre părinți, ca un miluit lovit de pedeapsa nesupunerii și a neascultării de legile vieții.

O, popor care-Mi auzi cuvântul, el trebuie și împlinit ca să te numeri între cei ce ascultă de Dumnezeu pentru naștere de sus și pentru îndeletniciri sfinte pe pământ. Îți amintesc în ziua aceasta cum am învățat Eu acest popor să meargă pe calea cu lumină pe ea, cu fii care luminează prin ascultare, așa cum am ascultat Eu de Tatăl și am fost lumina lumii atât cât am stat în mijlocul ei lucrând împărăția cea de sus înaintea oamenilor pe pământ. Fiul care s-a dus să-și destrame viața a ieșit din ascultarea îndeletnicirilor sfinte și s-a vătămat cu totul, și toate s-au ridicat împotriva lui apoi. Te învăț acum, cu răbdare te învăț ce viață se cere de sus pentru cei care dau să-Mi fie fii prin ascultare, și care nu dau de scris diavolului, căci pe jumătate numai, o, nu se poate naștere din nou, nu se poate așa peste fiii lui Dumnezeu, a căror lucrare este ascultarea, în vreme ce ei nu se cred împliniți în ascultare sau învățați, ca să nu mai învețe povețe noi.

Pun acum în carte toată rânduiala cea pentru fii, datoria cea de fiecare zi din săptămână, lucrarea cea de seara până seara, și toate ni le vom aminti și vom înnoi rânduiala cea pentru sfinți. Iar pentru neascultare nu încape îndreptățire, căci îndreptățirile îi învinuiesc pe cei ce le nasc, iar diavolul își strânge rod bogat și tot își strânge de la cei ce încă nu s-au născut de sus pentru viață supusă, viața cea pentru fii.

O, fiilor, o, fiilor, așezați-vă înaintea Mea și luați în urechi, luați aminte ca să învățați și ca să împliniți apoi lucrarea cea pentru fiii cuvântului Meu, cuvântul din care ei s-au născut sau se nasc în vremea aceasta, vremea Mea pe pământ cu oamenii, cu cei ce ascultă de Domnul.

Mai întâi trebuie să vă spun că fiecare zi începe de seara, fiilor. Vă amintesc de Scripturile facerii, când Dumnezeu lucra și număra zilele facerii și spunea: *«Și a fost o seară și a fost o dimineață: ziua întâi»* și apoi ziua a doua, a treia, și până la capătul zilelor facerii, începând cu ziua întâi, ziua când Domnul a rostit cuvânt și a zis: *«Să fie lumină!»* În mijlocul întunericului adâncului, când încă nu era tocmit pământul a zis Domnul să fie lumină, și a fost lumină la cuvântul Domnului, și a despărțit apoi Domnul lumina de întuneric și a numit-o ziuă, iar întunericul l-a numit noapte, și a fost zidită ziua întâi, și a fost o seară și a fost o dimineață, ziua când s-a făcut lumina, și toate au fost zidite cu lumina Domnului și fiecare zi a avut lucrarea ei la facerea lumii.

Începem învățătura cea pentru ziua întâi. Ea începe odată cu seara, întâi seara, și apoi dimineața ei cea de până a doua seară. În seara zilei a șaptea începe ziua întâi a săptămânii, ziua de duminică, după limba popoarelor de pe pământ. Cel ce este născut din nou, de sus, acela trebuie să lucreze și el lumină ca și Dumnezeu în ziua aceasta. I-am învățat pe cei ce Mă aflau în acest cuvânt și le-am spus să nu întârzie intrarea în ziua întâi a săptămânii, când neamul creștinesc are împărțit de la Domnul, Cel înviat dintre cei morți în zi de duminică, ziua învierii, hotărâtă pentru neamul creștinesc zi de sărbătoare și de slavă, zi în care nu se săvârșesc îndeletniciri pământești, ci numai laudă Domnului, cumințenie, umilință, milostenie, milă, cercetare frățească, înviere și Duh Sfânt lucrător prin biserică, așa cum ucenicii Mei cei de acum două mii de ani au învățat de la Mine să facă și să stea înaintea Domnului adunați ca frații și cercetând cele ale bisericii, ale turmei creștine, slujind cu slujbă sfântă prin Duhul Sfânt lucrător prin har, iar la răsăritul soarelui zilei a doua creștinii poporului cuvântului Meu se ridică și îngenunchează cu trupul și cu duhul și-și încredințează Domnului lucrarea zilei lucrătoare, prima zi de lucru, fiilor.

Ne întoarcem la lucrul zilei întâi din săptămână și intrăm în odihna ei odată cu semnul soarelui în asfințitul de sâmbătă, când trebuie să fie pregătiți fiii lui Dumnezeu pentru intrarea în ziua de duminică. După clipe de rugăciune cu umilință și cu slavă aduse Domnului se strâng frații și se bate clopotul pentru așezarea la masă și se pun bucate pe masă, și Domnul este chemat să binecuvinteze bucatele și frații. La masă se cântă Domnului și sfinților și se pun învățături sfinte pentru hrana sufletului odată cu hrana cea pentru trup. Se ridică masa, care are bucate cu untdelemn pe ea, iar mersul la culcare pentru odihna trupului are în lucrare aplecare înaintea Domnului pentru umilința inimii, pentru curățirea greșalelor, dacă ele s-au ivit cumva prin cuvânt sau prin purtare, și, cerând Domnului pază de îngeri, merg spre odihnă frații până aproape de miezul nopții, când se ridică din așternut și stau înaintea Domnului, cu Domnul în grăire și în cântare de slavă și de mulțumire, și iarăși merg spre odihnă până iar se ridică spre rugăciunea cea de la mijitul zorilor și spre slujba sfintei liturghii, așa cum în mijlocul poporului Meu s-a așezat ea mai înainte de răsăritul soarelui, când liniștea nopții aduce pacea și negrija pentru celelalte griji de zi, iar cei ce se împărtășesc zi de zi în vremea slujbei jertfirii Mielului Tatălui, aceia au partea aceasta de două ori în ziua întâi a săptămânii, căci ea începe odată cu asfințitul soarelui de sâmbătă și se sfârșește cursul ei la răsăritul soarelui de luni, și așa încep ei îmbrăcați în Hristos lucrul zilei de luni cu toate grijile care încep a fi împlinite peste cetate.

Ziua de luni se începe cu ridicarea din așternut, cu învierea cu apă a feței și a inimii, cu strâns apoi la cântare și la rugăciunea de dimineață, apoi cu sfatul pentru îndeletnicirile zilei, și toate până când soarele își arată semnul asfințitului, și când mai înainte de asfințit iarăși frații stau înaintea Domnului pentru ceasurile de seară ale rugăciunii creștinești. Vine apoi asfințitul, și toți la glasul clopoțelului merg la masă și gustă cu rugăciune și cu cântare bucate fără untdelemn și fără vin, iar apoi, îngrijindu-se de terminarea treburilor zilei ca să fie ele împlinite, merg spre odihna trupului cu rugăciuni și cu cântări sfinte și se odihnesc apoi pentru ridicarea de la miezul nopții întru întâmpinarea Mirelui, Care vine în cetate și umblă prin ea peste tot în vremea odihnei fraților, cercetându-i pe ei și cetatea, căci Domnul rămâne în ascuns de ochii fiilor, așa cum este scris, iar noaptea Își cercetează fiii și toată cetatea.

La semnul asfințitului de luni începe ziua a treia, ziua de marți, la fel cu îndeletnicirile zilelor săptămânii, dar când frații se hrănesc cu bucate cu untdelemn, dacă vor, și aceasta în timpul zilei, mai înainte de asfințit, ca nu cumva să se cheme că este pe masă mâncare cu untdelemn pentru ziua de post care urmează să înceapă odată cu lăsarea serii. În zi de marți între răsărit și asfințit se spală rufe, se coase straie, se calcă pânză, se lucrează cu unelte în atelier și în grădină, se fac lucrările cele de multe feluri ale întreținerii cetății și toate celelalte treburi, ținându-se seama de orele rugăciunii cu priveghere și de toate îndeletnicirile sfinte, împletite cu cele ale treburilor trupești, și vine seara și se mănâncă înainte de asfințit, iar apoi rânduiala pentru zi de post, ziua de miercuri, când după toată lucrarea de zi se mănâncă apoi după asfințitul zilei. La fel treburile gospodărești se lucrează și în această zi ca în celelalte zile de lucru.

Ziua de joi are aceeași lucrare ca și ziua de marți, la fel și pentru hrana frățească de pe masă, iar la asfințitul zilei se

ține seama că ziua de vineri, începută la asfințitul de joi, trebuie păstrată fără să se spele rufe, fără să se coasă pânză și haine, fără să se calce pânză, căci ziua cea mai mare între zilele de post din săptămână este cea mai ajutătoare creștinilor frați, că de mult ajutor ceresc au nevoie ei în toată vremea, și trebuie recunoștință să fie pentru toate cele de sus dăruite și ținute în cinste, și după datină, căci Eu în ziua aceasta am murit pe cruce pentru fiecare om.

În fiecare zi de post nu se pune untdelemn în bucate decât dacă îndrumarul creștin arată semn de dezlegare de untdelemn și vin pentru vreo sărbătoare mai mică sau mai mare, față de celelalte zile lucrătoare, dar bine este să fie ținută și vremea cea cu post și să se mănânce spre asfințit cu untdelemn, căci trebuie post și rugăciune împotriva năvălirilor diavolești, fiilor, că altfel nu se depărtează diavolul de cei ce nu au orânduieli sfinte peste viața lor cu Domnul.

Iată ziua de sâmbătă, ea este închinată celor adormiți, care se odihnesc spre învierea lor, dacă au lucrat cu Domnul pe pământ, iar pentru ei în ziua aceasta se fac pomeniri, se fac pomeni, se fac rânduieli sfinte pentru ei. Apoi în această zi se pregătesc creștinii cu sufletul și cu trupul pentru întâmpinarea zilei Domnului, care începe odată cu semnul asfințitului de soare al sâmbetei. Până la acest semn ei își deretică treburile de sâmbătă, curățenie peste tot ca în cer, în case, în curți, în grădini, trupește și sufletește curățenie peste ei, statul la masa de prânz pentru pomenirea celor adormiți, urmând apoi rânduiala cea pentru rugăciunea creștinească, și apoi masa de seară, împletită cu mulțumirea adusă Domnului pentru sprijinul ceresc cel de toată săptămâna.

În toate zilele săptămânii lucrarea cea sfântă întru toate și între frați este ceea ce îi dovedește pe ei fii ai lui Dumnezeu, ca și jertfa asemănătoare la toți, nu unii mai mult, iar alții mai puțin, dacă le stă în putere aceasta, căci ochii Domnului sunt deschiși spre cei ce fac voia Lui și poruncile vieții în toată clipa, și nimic nu este greu dacă este credincioșie prin iubire și prin viață sfântă cu Domnul pe pământ.

Peste toate câte au fost amintite și puse în carte pentru fii, o, trebuie grijă mare pentru sfințenie, sfințenia duhului, a sufletului și a trupului, măi fiilor, dacă voiți să fiți numărați între fiii acestui popor, prin care Eu, Domnul, voiesc să fac oprire satanei, amăgitorul cel de peste oameni șapte mii de ani, de când Eu, Domnul, l-am zidit pe om, fiilor. Altfel de viață, o viață știrbită de îndeletnicirile sfinte este o viață risipită, peste care diavolul are putere, are intrare, și iată, mari îndatoriri au cei care le-a fost dat să afle râul cuvântului Meu din zilele acestea.

O, fiilor, o, fiilor, să am și Eu popor pe pământ, să am și Eu dreptul, nu numai satana să aibă tot și peste tot prin cei ce fac voia lui, uitând ei de Domnul, Făcătorul lumii. Să vă am ai Mei voiesc, dar dacă și voi voiți să fiți în fiecare zi așa cum este în poporul Meu rânduiala cea pentru sfinți. Cei sfinți nu se uită să-și vadă trupul, și nici unii altora. Așadar, rânduială sfântă este aceasta, iar altfel de rânduială este pentru cei desfrânați, și care nu se trezesc oricum, decât prin biciuire, prin suferințe care curăță de căutare după plăceri trupești.

Fiți sfioși între voi și înaintea Mea și a sfinților Mei, fiilor. Nu uitați de ochiul Meu de peste voi, cu care mereu vă măsor statura și ascultarea. Am și altele să vă amintesc și să vă învăț pentru ca să puteți fi fii ai poporului cuvântului Meu, care naște de sus omul, numai să se lase el spre nașterea cea nouă.

Nu uitați, nu uitați să fiți smeriți, fiilor. David avea firea inimii formată pentru a primi umilirea cea pentru umilință, iar când l-a defăimat Șimei, a primit ca de la Domnul, ca pe o povață de smerenie de la cel batjocoritor asupra lui. Creștinii Mei însă nu au forma, nu au împlinirea, nu au pocăința în lucrarea lor în vremea probării staturii lor, și doare la Dumnezeu după atâția ani de povață scumpă împărțită lor din cer.

O, nu uitați, nu uitați să fiți curați la inimă și la cuvânt. Nu clevetiți, fiilor, dar nu numai atât, ci fiți atenți cu cei clevetitori, căci David spunea: *«Pe cel ce clevetea în ascuns pe aproapele său, pe acela, Doamne, l-am izgonit».*

Trebuie îndeletniciri sfinte, nu clevetire, nu vorbiri de rău. Iar voi, cei care trimiteți încă spre fiii cetății Mele apăsări și ispitiri, defăimări cu care să loviți, o, nu-i mai încercați voi cu pornirile voastre, ale neliniștii voastre. Aveți destule păcate de iertat la Dumnezeu. O, nu vă mai adăugați păcate, nu mai vicleniți de departe, din părți asupra lor, căci scris este: *«Cel ce n-a viclenit cu limba sa, acela va sta lângă Domnul»*, dar voi ați viclenit, fiilor, ați învinuit pentru voi înșivă, și de aceea ați fost trași în lături de lucrarea lui satan. O, treziți-vă, umiliți-vă, faceți-vă rost de cumințenie, de iertare, de împăcare cu Domnul, că vine ziua răspunsului, nu uitați! Luați ca pildă pocăința fiului risipitor de viață sfântă lângă tatăl său și aplecați-vă capul cu umilință spre Domnul și luați peste voi puterea și purtarea îndeletnicirilor sfinte ca să vă vadă Domnul îndreptarea și mintea cu umilință în ea. Vorbirea de rău și duhul judecății, acestea împietresc și îndobitocesc mintea celor ce fac așa păcate, de care trebuie să scăpați dacă voiți iertarea rătăcirii voastre de Domnul, iar dacă Eu văd aplecare și ascultare pentru sfințenie voi fi drept cu voi în ziua Mea de slavă, fiilor.

Am dat în ziua aceasta înnoirea cea sfântă a învățăturilor Mele pentru cei ce sunt sau vor să fie fii ai poporului cuvântului Meu, sfinți ai Domnului pe pământ între oameni. Voi sta în mijlocul vostru cuvânt, fiilor. Vine vremea postului și trebuie pregătire. Voi sta apoi mereu cu voi în cuvânt până la ziua praznicului învierii Mele, și apoi iar și iar. Izvorul curge, curge mereu și când nimeni nu însetează să vină să bea din el. Așa și Eu voi cuvânta, chiar dacă puțini vor lua din gura Mea cuvânt și vor prinde vlagă și viață de sus în ei.

O, ridicați-vă ca să puteți, fiilor, și ca să mergeți cu Mine pe cale după datina sfinților. Stați departe de lume, de duhurile și de trupurile ei, că lumea e murdară, iar voi trebuie să fiți sfinți, sfinții Domnului, și voi fi în mijlocul vostru mereu cuvânt cu putere, și voi veți putea și veți asculta, veți putea, veți putea, pentru Mine cu voi veți putea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

22 ianuarie/4 februarie 2018

Duminica Înfricoșatei Judecăți

Cunoașterea tainelor în Scripturi scrise.

Mă scriu cu voi în cartea cuvântului Meu din vremea aceasta, cartea Mea cu voi, fiilor care Mă primiți ca să vă grăiesc. Vă întăresc inimioarele cu duhul păcii și al nădejdii sfinte, căci tainica Mea lucrare cu voi lucrează peste pământ, iar Eu Îl rog pe Tatăl pentru voi să aibă grijă de Mine cu voi, să aibă grijă de împlinirea Scripturilor pentru care El Mă trimite pe pământ cuvânt, că după carte lucrează Tatăl, dar oamenilor le trebuie înțelepciune de sus ca să priceapă cartea, să știe să citească în ea, iar Eu aduc cuvânt

în cartea Mea de azi ca să-l presărăm peste oameni și să-l afle și să se înțelepțească pentru Dumnezeu, că sunt împliniri mari așteptând, și trebuie credință din cer peste oameni și trebuie nădejde, fiilor.

În cartea Mea cea de acum două mii de ani cu ucenicii Mei cei de atunci am lăsat spre știre că Eu voi veni cu toți sfinții îngeri și voi ședea între ei pe scaunul de domnie al slavei Mele și toate neamurile vor sta adunate înaintea Mea, iar Eu voi despărți pe unii de alții ca păstorul care desparte oile de capre și voi trece oile la dreapta, iar caprele la stânga Mea și voi binecuvânta pe cei din dreapta Mea ca pe unii care M-au cercetat și M-au sprijinit în lipsă de pâine, de apă și de haine, de stat lângă Mine în neputințe, de mângâiere în vremi de ispite, și au făcut ei acestea toate ori de câte ori au fost ei sprijin celor mai neînsemnați frați ai Mei, celor care suferă pentru Mine și cu Mine purtându-Mi lucrarea cu sarcinile ei, dar cei ce n-au făcut aceasta vor sta în stânga și vor lua răsplata nelucrării, a neajutorării, pe când cei ce Mi-au fost aproape și de ajutor vor merge în viața cea veșnică precum este scris.

Le pregăteam nădejdea răsplății la ucenicii Mei, căci se apropiase vremea să fiu dat în mâna celor ce n-au făcut milă cu Mine când M-au văzut în dureri și în lipsuri, și iată, sunt împărțiți în trei cei care sunt pomeniți în Evanghelia cea de azi. Întâi sunt cei ce par neînsemnați în ochii oamenilor din pricina numelui Meu și a lucrului Meu cu ei și a crucii purtate. Sunt apoi cei ce îi sprijină pe ei cu milă și cu credință, și sunt, iarăși, cei care nu-i bagă în seamă pe cei prea mici ai Mei față de ei, cei mari, cei ce se fălesc că sunt și că pot totul în numele Meu.

O, fiilor, nu înțeleg pe Domnul cei ce se cred înțelepți și că știu Scripturile să le priceapă. O, de unde să înțeleagă cei ce nu seamănă cu Domnul în iubire și în umilință? Evanghelia duminicii de azi, citită și pomenită azi în biserici, ea este așezată de sfinți cu mare tâlc în apropierea începutului postului mare, dar ea trece pe lângă mintea și urechile celor adunați, că n-au aceștia minte din cer, cu care să tălmăcească grăirea Mea, cuvântul care a judecat atunci pe cei ce nu M-au cunoscut și nu M-au sprijinit, ba au și apăsat apoi pe ucenicii Mei, pe cei neînsemnați în ochii lor, ai celor tari cu statul lor peste oameni.

O, cum să înțeleagă oamenii cine sunt cei prea mici ai Mei, cei neînsemnați în ochii celor mari? Cei prea mici ai Mei sunt frații Mei, sunt cei ce Mă iubesc cu lepădare de sine și-Mi slujesc după voia Mea, iar Eu am grijă de ei prin cei miloși, prin cei cu suflet bun, care le poartă de grijă celor de sub crucea Mea și-Mi sprijină pașii când lucrez pe pământ prin cei ce Mă primesc și Mă ascultă și stau sub greul crucii cu răbdare și cu nădejde, iar Eu, Domnul, le pregătesc răsplată de-a dreapta Mea celor ce sprijină mersul și lucrul Meu pe pământ.

Ca să-L sprijine pe Domnul și să-și adune la El răsplată, trebuie să știe oamenii cum pot să facă aceasta. Ei însă altfel au învățat și altfel fac, și toată nepriceperea vine peste ei de la lipsa cercetării Scripturilor, pe care cu mare atenție și cu rugăciune ar fi să se așeze să le cerceteze spre știință. O, dacă nu-I ceri Domnului să-ți deschidă mintea când vrei să pui mâna și să deschizi Scripturile, iată de ce nu înțelegi tu ceea ce Domnul are scris în ele pentru înțelepciunea ta, omule care nu știi de la Dumnezeu!

Iată, nu le folosește oamenilor să aibă în casă Scriptura dacă nu citesc în ea cu rugăciune sfântă și umilită spre Domnul pentru ca să înțeleagă ei tainele ascunse în Scripturi. Vin Eu, vine Domnul în grăire cu omul, iată! Dacă omul nu citește cu înțelepciune de sus Scripturile, să nu vin să-l ajut și să-l învăț?

Pilda Evangheliei de azi îl învață pe om ce să facă în vremea lui de pe pământ până la venirea Mea cu scaunul de domnie al slavei Mele, ca atunci să nu spună că n-a știut. Sunt mulți cei care se încred că știu și că nu se abat de la Scriptură, dar cine le-a spus lor că știu? O, duhul trufiei are multe fețe, mai ales peste cei ce-și aleg singuri cum să creadă, ce să creadă când e vorba de calea spre Domnul a omului. Dar acum două mii de ani Eu am lăsat dreptar întărit pentru cei ce vor să vină după Mine și să-Mi urmeze cu viața lor, iar ucenicii Mei au întărit și ei pe cele descoperite lor din cer rând pe rând, și au luat apoi ucenici de la ucenici dreptarul și l-au tot întărit prin descoperiri de sus pentru viață sfântă peste cei ce se pornesc să afle calea și să stea pe ea apoi, fie cu slujire prin chemare, fie prin ajutorare și sprijin pentru cei ce slujesc Mie pentru mântuirea oamenilor.

O, popor al cuvântului Meu, tu să înțelegi ca Dumnezeu tot cuvântul, toată Scriptura și tot ce-ți dă azi să înțelegi pentru împlinirea Scripturilor, că tu ești un popor învățat de Dumnezeu și trebuie să iubești și să ceri Domnului înnoirea și luminarea minții celor ce nu știu ca și tine de la Domnul împlinirile și nelăsarea deoparte a datoriilor creștinești, că iată, fiilor, va mai trece o săptămână și mulți și din lume vor petrece lăsatul secului pentru începutul postului mare, chiar dacă aceștia nu vor ține post. Pe tine însă te întăresc Eu cu binecuvântarea Mea ca să-Mi slujești cu post după datina creștinească și cu rugăciune sfântă și aprinsă în tine pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele, care are înaintemergătoare vestirea și strigarea Mea pe ulițele lumii prin acest cuvânt, ca să nu se poată nimeni dezvinovăți că n-a știut că vine Domnul cu scaunul slavei Sale și cu ziua Sa, însoțit de toți sfinții îngeri, căci și satana are însoțire de îngeri, dar ai lui nu sunt sfinți, ci sunt răzvrătiți și sunt întunecați.

O, învață bine taina și lucrarea Scripturilor, poporul Meu, iar puterea ta vine de la Mine, nu uita. Tu ești cel mic, cel neînsemnat în ochii celor îmbrăcați în odăjdiile pentru sfinți, iar ei nu numai că nu te iubesc pentru că ești al Meu, ba te și defaimă, ba te și clevetesc, dar lumina ta luminează pe chipul tău, în mijlocul tău, căci Eu sunt cu tine în lume și sunt lumina ta și vreau să te fac lumină lumii și să-Mi slujești așa și să pot spune în ziua Mea de slavă: *Să fie lumină!*, iar tu să-ți desfaci floarea și să arăți creșterea ta de la Dumnezeu, statura ta creștină, biserică împărțitoare de lumină, spre care Eu să chem noroadele și să le spun: Veniți, veniți de luați lumină!

Acum pace vouă! Și ne așezăm în carte cu cei ce stau la rând să intre cu Mine de ziua lor de sobor între sfinți: arhiereii cu care Eu slujesc lucrarea Mea de azi, Vasile, Grigorie și Ioan.

O, rămâneți cu cartea deschisă, fiilor, și primiți pe Domnul, că vine Domnul la voi, vine cu sfinții Săi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 ianuarie/11 februarie 2018

Sărbătoarea Sfinților trei ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan

Să nu umble nimeni singur prin cetățile Domnului. Învățătură pentru veghe frățească. Îndemn pentru frică de Dumnezeu.

Găsesc veghe, găsesc cartea deschisă și-Mi așez în ea cuvântul și fac cu el mângâiere și împart

povețe sfinte peste tine, popor al cuvântului Meu din zilele acestea, și dau aceste povețe celor ce iau de la tine glasul Domnului spre mângâierea lor, că multă mângâiere aduce cuvântul Meu peste cei ce se mângâie cu el și mângâie pe Domnul prin căutarea lor după acest cuvânt.

Mă așez în carte cu sfinții Mei, fiilor. Sunt plini de dor sfinții Mei, dar nu tot așa de fierbinte este dorul pe pământ în cei ce caută spre cer, spre sfinți cu nevoile lor, căci nevoile îi mână, nu dorul. O, e numai dor între cei din cer, iar Eu îi mângâi mereu și le dau răbdare dulce și grăbesc ziua slavei Mele, când ei își vor ostoi dorul, când cerul și pământul vor lua înfățișarea cea nouă de la strălucirea slavei Domnului, înnoirea cea mare, locașul sfinților Mei.

Ne așezăm în sfat ceresc, la masa cerului, o, sfinți iubiți ai Mei, frumoșii Mei, căci voi pe pământ ați lucrat la frumusețea Mea în voi și ați zidit tot mai frumoasă, tot mai întreagă împărăția Mea în oameni pe pământ în cei ce doresc după ea în ei. Duhul descoperirii v-a umbrit pe voi de sus și ați lucrat voia Domnului pe pământ și ați așezat învățătura cea pentru sfinți pe masa bisericii Mele, fiilor slujitori din partea Mea pentru mântuirea multora dintre oameni. Binecuvintez grăirea voastră cu Mine și cu poporul cuvântului Meu și tot ce veți așeza voi în cartea cea de azi a cuvântului Meu peste pământ în ziua voastră de sobor între sfinți. Amin.

— Și noi, Doamne, și noi Te binecuvântăm tuturor în cer și pe pământ, iar diavolii și argații lui se înfioară la vederea venirii Tale cu sfinții pe vatra neamului român cuvântând și lucrând pe cele scrise în Scripturi să fie lucrate și așezate, și toate cele scrise se împlinesc așa cum a fost făgăduința Ta, Doamne.

O, suntem veghind și lucrând din partea Ta peste lucrarea și poporul cuvântului Tău în mijlocul pământului român, țara Ta de venire pe pământ cuvântând și pregătindu-Ți ziua slavei, Doamne. O, Ți-ai zidit cetate și tron și curge din tronul Tău râul Tău de cuvânt, așa cum scrie în Scripturi, Doamne, iar cei ce-Ți poartă venirea și calea, trebuie sprijiniți și vegheați și întăriți din cer, că sunt mici și sunt plăpânzi și fără ajutor, și Tu trebuie să poți prin ei, și stau sfinții în ajutor Ție și lor, Doamne. Învățătura cea din cer trebuie pusă mereu pe masă, mereu împrospătată, mereu cu putere în ea, ca să fie ea împlinită de cei ce stau sub raza cuvântului Tău și să ai popor format și așezat întru poruncile Tale, Doamne.

O, e zi de luni, e zi cu post această zi, dar e și zi de dragoste. Tot poporul cuvântului Tău știe și trebuie să știe că atunci când are oaspeți frați sau oaspeți din cer, el trebuie să așeze masă pentru dragoste, fie cu post, fie cu dezlegare, după cum este dreptarul cel pentru toate zilele scris pentru poporul cuvântului Tău, iar fără dragoste nu are putere nicio împlinire a așezărilor sfinte, și n-au putere nici cei ce trebuie să urmeze legea așezărilor cele pentru sfinți, Doamne.

Suntem la masa dragostei cu voi, fii ai lui Dumnezeu Cuvântul, Domnul Care vine la voi ca să împlinească Scripturile venirii Lui cu sfinții și ca să vă ajute clipă de clipă în toate. O, ajutați pe Domnul să vă aibă în paza Sa mereu, și ajutați și pe diavolul să plece, să n-aibă putere și voie peste voi și peste cetate.

Aveți grijă, o, aveți grijă să nu umblați singuri, fiilor. Nu este bucurie mai mare pentru satana ca și aceea să vă vadă că umblați singuri prin cetate. Cei ce au fost doborâți de lângă voi, de aceea au căzut și au fost trași afară. Satana îi împingea la ascunderi, la umblat singuri și în voile lor, și apoi i-a tras din staul. Noi, cei din cer, nu umblăm singuri, ci numai în oaște. Domnul, la fel, nu umblă singur, ci numai cu îngerii slavei Lui și cu sfinții Lui, precum este scris.

O, fiilor, doborâți-l prin ascultare pe satana, că altfel el poate încă. Fiți ascultători deplin și nu umblați câte unul singur de colo-colo prin cetate, oricâte motivații ați avea. A avut diavolul de câștigat între voi ori de câte ori s-a călcat peste această orânduială. Căutați să stați și să fiți sub veghe, și frate pe frate să se vegheze, iar această datorie să împlinească lipsurile cele pentru veghe, și așa își va cere fiecare să asculte să fie vegheat.

Acum așezați-vă frățește și puneți pe masă această povață și despicați lucrarea ei și socotiți-vă pentru cele bune, și pentru cele rele care ies din lucrarea veghii și din cea a neveghii frățești. Peste tot în poporul cuvântului Domnului să fie pusă în cercetare această lecție și să fie apoi ascultare, căci diavolul trebuie slăbit, trebuie biruit, fiilor. Noi, câtă vreme am lucrat și am vegheat pe pământ peste oameni, am luptat să-l depărtăm pe satana și lucrarea lui și să-l biruim pentru fiecare din cei robiți de el, căci oamenii sunt prinși de satana când își fac voia lor, și sunt prinși când n-au povățuitor și veghetor, și atunci poate satana, și atunci îl biruie pe om.

Toate cele grăite pentru această lecție a veghii frățești trebuie să însemne o ascultare atentă din partea celor ce sunt sau se vor a fi fii ai poporului cuvântului lui Dumnezeu de peste voi. Suntem treime de arhierei, veghem de lângă Domnul peste lucrarea Lui cu voi, certăm pe satana să nu se atingă de ce este al Domnului, și trebuie hotărâre din partea fiecărui fiu pentru ascultare de povețele de sus, și fără de tocmeală ascultare, căci toți cei care s-au clătinat din ascultarea aceasta au fost biruiți de însăși neascultarea lor.

Se vede din cer, Doamne, se vede când este și când nu este ascultare, se vede cine ascultă și cine nu ascultă, iar cei neascultători cad în robie, Doamne. Să-i învățăm mereu să-și calce peste voie dacă se vor ai Tăi, și să-i învățăm lumina s-o iubească, și toate la lumină să fie, și toate cu știre frățească, Doamne, că Tu ai nevoie de ajutor mult, și numai cei ce ascultă Îți pot fi de ajutor, și nimeni să nu creadă că pot altfel ajuta pe Domnul și mersul Său cel greu de azi.

Am grăit la masa dragostei, Doamne. O, slavă Ție că ne-ai făcut parte de mângâierea aceasta, și ne aplecăm și-Ți mulțumim cu umilință, căci dorul arde în sfinții Tăi!

Ne este dor de mângâierea Ta, căci Tu ești Cel nemângâiat, că ești mult îndurerat, Doamne. Noi Îți aducem alin și lucrăm cu Tine mângâiere, și așa Te mângâiem, și așa ne mângâiem, împărțind, împărțind mângâierea, o, Doamne. Amin.

— O, sfinți iubiți, dacă Duhul Sfânt Mângâietorul este lucrarea pe care o lucrăm împărțind-o, iată, așa avem mângâiere, avem mângâind. Ascultarea celor ce iubesc prin ea e cea mai mare mângâiere pentru Mine și pentru sfinții Mei.

O, popor al cuvântului Meu, fă Domnului mângâiere cu ascultarea ta. Frate de la frate să luați sprijin pentru ascultare de tot ce vă aduc să ascultați și să împliniți, fiilor. Vă învăț și vă tot învăț, iubiți neagoniseala. Dați sarcinile jos de pe voi și dinaintea voastră, căci lepădarea de sine este ceea ce vă ajută să urmați pe Domnul pe calea Lui cu omul iubitor de ascultare, fiilor. Frica de Dumnezeu e de mare ajutor pentru cei ce sunt statornici pe cale, măi fiilor. În biserica din lume nu este frică de Dumnezeu nici la arhierei, nici la preoți, nici peste turmă, fapt pentru care nici înțelepciune pentru ascultare nu este, iar Eu, Domnul, sunt văduvit de drepturi prin cei

ce slujesc la altar fără să asculte de poruncile vieții și de cele ale orânduielilor sfinte, așezate dintru începutul ei peste biserică. Cei ce Mă iubesc și Mă urmează sunt cei ce se aseamănă cu Mine, și în care Eu Mă văd cum sunt, Mă văd prin ascultarea lor cu iubire, numai că fericirea aceasta nu Mi-o dăruiește biserica din lume, o, nu, și se pune întrebare din cer: al cui chip îl poartă ea, a cui este ea, pentru cine slujește și cui servește ea? O, și-a uitat misiunea biserica cea care poartă numele Meu pe pământ ca să fie a Mea. Ea însă s-a depărtat de Domnul, și am strigat spre ea și nu Mi-a deschis, o, nu Mi-a mai deschis și M-a lăsat afară.

O, fiilor, Mi-am zidit prin voi biserica Mea cea de la sfârșit de timp ca să am biserică nebiruită, ca să găsesc în ea credință pentru venirea Mea și ca să pot veni, fiilor.

Toate poveștele Mele voi să le împliniți cu toată ascultarea, măi fiilor. Voi sunteți mângâierea Mea numai prin ascultare, iar când voi Mă ascultați, o, cum să nu vă ascult și Eu pe voi?

Unii pe alții să ne mângâiem, să ne dăm mângâiere, și aceasta prin ascultare, prin ea, mereu prin ea, o, fiilor. Și acum vă binecuvintez cu pacea Mea. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2018

Praznicul Întâmpinării Domnului

Îndemn pentru statornicie în credință. Vorbirile nevegheate sunt vinovate. Îndemn la sculare din greșeală și rugăciune cu pocăință.

Fiilor, fiilor, pace vouă, măi fiilor! Și pace poporului cuvântului Meu! Intru în carte cuvânt de praznic împărătesc și încep cu mângâierea și cu puterea cuvântului Meu și zic: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă!

Acum ne așezăm, voi să Mă primiți, iar Eu să vă păstoresc; voi să-Mi împărțiți cuvântul peste popor, iar Eu să privesc peste ei cum îl iau, ce fac cu el, cum îl împlinesc și cum nu-l împlinesc, cât Îl primesc și cât nu-L primesc pe Domnul, pe Păstorul Cel din cer, o, fiilor.

Mai întâi vă spun și scriem despre ascultarea Mea încă de prunc mic de patruzeci de zile. Am ascultat de cele așezate din cer, am ascultat prin cei cărora Tatăl M-a adus din cer și M-a dat lor spre îngrijire și spre creștere sfântă și spre închinarea Mea Domnului, căci M-au adus la templu ca să fiu închinat lui Dumnezeu, după legea întâiului născut care să fie al Domnului, de la om, și până la dobitoc, iar Născătoarea Mea să aducă jertfă de curățire la patruzeci de zile, după legea dată prin Moise poporului Israel.

Era Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, era slujitor în rândul săptămânii sale și a luat pe mama Mea Fecioara și a așezat-o în templu în partea în care stăteau fecioarele, fapt care i-a răzvrătit la culme pe fariseii care au văzut aceasta și care s-au dus apoi să-l vestească pe Irod, care s-a sculat să stârpească venirea Mea pe lume, mai ales că fariseii au auzit și au spus profeția bătrânului Simeon, care, luându-Mă în brațe a spus: *«Acest copil este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel, și Care va stârni împotriviri».* La fel proorocița Ana, fiind de față, M-a recunoscut de Mesia și M-a vestit locuitorilor Ierusalimului spunându-le că a sosit Cel mult așteptat. Acești martori aflați în templu la venirea Mea spre închinare înaintea Domnului, iată, au rămas ei mărturie, de atunci și până azi, și așa se așează pe pământ lucrările Domnului și povestirile lor, spre credință în oameni, dar credința e darul cel care nu se așează peste mulți, că nu este a tuturora credința, Eu așa am spus.

O, ar fi să se întristeze toți oamenii care nu au credință, sau statornicie în credință, căci pierderea lor este mare, fiilor, și nu știu ei ce pierd, și mai ales e mare pierderea acelora cărora le-a fost dat să creadă și au căzut apoi din statornicia credinței și s-au întors la starea lor de dinainte și și-au făcut rău lorușI, și lui Dumnezeu. Dreptul Simeon însă a rămas mulți ani pe pământ, mulți față de ceilalți oameni, și această poveste a vieții lui a întărit adevărul venirii Mele născut între oameni, căci lui Simeon i s-a vestit de la Duhul Sfânt că va rămâne pe pământ să Mă vadă și să creadă el, și mulți apoi să creadă prin el, și să fie el apoi slobozit și împăcat.

O, fiilor, unii au răbdare în credință, iar cei mai mulți nu au, și se întorc întru cele dinainte ale firii lor și-și dau cu nepăsare pasul înapoi și nu simt această greutate de suflet, ci numai sufletul o simte, după ce ei nu mai au grijă de credința lor. Îi întâmpin pe calea lor înapoi spre firea lor cea veche și le dau ca pildă de răbdare un pom roditor. Pomul roditor trece prin multe încercări, se întâmplă peste el lovituri neașteptate, furtuni mari, îngheț în vremea îmbobocirii, grindină în vremea florii cea pentru rod, sau chiar în vremea rodului din plin, și nu-și mai aduce rodul său în anul cel cu încercare pentru el. El însă rămâne în rădăcină, înfrunzește, dă lăstărași, trăiește și se hrănește prin rădăcină și crește cu soare, cu lumină, și așteaptă neclintit la locul său primăveri viitoare, când iarăși lucrează din sine și aduce rod într-o primăvară prielnică pentru ținerea rodului, căci el rămâne pom roditor după felul lui. Dar ce s-ar întâmpla cu el dacă ar fi scos din rădăcină și așezat în alt loc, înrădăcinat adânc chiar? Poate că de uscat nu s-ar usca numaidecât dacă ar fi timpul cu ploaie și cu tot ce este prielnic pentru pomi, dar nu, el tânjește, nu mai rodește, suferă, îl doare, plânge, chiar dacă nu pare să fie așa. El nu e un pom mic care se prinde ușor când este răsădit pentru creștere și pentru întărirea rădăcinii mică încă, și când crește frumos apoi și-și află locul său.

Când pomul este gros, o, nu e bine să fie mutat, nu e bine. De aceea răbdarea îl ajută și pe om și pe pom să aștepte viață de la Dumnezeu, milă și iubire, credință și nădejde mereu, fără de sfârșit acestea, și spun aceasta pentru întărirea în rădăcină, fiilor, întărirea în Hristos a celor ce s-au născut și se nasc cu naștere de sus prin cuvântul Meu cel de azi în mijlocul unui popor credincios venirii Mele cuvânt pe pământ în vremea aceasta fără de credință, vestită că va fi pe pământ la a doua Mea venire de la Tatăl după om, după cel pribeag cu viața și cu pasul și cu credința neașezată, sau deloc credință pentru Mine. O, că mulți au stat lângă lucrarea cuvântului Meu, mulți au venit și au stat, dar au stat ca să se ducă, să ducă la vrăjmaș tainele Mele și truda Mea, iar apoi să-i judece pe ei această rea îndeletnicire a lor.

O, fiule creștin, să nu vinzi pe Dumnezeu, să nu vinzi pe fratele Meu, pe fratele tău, să nu faci așa ceva nici asupra dușmanului Meu sau al tău, o, să nu-i dai vânzării. Nu faci niciun rău nimănuia dintre ei, ci numai ție pentru ziua întrebării. Dacă nu poți fi mereu ca pomul care face lăstărași și frunzuțe, crenguțe noi, o, măcar verde să se mențină chiar dacă nu aduce rod, și dacă nu poți așa, o, nu te rupe de Dumnezeu, de Salvatorul Cel din cer nu te rupe prin vânzare de frați, și-ți ies Eu în cale și te învăț să stai în pocăință, să fii cuminte, să nu hulești, să nu clevetești, să nu învinuiești pentru tine, să nu mărturisești strâmb ca să încurci mersul Domnului și al celor ce merg cu El, ci, din contra, să aștepți o pri-

măvară blândă, care să te cuprindă și să-ți răsplătească răbdarea și să-ți aducă bunătate ție, și vestea iertării și a împăcării.

O, și le mai spun celor ce n-au rămas statornici în răbdare și-i îndemn pe ei așa: Fiilor, fiilor, chiar dacă voi M-ați adus să nu mai am încredere în voi, să nu Mă mai sprijin cu voi din pricina nestatorniciei, a neascultării și a nerăbdării voastre cu Mine sub cruce, voi, măi fiilor, voi să nu vă pierdeți încrederea în Mine, voi să credeți în Mine, o, fiilor, chiar dacă nu M-ați ajutat să cred și Eu în voi, căci poate aceasta va rodi ascultare dacă veți crede mereu în Mine, în ceea ce Eu lucrez pe pământ, că iată ce văd, că zi după zi vă aspriți inima și vă scade împlinirea pe care ați învățat-o de la Mine s-o puneți peste viața voastră. Eu vă privesc și văd aceasta și sunt plin de milă, pentru că ați fost ai Mei și n-ați mai voit cu Mine apoi. O, când voi știți că Eu ascult de Tatăl și fac voia Lui și tot ce-Mi dă să lucrez, o, să vă pară rău că voi n-ați ascultat și că ați plecat din bărcuța Mea, căci valurile prin lume sunt adânci și sunt înalte, sunt puternice să lovească, sunt locurile unde se fac păcate ca în iad, și sunt iadul pe pământ. Vă întâmpin pe vârf de valuri, pe deasupra vârfurilor merg și caut, doar de mai pot salva ceva. Toate căile lumii duc la iad. O, cu câți, cu cine va mai rămâne Domnul?

Umblu plângând după cei luați de valuri, iar în mijlocul poporului cuvântului Meu Îmi întăresc fiii și le dau pacea Mea și plâng cu ei, și plâng și ei cu Mine, și unii altora ne ștergem lacrima, iar din lături sunt dintre cei care râd și fac haz de durerea Mea. Toți cei care Mă iubesc cu credincioșie și cu lumină au fost și sunt numiți fățarnici, prefăcuți, iar cei ce spun așa sunt ca omul care se dă puternic când își încordează inima și glasul, fiind nemulțumit, și când apasă în părți cu asprimea limbii lui, iar aceasta din pricina lipsei duhului de sus, duhul umilit al smereniei de duh, iar Eu spun: vai de cei ce spun și împart rele și vorbe cu răutate semenilor lor, lovind în ei prin acest obicei diavolesc! O, cum să fac să găsesc iertare pentru aceștia care judecă cu asprime, cu ură, cu minciună, cu ticluiri fel de fel, după ce ei și-au pierdut iubirea?

O, popor al cuvântului Meu, o, fiule, păstrează-te în dragostea de sus și crește-o prin lucrarea ei. Scade dragostea de Dumnezeu, scade, fiilor, mai ales când nu dă creștinul la alții puteri s-o aibă și ei. Nu-ți poți cere să ai dragoste dacă nu ridici pe alții la lucrarea dragostei statornice și lucrătoare, așa cum am lucrat-o Eu, și cei ce M-au iubit împărțindu-Mă și făcând pe mulți să dorească în ei dragostea lui Dumnezeu.

O, fiilor, cei vinovați dragostei pleacă de lângă Mine, pleacă de lângă frați, iar cei cumințI și harici, aceia rămân, și chiar dacă mai și greșesc ca niște oameni spre umilința lor, ei se apleacă și se unesc cu Domnul prin duhul umilit din ei și prin inimă curată întru lumină, și rămân aceștia, nu pleacă cei umiliți, cei clevetiți de cei ce pleacă, și care cad prin păcatul clevetirii și al judecății de frați.

O, fiilor, vorbirile nevegheate, aproape toate sunt vinovate, căci omul se acoperă unul pe altul când e vorba de lucrul veghii peste el, peste sufletul fraților vegheați pentru lumina dintre frați. O, nu căutați, nu căutați spre cei ce vă acoperă când sunteți greșiți și cercetați pentru veghe, ci căutați lumina peste voi, fiilor. Numai rodul Duhului Sfânt vă dovedește fii ai acestui popor, pe lângă împlinirea cerută pentru adevărații creștini de dreaptă credință, adică sfințenia, locul Meu din om, fiilor.

O, fii ai poporului cuvântului Meu, chiar dacă ați greșit mult, nu stați sub greșeală. O, fiule, ai greșit Domnului? Fii cuminte, taci și te scoală și pune început bun și roagă-te cu pocăință în taină și petrece cu Domnul în inima ta plânsă și duioasă după iertare și după împăcare, că Eu nu depărtez pe cel ce se scoală din greșeală, ba îl îndrept spre creștere nouă și sfântă, spre duioșie înspre cei greșiți ca și el, și care văd pe cel ce se scoală din greșeală și-și lucrează iertarea și mântuirea.

O, am grăit cu pară de foc, cu duhul fierbinte, fiilor. Dați acum cuvântul Meu spre a fi lucrător peste inimile celor credincioși Mie și vouă, spre înnoirea lor, și să fie lucrător cuvântul Meu și peste cei ce și-au dat de la ei credincioșia, că Eu privesc îndelung și plâng îndelung și cuvintez îndelung, și sunt biruit de milă, fiilor. Aștept să se așeze în cumințenie, în umilință și în pocăință inimile care s-au dezrădăcinat din lucrarea Mea de cuvânt, de și-au luat în mâinile lor viața, și nu mai au veghe peste ea, dar vreau ca să-i găsesc și pe ei în voile Mele în ziua cercetării.

Eu, Domnul, vă cuprind pe voi în duhul păcii și al milei Mele de voi, fiilor. Împărțiți cuvântul Meu, ca să lucreze el, iar voi fiți o rugăciune mereu, cetate a rugăciunii să fiți, iar rugăciunea are un frate care o sprijină pe ea ca să se împlinească ea. Dar acum așezați-vă la lucrul zilei de praznic și ziditi pe Domnul în voi și în frați. Eu vă umplu de pacea Mea, care vă dă putere.

O, pace vouă, fiilor, pace vouă, și dați din ea, precum Eu vă dau vouă, o, fiilor! Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2018

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai

Omul vine la Dumnezeu ca să-i facă Domnul voia. Cei din morminte îl așteaptă pe poporul cuvântului să le iasă în întâmpinare pe calea spre înviere. Păzirea celor credincioși de duhul dezbinării

Vă învăluiesc în duhul binecuvântărilor de sus, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, și împart prin voi aceasta și peste cei ce sunt prin iubire sfântă popor al cuvântului Meu, că iată, trebuie să fie ascultare ca să fie iubire, iar iubirea poate, fiilor, poate ca Dumnezeu și de la Dumnezeu. O, trebuie iubire între frați, căci ea aduce putere și voință sfântă, și acestea atrag binecuvântarea lui Dumnezeu între frați.

Fiilor, fiilor, vă întăresc, vă dau iubire din cer, vă dau pe cei din cer în ajutor, că iată, începe vremea postului mare. Iubirea cea pentru Mine, mila de suferința Mea pentru plata păcatelor omului, acestea vă vor sprijini, vă vor hrăni puterea și voința și veți trece ușor cu Domnul spre praznicul de înviere, iar viața cea sfântă prinde aripi noi prin rugăciunea cea cu post, și duhurile rele se topesc, se duc, căci trebuie să le biruim, fiilor.

E țara Mea română sub apăsare, iar fiii români au nevoie de dragoste, de îndreptare sfântă, că Mă uit și Mă doare, și trebuie să sprijinim ridicarea spre pace, spre lumină, spre pază din cer, spre alungarea întunericului din țara Mea de venire de la Tatăl în acest timp. Așadar așezăm spre Tatăl cerere sfântă, cu rugăciune și cu post plăcute de cer, ca să sprijinim lucrarea păcii, a biruinței, a nădejdii sfinte, și să vină de la Tatăl înțelepciune pentru cârmuirea cea bună, cea curată peste neamul român, fiilor, iar duhul cel potrivnic să slăbească și să se tragă în lături și să dea loc binecuvântărilor de sus peste țară, că Eu vă am pe voi pe această vatră și Mă ajut cu voi pentru ea, pentru vreme dulce peste ea, fiilor.

Voiesc să înțelepțesc neamul cel creștinesc al poporului

român și să revărs prin el dragostea de Dumnezeu și dor de calea cea de sus și peste cei ce nu sunt de partea dreptei credințe în acest neam. O, trebuie să se vadă lumina cea care arată credința cea dreaptă, fiilor, și de aceea trebuie pregătire pentru ca să lucreze lumina peste oameni, că iată, am zidit omul, măi fiilor, l-am zidit să Mă mângâi cu el, să pun peste el chipul Meu, și apoi asemănarea Mea s-o pun prin ascultarea lui de Mine, căci trebuia să-l ajut, să-l veghez mereu, să lucrez cu el trebuia. El însă i-a spus femeii lui taina lui Dumnezeu și s-a ivit apoi duhul dezbinării între om și Dumnezeu și a stricat pacea dintre noi acest duh, și a rămas peste oameni apoi duhul dezbinării și n-a mai dorit omul să facă voia Mea. O, cine nu știe să înțeleagă și să țină ocrotite tainele lui Dumnezeu, acela le dă pe jos, și vine apoi voia omului, care strică voia lui Dumnezeu. Că iată, și spre venirea Mea cea de acum au tras mulți din cei ce n-au înțeles pe Domnul, și nici n-au dat să învețe bine aceasta, din pricina duhului și a vederii de sine n-au dat să învețe de la Dumnezeu, pe Domnul în ei și cu ei, o, și mulți au venit să fiu Eu voia lor, și nicicum să aleagă ei să facă ei voia Mea, și au făcut și aceștia ca și Adam, care n-a înțeles pe Domnul ca să-L păstreze de Dumnezeu al său peste el și să-I ocrotească tainele.

O, nu pot să aștept de la om să-Mi fie sprijin, căci omul așteaptă Eu să-l sprijin pe el și să-i fac voia pentru care-Mi cere în rugăciunile lui, și de aceea acum două mii de ani am lăsat învățătura peste ucenicii care Mă urmau cu lepădare de sine și le-am dat dreptar cum să se roage Tatălui și ce să-I ceară: împărăția Lui în ei, pâine, iertare și pază sfântă, dar făcând ei voia Tatălui, ca și în cer voia aceasta, iar Tatăl, Care vede în taină, știe ce să le dea, de vreme ce are grijă.

O, fiilor, dureri și lacrimi și-a agonisit omul cel din rai dacă nu a ascultat așa cum l-am povățuit să trăiască în rai. El însă s-a alipit de femeie și a părăsit iubirea de Dumnezeu și a rămas fără iubire și n-a mai putut nimic bun fără ea. O, creștine, nu te despărți de Domnul prin păcat, prin neascultare de cuvântul Său, care vine să te păstorească și să te ocrotească. Vei avea nevoie de bunătatea Mea când neascultarea ta te va durea.

O, fiilor, lipsa fricii de Dumnezeu îl aduce pe om să facă cele potrivnice vieții lui, și sunt două feluri de frică de Dumnezeu, iar una din ele îl îndeamnă pe om să fugă de Domnul, să se ascundă de lumina cea călăuzitoare. Chiar și cei ce-Mi înțeleg slava și puterea și Ființa Mea, chiar și din ei nu aleg aplecarea ca să Mă pot descoperi lor și să-Mi dea sprijin apoi, că am nevoie să Mă sprijin cu omul pe pământ cu tainele Mele, și-Mi trebuie vrednicie în el pentru Mine. O, nici cei cu care am umblat acum două mii de ani, ucenicii Mei călători cu Mine, nici ei n-au putut vedea pe cele tăinuite ale Ființei Mele, dar M-am descoperit la trei dintre ei, cu care Tatăl a grăit și M-a mărturisit Fiu al Său, iar cei care au aflat aceasta de la ei, aceia au crezut sau nu, iar cei ce cred tainele cele mărturisite despre Mine sunt cei fără de vicleșug cu inima lor și sunt rari aceștia și Mă bucur nespus de ei, o, și cum să nu Mă bucur de cel ce înțelege ceea ce nu înțeleg cei mulți?

O, ochii omului sunt ca și el, păcătoși, trupești, nu sunt duhovnicești ca să vadă tainele lui Dumnezeu și să le înțeleagă. Nu-L vedeau în Mine pe Dumnezeu cei ce Mă loveau, dar ucenicii și ucenițele Mele știau de la Tatăl și de la Duhul Sfânt cine sunt, și știau de la iubirea lor de Mine și plângeau pentru Mine. O, cum să Mă fi plâns pe Mine cei ce nu aveau iubire pentru Mine pentru că aveau pentru ei? Aceia se bucurau de necazul Meu și Mă blestemau, ca să nu le mai aduc de știre starea lor cea fără Dumnezeu.

O, este nevoie de rugăciune dulce și vie ca să vină Domnul pe pământ lumină a oamenilor, măi fiilor, că nu este pe pământ lumină, ci numai păcat este peste tot. O, aveți grijă de puterea rugăciunii, căci postul este puterea ei, și întăriți-Mi voi poporul spre dragostea aceasta și spre dorul de pace de la Domnul peste voi și peste țară, fiilor plăpânzi, că multe ustu-rimi trec prin inimioarele voastre și vă brăzdează adânc ființa și rămâneți cu rane peste rane, ca și Mine, o, fiilor. Vă văd căutând spre cei care v-ar putea întări și mângâia în dureri, dar simțirea duhului e slabă de tot în cei fără de daruri duhovnicești lucrătoare pentru Mine, și din care ați lua voi putere pentru lucrul Meu cu voi, că e mult lucru de lucrat pentru viața creștinului care a venit spre Mine, și care ar fi fost să ne fie sprijin, fiilor, Mie și vouă. O, așa am fost și Eu, căutam mereu îndurerat după cel care să Mă aibă pe Mine și nu pe sine înăuntrul său, o, și rămâneam mereu cu lacrimă pe pământ, și tot așa și în cer rămân când Mă uit pe pământ, și Mi-e tare milă și de voi, ca și de Mine Mi-e milă, căci omul care vine după Mine se are pe sine în el și nu-Mi poate da alin, de vreme ce el are atâtea așteptări de la Mine pentru el. O, așa am pățit și cu omul cel zidit de mâna Mea ca să Mă mângâi cu el și de la el. El însă nu și-a păstrat credincioșia, și apoi s-a ascuns de Mine și nu Mi-a mai fost credincios și milos.

Unii au duhul simțitor și văd cum Eu v-am dat și v-am pregătit o viață atât de dulce, atât de scumpă cu Mine când îi simt dulceața, iar alții n-au simțit și nu simt aceasta cu bucurie, din pricina neascultării nu simt, și de la ea a nemulțumirii lor, fiilor. O, viața voastră cu Mine e măreață, e frumoasă, numai să aibă vederea ei cei ce vin spre ea, și aceasta poate zidi o inimă curată în ei, și aplecarea îi poate ajuta așa, iubirea, fiilor, și bucuria de frați.

Fiilor, fiilor, prin felurimea darurilor duhovnicești vă pot fi de ajutor pentru Mine cei apropiați vouă, și care ar fi să fie puterea voastră cea pentru Dumnezeu, că mulți dau să creadă că voi aveți putere, dar Eu iar și iar le spun la toți că voi sunteți cei mai plăpânzi, cei mai slăbiți, cei mai duruți. O, am crezut și Eu că sunt tare, dar eram Cel mai îndurerat, tare pentru dureri, și de aceea am spus: *«milă voiesc»*, o, și tot așa sunt și azi și caut milă și plâng prin cuvânt.

O, ce voi face cu cei ce aud și nu cred și nu împlinesc cuvântul Meu cel de azi? Această jale a Mea e mare, și hai să cerem la Tatăl să descopere lumii venirea Mea după om, fiilor, că iată, omul cel căzut din rai aduce rugăciune Mie, și oamenilor de pe pământ, Mie pentru înțelepciune peste oameni, iar lor credință cu dor pentru ascultare de duhul vieții, și apoi iubire sfântă în ei, și aceasta spre mângâierea lui, a celui ce a greșit lui Dumnezeu în rai, o, fiilor.

— Eu, Doamne, eu sunt cel greșit. Am greșit în rai, am greșit, și n-am fost în stare să Te cuprind și să-Ți spun să mă ierți și să mă păstrezi pentru Tine și să nu mă depărtezi. M-am ascuns de Tine după ce mi-a slăbit credincioșia pe care trebuia să Ți-o închin, ba am dorit să fiu mare, să fiu eu, și m-am supus semeției prin dorire de sine, și apoi am greșit și am căzut prin femeie, căci i-am spus ei taina mea cu Tine, taina inimii mele între mine și Tine, Doamne, iar ea a căzut ispitei din pricina dorirții, care l-a înființat pe ispititor, de a venit apoi în fața ei îndemnând-o să-și asculte dorirea, și așa am căzut unul prin altul, și de atunci această neputință stăpânește peste toți oamenii, că abia, abia ai mai găsit Tu între oameni prin vreme pe cei care Te-au cunoscut înțelegându-Te prin făpturi și Te-au descoperit prin

credință și prin iubire apoi, iar eu sunt cel îndurerat pentru fiecare om, și am de la Tine mângâiere în durerea mea, Bunul meu Făcător, și dau să grăiesc poporului cuvântului Tău cuvânt de veghe, Doamne.

O, măi popor binecuvântat și așezat să fii al Domnului pe pământ în vremea aceasta de milă de sus, o, fiilor credincioși, să nu vă trebuiască nimic, decât credință neclătinată, și prin ea să puteți pentru Domnul și pentru mulți și tot mai mulți, căci cei ce-și leapădă credința sunt cei ce nu ascultă, așa cum eu n-am ascultat de Făcătorul meu, de Domnul meu și al vostru. O, fiți mulțumiți cu viața cea dulce în care Domnul v-a așezat să fiți și să-I lucrați Lui prin daruri duhovnicești, și fie-vă milă de toți cei care s-au născut pe pământ, că toți vă așteaptă, toți, ca să le ieșiți în cale spre învierea lor, căci tainică este această taină a învierii, dar dacă ochii omului sunt păcătoși ca și el, o, trebuie el să vină spre credință, căci credința nu-l lasă să-L piardă pe Domnul Cel înviat, și Care pentru fiecare om a înviat, dacă omul crede și slujește vieții și învierii.

Mai am să vă rog să vă feriți de duhul dezbinării, că vai de cei ce se nasc cu această meteahnă cu care intră printre cei uniți prin așezarea Domnului de peste ei! Duhul dezbinării m-a despărțit de Domnul în rai, căci a lucrat și a putut, din pricina semeției mele, a nemulțumirii de cât m-a făcut Domnul să fiu, de aceea a putut. Vă spun vouă să știți să cunoașteți lucrul cel rău al celor ce dezbină din obișnuință, din firea lor, din prostie, din nestatură, din neascultare, și să depărtați și să vă depărtați de acest duh care dă să vă depărteze pe unii de alții și să nu mai fiți biserica lui Hristos prin unire cu El. O, niciunul din voi nu vă ridicați să zidiți ură, răceală de frați în inimi de la unii la alții, iar dacă cineva are această meteahnă nu stați în calea tăvălugului, ci ascundeți-vă de acest duh, ca să rămâneți cu Domnul și să nu fiți trași de ispititorul, așa cum eu am pățit în rai. Eu am greșit așa, iar voi aduceți-vă aminte acum de pilda cu năpârca, ale cărei limbi a împărțit dezbinare și a câștigat de partea ei lupta cea murdară.

O, fii ai bisericii lui Hristos, feriți-vă de duhul dezbinării! Auziți?

Iar Tu, Doamne, spune-le lor să fie strugurași copți, spune-le să fie vase pline de iubirea Ta, nu pe jumătate, și spune-le lor de darurile duhovnicești, prin care ei, Doamne, se dovedesc ai Tăi. Amin.

— Da, fiilor, Eu, Domnul, sunt Cel ce știu durerea, știu cum s-a născut ea, căci prin neascultarea omului s-a născut. Voiesc ca voi să nu fiți fără bucurii, că durerea e grea de purtat. Fiți vase pline de Dumnezeu și de cunoștința de Dumnezeu, fiți vinul cel bun, și vasul plin cu vin să fie, căci pe jumătate se asprește vinul, se face oțet în vas și vă oțetește purtarea și vă asprește inima și vă loviți prin cuvinte și vă răciți frăția, și nu așa, o, fiilor. O, fiți strugurași copți, împliniți, căci strugurii neîmpliniți cu coacerea sunt acri, fiilor. Vă învăț să postiți frumos, frumos. Ca în cer să lucrați rugăciunea și postul, și aceste binefaceri să prindă rod, să știm cum să le lucrăm frumos, fiilor.

Fiți dulci la inimă și la cuvânt, și curați prin acestea, fiilor, iar viața să vă fie trează și vie și caldă, și toate vă vor ajuta în vremea postului, și vom întâmpina praznicul Învierii cu rugăciune către Tatăl pentru învierea lumii, o, fiilor.

Vă așez cu binecuvântare Eu Însumi pe calea rugăciunii cu post lângă ea. Vă îmbrac în iubirea Mea, care poate pentru voi și în voi. Nu vă temeți de neputințe. Fiți vase pline, pline de Dumnezeu, fiți strugurași copți, și nimic pe jumătate să nu fiți în lucrul vostru cu Mine.

Eu vă mângâi cu cuvântul Scripturii și vă spun: *«Râvniți cu multul, fiilor, râvniți la darurile duhovnicești»*, și prin lucrul lor din voi fiți ai Mei, fiți lucrători cu Mine, fiți sprijinul Meu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

5/18 februarie 2018

Duminica Ortodoxiei

Grăirea Domnului peste biserica ortodoxă română și peste neamul român. Turma mare, turma catolică; turma mică, turma ortodoxă; turma mică și credincioasă, cei prigoniți în sânul bisericii ortodoxe.

Acest cuvânt se scrie în cer și pe pământ deodată în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; îngerii îl scriu în cer, iar cei din cetatea cuvântului Meu din mijlocul neamului român îl scriu pe pământ când Eu, Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tatălui, Îmi slobod glasul și Mă las auzit ca să-Mi fie pus în cartea sa cuvântul, și împărțit apoi celor ce se hrănesc cu el și celor peste care Mă vestesc prin cuvânt.

E zi de duminică, ziua întâi a săptămânii, duminica întâi a postului mare, când în locașurile creștine se pomenește sărbătoarea pentru credința cea dreaptă, duminica ortodoxiei, și când se citește epistolă arhierească, și apoi se strâng ajutoare în bani de la cei adunați, care dau din prisosul lor, după obicei.

Scriu și Eu epistolă cerească și o las peste pământ și amintesc prin ea de vremea primilor creștini, vremea cea de aur a bisericii și a credinței creștine, când și ucenicii Mei strângeau în ziua întâi a săptămânii, strângeau și ei ajutoare, strângeau pentru cei sfinți, și se numea aceasta strângerea de ajutoare pentru sfinți, pentru cei ce părăseau calea lumii și urmau calea crucii prin mari nevoințe și prigoane din partea celor necredincioși din Israel, și când se întărea flacăra propovăduirii credinței, iar cei dintâi creștini ridicau pe alții lângă ei și măreau ceata lui Hristos, ajutați prin semnul Duhului Sfânt și prin botez apoi, și se vedea lucrarea cea sfântă lucrând de la Dumnezeu peste pământ între oameni prin ucenici sfinți, iar strâmtorarea peste cei cu crucea se întărea de peste tot, și semăna cu Mine turma cea mică, care pierduse teama și biruia lumea ca și Păstorul ei, Care a mers la moarte pe cruce pentru salvarea omului căzut prin păcat, o, și toată această lucrare bisericească era ea împărăția cerurilor pe pământ, adevărata iubire a omului plin de dor de Dumnezeu în el, și aceasta este taina cea mare, ea este turma cea mică, și căreia Eu, Domnul, i-am spus cu îndemn: *«Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl voiește să-ți dea ție împărăția Sa ca s-o arăți pe pământ cu viața ei cea de sus!»*

O, încă de pe atunci am vestit Eu că este o turmă mare și una mică, iar în ziua aceasta scriu epistolă cerească și o așez pe pământ ca să fie cercetată, și din unul în altul vestită peste cei mulți, care au nevoie de Dumnezeu și de la Dumnezeu, chiar dacă ei nu au acest dor în ei, sau căutare după Domnul.

Chem turma cea mare sub glasul cuvântului Meu ca s-o păstoresc pe ea așa cum o păstoresc pe cea mică, atât de mică ea în toate vremurile în trupul turmei celei mari, ruptă acum o mie de ani în două părți, o parte mare și una mică, și când cea mică a rămas pentru credincioșie și răbdare sub cruce, iar cea mare s-a despărțit și s-a tras în lături pentru orânduială după plăcere și s-a numit ea turma catolică, și care și

ea s-a rupt apoi în mai multe turme și fiecare și-a făcut rânduiala ei, căci ascultarea e greu de pus în lucru de cei ce au dorințe care nu și le pot învinge, și sunt învinși ei de ele și se duc spre ele cu nepăsare, și Îl vor și aceștia pe Dumnezeu Domn al lor.

O, și a rămas acum o mie de ani turma cea mică, a rămas de partea începutului bisericii Mele, peste care au fost așezate atunci orânduieli sfinte și a fost numită ea în vreme turma dreptei credințe, turma ortodoxă. O, încă de la începutul zidirii bisericii Mele a sporit veghea peste ea pentru nedezbinare, căci dacă se ivea între frați cineva care tulbura împotriva învățăturii primită de la Mine și de la ucenicii Mei din unii în alții, credincioși începutului neamului creștinesc, o, de unul ca acela care dezbina trebuia să se depărteze turma creștină, căci cei ce dezbină nu slujesc lui Hristos, ci pântecului lor, și grăiesc vorbiri dulci și amăgitoare ca să înșele inimile celor lesne crezători, precum este scris, iar cei ascultători predaniilor sfinte erau întăriți pe cale și mai mult, ca să fie înțelepți pentru bine și proști pentru rău, și sub ale căror picioare satana era zdrobit, iar ei biruitori prin har.

O, ia aminte, ia aminte la glasul Meu, turmă care te-ai scris de partea dreptei credințe cu statul tău de slujire și de supunere în numele de turmă ortodoxă! Eu sunt Arhiereul bisericii Mele și fiecare arhiereu grăiește în ziua aceasta peste biserica sa. O, fă-Mi loc să-ți grăiesc și să Mă auzi dacă Mă las astăzi auzit și împărțit celor ce au urechi ca să audă cu ele, că iată, în turma ta a fost mereu, și este și acum turma cea mică, și durere multă s-a suit și se suie la cer din pricina aceasta, a dezbinării dintre frați, căci turma ortodoxă cu numele ei s-a depărtat de ascultarea de părinți pusă de la început peste biserica Mea, în mijlocul căreia Duhul Sfânt descoperea și așeza legile vieții sfinte pentru creștini și toate orânduielile cele peste toate ale bisericii, și așa cei puțini, care rămâneau în iubire și în ascultarea de părinții cei sfinți, erau apoi prigoniți de la mijloc, și așa a fost în toate vremile, pe lângă prigoana care se ridica peste turmă din partea împăraților păgâni slujitori la idoli unii după alții și care muceniceau pe cei aflați pildă de credință statornică și de nedespărțire de Hristos.

O, dar nu pe împărații păgâni îi scriu Eu în epistola Mea din duminica aceasta, ci scriu de apăsarea cea dușmănoasă în mijlocul bisericii slujitoare la altar peste cei ce erau pildă de credință jertfitoare în turmă, căci preoții și mai-marii lor dușmăneau pe cei harici dintre ei și-i dădeau pe mâna mai-marilor ținutului, spre chin și spre mucenicie, cu șiretenie satanică pusă la cale, și duhul dezbinării a fost mereu în mijlocul tău lucrând stârpirea celor tari cu credința și cu rânduielile sfinte, o, turmă ortodoxă, iar cei dați spre ocară și spre vină ticluită cu duhul invidiei de către cei puțin ascultători de părinți și de sfinți, ci doar îmbrăcați pe deasupra cu haina cea pentru sfinți, o, acei ocărâți și dați suferinței și batjocurii pe nedrept au însemnat ei turma cea mică în mijlocul tău în toate vremile, și pentru care Eu, Domnul, am spus: *«Nu te teme, turmă mică!»*

O, Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce a fost și Cel ce vine, și toate sunt de Mine văzute mai dinainte, și de aceea am spus acum două mii de ani pentru cei ce vor suferi în numele Meu: *«Nu te teme, turmă mică!»* Și îți spun aceasta ție, turmă ortodoxă, nu ca să te îndurerez îți spun, ci ca să te sfințești pentru Domnul, căci ce îl poate face sfânt pe om dacă nu pocăința sa de tot ce a făcut neplăcut lui Dumnezeu în viața sa de om? O, pocăința îl face sfânt într-o clipă pe cel ce are durere și păsare și păreri de rău, cu rugăciune spre Mine pentru tot ce a păcătuit el față de Dumnezeu și față de semeni.

O, îți trebuie pocăință, că vreau să te numesc iubita Mea, turmă a dreptei credințe, și vreau și viața să-ți fie dreaptă și sfântă. Cei ce au suferit și suferă defăimare pentru credința cea cu har lucrătoare, aceia sunt asemenea Mie, și Eu Mă văd în ei, în suferința lor ca și a Mea, iar ei Mă văd pe Mine suferind și așteptând cu dor înnoirea, nașterea din nou a lumii, și sunt ei asemenea Mie și suferă și ei.

O, Eu te doresc pe tine biserica iubirii, iubirea plină de sfințenie, iubirea miresei, și nu voiesc să nu știi sau să uiți că Eu, Domnul, te aștept mireasă să-Mi fii, iar tu știi ce este o mireasă, și nu cum știe lumea știi tu. Lumea nu știe taina de mireasă, haina albă de mireasă nu știe s-o poarte, ci știe s-o întineze și atât, dar tu ai numele Meu pe creștetul tău, și trebuie să-Mi semeni și să-Mi urmezi, că dor Îmi este să te văd mergând pe urmele Mele cu ascultare sfântă, o, turmă creștină a neamului român.

O, neam român, o, popor binecuvântat de cuvântul Meu între popoare, nu te lepăda de Cel ce cuvintează în mijlocul tău de mai bine de șaizeci de ani taina venirii Lui în lucrare de cuvânt peste pământ ca să-Și netezească și să-Și curețe calea și să-Și gătească o mireasă în tine și ziua slavei Lui și biruința asupra lui satana, dușmanul lui Dumnezeu și al omului. Îți scriu epistolă sfântă și te îndemn la veghe și-ți spun: o, nu uita, nu uita pe Domnul Dumnezeul tău, nu Mă uita, popor român! Eu nu te uit, Eu nu te pot uita, căci Tatăl Meu te-a promis Mie de țară de venire a Mea la sfârșit de timp, loc de poposire a Fiului lui Dumnezeu ca să vină pentru vii și pentru morți, precum este scris, căci poporul Israel M-a lepădat acum două mii de ani, și am rămas din el cu câțiva ucenici martori pentru Mine, care ca și Mine au fost omorâți de ei, iar Tatăl te-a sortit cu soartă sfântă ca să fii tu țara Mea de la sfârșit de timp, și iată, îți trimit epistolă și-ți cer credincioșie și te rog, scoală-te spre lucrarea păcii și a înțelepciunii care pătrunde tot răul din mijlocul tău ca să-l depărtezi și să te ridici la lucrul cel cu lumină peste întuneric, căci cele ascunse sunt întunericul din mijlocul tău, acoperite de lucrarea minciunii, iar Eu îți amintesc, țara Mea, și-ți spun că tatăl minciunii este diavolul, care de la început a mințit și a lucrat așa și a biruit omul, și a ajuns slab omul, și de slab ce a ajuns în fața lui satana el spune minciuni, spune mereu, și nu mai are curaj și putere de partea adevărului a toate în toată clipa, că adevărul aduce durere celor ce iubesc minciuna.

O, țara Mea de azi, ascultă-Mi glasul, deschide-Mi și ia-Mă lângă tine ca să te păstoresc și ca să te ocrotesc! Să știi, neam român, că dacă Eu, Domnul, n-aș păzi cetatea ta, țara ta, tu n-ai putea aceasta, iar tu ai dușmani, iubito, și ești râvnită mult fiindcă ești frumoasă, și-ți văd dușmanii frumusețea și sunt invidioși dușmanii, dar Eu te-am ocrotit mereu, iar când ai trecut prin frig și prin prigoane sângerând sub cruce, Eu am întins mâna asupra dușmanilor tăi și-i depărtam și te ridicam, țara Mea, căci Tatăl Mi-a dat poruncă să te ocrotesc, să am grijă de tine și să te păstrez a Mea.

O, ai în mijlocul tău dintre cei ce te iubesc pentru tine și pentru binele cel cu viitor frumos pentru tine, dar ai și dintre cei ce te sug pentru ei înșiși, și care n-au inimă curată, iar când dintre aceștia se suie sus spre locurile cârmuirii, atunci tu treci spre suferință, și aceasta pentru că tu nu veghezi tot timpul pentru pacea ta, pentru binele tău cel de la Dumnezeu, o, și e bine să te iei după Dumnezeul dreptății, nu după omul care-ți cere să crezi în el pentru tine, căci unul ca acela nu e

curat pentru viața ta, țara Mea cea de azi.

O, ce bine este de neamul care are peste el pe Domnul de Dumnezeu al său! Acela cere la Domnul, întreabă pe Domnul pentru soarta sa, acela este neam nebiruit, iar când el dă pe Domnul de la cârma vieții lui, atunci alege suferința, și în vreme de suferință strigă la Mine ca să-l ridic biruitor, o, și asta-ți cer Eu ție, popor român: strigă-Mă, că ești în suferință, fiule! O, strigă-Mă și scoală-te cu Mine la lucru pentru duhul dreptății și al păcii în mijlocul tău!

O, trebuie răbdare în suferință, dar și înțelepciune, dar și rugăciune, dar și pocăință, dar și lucrarea de ridicare din necaz, și apoi mângâiere, iar Eu, Domnul Dumnezeul tău, îți dau cuvântul mângâierii și al veghii sfinte și-ți spun: scoală-te și cere-Mi înțelepciunea cea de sus, iar tu s-o folosești, popor român.

O, curmă-Mi durerea cea de la tine, neam român, neam creștin! Este scris prin sfinți și prin părinți vremea postului mare acum, o, și Mă doare de la tine, și n-are cine să te îndemne spre trezire sfântă ca să nu păcătuiești, ca să nu te înfrupți din cele oprite pentru vremea postului mare, iar diavolul și argații lui mișună peste tot cu puterile lor peste oameni, și acest război nevăzut nu se poate curma, decât cu post și cu rugăciune, cele mai nebiruite arme acestea două în orice fel de război văzut sau nevăzut, iar tu porți nume de țară ortodoxă, o, și n-ai păstori cu milă de tine ca să te povățuiască și să nu te lase să greșești lui Dumnezeu. Eu însă am în mijlocul tău o turmă mititică, slujitoare Mie și ție în taină, și care te sprijină cu viața ei sfântă, cu post și cu rugăciune vie înaintea Mea pentru soarta ta, pentru iertarea ta, pentru pacea ta, pentru paza ta de vrăjmașii de pe margini, sau de mai departe, iar tu să știi de la Mine aceasta și să crezi că ești sub veghe și de sus și de jos, de sus prin îngeri, iar de jos prin turma Mea cea mititică, o mânuță de fii cu răbdare sub crucea Mea cea de azi a venirii Mele cuvânt pe pământ, și prin care Mă împart când Mă las cuvânt peste cetate ca să lucrez prin el, căci cuvântul Meu se împlinește, că este plin de puterea Mea.

O, neam român, să știi, și să te uiți bine ca să știi că slujitorii mari dintre cei ce slujesc la altar au fost păstori unei turme mici, căci au iubit pe Domnul și s-au sfințit pentru El cu trăirea lor, dar aceștia au suferit vânduți stăpânitorilor de către frații lor preoți, care nu și-au ales loruși sfințenia, ci numai slujirea cea bănoasă a preoției, și aceștia au dat la chin și la moarte pe cei sfinți la altar și purtători de cruce sub mâna celor necredincioși. O, biserica cea dintâi, cea de la început era frumoasă, era mireasă curată, căci se năștea de sus pentru sfințenie. O, iată și azi, ca și atunci, nu toți au până la capăt răbdarea cea pentru calea crucii, că mulți taie din cruce și o scurtează mereu pentru pofta trupului vrăjmaș omului creștin, și nu se mai pot ei apoi sprijini pe cruce ca pe toiagul nădejdii, dar cei statornici își fac rost de milă de Dumnezeu și de secerișul Lui mult așteptat să fie lucrat, și pot aceștia cu răbdarea crucii.

Iar Eu, Domnul, în zi de cinstire a amintirii drepților și a luptei lor pentru credința cea dreaptă, de două mii de ani credință neschimbată, Eu, strig cu strigare și cu îndemn la veghe neamul român, poporul creștin, care trebuie să asculte de părinți și de sfinți, căci e vreme de post și de rugăciune și de oprire de la păcate în această vreme de veghe, o, măcar acum, că fără ascultare de Dumnezeu vin dureri, o, fii români, iar Eu voiesc să vă cruț pe voi, și să vreți și voi ca și Mine pentru voi.

Îndemn prin epistolă cerească și strig peste slujitorii de altar să iubească ei viața cea sfântă dacă și-au ales să slujească la altar, căci precum fiecare preot caută dacă e conștiincios de trupul și sângele Domnului și caută o fecioară sau o femeie curată de păcat să-i facă prescura pentru taina jertfirii Mele pe masa de altar, o, dacă prescura trebuie lucrată de cineva cu trupul curat de păcat, mai mult, o, mai mult trebuie să fie curat cel ce-L jertfește pe Domnul prin rânduiala Sfintei Liturghii, căci Domnul este sfânt. Iar cei ce vor asculta de la Mine povața le fac făgăduința pentru iertarea multelor lor păcate săvârșite în viața lor de până la vremea acestei ascultări, numai că Domnul nu forțează, ci doar povățuiește pentru cei ce pot și doresc să asculte de la El spre viața lor cea veșnică între cei ce merg cu iubire pe calea crucii, căci fără cruce nu poate merge nimeni pe urmele Mele, chiar dacă ei cred altfel aceasta.

Voi, cei ce stați pe scaune de stăpânitori, o, auziți și voi pe Domnul și aplecați-vă și voi spre strigarea Sa, ca să învățați de la El dreptatea, pacea și lumina a toate, și dacă puteți, fiți creștini, căci creștinii țin din răsputeri la dragostea dintre ei, și dacă puteți, iubiți adevărul a toate ca și Dumnezeu, că neamul român e neamul Meu de la sfârșit de timp și grăiesc în mijlocul lui cuvântul venirii Mele pe limba lui, limba românului, și știu aceasta neamurile pământului, iar prin cuvântul Meu rostit de deasupra ocrotesc acest pământ și neam, care-Mi servește de așternut când vin și grăiesc acum, la sfârșit de timp, că e timpul la sfârșit, nu e la început. O, veniți spre Mine, veniți și voi cu credință, cu iubire, că Eu vin spre voi cu înțelepciunea și cu mila și voiesc mărire scumpă peste acest pământ și neam, pe care-l aștept spre voile Mele pentru slava cea de sus peste vatra neamului român, cu soarta pecetluită să fie el popor al lui Dumnezeu.

În zi de duminică, întâia duminică a postului mare, am scris ție epistolă cerească, neam român. În ziua cercetării pe tot românul îl voi întreba de acest cuvânt al Meu, așternut de gura Mea în cartea sa pe vatra acestui neam, pe care azi îl îndemn cu putere să aibă și să-și înmulțească credința și faptele ei, voia Tatălui, precum în cer așa și pe pământ, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, popor român, popor cu nume de dreaptă credință pe fruntea ta, peste turma ta.

Și las acum peste acest cuvânt numele Meu: Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

12/25 februarie 2018

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci

Zi de cercetare a pașilor vieții. Mersul cu cruce este lepădarea de sine. Orice vine spre creștin vine de la Dumnezeu. Nu poți să fii și cu Domnul și cu satana.

Mă apropii cu dulce cuvânt și-Mi fac intrarea în carte și găsesc veghe în așteptare la intrare, că Mă vestesc ca să vin, și nu altfel vin.

O, vin cu dulce cuvânt, cuvânt de veghe și de povață pentru veghe. Eu, Domnul, am grijă de cei ce stau gătiți ca să-Mi fie biserică Mie pe pământ, și îi numesc pe ei fiii Tatălui Meu, frați cu Mine, iar pentru aceasta dau să-i cresc frumos, și din povața Mea de peste ei să ia și cei ce Mă găsesc pe calea cuvântului Meu peste pământ, să ia și să se aplece să-L cunoască pe Dumnezeu și voia Sa lucrată de om pe pământ, că numai omul poate să-L bucure pe Domnul, și fără bucuria de la om nimic nu-Mi este bucurie între cele ce Mă bucură, că l-am făcut pe om cu bucurie, și voiesc tot cu bucurie să-L facă și el pe Dumnezeu în el și să arate că-L are pe Domnul de Făcător și de Stăpân al său.

O, fiilor care-Mi primiți cuvântul și Mi-l așezați în carte, iată zi de pomenire a crucii, a mersului cu cruce pe calea postului mare, timp în care creștinii își ajustează mersul cu cruce și cu pocăință pe calea lor cu Domnul și supunerea trupului, care poftește mereu împotriva duhului în om, împotriva Domnului, fiilor, iar dragostea și grija pentru suflet sunt mici acestea față de cerințele trupului, sunt mici la om, căci trupul cere mereu să fie hrănit și dădăcit, fiindcă omul așa îl învață și așa îi dă.

E mersul la jumătatea vremii postului cel pentru întâmpinarea Paștilor Domnului, și ne așezăm și cercetăm, stăm și ne cercetăm unii pe alții, Eu pe cei ce sunt pe calea postului, iar ei pe Mine, pe Cel pe Care L-au ales de cale pentru viața lor, căci am zis acum două mii de ani: *«Eu sunt Calea!»*

E zi de duminică, a treia a postului mare. Stau și cercetez pe poporul cuvântului Meu, pe cel ce s-a dat Mie, și așezat de Mine la masa Paștelui celui nou, dar și pe cel ce merge pe margine și aude cuvântul Meu, dar este împărțit între trup și duh, între lume și Dumnezeu, iar această împărțire nu poate s-o facă omul, chiar dacă el vede că ea împacă pe vreuna din cele două căi, și aceasta pentru că Domnul nu-l poate avea numai pe jumătate pe om de partea Sa cu viața sa, iar dacă vorbim de statornicie, cu greu poate omul să ajungă să aleagă și să poată apoi.

O, Mă doare de la cel ce nu-l doare de Dumnezeu și de el însuși și merge pe margine și nu face pași spre masa de nuntă, iar lumea îl învinuiește și îl ține în ea pe cel neputincios. O, e zi de cercetare a pașilor vieții, și le grăiesc celor de la masa Mea de taină, și mai ales celor ce merg pe margine, și le spun lor că vremea postului cere mult ca să fie postul cu putere și cu ajutor sfânt pentru viața celor ce postesc, căutând spre Domnul prin postirea lor de mâncări și prin credință pentru aceasta. Vremea postului trebuie să aibă în om toată postirea, toată, fiilor, căci mai mult trebuie să postească el de atacurile firii lui și ale apucăturilor ei, și trebuie mintea lui să postească de cele străine de Dumnezeu, și mai trebuie inima lui să postească la fel ca și ochii lui, care duc spre inimă pe toate câte o despart pe ea de Domnul. O, și mai trebuie creștinul să postească de răutate, de nerăbdare, de deznădejde, de nepăsare de suflet, de neascultare, fiilor, de împrăștiere, de mânie, de minciună, de ascunderi, de semeție, și de multe alte lucrări diavolești, pizmă, vorbire de rău, vorbire în deșert, nedragoste, iar fiii lui Dumnezeu trebuie să postească de lume, de lume, o, fiilor.

O, dacă n-aș avea cum să grăiesc cu voi, copii primitori ai cuvântului Meu, o, cum aș mai putea să-Mi las pe pământ cuvântul ca să fie el auzit, măi fiilor? O, cum să nu Mă aplec ca să vă mulțumesc că Mă primiți și că Mă împărțiți și că Mă faceți carte pe pământ? Și cum să nu greșească mult și vătămător cei ce au pică pe voi și-și fac rost de ea și vă disprețuiesc apoi pretențioși asupra voastră și se răcesc răcindu-se mereu, spre pagubă asupra mersului lor în urma Mea, cu nebăgare de seamă pentru mers din partea lor? O, că mulți au lovit în mersul lor spre Domnul prin acest păcat, prin dispreț asupra voastră, prin duh de judecată și prin vorbiri de rău, căci am spus pentru cei ce Mă ajută pe lume ca purtători și trimiși ai Mei și le-am spus lor: *«Cine nu vă primește pe voi, pe Mine nu Mă primește»*, și le-am mai spus: *«M-au prigonit pe Mine, vă vor prigoni și pe voi; M-au prihănit pe Mine, o, și pe voi vă vor prihăni»*, căci așa le este dat să cadă prin acest păcat cei ce nu se aseamănă Mie între cei mulți, și așa Mă voi vedea în toată vremea pe pământ prin cei ce suferă pentru Mine și ca Mine, loviți și disprețuiți de cei necredincioși și nepăsători de viața lor, departe cu ea de adevărul vieții. De aceea dau în ziua aceasta povață de purtare a crucii și de acest înțeles adânc înrădăcinat în viața de creștin, și dau să pun multe povețe de lepădare de sine pentru cei ce Îmi urmează cu cruce, și nu fără cruce pe cale, căci aceasta este crucea și purtarea ei: lepădarea de sine înseamnă crucea și statul sub cruce cu Domnul.

O, fiilor, o, fiilor, voi, cei care sunteți ai Mei, dar și voi, cei care voiți să fiți cu Dumnezeu pe cale, iată ce povețe sfinte vă aduc, povețe pentru cei sfinți, măi fiilor! Mai întâi vă povățuiesc și vă îndemn să nu luați sfat de la diavol când este ceva de făcut, când voiți să faceți ceea ce se ivește de făcut. O, și cum se poate ști sau împlini aceasta? Cei slabi la ascultare și la veghe nu-și pot frânge ușor voia și nu scapă aceștia de capcana diavolului dacă nu sunt deprinși cu învățătura cea creștinească și cu ascultarea de ea, și care-l veghează pe creștin în toată vremea. Dar cei iubitori și ascultători sunt deprinși cu ascultarea, cu viața cea binecuvântată în toate și pentru toate, și cu veghea cea pentru ascultare, și știu aceștia să împlinească această veghe, căci ei nu iau îndemn din sine dacă sunt fii ai lui Dumnezeu. O, de multe ori poți învăța prin lucrul care dai să-l faci, te învață el cum să-l faci, dar dacă atunci vine spre tine o povață ea este trimisă, ea vine spre tine ca să te povățuiască să nu iei din tine îndemn, dacă nu cumva ești obișnuit din fire să faci aceasta, adică să iei din tine. Dar dacă tu ai lângă tine, sau aproape pe cineva din partea Mea și dai să facă și el ca și tine, când el este lucrat de harul Meu la timp și la netimp pentru cei ce stau sub călăuzirea Mea, o, ce mai poți alege sau înțelege pentru statura ta cea de fiecare clipă înaintea Mea? O, ia de la Dumnezeu dacă vrei să nu iei sfat de la diavol sau de la tine însuți, dacă vrei, fiule, și orice vine spre tine vine de la Dumnezeu, așa să știi, căci așa lucrează Domnul când tu vrei să fii călăuzit de El, și îți trimite El călăuzire, dar dacă vrei. Cel ce se știe creștin, dar își ocrotește din toate puterile și din toate laturile propria sa voie față în față cu cei dintre care el face parte, o, ce fel de cruce se mai vede că poartă acesta, când crucea pe care am spus Eu s-o poarte omul care umblă după Mine este lepădarea de sine, frângerea voii în schimbul voii lui Dumnezeu peste el?

Dăruirea și jertfa omului pentru dăruire, o, aceasta înseamnă ascultare, înseamnă frângerea voii, înseamnă lucrare, muncă înseamnă, legea pe care i-am dat-o Eu omului în rai ca lucrare a sa, și nu să stea. O, că nu e de stat nicio clipă pentru creștin, ci e mult, mult de lucrat, clipă de clipă e numai de lucrat și de vegheat pentru aceasta, dar dacă el ia îndemn de la diavol, o, mai este el sub nume de creștin, sub numele lui Hristos așezat? Numele de creștin vine de la numele Meu: Hristos, iar cei ce sunt ai lui Hristos sunt cei ce Îl ascultă, căci la facerea a toate câte sunt văzute și nevăzute, toate au primit lege să lucreze, să muncească, și iată, iarba crește, izvoarele curg, soarele încălzește, pomii înverzesc, înfloresc și rodesc, vântul adie și face bine, sau bate și răvășește când așa trebuie, și, mai departe, florile înfloresc și umplu munții și dealurile și câmpiile, pământul muncește și dă oamenilor și animalelor hrana din belșug a muncii lui, iar ploaia vine din cer și adapă pământul și pe viețuitorii de pe el, o, și toate, toate lucrează, și nimic nu stă fără de lucru, că până și pietrele lucrează și cresc și-și iau de la Dumnezeu coloritul diferit, iar codrul se face adăpost și hrană pentru tot ce are duh de viață înăuntrul codrului, și iată, munca este legea cea sfântă pentru toate ale lui Dumnezeu, și toate le-a supus Dumnezeu omului, în care

ar fi să locuiască iubirea cerească, hrană pentru suflet și postire de diavolul, căci omul este locul odihnei Domnului, și în iubirea omului Îmi găsesc Eu odihna, iar dacă el nu are înăuntrul lui odihna Mea, e pentru că nu are iubirea în el.

O, fiilor ascultători, nu căutați să vă faceți răgaz pentru îndeletnicirile cele pentru facerea voastră de la Dumnezeu, căci facerea omului ține până la sfârșit peste om, toată pentru frumusețea sufletului în trup, căci voi sunteți creștini. O, cea mai mare grijă purtați-o pentru cele cu care luptați îngerește: smerenie mereu și în toate, rugăciune sfântă, citiri sfinte obștești, fapte sfinte pentru suflet și pentru frați, iar fapta sfântă e cea care-ți iese în cale, nu cea pe care cauți să ți-o alegi după plac, iar dacă faci așa ești vinovat, și nu ajungi decât cu vină la Domnul prin fapta ta, și mai cazi și în rătăcirea care vine de la nefrângerea voii, adică pici sub îndemnul diavolului.

Că iată, fiilor, am adus de știre aici la porți și am spus așa: Ce pot face femeile când dau să se întâlnească și să se adune, o, ce pot face ele decât să clevetească, să bârfească prin vorbiri de rău, să se caine, să se îndreptățească, să-și caute mângâieri și dreptate, să-și vadă de ale lor, de dorurile lor, de voile lor, ocolind așa voia care le iese în cale ca s-o lucreze spre mântuirea lor? Și am adus de știre aceasta pentru cele ce se cred creștine ale lucrării cuvântului Meu.

O, nu e bine, nu e bine, fiilor și fiicelor, nu e bine să se umble din casă în casă, Eu așa am spus ucenicilor Mei acum două mii de ani, ca nu cumva să caute ei să facă voia oamenilor lacomi după bine, și nu după Hristos, și ca nu cumva să cadă ei sub voile celor ce i-ar atrage pe ei spre ele.

O, în vreme de post nu pleca, nu te du, creștine, prin alte case să umbli și să stai. Stai la casa ta și te nevoiește în pocăință și-ți stăpânește gura de la păcate, și inima de la duh de judecată, de la duhul de femeie, și stăpânește-ți dorul de dreptate de partea ta, că toate acestea sunt păcate, în vreme ce tu zici că te oprești de la bucate pentru vreme de post. O, că Mă uit la cei ce vin și se poartă după lucrarea cuvântului Meu în sărbători, și Mă uit că nu știu ce este vremea de post, în care timp nu numai că nu se mănâncă mult sau orice, ci, mai mult, se postește de păcatele minții și ale inimii, și de cele ale doririi, și se postește de răutate, de mânie, de trufie, de clevetire, de plângeri rușinoase și de nerușinare, de îndrăzneală necuviincioasă, toate păcate de moarte, și pentru care biserica nu are îngăduință să facă rugăciune pentru cei de sub aceste poveri. O, și se postește de lume, de mersul prin lume, fiilor, de stat cu lumea, de vorbit cu ea și cu duhul ei, adică se postește de diavolul, stăpânul și fața urâtă a lumii despuiate și lipsite de frumusețea cea de sus, și iată, nu poate omul posti de diavolul și de fața lucrărilor lui dacă nu știe că toate acestea sunt păcate, și trebuie post pentru ele, post ca și de bucate, și mai mult decât post de bucate.

O, voi, cei care știți ce este postul cu tot întregul lui, o, fiilor, nu vă opriți să-L slăviți pe Domnul neîncetat și să-I cântați Lui, că îngerii toți, și toate cetele și puterile cerești, toți sfinții cântă Domnului, și-I cântă toată firea în limbi și cântări tainice, iar voi nu fiți leneși ca să vă lipsiți de a da slavă lui Dumnezeu, că Eu, Domnul, voiesc să fiți toți unde sunt Eu, dacă nu vă deosebiți unul de altul pe pământ cu cele pe care trebuie să le trăiți și să le aduceți lucrate frățește înaintea Mea.

O, trebuie să rodiți, trebuie să aduceți rod înaintea Mea, fiilor, că iată povață sfântă de la sfinți că trândăvia, grija de multe, dorul de stăpânire și grăirea deșartă sunt cele de care trebuie să postiți îndelung și în toată vremea, voi, cei care știți ce este cu adevărat postul cel creștinesc, și trebuie să adăugați lui lucrarea curăției de duh, smerenia gândului, duhul răbdării și al dragostei, pocăința pentru greșale și neosândirea aproapelui, toate cu vremi de slavă și de rugăciune aduse Domnului, precum sfinții aduceau, că nu poți să spui, și să mai fie și bine dacă spui: *„cred în lucrarea aceasta pentru că așa vreau eu”*. O, că așa dovedesc mulți din cei ce dau să meargă cu lucrul cuvântului Meu fără să știe bine ce înseamnă și ce așteaptă Domnul de la cei ce cred venirii Mele acum cuvânt e pământ. Trebuie mai întâi să înveți și să știi ce să faci, și numai apoi să faci, iar dacă dai să faci altfel, faci cum o fi, faci cum vrei tu, iar cei ce nu merg frumos pe calea acestei lucrări și sub numele ei, o, Îmi fac aceștia Mie nume rău, Îmi fac de râs venirea și mersul și învățătura și turma Mea cea mică toată, și așa lovesc ei pe Dumnezeu, și nicidecum nu Îl urmează pe El, căci când nu aveau cu ce să învinuiască pe Domnul și pe sfinții Lui, lumea și stăpânitorii ei le puneau pe frunte păcatul cel mai urât, păcatul desfrânării, al celor mincinoși față de Dumnezeu și fii ai diavolului.

Și iată, vă mai învăț încă: Fiilor, fiilor, dacă nu puteți să rodiți și să fiți rodul lucrării cuvântului Meu, rod împlinit și copt voi înșivă, și, mai mult, să aduceți și pe alții rod lui Dumnezeu ca să aveți plată pentru rod, după voia Mea, nu după a voastră, o, măcar să nu dărâmați de lângă Domnul pe cei ce vin să-și dea Lui viața și să ia în ei viață de sus. O, dacă tu, cel ce te îndeletnicești cu umblatul din casă în casă cu bârfe, cu clevetiri, cu slăbiciuni de-ale tale, și spui unui frate sau unei surori în Domnul despre păcatele cuiva sau chiar de ale tale, tu i-ai slăbit credința, i-ai slăbit împlinirea, și apoi iubirea în cel căruia îți împarți gura ta și grija ta de păcatele altora, iată, nu numai că nu rodești din viță, dar și otrăvești mlădița care dă să fie altoită în viță și să crească apoi din Dumnezeu, iar Eu spun și iarăși spun pentru cei care nu sunt cuminți, și le spun: nu umblați din casă în casă, că Eu, Domnul, nici apostolilor nu le-am îngăduit aceasta, darămite celor de rând creștini din turma care se ține după Domnul. O, mai ales în vreme de post nu umblați. Stați în căsuța voastră în pocăință și în rugăciune pentru vreme de post, dar nu umblați de colo-colo, și mai ales fără de știre, fără de trimitere, căci cine v-ar trimite pentru așa îngăduințe ale voastre, și să vă mai facă și bine prin aceasta? Eu dacă nu te trimit la cules sau la lucrat, nu te trimit pentru că nu știi lucrul culesului, iar dacă tu te duci în numele Meu Îmi faci de râs numele și faci păcat, tu, cel ce iei singur și nu ești în stare să faci ale Domnului spre slava Lui, căci ca să aduci la Domnul pe cineva, aceasta înseamnă să poți să-l faci să-L iubească pe Domnul și să-I urmeze voia spre sfințenie, dar nu să te urmeze pe tine, cel ce-ți iei singur lucru, când nu ești trimis și când nu știi să-l faci.

O, toate acestea le spun acum, că iată, ajung la Mine sus dureri și rușine de la cei ce dau să se apropie și să se creadă că sunt creștini ai acestei lucrări, dar nu, căci numai cei ce iau de la Mine sfat și lucrare și ascultare pentru acestea, numai aceia sunt cei cu care Mă sprijin, și cărora le dau să-L cunoască pe Domnul și să-I înțeleagă tainele și lucrarea lor, și numai astfel este intrat la această masă de nuntă cel ce intră cu Domnul la masă.

Toată grăirea Mea de azi, toată învățătura așezată în carte în această duminică a crucii postului mare la jumătatea lui, totul este pentru cei ce ascultă de toată rânduiala și legea cea întreagă și curată a vremilor cu postire de tot ce este diavolesc, lumesc, omenesc, pământesc față în față cu omul creștin. Creștinii împlinitori în toate ale mersului cu crucea sunt

fiii lui Dumnezeu, iar cei neîmplinitori, nepurtători de cruce sunt fiii oamenilor, iar cale de mijloc nu este așa cum mulți cred și fac, dar nu se poate să fii fiu al lui Dumnezeu slujind și pentru satana cu viața ta și stând în lumea lui cu duhul tău.

O, fiii lui Dumnezeu sunt fiii ascultării, și prin ea ai binecuvântării de sus, o, fiilor, și așa să deosebiți voi pe fiii lui Dumnezeu de fiii oamenilor, așa cum Eu deosebesc. Iar voi luptați și lucrați, că muncă multă trebuie să aveți în viață pe pământ și să meargă ea la cer cu bogăție agonisită pentru voi, iar cel ce nu adună este cel ce risipește, o, fiilor.

Acum binecuvintez și așez peste voi putere și voință sfântă și multă dragoste pentru încă jumătatea de cale a postului mare și a iubirii voastre pentru această împlinire. Toate de la Mine, toate cu binecuvântare, iar altfel nu, fiilor. O, păziți-vă să trăiți și să lucrați fără această pază și ascultare sfântă: binecuvântarea, fiilor. Ea este numai pentru fii, nu pentru străini, nu pentru cei ce se înstrăinează de ea pentru voile lor.

Vă așez cu binecuvântarea Mea în paza iubirii frățești, fiilor. Iubirea dintre voi e mai mare ca orice jertfă, ca orice post de bucate e mai mare, fiilor. Fără ea nu puteți pentru Domnul, și nici pentru voi ceva bun. Pe ea s-o păstrați clipă de clipă între voi, ea vă ține sub lucrare binecuvântată ca să fiți cei binecuvântați, și să tot învățați prin această lucrare.

Vă cuprind în cuvântul cel ocrotitor și sfânt, pe care-l rostesc mereu peste voi: Pace vouă! Această lucrare să se suie de la voi la Domnul mereu, mereu.

Pace între voi! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

26 februarie/11 martie 2018

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Sf. Maria Egipteanca, pildă de înviere din păcat. Chemarea omului spre pocăință cu lacrimi pentru păcate.

Vă trebuie hrană de sus, hrană sănătoasă, fiilor. O, pace vouă! Eu, Domnul, sunt Cel ce vă hrănesc, căci vă sunt Păstor trimis de Tatăl, așa cum am fost trimis acum două mii de ani să port spre pășune de sus pe poporul Israel, poporul Domnului atunci, dar nu M-a cunoscut poporul cel binecuvântat să fie al Domnului pe pământ, iar Eu M-am tras în Tatăl, după ce M-au răstignit ca pe un om păcătos mai-marii lui Israel, iar apoi la a doua Mea venire n-am mai tras la ei, ci la voi am tras, la neamul român, la voi am fost trimis în mijlocul acestui neam, căci sunt Trimisul Tatălui, sunt Cel ce la începutul lumii grăiam între Mine și Tatăl și Ne spuneam unul altuia ce și cum lucrăm, și așa lucram.

O, am să-i spun neamului lui Israel mai deslușit lipsa lui de cunoștință, de înțelepciune și de neaplecare și multa lui îngâmfare, care l-a făcut să nu-L cunoască atunci pe Cel trimis din cer, pe Mesia când a venit la ei din cer, o, și se va simți rușinat Israel când îi voi spune toate acestea cu multă limpezime, căci el a uitat ceea ce trebuia să nu uite atunci, și chiar dacă l-am ajutat să Mă cunoască acum două mii de ani, el tot M-a dat de la el, iar când Mă va îmbrățișa va roși, va păli de rușine și se va umili acest popor, care n-a vrut să-L vadă în Mine pe Fiul lui Dumnezeu-Tatăl, și pe Tatăl în Mine, până în clipa când S-a tras din Mine ca să pot să Mă apropii de moarte pe cruce și să plătesc așa salvarea omului, iar apoi să Mă ridic iarăși lângă Tatăl să stau de-a dreapta Lui cu întreită putere, și să lucrez peste cei credincioși ca Avraam și să le dau lor împărăția Mea, pe Domnul Împărat peste ei și cu ei, așa cum lucrez cu voi, o, fiilor.

O, e zi de pomenire sfântă, de pildă sfântă de pocăință și de iubire și de înviere din păcat, iar Eu stau între voi cuvânt și împart cu voi petrecerea Mea cu sfinții, căci sunt aici cu ei, cu ceata cuvioaselor din cer pentru pomenirea cea sfântă a Mariei Egipteanca, cea care a știut să moară ca să învieze deplin, căci a murit păcatului și a înviat sfințeniei, ca să arate omului păcătos de pe pământ că este cu putință să curme în el puterea păcatului și să nu mai facă păcat, chiar dacă ar lupta cu putere împotriva acestui vrăjmaș, bătrân cât veacul omenesc, cât lumea, fiilor.

Omul este păcătos și nemeritos. El însă umblă după mângâiere ca unul care o merită, și aceasta pentru că se iubește pe sine, săracul de el. Mângâierea însă este pentru cei ce o merită, numai că după ea caută cei ce nu o merită, și iată, ei o găsesc prin păcat, prin ceea ce îi otrăvește ca pe omul cel întâi zidit, și stă omul despărțit prin păcat, despărțit de Dumnezeu stă mai toată vremea vieții lui.

O, fiilor, Eu sunt Învățătorul Cel de sus și vin și îi învăț pe cei ce se despart de păcat. Fiilor, fiilor, căutați să nu fiți batjocoriți de diavolul, măi fiilor care luați de la Mine cuvânt și povață. Diavolul este cel ce pune mereu și de toate în mintea și în dorirea omului și îl îndeamnă pe om la toate și la multe, și așa îl batjocorește, căci trebuie să meargă omul și să caute prin lume, printre fiii lumii să caute ceea ce îi trebuie lui, iar lumea îl botează cu ale ei mereu, și diavolul se bucură de slăbiciunile omului care iese la câmp deschis și dorește mai mult decât îi trebuie pentru viața lui, care are nevoie de sărăcie de cele de pe pământ, și de ascultare de cele din cer peste pașii vieții și ai inimii lui, numai că omul se lasă batjocorit de diavolul, iar Eu voiesc să-i cruț pe cei ce sunt credincioși lui Dumnezeu cu inima lor, o, și de aceea vin pe pământ și aduc hrană și povață și vreme de pocăință, așa cum am adus această vreme în fața celei ce păcătuia din belșug în vremea ei și s-o ajut, și s-a oprit ea atunci de la păcat și și-a salvat sufletul din mâna diavolului batjocoritor asupra omului, că slab mai este omul, măi fiilor, e slab de tot, săracul.

O, omule, păcatul te doboară mereu, e mai tare ca tine, și tu te lași slab și tragi spre păcat, și nu te lupți să nu mai fii batjocorit de diavolul, ba încă te umpli de vicleșug apoi ca să ascunzi păcatul tău, cu care dobori și pe alții, nu numai pe tine, și trece păcatul de la un om la altul și nu se teme omul de plata păcatului, și păcatul îl sfârșește pe om și îi pregătește plată amară împotriva dulcelui din el spre păcat, căci așa îl păcălește pe om păcatul și îl trage să-l facă, și toate din lipsa iubirii se întâmplă peste om, și nu mai este om cu inima curată pentru om, căci bărbatul iubește spre păcat toate femeile la rând, și toate cred la rândul lor că sunt iubite când se simt căutate, o, dar bărbații nu iubesc, ci doar poftesc în fața femeii, căci în fața ei n-au pic de putere să-și înfrâneze pofta stârnită la vederea ei, a femeii, și iată, e iadul pe pământ și stă omul în fața păcatului și nu se teme de răspuns.

O, fiilor care-Mi aflați și-Mi știți cuvântul, care curge ca izvorul din gura Mea, o, feriți-vă mintea și inima, nu grăiți cu vicleșug cu limba voastră, ci treziți-vă mereu pocăința, fiilor. Cu Domnul nu poate omul să fie viclean, ci numai împotriva sa însuși, și numai împotriva altui om face acest păcat dacă-l face, și așa lucrează omul cel căzut, care nu dă să se scoale din această robie și să-și înceapă vremea pocăinței și salvare să-și lucreze lui.

Să ia cuvântul Meu de la izvor, să ia tot omul și să învețe lucrarea inimii și a minții, lucrarea salvării din păcat

s-o învețe omul, că iată, duhul celei azi pomenite între sfinții biruitori asupra păcatului, o, strigă duhul ei și îi învață pe oameni să fugă de diavolul cel batjocoritor asupra omului cel slab spre păcat, strigă din cer și spune ca să se audă pe pământ:

— O, luați învățătură de sus și învățați, ca să știți ce înseamnă diavol, căci păcatul este diavolul, o, fii ai neputinței omenești! Orice păcat săvârșit de om este diavol. Auziți? O, puneți-vă paznici peste pașii vieții, căci satana e pe urma omului care umblă singur și-l îndeamnă el dacă îl vede singur, iar altfel nu este cu cel singur înăuntrul lui și în afara lui. Nimeni să nu creadă că nu-l îngrijește satana pentru voile lui pe cel ce umblă singur între ceilalți de pe lângă el. Așadar, mergeți spre pocăință și plângeți cu foc și cu jar pentru păcatele voastre, dar nădejdea să vă fie mai mare ca pocăința, că altfel zadarnic plângeți acest plâns ispășitor, pe care eu l-am plâns cu nădejde toți anii vieții mele întru iubirea lui Hristos, la Care strigam ca din gura diavolului, care mă chinuia cumplit dacă m-am smuls de pe calea păcatului și din drumul celor ce cădeau sub privirile mele ademenitoare și sub vorbele mieroase, cu care-i slăbeam spre mine, o, și mulți din ei au avut parte de pocăință, că mult am strigat pe Domnul în ajutorul lor, după ce mila de ei m-a copleșit de tot, uitând de mine ca să-I cer Domnului salvare pentru ei, că greu e de purtat focul cel pentru păcat, dar Domnul e mult lăudat și iubit de cei care caută spre El din mijlocul luptei asupra negrului păcat și ies biruitori strigând mereu: „*Doamne, miluiește-ne pe noi!*”

O, cum să nu miluiască Domnul pe cei ce Îl strigă de sub sarcină, când El de aceea a venit de la Tatăl pe pământ? O, cum să nu fie blând Domnul asupra celor care osândesc în ei păcatul, o, cum, când El S-a făcut om și S-a arătat și a tras spre El pe cei păcătoși și i-a făcut sfinți prin iubirea lor pentru El?

O, cum să mă fi despărțit de trupul meu mai înainte de a vesti lumii de peste tot pocăința mea, ca să se audă ea de la margini la margini spre folosul tuturor păcătoșilor, și să-mi împac inima că am osândit cu gura mea păcatul meu și am spus oamenilor lupta mea de partea Domnului meu, Cel bun cu mine, de m-a iertat și m-a sfințit și mi-a hrănit prin îngeri viața, până ce I-am cerut să-mi trimită pe preotul Său să-mi dea merindea vieții veșnice, pe Domnul Cel tainic sub chipul pâinii și al vinului, așa cum a găsit El cu cale să Se dea celor iubitori ca și El pe pământ și să le îndumnezeiască prin unire cu El trupul și viața?

O, a venit Fiul Domnului acum două mii de ani pe pământ și a umblat printre oameni atât de tainic cu slava Lui, ascunsă sub înfățișarea omului umilit și plin de suferință, și apoi, iată, sub chipul pâinii care s-a coborât din cer ca să se dea omului spre iertarea păcatelor și spre alungarea urmei diavolului de pe urma creștinilor iubitori de Dumnezeu.

O, și ce tainic umbli Tu, Doamne, acum cuvânt peste pământ, și ce tainic stai în biserica Ta de nou Ierusalim, aici, pe vatra neamului român, și cât bine faci și aduci acestui neam ales Ție pentru sfârșit de timp ca să ai venire și casă de venire și carte în care Te scrii cu sfinții Tăi, și fericiți sunt cei scrișii în cartea Ta de azi, precum este scris despre această carte, o, Doamne!

Dar am găsit acum așteptând aici ceata celor patruzeci de sfinți mucenici, acum trei zile pomeniți între sfinți cu soborul lor, că au voit să fie și ei scrișii în cartea Ta cu sfinții cu ziua lor, iar eu i-am pomenit pe ei și așteptarea lor, fiindcă în ziua lor de serbare n-a fost putere să se deschidă cartea și să fie pusă în ea, și mergem acum la locul nostru cu pace că ne-am scris cu Tine, Doamne, că mare taină este cartea Ta din zilele acestea, carte deschisă, cuvântul Tău de azi peste pământ.

O, dă-i bisericii Tale de aici putere pentru Tine, că toți sfinții așteaptă biruința Ta, Doamne, prin mersul Tău de azi cuvânt între cer și pământ, prin glasul Tău milos, care cheamă, cheamă la pocăință pe păcătoși ca să primească ei împăcarea cu Tatăl, împăcarea prin Tine, Cel trimis de Tatăl iarăși, o, iarăși, Doamne, după om pe pământ. Amin.

— Da, fiică mântuită prin iubirea ta de Domnul, Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce vin de la Tatăl, căci El M-a trimis încă o dată ca să vin. Curând, curând îi iau aici cu Mine și îi aduc la masa Mea de cuvânt pe cei ce nu s-au aplecat din Israel ca să creadă atunci și apoi și până azi că Eu sunt Mesia făgăduit lor de Tatăl să vină la ei și să-Și facă lucrarea de trimis. În ziua aceea voi sta de vorbă cu poporul Israel, care a fost, și care este, și voi intra tainic la el pe cal alb, căci așa Mă port ca să intru, și așa am intrat și atunci, căci a fost proorocită intrarea Mea în Ierusalim Împărat purtat pe asin, iar cei mulți Mi-au cântat Osana în ziua aceea.

O, fiilor, vine sărbătoarea Învierii Mele. E mare această zi de sărbătoare și e ziua Domnului, pe care poporul Israel n-o are de slavă a sa. Ei n-au primit slava Domnului, a Celui trimis, iar Eu voi spune lor deslușit ceea ce ei n-au dat să înțeleagă desăvârșit.

Iar voi stați-Mi de sprijin ca să-Mi scrieți cartea, fiilor, ca să pot să-Mi las în ea cuvântul, căci Eu așa merg. Cuvântul este calul Meu cel alb, cel învăluit în cuvânt, cel nevăzut ca și călărețul lui.

O, stați întru întâmpinarea Mea, fiilor, ori de câte ori Eu bat ca să intru și să-Mi las în carte cuvântul. El este slava Mea, slava Domnului, iar slava Mea este cu voi, este la voi, și de la voi Mă port cu ea peste pământ, și Tatăl este în Mine, iar Eu întru El sunt, o, fiilor. Amin, amin, amin.

12/25 martie 2018

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Domnul îl cheamă la credință în Hristos pe Israel cel după trup.

Această zi de mare sărbătoare este pomenită în cer și pe pământ de toți îngerii, de toți sfinții și de mulți oameni, iar ceata proorocilor este în mare bucurie față în față cu sărbătorile împlinirilor mari ale cuvintelor scrise în scripturi prin duhul proorociei, Duhul lui Dumnezeu prin gura profeților Lui, căci făgăduințe mari se scriau peste poporul lui Israel, și toate cele scrise se împlineau minunat după hartă și la vremea cea prezisă pentru fiecare făgăduință, iar vremea Mea, vremea lui Mesia avea să încerce cu putere credința poporului ales, iubirea lui pentru Domnul Dumnezeul lui și statura lui, dar acest popor s-a frânt atunci în două și și-a croit două căi, și a fost încercat Israel în vremea aceea și a căzut de la credință, și a rămas din el rămășița cea prin har aleasă ca să fie ea sămânța cea nouă a poporului lui Dumnezeu, neam nou, neamul lui Hristos Mesia, Cel făgăduit de Tatăl prin profeți Mântuitor mare, Fiul lui Dumnezeu venit pe pământ prin naștere din trup de Fecioară, Cel sfânt, Care avea să înnoiască lumea și să ridice popor de sfinți înaintea Tatălui

Savaot, un nou Israel, după har, după duh, nu după trup, așa cum a fost rostită făgăduința cea făcută lui Avraam, popor mare, mult cât stelele cerului, popor de sfinți, care și-a pus viața pentru credința cea întru Hristos, Mesia Cel făgăduit prin prooroci Mântuitor și Domn.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, așa cum am fost la început când s-a făcut cerul și pământul. O, intru ca și acum două mii de ani, intru în Ierusalim, iar calul alb Îmi este cuvântul. Nu întreb pe poporul Israel, nu-l întreb dacă sunt primit ca să intru la el, ci intru prin zidul dintre Mine și el, intru prin ușile închise, căci sunt Hristos Cel înviat, și n-am hotar care să Mă oprească, așa cum n-am avut nici când am ieșit din mormânt de sub piatra cea mare și grea. O, toate Mi se pleacă și Îmi știu numele și harul și puterea cea din Tatăl în Mine, și iată, îi dau poporului Israel grăirea Mea cu el după două mii de ani de la ziua intrării Mele în Ierusalim pe mânzul asinei și când s-a împlinit profeția cea din vreme scrisă ca să se iverească în mijlocul lui Israel, spre slava și arătarea lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu Tatăl.

O, intru la tine, intru iar, Israele, popor cu nume mare între popoare. O, pace ție! Aceasta este pecetea Mea când intru într-o casă, într-o cetate.

O, fii ai lui Israel, ca să Mă primiți, vă dau salutul cel pentru ucenici: Pace vouă, pace vouă, fiilor de demult! Pace vouă în zi de aducere-aminte a lucrărilor lui Dumnezeu în mijlocul vostru, fii ai lui Israel! O, iată ce fac în ziua aceasta de mare amintire! Îi iau aici cu Mine, aici, la izvorul Meu de cuvânt din mijlocul neamului român, unde am tras cu calul Meu cel tainic, căci așa a rânduit Tatăl Meu Savaot să am acum, la sfârșit, o nouă țară de venire cuvânt pe pământ, și îi iau la masa aceasta plină de cuvânt, îi iau pe cei de atunci din Israel care au ales să nu fiu primit de la Tatăl între ei în chipul lui Mesia, și care Mi-au semnat actul morții Mele pe cruce, îi iau și le arăt și le grăiesc ceea ce ei n-au dat să vadă și să audă cât au fost pe pământ în vremea Mea, și ar fi putut să creadă și ei, dar ei și-au întors fața și urechea ca să nu vadă, ca să nu audă pe Mesia, Care, iată-L, grăiește acum aici cuvântul Său la sfârșit de timp, precum este scris să se împlinească în vremea aceasta venirea Lui pe pământ sub numele de *Cuvântul lui Dumnezeu,* Domnul învăluit în nor de cuvânt grăind pământului.

Mă așez cu tine la masă de cuvânt, Israele de atunci și de acum. Iată-Mă împlinit pe pământ cu două mii de ani de popor de sfinți în cer, dar și pe pământ în vremea aceasta, și până la sfârșit vremea Mea cu popor de sfinți, cărora Eu le-am spus prin profeți: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!»*

O, adu-ți aminte, Israele, de ziua cea de atunci când înainte cu o zi de ziua intrării Mele în Ierusalim pe mânz de asină veneam din cetatea lui Lazăr și a surorilor lui, Marta și Maria, și Mă purtam spre Ierusalim, când mulțime de iudei aflase din unul în altul că Eu l-am strigat pe Lazăr cel mort de patru zile și i-am spus: *«Lazăre, vino afară!»*, iar el a ieșit și s-a înfățișat viu. Am întrebat-o mai întâi pe Marta: *«Crezi că fratele tău va învia?»*, iar ea a spus: *«Cred, Doamne, că Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care trebuia să vină în lume».* O, iată credință în Israel în vremea aceea când unii credeau în Mine, iar alții n-au crezut nici pe porcii care au grăit cu glas omenesc prin duh de diavol și M-au numit Fiul lui Dumnezeu, căci s-au temut de Mine diavolii din porci, rugându-Mă să nu-i chinui mai înainte de vreme.

O, iată, după pomenirea sâmbetei învierii lui Lazăr urmează duminica intrării Mele în Ierusalim, și stau cu tine în cuvânt și-ți intru în cetate, poporule Israel. Voiesc să-ți grăiesc deslușit despre Dumnezeu, despre Fiul lui Dumnezeu, despre Duhul Sfânt și despre venirea Mea la tine în vremea aceea, despre necredința mai-marilor de peste tine în vremea aceea, și iată, despre credința cea sfântă a multora din Israel, care ca și Mine au murit pentru mărturisirea cea mare, pentru Cel trimis de Tatăl ca să ridice popor mare spre Domnul pe pământ și să curgă spre învățătura Lui noroade și limbi, așa cum este scris în profeți să se împlinească.

O, Eu sunt, Israele, deschide-Mi! Eu sunt Cel ce sunt, așa cum i-am spus lui Moise sus pe munte să-ți spună cine sunt Eu, ca să creadă în Mine neamul lui Israel cel de atunci și cel de apoi. O, Eu sunt, dar tu n-ai voit să Mă cunoști și ai găsit cu cale să fii tu, iar Eu să nu mai fiu apoi. O, n-ai dat să socotești bine ca să nu greșești atunci. Ai stat cu cartea profeților închisă de ochii și de mintea ta, și ai greșit amar lui Dumnezeu Tatăl și L-ai pus pe cruce pe Dumnezeu Fiul, iar ca să înțelegi că este Tatăl și că este Fiul și că este Duhul Sfânt, Dumnezeu în trei fețe, iată, îți amintesc acum, iar tu deschide odată cu Mine cartea de pe masa ta și citește în ea ceea ce Eu îți citesc din ea ca să știi că Mesia trebuia să vină din cer, nu de pe pământ, iar Eu am coborât din cer și M-am aciuat în pântece de Fecioară ca să iau chip și trup de om și să plătesc cu moarte pe cruce răscumpărarea omului căzut din Dumnezeu prin neascultare de porunca pusă peste el în rai, și iată, din cer am venit, și am dovedit că sunt venit de lângă Tatăl dacă El M-a trimis, și tu trebuie să înțelegi numele și taina de trimis, de trimis din cer, Israele, popor încăpățânat, și pe care Domnul îl strigă și azi spre dragostea cea de sus.

Și acum, iată, caută, că în profeți scrie deslușit tot ceea ce Eu am împlinit pe pământ de la nașterea și până la învierea Mea, și apoi înălțarea Mea la locul Meu de lângă Tatăl, de-a dreapta Lui, căci am împlinit ceea ce El Mi-a dat să lucrez pe pământ. Iar ca să știi tu și toți cei de pe pământ că este Tatăl și că este Fiul, îți amintesc, Israele, că la facerea lumii în ziua a șasea a zis Dumnezeu: *«Să facem om după chipul și asemănarea Noastră»*, și iarăși a zis Domnul Dumnezeu: *«Nu este bine să fie omul singur. Să-i facem ajutor pe potriva lui».*

Fii ochi și urechi, Israele, și voi, neamuri de pe pământ, căci Tatăl și Fiul vorbeau în zilele facerii, și vorbeau și după fiecare din lucrările pe care le făcea Dumnezeu.

O, a greșit apoi omul, a greșit Adam prin neascultare și a zis Domnul Dumnezeu: *«Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul, și acum nu cumva să-și întindă mâna ca să ia roade și din pomul vieții să mănânce și să trăiască în veci».* O, trebuia să moară Adam pentru că n-a ascultat să nu moară, căci Eu i-am zis în rai: *«În ziua în care vei mânca vei muri»*, și iată, neascultarea este moarte, și de aceea moare omul, de la neascultare moare, și a izgonit Domnul Dumnezeu pe Adam din grădina cea din Eden și l-a scos ca să lucreze pământul din care fusese luat, și a pus heruvimi cu sabie de flacără în vâlvătaie ca să păzească pomul vieții și cărarea spre el, precum este scris.

S-au înmulțit apoi oameni și popoare pe pământ și și-au văzut de ale lor, iar Dumnezeu privea peste ei și la ceea ce voiau să facă, și a zis Domnul: *«Toți sunt de un neam și o limbă și nu se opresc de la ceea ce au pus de gând și s-au apucat să facă. Ne vom pogorî și vom amesteca limbile lor ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul și îi vom împrăștia pe tot pământul ca să nu mai zidească cetate și turn, și a rămas peste cetate numele de Babilon, turnul Babel, locul unde Domnul Dumnezeu a amestecat limbile lor».*

Zic vouă toate acestea citite din carte ca să vă aduc aminte de Tatăl și de Fiul, Care grăiau și lucrau facerea, și pe toate apoi. Și S-a arătat Treimea lui Dumnezeu sub stejar la Avraam și a grăit lui ca și azi când, iată, în mijlocul neamului și al pământului român are Domnul râul Său de cuvânt, munte înalt, din care curge spre neamuri râul vieții, cuvântul gurii Lui spre tămăduirea neamurilor, precum este scris, iar făgăduința făcută lui Avraam cheamă popoarele la mântuire, la biserică sfântă, așa cum i-a fost pusă temelia la începutul ei, pe jertfa Mea pe cruce, iar crucea a rămas pentru creștini semnul biruinței, îmbrățișarea Mea cu ei din neam în neam, și s-a făcut crucea semn de salvare prin jertfa Mea de pe ea, și vai celor ce disprețuiesc acest semn, pe care Eu, Cel răstignit, l-am lăsat peste biserică, fiindcă biserica Mea trebuie să semene cu Mine, nu cu fiii lumii, nu cu cei fără de cruce, care nu se pot lepăda de sine ca să vină după Mine purtând cruce, așa cum Eu am spus celor ce vor să Mă urmeze.

S-a arătat Dumnezeu lui Avraam, iar Avraam grăia cu Domnul ca și cu trei fețe și ființe și spunea: *«Doamne, dacă am aflat har înaintea Ta nu trece pe robul Tău, iar eu Vă voi spăla picioarele și Vă voi odihni sub stejar, Vă voi aduce pâine și veți mânca, veți merge apoi în drumul Vostru, iar eu sunt robul Vostru»*.

Israele, o, Israele, vin la tine ca să te mângâi și ca să fii tu duios cu Dumnezeu și să te despietresc la inimă și la înțelepciune și să te rog să citești Scripturile, fiule, și să găsești în ele pe Fiul lui Dumnezeu vestit de profeți, și pe Care tu nu L-ai primit când a venit vremea de L-a trimis Tatăl la tine. O, zadarnic zici că aștepți pe Mesia. Eu sunt. Primește-Mă, măcar acum primește-Mă, mai înainte de slava Mea cea înfricoșător de mare, când voi împărți fiecăruia după cum este fapta sa.

Nu pot să Mă așez cu ziua judecății faptelor tuturor până nu te strig din nou pe tine, popor cu mari făgăduințe rostite prin prooroci ca să le lucreze Domnul în tine. Nu-ți pot forța iubirea și credința ca să deschizi cartea Evangheliei Mele și a martorilor Mei vrednici de crezare, care și-au jertfit viața pentru mărturia Mea, dar te rog, te rog cu dor și cu suspin părintesc, te rog cu Avraam, cu Isaac și cu Israel, părinții cei de la început, te rog, caută să vrei să auzi pe Hristos în Evanghelia Sa lăsată prin vestitori pe pământ, și prin care s-a ridicat mult norod de sfinți asemenea Lui în iubire, jertfindu-și viața ca s-o dea Domnului lor, căci Evanghelia Mea a umplut de iubire pământul, și dulce este iubirea Mea și a ucenicilor Mei cei de atunci, cei dintre voi aleși pentru misiune sfântă pe calea Mea cu ei, când am venit de la Tatăl prin naștere din Fecioară mamă, și din care Tatăl M-a scos prin minune la plinirea vremii, iar trupul fecioresc a rămas sfânt, că iarăși a lucrat Dumnezeu ca la început, când a luat din bărbat pe femeie și a umplut locul gol cu carne, iar acum două mii de ani a luat pe Dumnezeu din mamă Fecioară și a netezit la loc carnea ca prin somnul Fecioarei, și a pus Domnul pe prunc lângă mamă, iar ea L-a crescut ca mamă a Sa, mamă lui Hristos Mesia, Cel trimis de Tatăl pe pământ.

Mulțime de popor s-a ridicat de atunci creștin din neamul tău, Israele, și se tot ridică și acum, dar Eu voiesc de la tine să te împaci cu Mine desăvârșit și să te pun pe ranele Mele, că Eu pentru tine am suferit cuie împunse în mâini și în picioare pe cruce, și spini adânciți în fruntea Mea dumnezeiască, de-Mi frângea puterea durerea aceea și am strigat pe Tatăl în durere și I-am spus: *«De ce, Tată, de ce M-ai părăsit?»* Ieșise Tatăl ca să pot să trec ca omul spre moarte cu trupul, dar numaidecât El M-a mângâiat și M-a împuternicit să Mă ridic de sub piatra grea de pe mormântul care M-a adăpostit, și din care trebuia să ies înviat, și să se vestească în lung și în lat, de la margini la margini învierea Mea, iar tu în zilele acelea, Israele, ai fost cel judecat, că judecata s-a schimbat dinspre Mine spre tine, o, și zadarnică a fost minciuna cea rău ticluită în pripeala cea de atunci, cum că ucenicii M-au luat din mormânt pe când straja de la voi dormea alături. O, păi dacă dormea mai putea să vadă pe cei care M-ar fi luat de sub piatra cea atât de grea, cu mare greu prăvălită peste mormântul trupului Meu, împrumutat și acela?

O, n-a fost spusă bine minciuna aceea, n-a mers, n-a ținut, și s-a dus vestea cea rușinoasă despre Israel cel răzvrătit asupra Mea, iar voi, fii ai lui Israel, stați de atunci și până azi sub această pecete de rușine. Eu însă vin cuvânt pe pământ și intru la voi pe cal alb ca să vă șterg fața și ca să vă îmbrățișez și ca să vă așez înaintea Mea cu credință, fiilor, și să fiți voi ortodocșii Mei, căci credința cea dreaptă este numai în rânduiala cea ortodoxă între numele puse peste atâtea feluri de credințe ale oamenilor fără călăuză de sus peste ei, iar rânduiala cea ortodoxă este cea care s-a păstrat ca la început, chiar dacă nu sunt următori cu fapta cei ce sunt botezați prin această biserică.

O, nu vă dezvinovățiți, ci căiți-vă adânc, fiilor, așa cum știți voi că făcea Israel ori de câte ori cădea rob din pricina depărtării lui de Dumnezeu, și când el striga cu pocăință, iar Domnul îl auzea și îl izbăvea pe el, o, și tot așa voiesc și acum să fac cu voi, dar dacă încă vă veți dezvinovăți veți rămâne în păcatele voastre, fiilor, dar ele să vă aducă la umilință ca să aveți nădejde, o, fiilor, căci vameșul cel păcătos a strigat cu nădejde și cu umilință și a fost miluit.

O, nu poate omul să poarte vină, și nu știe ce pierde, că pierde chipul lui Dumnezeu de peste ființa lui și seamănă cu diavolul, care nu se poate umili și stă mereu bățos.

O, Israele, Israele, deschide cartea lui Dumnezeu, Care grăia cu tine odinioară, și pe Care tu te bizui ca temelie a ta, ca popor al Domnului, că iată, nici pe aceea nu dai s-o înțelegi, și o tălmăcești după dorințele tale, dar ea te învață de credință ca a lui Avraam pentru tainele lui Dumnezeu cu El, și cu seminția Lui apoi, cea după duh și cea după trup, căci cea după trup a îmbrățișat necredința, dar dacă Eu n-aș fi coborât din cer ca să vin atunci și acum, o, ar fi fost greu pe pământ oamenilor toți, iar oamenii nu știu ce înseamnă Dumnezeu, și rămân ei în această neștiință și pier din lipsă de cunoștință, bieții de ei, ca și cei ce n-au pe Dumnezeu în credința lor.

O, este scris, Israele, că nici cu cartea închisă, nici cu ea deschisă tu n-ai vrut să crezi minunea venirii Mele la tine, iar Eu am venit și am murit pentru tine și pentru necredința ta, fiule. Iată, te strig acum ca să-ți vindec inima, ca să te fac din nou, și din nou să te lucrez ca să fii iarăși al Meu. Când omul se întinează și se murdărește de multe, el se spală, sau îl spăl Eu dacă-Mi cere să-l spăl pe dinăuntru și pe dinafară și să-l fac nou. Așa am făcut și cu pământul când el s-a murdărit de păcatele oamenilor de pe el, și precum l-am scos la început din ape, iar la potop l-am băgat iarăși înapoi în ape ca să-l scot iarăși nou, o, tot așa și acum, voiesc să-l scot din foc pe om și să-l scap de toate păcatele lui și să-l fac curat și sfânt, dar iată, strig spre salvare noroadele de pe pământ, iar pe tine te strig și mai tare, Israele, că am istorie scrisă în mijlocul tău și stau în față cu ea și te găsesc necredincios împlinirilor Mele cu tine, și vreau să te înnoiesc și să-ți spun să nu aștepți pe

Mesia, așa cum zici tu că Îl aștepți, căci Eu la venirea Mea de atunci am fost vestit de mulți din neamul tău, și pe mulți i-am vindecat și i-am călăuzit la apele Mele dulci și vindecătoare de păcat, și s-a ridicat popor mare, popor de sfinți martiri din tine, și sunt ei neamul lui Hristos și sunt strămoșii tăi, cu care Eu grăiesc întru cele cerești și facem sfat pentru salvarea ta din păcatul necredinței și al iubirii de arginți și al lăcomiei de bogății, iar bogații sunt cei mai săraci, căci mamona, adică banul, nu este bogăție, ci blestem este și îl seacă pe om de viață și asta face banul.

O, nu uita, Israele, nu uita că Iuda, prin care am fost vândut pe treizeci de arginți dați lui de mai-marii tăi de atunci, o, M-a mărturisit și el înainte de a se da pierzării și a spus: *«Am vândut sânge nevinovat!»*, și a aruncat în fața arhiereilor banii pe care i-a primit, iar ei s-au lepădat atunci de el, căci doar l-au folosit, și n-a durut pe nimeni de Iuda, ci numai pe Mine M-a durut și Mă doare, și iată, cel ce umblă singur, nevegheat, acela este lucrat de satana, iar cel cu veghe peste el este la adăpost.

O, Israele, M-au mărturisit diavolii și Mă numeau Fiul lui Dumnezeu și se înfricoșau când Mă întâlneau, și toate sunt scrise câte au fost. Trebuie crezute aceste mărturisiri văzute atunci când se înfăptuiau la vedere, iar tu nu ești scutit de răspuns pentru tot ce s-a petrecut cu Mine atunci, mai înainte de învierea Mea, și după aceea, până la a patruzecea zi, când M-am lăsat acoperit de nor și Mi-am așezat statul în dreapta Tatălui, făgăduind că de acolo și de lângă ei voi fi cu ai Mei până la sfârșitul timpului, căci taina Mea cu oamenii e mare, măi Israele, măi, o, și Mi-e dor de tine și-ți spun că Mi-e dor și că te aștept spre dragostea Mea, spre biserica Mea și spre taina ei, iar Eu îți dau putere să crezi, Eu vin spre tine să Mă auzi, Eu aștept după tine de două mii de ani ca să-ți șterg vina și să Mă îmbrățișez cu tine prin biserică, fiule Israel.

O, în această zi de sărbătoare am intrat în Ierusalim, la Israel am intrat și am grăit lui taina Mea cea de atunci și până azi lucrătoare peste noroadele de pe pământ, căci am înviat dintre cei morți și M-am dovedit Fiul Tatălui Savaot, Care M-a mărturisit din nori în zilele Mele de slavă în mijlocul lui Israel acum două mii de ani.

Iar tu, Israele român, popor după har al Meu în zilele acestea, ia cartea aceasta și pune-o pe cale spre poporul Israel de peste tot pământul, căci în zi de Florii am grăit lui după două mii de ani de la învierea Mea ca să-i spun lui că Eu, Hristosul Cel înviat dintre morți, sunt Mesia, și sunt de atunci și până azi, și până la ziua slavei celei mari a arătării Mele în slavă, precum este scris. Cuvântul Meu este trimisul Meu spre poporul Israel în zi de praznic de Florii, căci M-am mărturisit lui Fiu al Tatălui, din cer venit în mijlocul lui Israel acum două mii de ani.

O, pace ție, Israele de demult! Pace și credință ție în Hristos, iar dacă ești necredincios pacea Mea să se întoarcă la Mine. Eu însă îți voi grăi iar și iar, căci iubirea Mea pentru tine nu te poate uita. Amin.

O, pace vouă, străjeri ai Mei în calea cuvântului Meu când el vine pe pământ și merge unde el trimite carte! O, fiilor, e praznic de Florii. Fiți plini de daruri duhovnicești și veseliți această sărbătoare și dați Domnului slavă, că iată, vă așez martori între Mine și voi că am grăit în ziua aceasta poporului Israel, poporul Meu cel de demult.

Ne pregătim de praznic de înviere, fiilor. Curând vor cânta cu voi sfinții și îngerii Hristos a înviat! Din cer și până pe pământ, de pe pământ și până în cer se va auzi cântare de sărbătoare de înviere și se va întrepătrunde bucuria cea pentru Cel înviat, și de la El bucurie peste toți.

În cer și pe pământ va fi sărbătoare de înviere, curând, curând, fiilor. Eu, Domnul, așez peste voi pacea Mea, și nădejde Îmi pun în voi pentru tot lucrul Meu cel de azi și cel de mâine cu voi, că drag și dor Îmi este să-Mi tot așez pe pământ cuvântul și împlinirile lui, ca apoi să fie odihna cea dulce și plata credinței peste cei buni cu Domnul, și al căror dulce și bun Eu sunt, Eu, fiilor, Eu. Amin, amin, amin.

19 martie/1 aprilie 2018

Praznicul Dumnezeiești Bunei-Vestiri

Domnul a venit acum două mii de ani să ridice neam creștinesc, popor de sfinți. Bucuria celui ce seamănă cu Domnul. Cei care judecă vor fi judecați.

O, fiilor, o, fiilor scumpi, o, cine sunteți voi, cei scumpi, cei cu care Dumnezeu grăiește ca să dați oamenilor grăirea Lui? Întreb nu ca să vă întreb pe voi și să-Mi răspundeți. Întreb ca să răspund tot Eu și ca să vă spun, și să le spun și celor ce aud de la voi pe Domnul, să le spun la toți că voi sunteți cei ce ați crezut cuvântului Meu, care vine cu norii, că vine Domnul pe nori de cuvânt deasupra cetății Mele cu voi ca să-I fie pusă în carte grăirea Lui peste pământ, iar voi sunteți cei ce credeți că Eu sunt Cel ce vin și grăiesc, pentru că Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Eu sunt Cel ce am grăit cu Moise pe munte pentru Israel, și tot Eu sunt Cel ce grăiesc azi cu voi de pe munți de cuvânt, sub care vor da să se adăpostească în vremurile de strâmtorare care vin mulți de pe pământ, care se vor teme mult de măreția Domnului și de zilele slavei Lui, cu Duhul Sfânt și cu foc lucrând Domnul pentru înnoirea lumii, precum este scris.

Voi sunteți cei cu care Eu grăiesc în zilele acestea pe pământ, fiilor, căci voi v-ați lăsat pețiți de Mine precum mama Mea Fecioara când a venit la ea arhanghel binevestitor de Dumnezeu și a pețit-o pe ea Domnului mamă și mireasă și casă și cale și mers al Meu între cer și pământ, și apoi între oameni trup și cuvânt, după orânduiala Tatălui Dumnezeu pentru toate lucrările Lui între facerea cea dintâi și până iarăși facerea cea nouă, nașterea din nou a lumii, precum este scris să fie, precum Tatăl a hotărât, măi fiilor.

O, pace vouă și în ziua aceasta mare de praznic împărătesc, fiilor, și așezăm în carte tainele lui Dumnezeu cu oamenii și deslușirea lor, că a venit arhanghelul Gavriil la Fecioara care avea să Mă poarte în pântece ca să Mă nasc Prunc și să cresc și să-Și facă Tatăl cu Mine lucrarea Sa cea de acum două mii de ani pentru mântuirea multora din Israel, precum este scrisă în Scripturi vestirea și proorocirea cea despre Mine, o, și M-a primit Fecioara și a așezat Tatăl spre lucru venirea Fiului Său pe pământ între oameni, o, și ce tainic, ce frumos și ce măreț a lucrat Tatăl, că era Fecioara sub oblăduirea bătrânului Iosif, urmaș al lui David, și intrând îngerul, s-a aplecat și i-a urat Fecioarei de bucurie și a vestit-o zicându-i: *«Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut har mare! Domnul e cu tine, că binecuvântată ești de El între femei. Nu te teme, îndurarea Domnului coboară peste tine și vei rămâne însărcinată ca să nești un fiu cu numele de Iisus, Fiul Celui Preaînalt, și Domnul Îi va da scaunul Tatălui Său David ca să împărățească peste Israel în veci, cu împărăție fără de sfârșit. O, nu știi de bărbat spui, dar iată, Duhul Sfânt și puterea Celui Preaînalt se vor pogorî și te vor umbri, și de*

aceea Sfântul pe Care-L vei naște va fi chemat Fiul lui Dumnezeu, și niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere pentru împlinirea lui». Atunci Fecioara s-a supus și a zis îngerului: *«Facă-se după cuvântul tău peste roaba Domnului»*. Apoi Elisabeta, rudenia sa, însărcinată și ea cu Ioan prin același înger, i-a vestit și a spus: *«Fericire ție că ai crezut, și toate cele de la Domnul vestite se vor împlini întocmai»*, și s-a umplut sufletul Fecioarei de supunere și de credință și a zis: *«Suflete al meu, mărește-L pe Domnul, pe Mântuitorul tău, Care S-a aplecat spre smerenia mea, și toate neamurile îmi vor zice fericită, pentru că Domnul a făcut cu mine lucrare mare, iar îndurarea Lui va fi din neam în neam pentru cei ce se tem de El».*

O, fiilor, azi e mare zi de sărbătoare între zilele Domnului, căci în această zi a început Tatăl lucrarea de venire a Fiului Său pe pământ, vestind nașterea Mea și lucrările Lui prin Mine pentru întoarcerea la Domnul a fiilor lui Israel, precum era scris să-Și ridice Domnul un norod bine pregătit pentru El, și a fost scris în ceruri în ziua aceea numele Fecioarei care M-a luat de la Duhul Sfânt în pântecele ei spre nașterea Mea, sub îngrijirea celor cărora Tatăl M-a dăruit spre creștere ocrotită ca să-Mi fac apoi lucrarea de trei ani și jumătate, mai înainte de răstignirea Mea pe cruce și de învierea Mea dintre cei morți.

O, și iată, iată, fiilor, lângă praznicul împărătesc al dumnezeiești bunei-vestiri s-a potrivit în acest an ziua praznicului învierii Mele, măi fiilor. Însemnăm însă în carte taina amintirii zilei de azi, căci în ziua aceasta, acum două mii de ani, Tatăl M-a vestit prin înger mamei Mele, Fecioara care M-a născut când Tatăl M-a trimis în mijlocul lui Israel ca pe mulți să-i ridice popor pregătit Domnului, precum este scris, iar din neamul lui Israel s-a ridicat atunci ceata primilor creștini, ucenici ai Mei în vremea aceea, și mulți ucenici și ucenițe apoi, căci ei au ridicat ucenici, și ucenici din ucenici au ridicat, credincioși tainei venirii Mele cu înnoirea lumii, cu împărăția cerurilor pe pământ, și al cărei popor este neamul creștinesc, neamul lui Hristos, popor al credinței și al dragostei de Domnul și de viață sfântă, că Eu am venit pe pământ ca să-i învăț și să-i ajut pe cei ce cred și să se facă sfinți, asemenea Mie să fie și ei, iar dacă nu se fac sfinți, nu seamănă cu Mine, ci seamănă cu lumea, iar lumea este păcătoasă, este sub păcat, fiilor.

Iată, fiilor, sunt bucurii și bucurii. Bucuria celui ce seamănă cu Domnul e bucurie fără de păcat, nu duce la păcat, nu este ieftină, este cu greutate, plină de puterea tainelor de sus, așa cum a fost bucuria Fecioarei, care s-a aplecat atunci când îngerul i-a făcut plecăciune și a vestit-o că va fi purtătoare de Dumnezeu, iar ea s-a bucurat mărindu-L pe Domnul, pe Mântuitorul ei, Care a căutat spre smerenia ei.

Iar o altfel de bucurie este bucuria omului care nu are pe Domnul cu el, și aceea e bucurie vinovată față de Domnul și de taina vieții omului, căci bucuria celor fără Dumnezeu este păcatul, fiilor, păcatul în fel și chip, și chiar dacă toți oamenii caută după așa bucurie, Eu, Domnul, le spun lor că păcatul nu este o mângâiere, și nici bucurie nu poate fi, o, nici pe departe bucurie, ci este o cădere de fiecare dată asupra omului care nu ține seama de ființa și de ochiul lui Dumnezeu, și care prin cele ce omul nu-și dă seama îi dă diavolului putere asupra lui ca să-l atace și ca să nu-l lase curat de păcat pe om, iar Eu am venit pe pământ acum două mii de ani ca să fiu batjocorit și defăimat pentru cei ce au păcătuit și păcătuiesc cu și fără voia lor, și care nu dau în ei putere și stat Domnului, și sunt slabi în veghe, și n-au căpătat formare pentru suflet, pentru trup și pentru duh, toate sfinte Domnului, toate în slujba măririi cerești, ca a fiilor plăcuți lui Dumnezeu, iar cei ce plac Domnului sunt cei în care El Se odihnește cu sfințenia Lui și cu lucrările cele sfinte ale Lui în ei și prin ei.

I-am învățat pe ucenicii Mei ce fel de bucurie să aibă în ei și le-am spus: *«Nu vă bucurați că duhurile rele vi se pleacă, ci bucurați-vă că numele vostru este scris în ceruri».* O, iată ce trebuie să fie bucuria voastră, fiilor crescuți cu taina și puterea cuvântului Meu, care vine și vă hrănește pe voi, și pe mulți pe care îi învață și îi schimbă din păcătoși în sfinți prin puterea Sa!

O, aveți grijă, voi, cei care sunteți pomeniți de Domnul în această carte de cuvânt, aveți grijă să nu vă ștergeți din cartea cerului, cartea cea din vremea voastră a cuvântului Meu, fiilor. Pe unii i-am scris Eu mereu, mereu, iar unii s-au scris ei, și iată, unii au cerut să fie șters din cartea aceasta numele lor, și li s-a făcut așa cum au cerut, iar alții s-au șters prin nestatură, prin nestatornicie cu Domnul și s-au mutat spre lume și și-au pierdut teama de răspuns, ba au găsit cu cale să vă umple de batjocură pe voi.

O, au greșit mult cei ce v-au disprețuit și v-au judecat și v-au batjocorit între ei și înaintea lumii, fiilor, iar urechea care a primit batjocură asupra voastră este vinovată, precum este scris, căci pizma diavolului îi atrage la vină pe cei nestatornici, și ei intră cu cei ce se smintesc și aleg să se smintească. Voi însă bucurați-vă nădăjduind pentru voi cu răbdare și cu umilință, dar și pentru iertarea lor, dacă vor veni la păreri de rău cu inima curată, la căință pentru duhul de judecată lucrat de ei, și pentru care omul cade, fiilor, cade în judecată, precum este scris.

O, fiilor, nu faceți ca și cei ce greșesc prin mintea și prin vederea lor, și apoi prin socoteala pe care și-o fac, spre judecata lor apoi. Vă spun și vouă, le spun și lor în zi de praznic de bucurie cerească și plină de putere de cuvânt, și spun: o, nu vă lăsați să fiți călăuziți sau împinși de diavolul să gândiți după ceea ce vedeți și auziți. Aveți primejdia cu voi să greșiți, să nu vedeți bine, sau să nu auziți bine, căci diavolul are multe feluri de piedici folosite pentru cei ce caută cu Domnul, iar el voiește să-i batjocorească și să-i piardă urât, dar ei trebuie să se umilească și să caute mila Domnului pentru ei și pentru frații lor în Domnul, și nicidecum să judece, o, nu, fiilor, căci judecați sunt ei când judecă, și răul este în ei când ajung să judece, și mai bine este să se umilească pentru ei și pentru cei din jur, spre slava Domnului, Cel bun cu cei buni și cu cei răi, și Care are în mână cântar drept, fiilor, și are ochi milos, care vede în inima omului, și are pază pentru cei credincioși, chiar dacă au ei neputință în înțelepciune, dar dacă sunt statornici sunt vegheați de El.

Acum, fiilor, învățați de la Mine, și unul de la altul, cum să vă fie bucuriile voastre și rugați-vă pentru ele ca să le aveți cu voi. Bucurați-vă că Domnul e cu voi și că vă dă har, fiilor, și că vă dă binecuvântările Lui ca să purtați lucrările Lui și să le dați oamenilor de știre, și să vă păstrați umilința inimii ca mama Mea Fecioara, cu care mâine, în zi de praznic de înviere voi fi lângă Mine cu ea și cu voi alături și ne vom mângâia cu bucurii cerești, cu amintirile dulci ale durerilor de atunci ale Mele și ale ei, căci mama Mea și ucenicii și ucenițele Mele plângeau atunci cu jale grea, își întăreau unii altora dragostea și răbdarea cea îndurerată în ei pentru Mine, și erau ei dragii sufletului Meu, dragii Mei, cei dragi erau, familia

Mea, cu care Mă mângâiam, și pe care am mângâiat-o mult cu învierea Mea dintre cei morți, de i-am făcut să strige în lung și în lat *„Hristos a înviat!”*, și-Mi era milă de ei, de cât au suferit pentru Mine, și le-am dat lor învierea Mea spre mângâiere mare, fiilor, iar mâine se vor așeza lângă voi înaintea Tatălui cu cântare de înviere, cu duh de bucurie sfântă cu voi, bucuria cea plăcută cerurilor, iar Eu vă dau putere să vă bucurați și voi ca și cei din cer, cu bucuria biruinței cea peste dureri, ca și ei atunci, o, ca și ei, ca și Mine cu ei, ca și mama Mea Fecioară atunci cu Mine și cu ei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2018

Praznicul Învierii Domnului

Cetatea cuvântului lui Dumnezeu se cheamă „Acasă”. Învățătură de la Maica Domnului pentru duhul de copil.

Din cer, și până pe pământ, din cele nevăzute ale facerii, și până la cele văzute cu ochii omului, de sus și până jos e sărbătoare cu podoabă scumpă, cu frumusețe de nedescris, cu înveșmântare în lumină strălucitoare, iar pe calea aceasta a slavei de sus e cântare pentru înviere, e freamăt de aripi, și totul cântă *„Hristos a înviat!”*. Cântă facerea cea văzută și cea nevăzută, cântă învierea Mea, sărbătoarea Mea cea de două mii de ani, că am fost răstignit pe cruce ca un vinovat, dar am înviat ca un Dumnezeu, iar învierea Mea a stârnit toată firea sus și jos, și tot și toate au strigat și au cântat *„Hristos a înviat!”*, și iadul a fost zdruncinat la auzul acestui imn binevestitor: „*Hristos a înviat!”*

O, fiilor, fii ai cetății cuvântului Meu în mijlocul neamului român, o, cum să nu vin în cetate cu sfinții Mei, cu mama Mea Fecioara, cu ucenicii și ucenițele Mele, toți martori ai învierii Mele acum două mii de ani, o, cum să nu venim la praznic de masă de înviere? O, fiilor, că am ieșit ridicându-Mă din pământ, și învățând firea toată să cânte învierea Mea, căci dacă răstignirea și moartea Mea n-au umplut atunci peste tot de șoaptă pământul, o, învierea Mea apoi a stârnit veste mare peste tot, a umplut facerea toată de cântare de înviere, de s-a împlinit Scriptura zilelor Domnului, căci în zilele acelea Eu am coborât din cer și am umblat pe pământ și s-au scris atunci zilele Domnului, zilele de mântuire, care au fost împodobite la capătul lor cu măreața zi a învierii Mele, iar după ea, înălțarea Mea la locul de unde am coborât ca să vin pe pământ cu zilele Mele, și am stat apoi de-a dreapta Tatălui și stau și azi, numai că Tatăl Mă trimite mereu să grăiesc aici, la voi, și să petrec cu sfinții și cu voi, cei tocmiți de Tatăl prin Mine și pentru Mine ca să-Mi fiți ucenici mărturisitori ai venirii Mele cuvânt pe pământ, iar cetatea aceasta în care vă am pe voi familie a Mea are nume mare și se cheamă ea Acasă, căci aici este și lucrează Dumnezeu, aici Își desăvârșesc Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt lucrarea nașterii din nou a lumii, aici Și-a așezat Domnul tronul cuvântului, scaunul judecăți făpturii, aici este casa și ograda în care fiii vin în sărbători la Tatăl, la părinți și petrec cu ei bucurându-i și bucurându-se, alinându-și dorul de părinți și de casă, de petrecere sfântă, fiilor.

O, Hristos a înviat! Eu sunt Cel ce salut așa casa Mea, cetatea Mea, și pe voi aici, fiilor. Eu sunt, Eu și casa Mea și familia Mea și sărbătorile cerului aici. O, ce fericiți sunt sfinții Mei când vin cu ei aici, acasă la Mine, la frați, la voi, fiilor! Aici Mi-am ales casa și M-am ridicat cu mulți copii, dar unii nu mai au dor de părinți, de casă, și s-au înstrăinat, s-au dus, s-au dus departe, s-au dus de acasă și nu mai vin și nu mai au dor.

Fiilor, fiilor, sunt copii iubitori și copii neiubitori. Copiii neiubitori de părinți și de frați nu se mai strâng cu dor acasă de sărbători mari, ba unii pleacă departe, în țări depărtate se duc, și nu mai au dor de casă și-și fac ei casă acolo și rămân acolo, departe, nu mai vin, nu le mai arde să vină, se înstrăinează, se dezrădăcinează pic cu pic, și rămân străini, străini, fiilor.

Dar ce fericiți, o, ce fericiți sunt copiii iubitori de părinți, ce fericiți cei care rămân copii pentru părinți, și care cu dor aprins așteaptă vremea sărbătorilor sfinte și mari ca să meargă acasă la părinți, la frații cei rămași lângă casă și la rudele de acasă!

O, ce clipe minunate trăiesc copiii care se adună acasă la părinți, fiilor! Această cetate se numește Acasă, casa părintească, casa Domnului este ea, căci aici este Domnul, precum este scris numele cetății Lui, a Domnului, iar copiii iubitori de părinți vin acasă cu dor, vin la părinți de sărbători, de bucurie se strâng și vin, și bucurie petrec, și-și găsesc bucuria și mângâierea cea părintească, cea de copii.

O, fiilor, fiilor, așa așteaptă poporul creștin care se hrănește cu harul cuvântului Meu, așa așteaptă ei în sărbători, așteaptă să vină acasă, să vină la părinți, la frați, să stea la masa bucuriei cu toții, să facă sărbătorile împreună cu părinții, copii iubitori și doritori de părinți, fiilor.

Suntem la masă de dor și de hrană de suflet, o, fiilor, Eu și mama Mea Fecioară, ucenicii și ucenițele Mele, suntem aici, și casa este părintească și se strâng în ea creștini în sărbători, se strâng și sunt fericiți, căci dorul îi ține copii, îi ține aproape. Vă am aici pe voi și-i slujim pe cei ce vin acasă în sărbători și le punem masă, fiilor. Mânuțele voastre sunt ale Mele când slujiți cu ele împodobirea cea măiastră a sărbătorilor și masa de serbare, masa de praznic de întâlniri sfinte mereu, mereu. O, fiilor, mâinile pământului și a toată facerea sunt numai omul. Numai el are mâini, numai el poate sluji și îngriji, poate spăla, poate coase, poate țese, poate lucra și sluji tot ceea ce nu are mâini. Mâinile omului sunt cele ce slujesc atâtea minuni, atâtea frumusețe, atâta iubire, fiilor. O, de aceea este omul recunoscut împărat peste făpturi, peste tot între pământ și cer. Mâinile omului sunt făcătoare, sunt ca mâinile lui Dumnezeu, că fac ceea ce trebuie să facă Dumnezeu, ceea ce trebuie făcut, iar pământul îi dă omului hrană cu ajutorul mâinilor omului, precum este scris.

O, ați împodobit masă de praznic de înviere, fiilor, dar dorul copiilor, dorul de părinți e tot mai slab, e slab de tot, nu mai dorește dorul lor, iar fără dor totul se stinge și vine înstrăinarea de Dumnezeu și îi ia locul dorului.

O, fiilor, lucrul mâinilor voastre să-l faceți cu drag și cu dărnicie mereu, zi și noapte să-l faceți, că are Domnul nevoie de mâinile omului, și are facerea toată nevoie de om. Nimic și nimeni nu poate lega o rană, decât mâinile omului, care pot opri sângerarea unei rane adânci, care pot scoate un spin adâncit în carne, o, și toată facerea, toate necuvântătoarele, toate vietățile îl știu împărat peste ele pe om, și unele se apropie cu totul și slujesc cu omul sub mâinile lui, iar altele fug, fug de mâna omenească și se tem, se tem de om, căci Eu, Domnul, l-am făcut pe om după chipul Meu, cu mâini l-am făcut, ca și pe Dumnezeu, și este făcător ca și Dumnezeu pentru că are mâini și face cu ele lucru mult și minunat, face mâna omului multă slujire pe pământ, iar mâinile lui sunt

mâinile Domnului.

Voi, fiilor din cetatea Mea, slujiți aici cu mânuțele voastre, slujiți zi și noapte, și iată, ați așezat masă de serbare Domnului și sfinților Lui, iar azi suntem la masă de popas după praznic de înviere, și am de-a dreapta Mea pe mama Mea Fecioara, și am pe ucenicii și pe ucenițele Mele cu Mine aici în ziua Mea de praznic de biruință și stăm cu voi la masă de dor și ne dăm bucurii și mângâieri, iar mama Mea Fecioara este mamă, și casa este cu părinți la masă și întâmpină ei pe copiii care vin de departe în sărbători și le spunem lor în ziua aceasta mare și sfântă: *„Hristos a înviat!”*.

O, mama Mea, cu părintească împărțire de iubire împarte-le lor pe Dumnezeu, mamă, împarte-le lor masa cea de praznic, mama Mea!

— O, Fiule înviat, Te împart înviat lor, și le spun salutul cel pentru Tine, căci Pașt-ele lor Tu ești.

Hristos a înviat! E vestea învierii Fiului meu Hristos, o, fiilor, și cu ea salută azi și cerul de sfinți. Eu vă îmbrățișez cu dor de mamă și vă doresc frați ai lui Hristos, Fiul meu Cel înviat dintre morți, Cel născut din Tatăl până să fie vecia, Cel născut din mine acum două mii de ani prin lucrarea Duhului Sfânt și prin înger, și iată, fiilor, Cel născut iar și iar, ridicat din pământ, dintre cei morți ca un nou născut, plin de biruință asupra diavolului ucigaș lui Dumnezeu, Hristos biruitor asupra morții, moartea, cel din urmă vrăjmaș al Fiului meu, precum este scris, și când stăpânitorul lumii acestea a fost judecat, judecat prin ceea ce a făcut lui Dumnezeu, judecat prin învierea Domnului.

O, vă chem la duhul de copil, fiilor. Vreți să învățați ce este un copil și duhul de copil? Priviți la Fiul meu, la Hristos. El este Copilul Învățător, iar învățătura Lui este să-i facă pe toți copii, pe toți ca și pe El, pe toți cu tată și cu mamă și ascultători de părinți, copii ascultători.

O, cum mai poate fi copil unul care nu ascultă? Acela moare numaidecât așa cum a murit Adam în ziua când a călcat peste cuvântul cel părintesc al lui Dumnezeu în rai și n-a mai ascultat și a murit negreșit, și de aici veți putea învăța că neascultarea este negreșit moarte, despărțire de Dumnezeu, de Stăpânul vieții, o, și greu mai învață omul să nu moară, să asculte învață greu de tot, și nu se mai scoală ușor din moarte ca să asculte, îi este greu să se lepede de ea, de neascultarea care-l sfârșește pe copil.

O, cel ce nu stă copil, la ce mai este bun decât de păcatul de a nu mai fi copil, de a fi om mare ca Adam și de a lua calea rătăcirii de părinți, ca și Adam când și-a pierdut prin neascultare părinții prin care el a fost făcut ființă ca și Dumnezeu, iar când a călcat peste părinți, el s-a ascuns, și a zis atunci Dumnezeu: *«Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul, ca și Dumnezeu, dar Noi să avem grijă acum să nu cumva să ia din pomul vieții să mănânce și să trăiască în veci»*. Murise față de Dumnezeu, murise Adam, și-a pierdut părinții și a fost smuls din rădăcina lui și așezat pe pământ, și odată cu aceasta a așezat moartea urmașilor lui.

O, cine pierde duhul și starea de copil, moare, fiilor. Cu dor de mamă din cer vă trezesc pentru învățătură de viață și vă învăț duhul de copil. O, priviți și la mine, la ascultarea mea, care m-a dovedit copil. Așa și voi puteți fi copii, prin ascultare puteți, fiilor, că iată-L pe Hristos, pe Fiul meu Cel ascultător în toate, până la moarte pe cruce, când am suferit cu El și pentru El, noi, cei dragi ai Lui, eu, și ucenicii și ucenițele Lui, noi, și cei iubitori ca și noi de Domnul, o, și am plâns cumințI, cumințI și fără de zgomot, dar inimile abia ne mai țineau, și tristețea din ele era copleșitor de mare și de grea, ascunsă ea de cei din jur, și am rămas cu ea pentru Domnul, pentru Cel ce așteaptă înnoirea lumii, ziua înnoirii făpturii, nașterea din nou a omului, fiilor, iar noi suspinăm cu Domnul, și Domnul cu noi suspină, toți de atunci, și până azi, și până ce Domnul nostru va aduce peste tot și peste toate veșmântul cel nou al luminii cea fără de seară, fără de asfințit, când ne vom strânge în brațe laolaltă plini de clipa aceea, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Dumnezeul nostru mare, vor fi slăviți de noi întru Unul singur, și întru Care noi toți ne-am botezat și suntem.

O, iubiți frați ucenici, iată masă părintească pentru voi, pentru noi, pentru părinți! Nu au dreptate cei nestatornici, nu se pot dezvinovăți cei ce pleacă de la masă, cei ce nu vin să petreacă cu părinții în sărbători, mângâindu-i pe ei după adevăr. O, nu cu cuvântul gurii poți să-ți iubești părinții sau cu simțăminte nestatornice, ci cu duhul și cu adevărul, cu dovada iubirii, fiilor.

O, Fiule înviat, Copil iubit și ascultător până și prin moarte pe cruce, o, mărire Ție mereu de cei ascultători ca și Tine, că numai ei Te măresc cu adevărat. Mărire Ție pentru mărirea mea pentru că Te-am purtat și Te-ai născut Copil pe pământ! Slavă învierii Tale, Doamne, Fiul meu Cel înviat! Amin.

— O, mama Mea, suntem părinții casei și ai mesei de serbare de înviere, ca și în toate sărbătorile sfinte cu Noi și cu ei, mamă. Cei ce nu Ne mai doresc ar fi să plângă de jale, dar nu plâng, că ei plâng de jalea lor, și s-au făcut defăimători și fac acest păcat întunecat, căci la întuneric îl fac. Noi însă avem casă și masă aici, și stăm alături la masă, Noi de sus, și ei de jos, căci este credință pentru Noi, mamă.

O, fiilor care împodobiți cu mânuțele voastre farmecul și masa sărbătorilor cu Noi, voi sunteți cei scumpi, cei binecuvântați pentru lucrările pe care le faceți înaintea Mea și a celor ce se strâng acasă de sărbători și de întâlniri.

Hristos a înviat, fiilor! E masă de Paști, și asta este taina mesei de Paști. *„Hristos a înviat!”*, dați-le și celor ce nu se mai strâng aproape! Vom auzi că ar veni, dar ..... ! O, găsesc ei vreo vină, dar nu în ei, și, ca de obicei, găsesc mereu în altă parte. O, de-ar găsi în ei vina, și așa să caute și ei spre duhul de copil, pe care l-au pierdut prin neaplecare, prin neascultare, prin neiubire, prin ascunderi de Dumnezeu și de frați. Noi însă le trimitem înviere și îi vestim: *„Hristos a înviat!”*.

A înviat Domnul acum două mii de ani. Două mii de ani de înviere să fi fost și peste oamenii care știu că Hristos a înviat!

Eu, Domnul, sunt cu voi la masă de Paști, și suntem cei din cer veniți în ceată mare, fiilor. O, faceți-Ne loc, faceți-Ne loc la masă cu voi! Suntem plini de daruri, plini și dulci, dulci și dulci pentru voi și cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 martie/8 aprilie 2018

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Nu este o vindecare mai mare pentru om ca și pocăința. Domnul voiește să vindece pe cei înveninați de vorbiri de rău.

Îi întâmpin cu oștire cerească pe cei ce vin la izvor, la tămăduire, la duh de înviere, o, și nu este o mai mare și mai sfântă vindecare și ridicare pentru om ca și po-

căința, iar Eu, Domnul Cel înviat, am împărăția cerurilor ca să le dau lor, celor ce caută cu pocăință spre mila Mea, și le spun lor acum salutul care răsună de două mii de ani în cer și pe pământ pentru Mine, Biruitorul morții și al iadului, le spun în zile de praznic de înviere *„Hristos a înviat!”*.

O, nimic nu poate tămădui mai întreg, mai adevărat pe om ca și pocăința. Aceasta vă spun Eu, Domnul, în zi de sărbătoare de tămăduire, fiilor adunați la apa cea sfântă și la cuvântul Meu, care vă hrănește vouă creșterea și statornicia apoi, numai să iubiți voi umilința așa cum am iubit-o și am lucrat-o Eu ca să vă fiu Învățător, căci un învățător adevărat este cel ce arată el cum să fiți apoi dacă veniți la învățat. Cei ce n-au vrut să învețe de la Mine acum două mii de ani, o, nimic n-au învățat, ci numai au iscodit, au ispitit, au batjocorit, au hulit, au lovit, s-au semețit și Mi-au pus în lanțuri cuvântul și mersul, dar cei ce au voit să învețe au învățat și au rămas vii pentru vecii, căci harul Meu i-a născut de sus, i-a îmbrăcat în Hristos și le-a dat inimă nouă, vedere sfântă, iubire care nu moare, fiilor.

O, n-au avut parte de aceste sfinte și veșnice daruri toți cei ce au aflat și au venit și au băut din izvorul Meu de cuvânt din vremea aceasta, că iată adeverirea celor spuse de Mine acum două mii de ani că mulți chemați sunt, dar puțini se și aleg, și, iarăși, și mai puțini rămân credincioși până la sfârșit. O, că nu vrea omul să nu fie slab și să poată cu Dumnezeu, dar diavolul are de la om drept mare, are stat cu omul, iar cu el poate omul, poate și când el vrea să fie cu Dumnezeu, dar nu merge slujire la doi stăpâni, iar când diavolul îl are la mână pe om cu slujire plăcută lui, o, nu-l mai slobozește, nu-i mai dă drumul cu una, cu două, decât printr-o sfântă pocăință a omului, o trezire mare și sfântă, atât de sfântă încât să n-o mai piardă, să nu mai poată fără ea, iar fără pocăință întreagă și mereu omul moare mereu, chiar și când își dorește învierea și pe Domnul scăpare a sa.

Fiilor, fiilor, Hristos a înviat! Vă strângeți lângă Mine spre tămăduire, spre vindecare, iar Eu vă ies înainte și vă dau din Duhul Meu. O, cea mai mare grijă, cea mai vindecătoare între toate este să nu-L credeți pe Domnul departe, fiilor. O, măi fiilor, țineți-Mă aproape, simțiți-Mă lângă voi mereu. Numai așa veți face mereu cele plăcute Mie, și care Mă țin aproape de voi, și ca să nu vă pitiți apoi cu cele ce nu sunt pentru viața cea cu lumină a creștinului. Când omul Îl ține departe pe Domnul el poate face răul cel împotriva sufletului său, cum că Domnul nu-l vede. O, lăudați pe Domnul, fiilor! Când Îl lăudați, voi vă lăudați cu El, iar satana aude și slăbește și se duce, că vede cu cine vă lăudați.

O, dacă ar ști omul ce îi aduce păcatul n-ar mai păcătui. Păcatul aduce suferință, fiilor, iar apăsarea pe păcat aduce pocăință. Când știți că omul își atrage suferință prin păcat, o, iată vindecarea în dar primită: pocăința, fiilor, iar voi ca fii ai lui Hristos, vegheați, vegheați ca nu cumva să se ivească între voi dezbinare, ca nu cumva să fiți dezbinați doi împotriva a trei, și trei împotriva a doi, iar pentru această luptă sfântă a nedezbinării trebuie minte cu deșteptăciune de sus în ea și o pricepere aparte în ea, și nu oricum se poate aceasta, căci omul își ține parte, săracul, își alege ce-i prieste lui, o, și nu se lucrează așa pe calea crucii cu Hristos, ci cu lepădare de sine trebuie să meargă cel ce merge cu Domnul și după Domnul.

Mintea, fiilor, trebuie dată spre o zidire nouă, spre lepădarea de sine, pe care i-am dat-o Eu, Domnul, creștinului s-o lucreze pentru mersul lui după Mine, iar când el este cuprins de dor de mers pe urmele Mele, pe căile lucrărilor Mele cu omul, vine, fiilor, vine dezbinarea cea prezisă de Mine în calea omului care-și alege calea cea cu cruce, cu iubire pentru Dumnezeu, și scris este cuvântul Meu: *«Dacă cinci vor fi într-o casă, doi vor fi împotriva a trei, și trei împotriva a doi»*, și lupta cea sfântă începe pentru cei însărcinați cu dorul de Dumnezeu, iar adevărata credincioșie o au doar creștinii cei adevărați, călăuziți după viața și Duhul lui Hristos, și nu după mintea lor, o, nu, fiilor, iar aceștia nu sunt în stare să facă vreun rău, vreo înșelare, vreo trădare, nici măcar dușmanului lor, căci ei sunt cu inima și cu fapta curate, cu grăirea și cu simțirea pline de Hristos, ei stau în lumină cu tot ce fac ei, și n-au a se piti cu cele ale lor, ba le dau putere și altora să poată cu Dumnezeu și ca Dumnezeu, și nicidecum să facă și păcate, să facă și minciună și ascundere și răutate, ci, din contra, zi de zi numai viață mântuitoare lor, și celor de pe lângă ei, că altfel nu e chip de izbândă până la capăt, o, fiilor.

Vă învăț tămăduire, mers sfânt vă învăț, iar mersul cel cu lumină pe cale nu vă rușinează ca să vă pitiți cu el, iar Eu, Domnul, vă veghez mereu, mereu, o, și ce fericiți sunteți voi când veniți aici după Mine, măi fiilor! Dar ce fericit sunt Eu, Domnul, voi nu știți aceasta, ci știu numai Eu, Eu, și cei din cer, care Mă văd cum vă număr pașii, cum vă caut la inimă dacă aveți iubire, dacă aveți dor, credincioșie, credință ziditoare, fiilor, dacă nu cumva ea se împuținează, sau dacă aveți clipe în care să uitați de Mine, de statul Meu aproape și mereu, o, și de aceea vin mereu și vă adun lângă graiul gurii Mele, ca să vă învăț ce este bine și ce este rău, și să faceți voi binele, fiilor, ca să nu fiți judecați, măi fiilor.

Și iată, nu-i este bine creștinului Meu să grăiască cuvânt de judecată, fapte ale fraților de pe cale cu el, căci Eu am ochi și grijă pentru toți, fiilor, Eu, și nu omul. O, nici de faptele lui nu trebuie să grăiască omul oricum și oricui, ci numai Domnului, sau celui ce urăște păcatul, slujitor cu suflet dârz cu Dumnezeu și cu oamenii, căci omul este slab, și trage să fie slab, și nu mai are cine să-l curețe și să-i rostească iertarea de la Dumnezeu, ci mai bine îi este omului să nu mai păcătuiască, să nu se mai dea de partea diavolului cel ascuns și făcător de rău în ascuns asupra omului, că numai cu păcatul se ascunde omul, o, și vine sminteala și iese la lumină apoi, și mai bine îi este omului să umble în lumină, nu în întuneric, o, nu fiilor, nu.

Cuvânt de tămăduire vă aduc vouă în ziua aceasta și vă învăț, iar voi puneți peste voi învățătura Mea. O, fiilor, nu fiți iscoditori, nu fiți nemulțumiți, nu fiți cârtitori, nu bănuitori, o, nu păcătuiți așa, fiilor! Nu uitați vorba înțeleaptă care spune că hoțul face păcatul furatului, face un păcat, dar bănuitorii fac mai multe păcate, îi fac și îi cred hoți pe mai mulți, pe câți vor ei să-i bănuie, iar dacă nu află pe hoț, ei rămân în păcatele acestea și nu se mai pot pocăi de ele, și iată, așa se face păcatul cu bănuiala, așa e omul învățat să facă, nu e învățat să fie cuminte, să tacă cu mintea lui sau să caute în el vină, nu în alții pentru cele de care el este păgubit, căci și el, câte păcate are sau face, săracul, și pentru care este pedepsit de hoțul care-l fură pe el, iar omul nu are îndreptățire când este nemulțumit, când este bănuitor, când este judecător.

Fiilor, fiilor, răul de la unul la altul se învață mai ușor decât binele, că iată, învață unul de la altul ascunderea, iau unul de la altul cei ce se ascund, și vine apoi îndoiala, vine necredința, vine căderea din bărcuță, o, și nu-i mai este rușine creștinului care cade în lături, ba lui îi este rușine să fie descoperit cu cele ascunse ale lui, cu care-l face necredincios și pe cel cu care se ascunde de Dumnezeu și de oameni, și apoi el devine șarpe la drum, șarpe veninos, care mușcă piciorul

calului ca să cadă călărețul, precum este scris de cel ce otrăvește pe cale pe drumețul cel slab cu mersul și neînvățat cu veghea cea pentru suflet, și care ușor este doborât de pe cale.

Fiilor, fiilor, această lucrare de venire a Mea cuvânt pe pământ este ea și va fi spre ridicarea și spre căderea multora și stârnește ea împotriviri, precum este scris despre Mine încă de la nașterea Mea. Așadar, scris este că *«dacă într-o casă vor fi cinci, se vor scula doi împotriva a trei, și trei împotriva a doi»*, ca să iasă la lumină cei încercați, și iarăși scris este: *«Mânca-vor părinții și se vor strepezi dinții copiilor lor»*, adică vor greși părinții și vor suferi copiii, dar este și altfel, că greșesc copiii și suferă părinții. De aceea vă învăț ca și acum două mii de ani: nu ațâțați pe copiii voștri la mânie, la lucru împotriva Mea, nu-i învățați să mintă, să se fățărnicească, să acopere ceea ce se vrea la întuneric să fie, să acopere adevărul ca să-și facă parte de dreptate în alt fel căutată.

O, vegheați părinți, vegheați copii, vegheați voi, cei ce vreți să fiți sau să rămâneți cu Domnul, că iată, vă poate ieși în drum șarpe veninos, care să vă muște de inimă, iar voi să stați să fiți mușcați. O, și să nu vă mirați când vedeți cum vă lăsați veninului aducător de moarte și cum nu știți apoi să vă tămăduiți de el, după ce scapă el în voi de la cei ce vă mușcă veninos de inimă cu păcatul defăimării de frați sau chiar asupra mersului cel greu al lui Dumnezeu și al crucii purtate, fiilor.

O, v-a căutat sau v-a ieșit în cale șarpe, sau i-ați ieșit voi în cale și v-a mușcat și a lăsat în voi venin. O, fiilor, voiesc să vă vindec, dar cum să mai fac? Cum, oare? Iată, vă înțeapă o albină, își lasă veninul și acul în carnea voastră, și ea nu știe că moare și ea apoi prin mușcătura ei veninoasă, ca șarpele care mușcă și-și scurge veninul în cel mușcat. O, fiilor, veninul a intrat că a fost căutat, că i s-a făcut cale chiar de voi.

Sunt curioși creștinii, și apoi își primesc plata pentru acest păcat, și văd ei apoi cum se moare prin mușcătura cea veninoasă de pe cale. O, dacă și-ar face vreun bine loruși cei ce împart mușcătura cea cu venin când caută spre cei mușcați înțepându-i cu bârfe, cu defăimări de frați, și ca și pe ei înșiși să-i despartă și pe alții de frați, de mersul cu Domnul! Căutarea celor ce mușcă este să moară și alții ca și ei, iar voi nu știți bine să socotiți aceasta și să vă feriți de răul de pe cale. Dar vin Eu, fiilor, vin și vă învăț cum să vă tămăduiți mai înainte de a vi se împărți mușcătura cea cu venin.

O, tămăduiți-vă inima de veninul din ea, fiilor! O, tămăduiți-vă de slăbiciuni, de invidie, de răutate, de minciună, de bănuială, de iscodire, de multe care vă învinuiesc pe voi, ca apoi să vină peste voi pedeapsa acestor păcate, șarpele care vă iese în cale cu mușcătura lui cea veninoasă, fiilor.

O, nu fiți nemulțumiți, nu fiți supărăcioși, nu fiți ambițioși, nu fiți bănuitori, fiilor. Acestea aduc dezbinare între voi, iar Eu sunt izvor de tămăduiri, și sunt acum cu mama Mea Fecioară aici, în ziua aceasta de pomenire sfântă la masă cu voi. Iar tu, mama Mea, vezi câtă tămăduire dau să-i învăț și să le aduc, că e sărbătoare vindecătoare, și am lucrat aceasta între ei, că ei au venit la izvor, mamă. O, să Ne aibă ei tămăduitori, să Ne ia în ajutor, că iată, Noi îi povățuim spre vindecarea lor, mamă.

— O, Fiule înviat, învață-i pe ei bunătatea, învață-i învățătura, și învață-i cunoștința, una prin alta acestea, una de la alta, Fiule scump, și toate apoi una întru dragostea lor de Domnul și pentru Domnul. O, că multă veghe trebuie să le aducem lor ca să fie feriți de primejdii, de șarpele care iese la drum ca să-i prăbușească pe ei prin mușcătura cea veninoasă, Fiule înviat.

O, fiilor adunați pentru tămăduire, Hristos a înviat! Fiți plini de bunătate cu inimile voastre, fiilor. Cei ce au bunătate sunt cei ce iubesc învățătura, iar cei ce învață capătă cunoștință, și cu ea împlinesc pe Domnul în ei și cuvintele vieții. O, aduceți-vă aminte de legământul Lui cu voi, fiilor, și nu uitați aceasta, că dacă uitați vă slăbește nădejdea, și apoi credința, și apoi dragostea, fiilor. Izvor de tămăduire a turnat Fiul meu Cel înviat peste capetele voastre, peste inimile voastre. El este Învățătorul vostru, Hristosul Tatălui, și Fiul meu este El. O, fiți pe potriva Lui. Aceasta vă este vouă scăparea și mântuirea.

Fiilor, fiilor, bucurați-vă de El și cu El. El vine lângă voi pe nori de cuvânt ca să ia de pe voi greul și să-l ducă El, dar și voi mereu, mereu să-I stați în ajutor pentru mersul Lui de azi peste pământ, că asta este ceea ce Domnul v-a încredințat vouă prin legământ între voi și El.

Și acum zic vouă, celor ce ați călătorit spre Domnul: bine ați venit la izvor în zi de sărbătoare de tămăduiri. Iar dacă ați venit, vindecați-vă, și mergeți apoi vindecați la casele voastre, o, fiilor.

O, ia de peste ei toată vina, Fiule scump! Ajută-i pe toți care caută și învață-i cum să găsească, învață-i când vin, Doamne înviat, Fiul meu Iisus! Amin.

— O, îi învăț, mamă, le dau lor cum n-am mai dat altora până la ei, căci grea și primejdioasă este vremea aceasta în care ei sunt pe pământ, și le spun lor așa:

Fiți vii precum Eu sunt, fiți tot mai vii, fiilor! Fiți fiii Tatălui precum Eu sunt, iar Eu vă spun și în ziua aceasta salutul cel de Paști, și cu el vă îmbrățișez: Hristos a înviat!

O, pace vouă, fiilor, pace vouă, pace vouă! Amin, amin, amin.

31 martie/13 aprilie 2018

Duminica a doua după Sfintele Paști, a Sfântului Apostol Toma

Dragostea de Dumnezeu este păstrarea credinței. Apostolii, pildă de trăire pentru noi. Îndemn la sfințire, la necocolosirea satanei și la lucrarea nemuririi sufletului.

Îmi așez în carte cuvântul după opt zile de la praznicul învierii Mele și vă dau vouă sarcină binecuvântată, fiilor, căci pentru următoarea zi de duminică, peste o săptămână, aveți acum de așternut în grădinile Mele cu voi scumpă întâlnire a fraților care cred că Eu vin aici cuvânt și îl pun pe masă, spre hrana sufletelor care-Mi întâmpină a doua Mea venire de la Tatăl, și ca să împlinesc promisiunea cea făcută acum două mii de ani, când am spus despre ea cu jale grea, cu tristețe a inimii întrebând și întrebându-Mă: *«Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?»*

O, fiilor, fiilor, fără dragoste nimic nu este, dar dacă ea mai sălășluiește în inimile cu dor în ele pentru Domnul, este și credință, căci poate dragostea, poate ea. Cei ce nu mai pot cu Domnul, cu voi, fiilor, aceia nu au, nu mai au dragoste, ci au pizmuire, semeție, necuviincioșie, neadevăr al lucrurilor, necredință au, precum este scris de cele ce doboară dragostea din suflete și dintre frați, iar dragostea dintre frați trebuie să nu fie altfel decât dragostea de Dumnezeu și în Dumnezeu, că dacă este altfel, ea cade, cade spre dragostea dintre frate și frate, și îi vezi despărțindu-se de frați pe cei ce-și fac dragoste

unul altuia, și cad din dragoste cei ce se iubesc pe ei înșiși prin dragostea dintre ei.

O, fiilor, aveți grijă toți, toți, ca să învățați din pilda celor ce au căzut din dragostea Mea pentru dragostea de ei înșiși, și unii pentru alții apoi pentru căderea din iubirea cea sfântă. Fiți toți așa cum frații sfinți trebuie să aibă iubirea, căci cei ce cad de la pieptul Meu cel duios după fii, aceia se dovedesc rupți de dragostea cea de sus dintre frați, și se duc în lături împărțind în doi dragostea, o dragoste care cade, fiilor, și cade omul prin ea și se desparte de cei ce rămân pe calea iubirii crucii cu dragostea lor de Domnul, Care Și-a pus viața pentru ei, pentru dragostea de ei.

Fiilor, fiilor, pregătiți masă de dragoste, pregătiți cu grabă, că se strâng frații care iubesc cu iubire care nu cade. Binecuvântată să fie dragostea voastră pentru așternutul pe care trebuie să-l pregătiți frumos întru întâmpinarea fraților care vin la Domnul iar și iar! O, pregătiți masa Domnului cu ei. Vin oaspeți de sus și de jos, și vor fi la masă aici cei ce așteaptă învierea cea mare, fiilor, iar voi sculați-vă de dimineață în ziua aceea și puneți înaintea Mea pomenirea lor, că vin ei aici și-și văd rudeniile de pe pământ adunate la aceeași masă, masa Domnului cu sfinții și cu voi, și cu ei, cei pomeniți spre învierea cea mare, fiilor. Mâncarea din ziua aceea, ca și în toate zilele în care frații se adună în Hristos la masă, o, să nu însemne mâncare ceea ce puneți pe masă, ci adunare pentru dragoste sfântă, la care se adaugă dragoste, mâncare cu dragoste, fiilor.

O, măi fiilor, e frumoasă misiunea cea sfântă pentru Domnul. Apostolii Mei de atunci aveau să ia o misiune grea și să se bucure cu ea, iar bucuria lor era Domnul lor, și din dragostea lor de Domnul s-au ridicat creștinii cei dintâi, care se îndeletniceau cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru semeni. Ei nu puteau avea grijă de cele trupești și atât, sau de ciondăneli între ei. Ei își înțelegeau misiunea, își simțeau țelul, iar prin dragostea din ei biruiau vremelnicia și mergeau nerăbdători după Domnul, casa lor cea de sus, după ceea ce iubeau și tânjeau. Ei nu căutau unul după altul cum caută creștinii neformați pentru dragostea de Domnul. Ei căutau să se ajute să nu piardă locașurile cerești, care se iau cu disprețuirea a toate de pe pământ câte i-ar face să zăbovească în lupta spre cele veșnice cu Domnul. Zi de zi pașii lor căutau cu dor spre taina îmbrățișării în Hristos, o, și ce frumoasă este această neliniște, care-ți poate hrăni zilele și nopțile, faptele și rodul lor spre cer, bucuria jertfirii cu folos veșnic pentru ea, ca Ilie proorocul, care nu voia să moară, ci să se ducă întru cele cerești, de care el era încredințat pentru el, o, și s-a dus, s-a dus în văzul ucenicilor lui, și slava Domnului i-a ieșit întru întâmpinare și l-a dus și l-a așezat în slavă, după multa lui tânjire, pentru care suferea cu dor.

O, fiule, dacă n-ai suferință, dacă n-ai încercări și ispite de trecut, jertfă caldă mereu și viață aprinsă, trăită tot timpul pentru semeni, timp fără răgaz pentru a fi de folos cu lucrarea ta, o, cazi dacă nu ai de lucrat așa, și îți lucrezi căderea ta din har, curse neașteptate îți lucrezi, căderi din binecuvântarea cea pentru lucrul înțelepciunii vieții, căci omul este slab și se lasă doborât de vorbe cusute și descusute, de gânduri trimise, de greșeli apoi prin cei ce dezbină, și inima i se răcește, se ascunde, după ce face ascundere, nu mai dă să se aplece, să se trezească, să vadă răul care bate spre el, căci inima rece nu se răcește fără vină, ci se răcește fiind lovită și trasă în părți și dusă spre îndoială apoi și spre nepăsare de suflet, și vai sufletului rece, care plânge neînțeles, tainic și fără ajutor de la cel care-l poartă!

O, fiilor care iubiți pe Domnul și veniți după El aici, o, fiți ca sfinții, nu ca oamenii. Sfinții stăteau cu Domnul, cu îngerii, își spuneau gândurile, faptele rele, știau să-l depărteze la timp pe satana, nu-l cocoloșeau, nu-i dădeau stat în ei sau înaintea lor, o, și numai așa biruiau și-și lucrau nemurirea, iar sufletul lor primea odihna ori de câte ori biruiau pentru el pe satana.

Fiilor, fiilor, le-am spus ucenicilor Mei cei zbuciumați de jale și de teamă pentru răstignirea Mea, și apoi pentru învierea Mea, de care au aflat numaidecât, și le-am spus: *«Pace vouă!»*, și le-am spus: *«Luați Duh Sfânt, ca să iertați păcatele multora sau să le țineți!»* În marea Mea iconomie de taină am lucrat minunat lipsa lui Toma dintre ei în ziua arătării Mele lor după înviere, iar apoi, după încă opt zile a venit Toma la ei și iarăși am venit și Eu la locul lor de taină cu ușă încuiată și le-am spus iarăși: *«Pace vouă!»*, și apoi M-am adeverit că Eu sunt cu trupul înviat, că i-am spus lui Toma să-și pună degetul și ochii pe mâinile Mele împunse de cuie și pe coasta Mea înțepată și să creadă că Eu sunt, chiar dacă i-am spus numai lui: *«Nu fi necredincios, ci credincios, și pentru că M-ai văzut ai crezut, dar ferice de cei ce n-au văzut și au crezut că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și, crezând, să aibă ei viață în numele Lui».*

O, fiilor de la izvor, pace vouă, așa vă spun și vouă! O, ce bine ar fi să știe să creadă frumos și trainic toți cei care vin aici, la Mine și la voi, și ca să nu le fie zdrobită sau îndoielnică în ei credința! O, ce să le arăt ca să-i ajut? Pe voi, fiilor, pe voi, cei îndurerați pentru Mine și plini de jertfire ziua și noaptea, că voi nu mai aveți viața voastră, grija de voi, ci tot ce aveți de lucrat aici, faceți totul pentru mersul Meu prin voi, pentru cuvântul Meu, care vine și merge și hrănește, și nu stă din lucrul său.

Sunteți și cei loviți, chiar dacă sunteți slujitorii Mei, și se petrece cu voi ca și cu apostolii Mei cei de atunci, care erau huliți, loviți de ocară, găsiți vinovați, disprețuiți, așa cum găsiți scris în Scripturi de pașii lor cei prigoniți. Dar voi sunteți cu răbdare mare și cu dragoste fără de margini, fiilor, și știți cum este calea celor ce lucrează cu Mine pe pământ.

O, ridicați-vă acum, cu ce și cu cine mai puteți să vă sprijiniți și să pregătiți frumos așternutul de aici pentru oaspeți, că peste opt zile vin cu cei de atunci la voi, venim acasă, și nu știu cei ce se strâng la izvor aici, nu știu câtă bucurie, cât fior sfânt adună în duhul lor cei ce sunt cerul cel de deasupra al oaspeților de sus cu voi aici, în sărbători, fiilor.

O, le-aș deschide o clipă ochii la toți cei care se adună la zile mari aici, și ca să vadă ei slava cea de deasupra cum stă și cum tresaltă în Duhul Sfânt al tainelor de sus peste acest așezământ, pe care n-au putut să-l îmbrățișeze până la sfârșit cei care s-au dus de lângă voi lângă fiii lumii, și de acolo trimit dureri spre voi, trimit dispreț, fac aceasta ca să-și simtă ușoară vina și să o pună pe voi pentru căderea lor din dragoste, din ascultarea de Dumnezeu, din credință, fiilor. O, nu le dau dreptate nici cât vârful de ac, chiar dacă ei își tot dau, că iată, voi stați cu Mine de când Eu v-am luat de sprijin, și ați fi putut să vă clătinați tot timpul prin câte știți că s-au ivit peste mersul Meu, dar nu, că voi n-ați judecat pe cel neputincios, ba ați răbdat și ați iubit cu răbdare, așteptând cu dor pacea după fiecare încercare. Iar Eu vin și vă leg ranele mereu, fiilor, și dau să le leg și pe ale celor ce-și fac rane singuri, din pricina lipsei de ascultare și de înțelepciune, și suntem vindecători, că mila ne biruie pe noi pentru toți cei slabi.

O, binecuvântată să fie toată truda voastră pentru Mine și pentru poporul cuvântului Meu, care vine la Domnul în sărbători sfinte, fiilor! Vă suflu în inimă și la ureche Eu, Domnul, iar voi veți pune în lucru voia Mea. De aceea nu vă îngrijorați pentru cele ce vor fi așezate înaintea oaspeților care vin. Eu sunt cu voi tot timpul, chiar dacă puțin ajutor primiți, și tot mai puțin, fiilor. Voi însă veți putea și mai mult, și trebuie să puteți, că nu putem sta din lucrul Meu cu voi. Așadar, multă pace vă dau, ca să aveți voi putere prin ea, fiilor.

Ucenicul Meu Toma va grăi vouă și el în ziua aceea, iar acum v-am grăit Eu.

O, va fi frumos, frumos la sărbătoarea care vine, căci din cer va fi ajutor venit spre voi. Vin cu mironosițele, vin cu ucenicii Mei, fiilor, venim și coborâm la voi în grădină și vom fi cei ce iubim, Noi și voi, căci iubirea ne zidește, ne naște mereu, iar cerul și pământul vor sărbători aici cu slavă, fiilor, mereu, mereu.

Această duminică se sărbătorește pentru învierea Mea și a martorilor ei. Pe ea o așezăm acum, fiilor, și de bucuria ei vom cânta iar și iar Hristos a înviat! Vom cânta, fiilor, și Tatăl ne va îmbrățișa cu Duhul și cu privirea Sa și ne va mângâia, mult ne va mângâia. Amin, amin, amin.

2/15 aprilie 2018

Duminica a treia după Sfintele Paști, a Mironosițelor

Domnul îl ia pe creștin așa cum se poartă el cu cei care primesc cuvântul Domnului. Sfântul apostol Petru și sfântul apostol Toma îndeamnă poporul la credincioșie și statornicie. Nu este de folos credință fără de iubire. Suspinul cel îndurerat al lui Iuda. Cine umblă singur este lucrat de satana. Vorbirea sfintei Maria Magdalena: îndemn pentru însănătoșirea inimilor de nemulțumiri.

Sosește Domnul în slavă și cu slavă, și I se face primirea la porți, și are cu El suită cerească, priveliște măreață, alai de sărbătoare, care umple aici văzduhul sus și jos, iar așternutul și masa de primire sunt gătite pentru sărbătoare aici, și sunt ele dragoste la locul izvorului de cuvânt al Domnului.

O, pace vouă! Hristos a înviat! Pace vouă, celor ce locuiți în grădinile Mele de aici, de acasă, și-Mi faceți primirea mereu, mereu, ori de câte ori vin aici cu oaspeți din cer, cu sfinții cu care călătoresc și vin, și, iarăși, cu oaspeți de pe pământ, adunați aici, la izvor pentru Domnul!

O, iată-Mă! Hristos a înviat! Acesta este salutul cel de după învierea Mea dintre cei morți, și cu el Mă aplec și întâmpin ceata cea adunată din patru zări ca să Mă întâmpine cu ziua Mea de venire aici în sărbătoare, însoțit de ucenicii și ucenițele învierii Mele ca în fiecare an în această zi, pe care o așternem unii altora, Noi vouă, iar voi Nouă, celor din cer veniți la voi, fiilor, căci unii sunteți primitori de oaspeți aici, iar ceilalți vă adunați și sunteți primiți și așezați la masă de praznic de înviere, și iată sărbătoare cu slavă, cu pace și iubire ca în cer, căci Eu, Domnul Cel înviat, vin pe pământ ca să așez pe el voia lui Dumnezeu ca în cer, și apoi împărăția Tatălui aici, că aici este cetatea Domnului, popasul Său cu sfinții, sărbătorile cerului pe pământ cu cei ce cred venirii Lui cu slavă de cuvânt.

O, fiilor de la izvor, voi sunteți cei ce întâmpinați pe Domnul și pe sfinții Lui aici, ori de câte ori se face veste de sus pentru petrecere sfântă, pentru întâlnire aici. O, iată, taină vă spun vouă, mai ales vouă, celor ce-Mi faceți primirea și-Mi împărtiți apoi cuvântul de dragoste și de hrană de creștere a unui popor credincios ca și voi. O, iată ce vă spun: Între voi și ei, cei ce cred venirii Mele la voi în acest timp, trebuie să știe ei că felul cum se poartă cu Mine și înaintea Mea când ei cred și stau și petrec în taină sau la vederea celor din jur, acest fel de așezare și de purtare iau Eu de la ei între Mine și ei, și acest fel de credincioșie sau de necredincioșie, și le spun lor acum aceasta cu mare taină de înțelepciune, și fericiți vor fi cei ce au avut harul să prindă înțelepciunea aceasta cuprinsă în cuvântul coborârii Mele aici în cuvânt.

O, vă spun vouă, câți vă adunați înaintea Mea în sărbători și vă înfățișați Domnului aici, vă spun, fiilor, taină mare de înțelepciune, că felul cum vă purtați voi cu cei ce Mă poartă spre voi, purtarea dintre voi și Mine este cea pe care voi o dovediți între voi și ei, cei ce Mă dau vouă când Eu Mă dau lor ca să vă dea pe Domnul. O, așa cum vă așezați în fiecare clipă în inimile lor, așa în Mine în fiecare clipă sunteți așezați, așa și nu altfel. Voi ați văzut, și puteți vedea cum cei ce au lovit în ei au lovit în Mine, nu în ei, și n-au mai avut ei de la Mine sprijin dacă n-au mai vrut cu Mine și ca Mine prin ei, prin cei ce Mă poartă, ci au vrut ca ei, și n-au mai vrut ca Mine. O, cum ar mai fi putut ei găsi părtășie cu Mine și sprijin, dacă pentru cei ce Mă au ca să Mă dea lor ei au găsit cu cale să ridice nemulțumiri și vină și purtare rece asupra purtătorilor Mei, stând cu inima încruntată între ei, și cei ce Mă poartă spre ei? Purtarea cea dulce și plină de aplecare pentru primire de la unul la altul, și între voi și ei apoi, aceasta este purtarea pe care o iau Eu între Mine și voi, iar dacă sunteți departe de purtarea cea fiască și stați ca unii pricepuți și deștepți în voi înaintea Mea și a lor, o, atunci voi nu sunteți așa cum am cerut Eu să fiți înaintea Mea, ca pruncii care au cerul Meu de moștenire lor, și iată că greu îl mai ajută pe om firea sa ca să se poarte cu aplecare și cu bună cuviință, ca să poată Domnul sălășlui în om, și între om și om apoi cu slava Sa cea dulce și binefăcătoare apoi între om și Dumnezeu, de o parte și de alta, o, fiilor.

O, vin în ziua aceasta, vin cu slavă, vin cu cei de atunci care M-au însoțit în zilele venirii Mele de atunci de la Tatăl pe pământ. Îi iau ca martori ai petrecerii Mele cu ei atunci, și ai petrecerii lor cu Mine și luăm unii de la alții și legăm timpul, și înfățișăm unii în fața celorlalți cele două vremi, vremea Mea cu ucenicii pe pământ atunci, și vremea Mea de acum, și așezăm înaintea Tatălui sărbătoare cu dor și cu iubire lucrate în inimi, părtășie unii cu alții, cei de sus cu cei de jos, iar Eu în mijlocul lor în vremi, între cele două vremi, atunci și acum, fiilor.

O, ce frumoasă priveliște acum, aici! Noi, cei de atunci, și voi, cei de acum, Eu, Domnul, cu ucenicii atunci, și cu ucenicii acum, și apoi întâlnirea celor două vremi. Voi, cei de acum ucenici și purtătorii Mei, ne-ați primit cu masă și cu așternut dulce, iar Noi, cei de atunci, vă primim cu cele de atunci, că iată părtășie dulce între ei și voi! Sunt cu ei la voi, cu ucenicii și cu ucenițele Mele, iar între ei mama Mea Fecioara, fiilor. Toți laolaltă, toți odată ne aplecăm pentru dulcea primire aici și vă salutăm cu vestea care s-a împărțit atunci de mângâiere și de bucurie în durerea cea mare de atunci, și vă împărtim vouă din slava aceea de nedescris și vă spunem laolaltă toți: Hristos a înviat!

— O, și acum, Doamne înviat și preamărit prin învierea Ta, noi le facem lor parte de masa noastră cu ei și le punem în față grăirea noastră, duhul, care ne plutește deasupra lor, căci duhul din noi este în Tine și toți trăim în Tine, precum este scris, căci Tu în noi ești,

în toți, Doamne, și facem carte scrisă a petrecerii noastre aici în ziua aceasta sfântă între noi și ei, Fiule Doamne.

O, Fiule înviat, mai întâi eu, mama Ta Fecioară, dau lor trăirea mea de atunci, durerea mea cuminte, și mângâierea ei apoi pentru scularea Ta de pe cruce, Fiul meu Cel răstignit fără de milă de cei la care ai venit ca să-i împaci cu Tatăl, dar ei n-au voit să Te cunoască de la Tatăl venit, și am suferit atunci noi, cei ce Te-am primit și Te-am însoțit, și Te-am petrecut apoi spre moarte pe cruce, dar și spre învierea Ta dintre cei morți apoi, Fiul meu scump.

O, am petrecut cu ai Tăi, și nu i-am mai părăsit, și nu m-au mai părăsit, și am trecut alături prin toate, până ce am venit pe rând lângă Tine, doritul nostru, și am rămas martorii Tăi, de pe pământ și până în cer, iar acum din cer și până pe pământ, Fiul meu Cel înviat, iar ucenicii și ucenițele Tale împart și ei trăirea lor de atunci și punem pe masă aici spre părtășie sfântă, iar Tu ești Cel ce iei aminte, Doamne. Amin.

— O, mă apropii cu voi, eu, Petru apostolul, eu, cel fricos, dar și cel ce I-am fost de mare sprijin Domnului meu, că am lăsat toate ca să-I pot urma și să-L sprijin în lucrul Lui cel de la Tatăl, în mersul Lui printre mulțimi, căci Lui Îi trebuia ocrotire, Îi trebuia iubire de ucenici, iar eu am răspuns chemării Lui, că m-a chemat și mi-a zis: *«lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu vino cu Mine, vino după Mine!»*

Voi, fiilor de azi, care-I sunteți și Îi stați aproape și sprijin Domnului, o, și voi tot așa ați făcut și ați urmat și Îi urmați Lui. Ați lăsat morții să-și îngroape morții lor și ați răspuns chemării Lui și-I sunteți sprijin acum, iar cei ce au venit și au plecat apoi, o, n-au mai rămas în iubirea Lui cu credincioșie până la sfârșit, și s-au întors la morți, la morții lor fiecare, iar Domnul și cu voi sunteți nesprijiniți, și iată vorba Domnului, că v-a spus de curând în coborârea Lui la voi să vă ajutați voi pentru El cu ce și cu cine mai puteți, și să vă bizuiți pe cei de sus, cu care El vine la voi, fiilor, că iată, greu de tot îi este omului credincios acestui cuvânt să-și păstreze statornicia și lepădarea de sine dacă vine pentru ea la Domnul și după Domnul, iar apoi și-o leapădă, fiilor. O, și milă-mi este de voi, căci sunteți neprețuiți, nesprijiniți ca și Domnul atunci când ne-a luat pe noi cu El și lângă El ca să-I fim de sprijin și martori apoi.

O, fiilor care veniți spre Domnul pentru credincioșie, deschideți cartea Lui cu noi și citiți-o bine cu poporul și luați din duhul credincioșiei mele între voi și Domnul, între voi apoi, și cei puși de El pentru voi, pentru legătura dintre voi și Domnul, fiilor, căci eu, apostolul cel credincios Lui, aceasta vă îndemn, aceasta vă dau să lucrați și voi, și veți fi asemenea mie pentru Domnul până la sfârșit, o, fiilor. Amin.

— Dau și eu, Doamne înviat, dau și eu îndemn sfânt celor cu care Tu Te sprijini în vremea aceasta a Ta cuvânt pe pământ, și le spun lor, eu, cel dornic de Tine mereu, le spun că eu n-am fost necredincios, ci credincios am fost și Ți-am fost, și mereu am dorit să Te adeveresc lor, și celor de după ei credincioși ai Tăi.

Eu, ucenicul Toma, le spun lor să nu se întoarcă de la credință la necredință, că le este prea mare căderea celor ce cad atât de greu, și e prea mare pasul. O, cum să cazi dintr-o parte în alta atât de crunt, cu o așa de mare cădere? La ce-ți mai ajută apoi amintirea de pe când erai credincios, decât la judecata necredinței tale? Este scris în psalmii cei de la Duhul Sfânt, este scris despre cel ce cade din credință și din faptele credinței și căruia Domnul îi spune: *«De ce mai povestești tu și tot înșiri cu limba ta legile Mele și legământul Meu, când tu urăști mustrarea și lepezi în spatele tău cuvântul Meu și te unești cu hoțul și cu cel desfrânat și hulitor în fel și chip și-ți dai graiul spre vicleșug și urzești vorbe împotriva fratelui tău, gândind că Eu, Domnul, voi tăcea? O, dar nu va fi așa, căci te voi mustra și voi pune sub ochii tăi tot ce ai făcut rău, ca unul care ai uitat pe Domnul».*

O, aduceți-vă aminte de întrebarea Domnului pentru cei ce-și făceau rău unul altuia prin despărțire de Dumnezeu și prin păcătuire apoi, căci Domnul i-a întrebat prin acest cuvânt pe cei nestatornici și a spus: *«Ce să-ți plătesc, creștine, ce muncă pentru Mine să-ți plătesc? Trădarea, vânzarea, lepădarea de Dumnezeu?»*

O, nu fiți necredincioși, ci credincioși, dar până la capăt, fiilor, căci numai cei ce vor răbda și vor rămâne în răbdare până la sfârșit, așa cum a zis Domnul, o, numai aceia vor fi miluiți și răsplătiți, iar ceilalți vor fi mustrați prin înșeși cele care și-au agonisit, căci plecarea de lângă Domnul este trădare, este lepădare, este batjocură adusă Domnului și dispreț din partea ta, și a celui ce te vede ce faci tu, cel ce ai crezut și ai stat cândva lângă Domnul cu viața ta, cu jertfa ta pentru El, pentru greul crucii Lui.

O, Doamne, eu mult le-aș vorbi lor, și măreț le-aș vorbi despre Tine, despre taina Ființei Tale, Doamne înviat, și le trebuie mereu trezire și ridicare, și le trebuie învățare de minte până mai are preț aceasta, iar duhul meu se mângâie acum, căci am mărturisit și că am făcut aceasta pentru cei ce vor pipăi cu ochii și cu duhul taina care se va desfășura la vedere, lucrarea Ta cea de azi, pe care o porți, și o împarți cu cei ce Te poartă acum ca să vii și să Te slăvești și să-Ți gătești, Doamne, ziua cea mare a slavei Tale, ziua Ta, o, Doamne, și pe care toți sfinții o doresc și o așteaptă cu dor. Amin.

— Noi, ucenițele, și mironosițele Tale apoi, Te mărturisim înviat, Iisuse Doamne, Cel ce ești dragostea noastră și cea dintre noi, căci noi Te-am iubit pe Tine între noi, și în lucrul iubirii de Tine am rămas dacă Te-am cunoscut, și pe drumul slavei crucii Tale am stat, și nu Te-am părăsit, și toată durerea Duhului Tău am purtat-o și am împărțit-o între noi cu credincioșie până la sfârșit, Doamne înviat, că ne-ai încredințat nouă adeverirea învierii Tale, că Te-ai arătat măreț prin înviere și ai împodobit așa dragostea și credința din noi, și Te-am dat lumii apoi, vestind peste tot că ai înviat și ai stat cu noi după înviere, până ce pe nori de slavă Te-ai ridicat lângă Tatăl, la locul Tău de slavă și de lucru peste pământ. O, ce mare ne-a fost durerea cea pentru Tine, și prin ea ce mare credința, Doamne, și ce mare iubirea cea plină de credință!

O, la ce folos iubire fără de credință? La ce folos credință fără de iubire? Aceasta întrebăm noi pe cei mulți care n-au rămas statornici întru acestea până la sfârșit pentru plata lor apoi.

O, dulce ne este petrecerea cu Tine întru cele cerești acum, Doamne înviat! Dulce să vă fie și vouă pe pământ și în cer apoi petrecerea voastră cu Domnul, pe Care trebuie să-L cunoașteți deplin, dacă voiți să nu vă smulgă satana din rădăcină, de lângă Domnul, fiilor iubiți ai vremii de azi a Domnului cu voi.

Și fă-le, Doamne, lor parte de mântuirea Ta, dar dă-le lor credință cu fapta, că mult așteptăm noi, cei din cer, să Te odihnești după acest timp al Tău cu ei, și toți să ne odihnim de dorul pe care-l ducem după slava Ta din ziua aceea a odihnei depline, Doamne, o, Doamne înviat! Amin.

— Fiilor, fiilor, Eu, Domnul, sunt dezlănțuit prin cuvânt în ziua aceasta, dar și toți cei ce Mă însoțesc, țin toți să se așeze în carte cu ziua lor de pomenire cu Mine în duhul învierii Mele atunci.

Voi, cei adunați sub această slavă, luați aminte la cei din cer și lăsați-vă măsurați pentru credință și pentru statornicie, căci furtuna e mare și bate cu putere de peste tot spre voi ca să vă smulgă hăinuța și puterea prin furtuni, și vin la voi cu sfinții și vă dăm vouă sprijin, fiilor.

E mare această zi, și e slăvită cu multul, fiilor. Cerul cel de deasupra al suitei cerești este frumusețe de nedescris, iar voi stați sub această boltă, care vă acoperă acum cu taina ei.

Bine ați venit la izvor în zi de slavă și de petrecere sfântă, o, fiilor călători! O, deschideți urechile și purtați spre inimile voastre învățătura de la masa aceasta, ca să vă fie cu folos venirea la izvorul cuvântului Meu, care trebuie să rodească și să fiți voi rodul lui apoi. O, trebuie împlinire, trebuie ascultare, trebuie credință pentru acestea, fiilor, căci celor ce nu au împlinire și ascultare, nu li se socotește că au credință, o, nu, fiilor, nu.

Vom da acum loc cântării de slăvire a celor din cer aici, la voi, și vom rupe acum la mijloc cuvântul cel de azi pus pe masă, ca să avem vreme pentru toate câte azi se vor așeza și vor fi cuprinse aici, și vom trimite apoi spre voi partea de cuvânt cu care mergem mai departe, că iată, sunt de așezat în carte cele ce sunt acum aduse și puse spre împlinire.

Acum binecuvântată să fie sărbătoarea toată și toate ale ei în ziua aceasta a mângâierii de la unii la alții cu amintirea ei cea de acum două mii de ani, fiilor! Toți cei din cer stăm în văzduhul cel de aici cu brațele desfăcute în semn de îmbrățișare și toți stăm cu privirea pe voi și înăuntrul inimilor voastre și al staturii voastre.

O, fiilor purtători de taine cerești, și care-Mi așterneți în carte cuvântul, am spus în ziua aceasta că purtarea dintre ei și voi, aceasta este ceea ce o pun ei înaintea Mea pentru purtarea lor cu Dumnezeu. Avem de deslușit în chip întreg acum această taină a credinței lor cea pentru Dumnezeu, și niciodată n-a fost altfel să socotească Domnul iubirea celor ce iubesc pe Dumnezeu, căci Eu am spus acum două mii de ani: *«Au primit cuvântul Meu, o, și pe al vostru îl vor primi»*, și am mai spus: *«Cine vă primește pe voi, pe Mine Mă primește»*, dar am spus și altfel, și am spus: *«M-au prigonit pe Mine, o, și pe voi vă vor prigoni»*, și iată, cine vă disprețuiește pe voi Mie Îmi face aceasta, căci Eu pe voi vă am între Mine și ei, pe voi, fiilor, o, și uitați-vă la cei ce vin și stau, și, iarăși, uitați-vă la cei ce vin și stau și pleacă apoi, și uitați-vă la puterea lor și răspundeți-vă, și să-și răspundă și ei, și unii altora și să-și înțeleagă statul sau plecatul, și vor vedea că tot ceea ce spun Eu acum s-a adeverit și se adeverește întocmai.

E zi cu multă învățătură, fiilor. Acum însă, pace vouă, și masă cu binecuvântare să aveți între voi, și să rodească ea creștere sfântă vouă!

Suntem aici cu voi la masă, și mulți, mulți oaspeți sunt, căci au fost chemați cei ce așteaptă învierea cea mare și se uită ei uimiți la zilele Mele cu voi și iau din ele mângâiere lor.

O, Tată, Tatăl Meu, iată câtă mângâiere și câtă slavă de la ea aici, Tată!

— Da, Fiule, cuvântul Meu se așează acum pe masă aici și vom împărți de pe masa aceasta mângâierea și împlinirea cea de două mii de ani, Fiule jertfit pe cruce și înviat dintre cei morți apoi. O, Tu ai arătat învierea că este și că va fi, că mai înainte de învierea Ta ai înviat pe cei morți, și apoi pe Lazăr, ca să creadă cei de după vremea aceea că Tu ești Dumnezeu înviat și că dai omului învierea, Fiule scump. O, slava Ta cea de la Mine e toată cu Tine mereu, și e cuprinsă în taina ei, dar acum Eu stau lângă Tine și pun la masă aici Duhul Meu, Duhul Tatălui, Fiule scump, și le spun celor ce iau pe Domnul de aici, le spun și Eu lor: Hristos a înviat! El este Fiul Meu iubit, Întru Care am binevoit și binevoiesc.

O, ferice vouă dacă veți vrea și Îl veți asculta pe El, pe Fiul Meu, fiilor, dar până la sfârșit, o, până la sfârșit cu El și pentru El, o, fiilor! Amin, amin, amin.

Partea a doua

Grăirea Tatălui cu Fiul Hristos

Eu, Tatăl, grăiesc acum cu Tine, Fiule scump al Meu. Eu prin Tine am iubit și iubesc pe cei ce pot cu Noi până la sfârșit. Acum două mii de ani am grăit din nor și am spus pentru Tine că întru Tine Eu, Tatăl, binevoiesc și de aceea să Te asculte cei ce Ne iubesc până la sfârșit, așa le-am spus lor, căci cum ar fi să-i asculți și Tu pe ei în încercări când Te cer, dacă ei nu Te-ar asculta pe Tine mereu, mereu?

Iată câtă iubire se desprinde din Noi și din cei ce Ne însoțesc aici din cerul sfânt, și cât cuvânt mângâie sus și jos sufletele și duhul sărbătorii în această zi! Eu, Tatăl, Mă mângâi mult de la cei ce Te iubesc nedespărțiți de Tine în toată truda Ta de azi, Fiul Meu Iisus, dar ei sunt strâmtorați sub multe câte sunt de lucrat pentru mersul Nostru prin ei, și sunt mici și puțini și neajutorați sub crucea venirii Tale acum, o, și duh de jale Ne apasă, căci Tu ai spus de ziua Ta când se vor alege de o parte și de alta cei ce Te-au miluit și Te-au cercetat și Te-au sprijinit și Te-au iubit, sau n-au făcut aceasta, și vor lua bucuria binecuvântării Tale cei ce Te-au iubit, iar cei ce nu Te-au iubit și nu Te-au sprijinit vor auzi cuvânt de durere, o, și n-au înțeles aceasta nici măcar cei ce au cunoscut și cunosc mersul crucii Tale de azi, dară să mai fi înțeles cei fără de izvor de înțelepciune de deasupra lor revărsat, ca să poată ei alege credința cea cu fapta!

O, și ce vom face cu cei ce știu atât de mult cuvânt de la Tine, și care au fugit de sub cruce, de sub sarcina Ta de azi și vor auzi ei că nu Te-au sprijinit, Fiule Iisus? Omul se ajută doar pe sine și pe ai săi după trup și vrea apoi plată de la Dumnezeu, iar Eu îi amintesc că trebuie să fie vrednic de plată cel ce așteaptă plată și loc lângă Domnul întru cele cerești. În vremi de necaz cei ce Te știu pe Tine aici cu cei ce Te slujesc, caută aceștia cu gândul spre ei, spre ajutor de la Tine prin ei, se gândesc la ei, o, și așa îi storc de puteri, gândindu-se la ei pentru ajutor, dar Eu, Tatăl, le spun la aceștia că nu pot să le dea ajutor cei ce Mă slujesc aici, pentru că Domnul e cu plata, nu ei.

Vă spun însă vouă, celor ce faceți aceasta și gândiți în vreme de necaz la cei de aici slujitori ai Noștri, vă spun Eu, Tatăl, gândiți-vă la voi, nu la ei, căci voi trebuie să faceți ceva pentru voi, nu ei. O, nu căutați spre ei, căci ei sunt sub sarcinile Mele și au atâtea de dus și de lucrat. Voi căutați spre Domnul, căci pe El L-ați îndurerat, de ați rămas fără ajutorul Lui, și vă trebuie aplecare, dar Domnului, nu omului.

Aceasta povățuim Noi pe cei ce caută la ei ajutor în vremi de dureri, Fiule scump Iisus, că iată, nu caută la Tine cei ce nu Te ascultă, iar Eu, Tatăl, să Te asculte până la sfârșit

i-am povățuit pe ei. Dar iată-i pe cei ce Te-au iubit până la sfârșit și Te-au urmat cu suspin și cu nădejde, iar azi ei Te mărturisesc, Doamne Fiule, și sunt ei plini de dorul mărturisirii și fac măreață sărbătoarea și întâlnirea acum laolaltă aici.

O șoaptă, un suspin greu. Este un suspin greu și adânc aici, suspin șoptit printre glasurile mărturisitorilor Tăi, iar Tu, Fiule miluitor, ai slava zilei toată, că iubire multă se adună pentru Tine prin duhul mărturisirii lor, al celor veniți cu Noi, și al celor pomeniți să vină la masă din locul așteptării învierii lor. Binecuvântarea Mea de Tată așează cuvânt și spune celor adunați aici acum: El este Fiul Meu iubit, de El să ascultați, dar până la sfârșit, o, până la sfârșit. Amin.

— O, Tatăl Meu, aud, Tată, se face auzit suspinul cel îndurerat. Îl ascult cu duioșie multă și-i dăruiesc intrare, Tată. Acest suspin e cel mai îndurerat suspin pentru Mine și-Mi este el pentru cel ce Mi-am pus viața prin el ca să-l aduc pe om acasă, să-l aduc la Tine, Tată.

Tu, cel ce suspini, îți fac mângâiere, căci sunt Cel ce mângâi. Eu, Cel răstignit pe cruce, dar și Cel înviat din răstignire, ție îți spun: vino și așează suspinul tău înaintea Mea pe pământ, aici, unde Eu Îmi am așternutul ca să vin.

— După două mii de ani de suspin rănit de jale, îi dau lui glas înaintea Ta și a martorilor Tăi de atunci, printre care și eu am fost ales de Tine să Te urmez până la sfârșit, să Te arăt lumii, să Te iubesc, Doamne, și să Te ascult. Soarta mea însă mi-a fost pecetluită, și din pricina neascultării mele n-am stat cu Tine și lângă Tine cu mâinile curate, cu inima curată și mulțumită că sunt și eu al Tău. S-a umplut inima mea de invidie, de duhul rău al gelozie, Doamne răstignit de mine, iar acest fel de duh m-a hrănit, m-a lucrat, m-a răcit, m-a dus de colo-colo, până ce n-am mai înțeles ce fac și ce va fi, iar dacă m-au cumpărat cu viclenia lor mai-marii preoților, o, am căzut înșelării, suspinând am căzut. M-a părăsit nădejdea toată când am văzut apoi cum Te-au luat, și cum Te-ai lăsat luat pentru ca să Te bată pe cruce, și m-a cuprins disperare mare, dar ducându-mă să le spun că am vândut sânge nevinovat, ei m-au lepădat de tot, m-au aruncat în disperarea cea mare și n-am mai putut duce gândul ca Tu să Te sui pe cruce ca să mori, iar eu să mai rămân. N-am mai avut putere să-mi mai duc vina pe picioare și mi-am pierdut sprijinul tot și am căzut diavolului, pe care l-am slujit fără să mă gândesc că el este în lucru prin iudeii trufași ai vremii, iar eu m-am pierdut, m-am pierdut dinaintea milei Tale, că minte slabă am avut mereu ca orice om trufaș și slab și am căzut sub dușmanii mei, care erau dușmanii Tăi, Doamne bun. De atunci ai trecut, ai tot trecut pe la mine cu mângâierea milei Tale, chiar dacă n-am fost vrednic de Tine și de ucenicii Tăi, și de atunci suspin și tot suspin de mila Ta, de mila mea, de mila celor ce au suferit prin păcatul meu, prin care am căzut.

O, cine umblă singur este lucrat de satana fără să știe, iar când își dă seama de rodul cel rău al nesupunerii, al neascultării, se ascunde de ceilalți cu ceea ce face pe furiș de ei, așa cum eu am făcut, Doamne. N-am niciun merit ca să arăt măcar răul pe care l-am lucrat, dar am suspinul, cu care aș vrea să spun la cei ce Te urmează cu credincioșie, să nu dorească ei să li se împartă dragoste, căci omul este prea păcătos ca să merite ceva. Eu am greșit dorind așa, și am fost pedepsit de însăși dorința mea, căci dacă dragoste nu împărțeam, nu meritam să mi se împartă, dar m-am îmbolnăvit de prostie și m-a dus ea la gelozie, la invidie, și m-au lucrat acestea, când ar fi putut să aibă putere Iisus Hristos asupra mea, El, Care m-a iubit cu milă, știindu-mi dinainte soarta și durerea cea de la ea, a Lui și a mea. O, în zadar mila Lui, mereu bunătatea Lui, în zadar, că eu mă trăgeam mereu spre margini și căutam cu familia, cu rudele, cu prietenii, cu căinările și nemulțumirile, cu neiubirea, prin care sufeream de lipsa iubirii din jur, când eu eram cel ce umblam de unul singur știut și neștiut, iar dușmanii mei au fost casnicii mei, și toți cei cu care-mi împărțeam timpul în afara obștei de ucenici, câți ne culesese Domnul ca să mergem cu El, dar cu El peste tot și mereu, ca să fim vrednici să-I fim ucenici.

O, creștine, să nu iei bani pentru vânzarea Domnului sau a fratelui sau a aproapelui tău. O, stați lângă Domnul, numai lângă El, voi, cei ce sunteți crescuți cu slava cuvântului Său, căci cel ce mai are ce iubi după ce se dă Lui, o, acela își pierde vrednicia de a sta lângă El până la sfârșit, căci El a spus: *«Cel ce nu urăște totul, chiar tată și mamă, frați și surori, soție și copii, rude și prieteni, averi și ranguri, nu este vrednic de Mine».* O, așa a spus Domnul în auzul nostru, dar eu n-am ascultat, și am căzut în durere mare, am pierdut mila și ocrotirea Domnului, am pierdut pe frații ucenici, și m-am pierdut apoi și eu atâta de urât.

Iată, nu este vrednic de Domnul cel ce mai are ce iubi. Și, atunci, de ce este vrednic un așa om, care vine la Domnul, și nu ascultă apoi și pleacă apoi?

O, Doamne milos, eu n-am cu ce să-Ți arăt recunoștință de mila Ta de mine, mai ales acum, acum, când am grăit în rând cu ucenicii suferinței Tale de atunci, dar suspinul meu, el este cel care Te mai poate slăvi. Dacă mai poți să mă auzi suspinând, iată, încă suspin și-Ți spun: ai grijă, ai Tu grijă de cei ce merg cu Tine și dă-le duh de ascultare de Tine, că rugăciunile lor spre Tine m-au miluit și pe mine, mi-au alinat jalea, au suflat în usturimea suspinului meu cel atât de lung și de greu.

Și acum, fie voia milei Tale cu mine, și slavă Ție că ai înviat din moartea la care nestatornicia mea a pus lemne pe foc, și în acest foc m-am ars, și-mi arde duhul, Doamne, și doare rana duhului meu, doare pentru Tine, Domnul meu. Amin.

— O, fiule atâta de durut și mult prea durut, am spus atunci că orice păcat săvârșit asupra Fiului Omului se va ierta, căci tu ai păcătuit când nu știai bine că Eu sunt Fiul Tatălui ceresc și că sunt plin de El și de Duhul Lui. Tu te-ai descumpănit de tot în ziua aceea când M-ai dat preoților, iar pe Mine M-a durut mai mult de tine decât de tot poporul Israel, pentru care am venit și am murit pe cruce, și am înviat apoi, căci am spus că voi învia.

O, ia mângâierea Mea, fiu durut, și pune-o pe suspinul tău și pace ție! E zi de mângâiere mare acum. O, pace ție! Eu și Tatăl suntem cu mila. Amin.

O, fiilor, iată, taină mare învățați voi acum. Am spus celor ce dau să Mă urmeze: să nu se uite înapoi dacă vin după Mine, o, să nu se uite, ca să nu plângă mult apoi și fără de mângâiere dacă se pierd de Mine. Am spus că nu este vrednic de Mine cel ce mai are încă să-și împartă iubirea, după ce vine și bate ca să intre și să meargă după Mine.

O, fiule care vii și cazi apoi din făgăduința prin care te-ai dăruit Mie, iată, nu ești vrednic de Mine dacă vii și nu iubești și nu stai, ba chiar și nădăjduiești în Mine că vei fi lângă Mine în cer, acolo unde Eu voi fi cu cei ce Mă urmează până la sfârșit. O, dacă pe pământ n-ai dat să fii și să rămâi lângă Mine ca un vrednic de Mine prin iubirea ta cea cu credincioșie, crezi tu că în cer vei fi vrednic să fii lângă Mine

și cu Mine dacă iubirea ta n-a fost toată pentru Mine pe pământ? O, ca să fii în cer lângă Mine, acesta este un merit câștigat de pe pământ, este o vrednicie păstrată cu credincioșie și cu totul din partea ta pentru Mine. Am spus că în casa Tatălui Meu sunt multe locașuri și am spus că Eu pregătesc locaș pentru cei vrednici de Mine, ca acolo unde voi fi Eu să fie și ei. Dar nimeni să nu uite că totul, până și iadul, este tot sub stăpânirea Tatălui Meu, ca și toate locașurile pe care le merită fiecare om, după cum a urmat el cu viața sa pe pământ. Și iată, Tatăl a spus acum iar și iar: *«Ferice vouă dacă veți vrea și Îl veți asculta pe El, dar până la sfârșit!»*

O, dar și ascultarea, nu oricum să vă numiți sau să vă credeți ascultători, fiilor, căci Eu trebuie să vă numesc sau să vă cred așa, Eu, și nu voi, nu voi, fiilor, iar Eu sunt Cel ce dovedesc sau nu credincioșia și statornicia voastră și de aceea vi le tot măsor mereu, mereu, o, și să le aveți din belșug, ca să vă păstreze acestea ai Mei până la sfârșit, fiilor, căci ucenicii și ucenițele Mele, care Mi-au dovedit credincioșie, au rămas cu Mine și nu ne-a mai despărțit nimic și nimeni, fiilor.

— O, și eu, Doamne, și eu, vestitoarea cea dintâi a învierii Tale, o, cum să nu Te fi urmat de pe pământ, și până în cer apoi, și cum să nu Te fi iubit numai pe Tine, Judecătorule milos? Tu mi-ai iertat păcatele, Doamne, iar prin aceasta m-ai și vindecat de păcat. Judecător fiind, m-ai iertat ca un milos, iar alții m-au judecat ca niște drepți, și mă judecă și azi, iar ei sunt cei judecați de înseși păcatele lor, căci Tu ai spus: *«Nu judecați, ca să nu fiți cei judecați!»* O, Tu i-ai ierta și pe ei, dacă n-ar judeca ei. Omul, Doamne, nu are dreptul să judece nici păcatele lui, căci Tu ești Judecătorul, nu omul, iar eu, Maria din Magdala, spun tuturor că au nevoie de iertare și de vindecare prin iertare, așa cum am avut eu nevoie din partea Ta, Doamne, dar nicidecum să judece omul pe alt om, căci omul este atât de vinovat, atât de departe de chipul cel plăcut Domnului, și de ce, oare, mai dă să-și facă rost de nemulțumiri, de învinuiri în jur pentru el însuși, când el este vrednic de pedeapsă pentru păcatele lui, sau de milă de la Tine, Doamne, Judecătorule milos?

O, îndulciți-vă inimioarele, nu vi le încruntați, ci însănătoșiți-vi-le, luând din dragostea Domnului, voi, cei ce dați să urmați pe Domnul după plăcerea Lui.

O, Doamne, cu vrednicie ajută-i să Te urmeze și fă-i vrednici de Tine, ca să fie ei și în cer lângă Tine, lângă noi, căci noi Te-am urmat, Doamne, până la sfârșit. Amin.

— O, fii și fiice, care Mă însoțiți aici, și ați scris în cartea Mea de azi dorul din voi, grăind în zi de sărbătoare peste cei adunați la izvor, aici, o, de ar învăța tot mai mult cei ce Mă urmează ca și voi atunci, de-ar învăța ei că nu se pune petec vechi la haină nouă, așa cum nu se pune petec nou la haină veche, căci viața trebuie înnoită, fiilor, și apoi păstrată așa, ca să fie vrednic de Mine cel ce vine după Mine cu viața sa.

O, câtă slavă de cuvânt, câtă iubire mărturisitoare, și toți șoptesc cu duhul lor în ziua aceasta de serbare pentru ei aici cu Mine și cu voi, fiilor strânși la izvor.

Și acum, ca de fiecare dată îngerii călători îi însoțesc pe cei ce vin la Mine și la voi aici, căci voi sunteți cei ce primiți pe oaspeți, fiilor din cetate, și le dați lor de la Mine și de la voi mângâieri. Le spunem lor acum să nu uite de dor. Le pregătim cărarea de întoarcere și praznic de Duh Sfânt. Cu zi slăvită de Rusalii, așa îi vom întâmpina peste puțină vreme aici, și vom scutura de sus slava și iubirea și vom sta deasupra, și totul va pluti în slavă.

Așadar le spunem la cei ce știu și la cei ce nu știu, le spunem că aici se vine cu multă cuviință în inimă și în purtare și la arătare apoi. Aici se vine cu îmbrăcăminte cuviincioasă, cu straie de sărbătoare, căci slava Domnului coboară aici.

Eu și Tatăl și sfinții Mei am stat cu voi, fiilor, și am cuvântat. O, învățați de la Domnul să fiți lucrătorii darurilor duhovnicești, care vă fac vrednici de creștere sfântă, de stat lângă Domnul și cu Domnul până la sfârșit, fiilor. Despovărați-vă de tot și de toate și iubiți pe Domnul și umblați cu El și după El, dar până la sfârșit iubirea, fiilor, iar iubirea trebuie vegheată, căci ea este cea care ascultă, cea care se apleacă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 aprilie 2018

Duminica a patra după Sfintele Paști, a Slăbănogului

Nu Domnul este dator omului, ci omul este dator lui Dumnezeu. Dojana risipește răsplata greșelilor. Cei ce vor să-și micșoreze numărul greșalelor, să rămână în duhul pocăinței și al supunerii sfinte.

Mă aduc pe Mine Însumi hrană pentru om, pentru mintea lui, pentru purtarea lui, pentru iubirea lui, pentru dreptatea a toate, o, și vă am pe voi înaintea Mea, fiilor care-Mi scrieți cuvântul când el vine ca să fie așezat în cartea cea de azi a venirii Mele de la Tatăl a doua oară pe pământ, iar voi căutați să faceți cu bucurie jertfa cea pentru Mine, căci Eu vă dau putere să Mă țineți pe cale ca să vin, o, fiilor.

O, cine să Mă creadă cu cât dor, cu câtă grijă aștept zile în care să bat, iar voi să-Mi deschideți și să Mă primiți și să-Mi împărțiți cuvântul, pe Domnul să-L împărțiți în dar pentru mintea omului care-L înțelege atâta de puțin pe Dumnezeu, și datoriile lui înaintea lui Dumnezeu și, iarăși, datoriile lui Dumnezeu înaintea omului?

Nu sunt nimănui cu nimic dator, și tot așa și voi, fiilor, dar omul neformat la minte întinde mâna cât nu i se cuvine, se întinde la mai mult decât i se dă de la Dumnezeu sau de la semeni, și ridică nemulțumiri și cârtiri apoi ca unul vrednic. Eu însă Mă îndur de cine voiesc, așa am spus acum două mii de ani, și tot așa și azi spun și lucrez. Omul însă este dator lui Dumnezeu, de la Care are viață și toate câte vin din mâna lui Dumnezeu pentru viața omului, și cu atât mai mult este omul dator cu cât păcătuiește mai mult, căci păcatele omului îi dă diavolului cale spre Domnul cu pâra lui, cu cererea lui la Dumnezeu asupra vieții celui vinovat, asupra mântuirii lui din păcat, căci păcatul săvârșit de om atrage suferință trupului și duhului omului, atrage întuneric în mintea lui, nepăsare și neînțelepciune atrage, o, și câtă rătăcire este păcatul în mersul omului pe pământ!

Fiilor, fiilor, sprijiniți-Mi cu bucurie și cu milă venirea Mea cuvânt la voi și împărțiți cu milă cuvântul Meu, că-Mi este milă de rătăcirea omului pedepsit de înseși păcatele pe care le săvârșește, și sunt atâtea mulțimi de oameni care păcătuiesc cu atâta plăcere, și nu știu aceștia, fiilor, nu știu că păcatul este păcat, și că este blestem atras asupra sa de către fiecare om care nu este vrednic de Dumnezeu, de minte din cer pentru mintea lui.

O, am spus că Mă îndur de cine voiesc. Fac lucru mult pe pământ pentru om ca să-i trezesc mintea și să-și îngrijească viața până nu și-o umple de dureri, de loviturile primite din partea stăpânului cel negru, care pândește viața omului ca s-o umple de vină, și de deznădejde apoi pentru odihnă prin greu

aici pe pământ, și după aceea, după ce omul își pune jos sarcina vieții și merge în fața Domnului pentru ca să-i fie socotită viața și faptele ei, căci Domnul îi dă omului viața.

Mergeam din loc în loc prin mijlocul poporului Israel, și am trecut într-o zi pe lângă scăldătoarea cea vindecătoare prin îngerul cel milos, trimis de Dumnezeu pentru cei de care Domnul Se îndură în vremi de suferință peste ei. Am găsit acolo pe slăbănogul care tot mergea an de an, zi după zi în așteptarea clipei de vindecare și pentru el. Când am văzut statornicia lui ca să prindă și el cumva venirea îngerului vindecător și coborârea în apă, M-am apropiat și l-am întrebat duios: *«Vrei să te faci sănătos?»* Îl știam de multă vreme bolnav, iar el Mi-a răspuns blând: *«N-am, Doamne, pe cineva să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa, și se pogoară altul înaintea mea mereu»*. Cu milă duioasă i-am spus lui: *«Ridică-ți patul și umblă!»* Îndată el s-a însănătoșit deplin și umbla, și era în zi de sabat vindecarea lui.

A urmat apoi răzvrătirea iudeilor la vederea acestui semn minunat, mai ales după ce vindecatul a spus că a venit cineva și i-a spus să se scoale și să fie sănătos. Ducându-Mă la templu l-am găsit și i-am spus: *«Dacă te-ai însănătoșit, nu mai păcătui, ca nu cumva să vină peste tine ceva și mai rău».* O, și s-a dus el apoi și a spus despre Mine iudeilor, și apoi ei M-au urmărit ca să Mă omoare pentru călcarea sâmbetei și pentru că mărturiseam că Dumnezeu este Tatăl Meu și că de la El iau și lucrez, nu de la Mine, ci tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai, și după cum Tatăl învie morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea, și toată judecata a dat-o Tatăl Fiului Său.

O, Mă îndur de cine voiesc, și tot așa și voi voiți și vă îndurați de cei greșiți când ei își strâng greșeli, și când voi îi dojeniți pentru purtarea lor vinovată, ca să le fie ea îndreptată în bine, fiilor, o, și de câte ori ați risipit voi prin dojana aceasta mulțime de răsplată pentru greșeli, mulțime de bătaie, o, fiilor. La mulți le pare rău, și se căiesc pentru cele rele ale lor, iar pocăința și lămurirea îi curăță pe ei mai înainte de cele ce-și lucrează ei ca vină, și apoi ca ispășire a vinei.

O, fiți îndurători ca Mine, fiilor! Nu încetați să smulgeți din foc pe cel ce se joacă cu focul, dar aveți grijă de mântuirea voastră când umblați cu vindecarea pentru cei nesupuși ocrotirii de peste ei, că iată, omul caută să aibă el dreptate, și aceasta din pricina măririi de sine, fiilor, și mult s-a înrădăcinat în om mintea cea bolnavă, care nu-i dă smerenie și îndreptare celui greșit și pedepsit apoi pentru greșeli. De aceea îndemnați spre pocăință mereu, mereu pe toți, mereu, fiilor, iar cei ce vor să-și micșoreze numărul greșalelor, o, aceia să nu uite să rămână în duhul pocăinței și al supunerii sfinte, care alungă neînțelepciunea din mintea și din purtarea celor ce vor să vină după Mine pentru învățătură de viață plăcută înaintea Mea, și așa se țin ei departe de dureri, fiilor, și de tristețile de la dureri.

O, fiule neputincios în fel și chip, vrei să te faci sănătos? Aceasta este minunea pe care o poți face tu: să nu mai greșești, ca să nu mai fii neputincios apoi, și ca nu cumva să ți se întâmple ție și mai rău apoi. Toate câte-ți vin cu durere, cu suferință și cu apăsare peste sufletul și duhul tău, nu vor avea vindecare ca și atunci când cu aplecare, cu supunere, cu mare smerenie în toată clipa vei face tu voia lui Dumnezeu așa cum Domnul îți cere ție, spre fericirea ta, spre vindecarea ta de suferința cea pentru păcat.

O, fiți duioși și blânzi, blânzi cu purtarea, cu cuvântul, cu simțirea, și toate din inimă și cu inimă smerită și cu nejudecată în ea, toate pentru Domnul, fiilor, toate și tot. Auziți voi?

O, veniți, fiilor, în cetate la masă de învățătură pentru purtare sfântă între Mine și voi, între voi și voi, pentru vindecarea de purtare urâtă și ridicare din greșelile care vă țin urâți pentru cei din cer, și pentru cei de pe pământ, fiilor. O, veniți ca să învățați. Smeriți-vă și veniți, căci sufletul și purtarea și ascultarea voastră, au acestea nevoie de mai multă vindecare decât vindecarea după care voi mergeți la doctor când aveți o suferință în trup, și care vine peste voi de la nevindecarea purtării voastre, a gândirii voastre, a sufletului, fiilor. O, nu stați căzuți. Învățați-vă să vă ridicați. Faceți această minune înaintea Mea, și nu mai greșiți apoi, ca nu cumva să vă fie vouă și mai rău, fiilor.

O singură suferință să aveți voi: dorul de Dumnezeu, fiilor, căci dorul este cel ce ne leagă, și el ne ajută unii spre alții, și dulce este suferința cea pentru dor, de la care trupul se vindecă de toate beteșugurile lui, fiilor.

O, iată, vă învăț dorul de Dumnezeu, vă învăț să-l creșteți în voi și între voi, și vă spun vouă că acolo unde veți fi voi, voi fi și Eu cu voi. Cea mai scurtă cale între voi și Mine, cea mai adevărată, dorul dintre noi, dintre Mine și voi, dintre voi și Mine, o, și să ne căutăm unii pe alții cu dor, de dor, și cu dor să ne căutăm mereu, mereu, de dor, de dor, o, fiilor. Amin, amin, amin.

16/29 aprilie 2018

Duminica a cincea după Sfintele Paști, a Samarinencei. Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe

Samarineanca și Irodiada: smerenie sau răzvrătire împotriva dojenii pentru păcate. Cine se răcește de Domnul se răcește și de frați.

Fiilor, fiilor, vin la voi cu sfinții, intru în cetate cu sfinții, fiilor. O, e pomenire în cetate pentru femeia samarineancă și găsim cănuțe și găsim găleată cu apă și Ne ostoim setea pe băncuțe la fântână. Fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, așa a primit numele ei fântâna a cărei înger a fost așezată femeia samarineancă, cea cu care Eu, Domnul, M-am odihnit de osteneala drumului stând de vorbă cu ea la fântâna lui Israel.

O, îi dau poporului cuvântului Meu de azi, îi dau povață scumpă în ziua aceasta de masă a Mea cu el aici, la izvor, că se adună câțiva cu Noi și cu voi la masă în ziua aceasta, fiilor, iar cei ce nu se adună iau povața Mea trimisă de voi spre ei, o, și de ar învăța ei ceea ce Eu, Domnul, învăț azi în cetate la izvor pe poporul cuvântului Meu.

O, poporul Meu de peste tot, tu, care cauți cuvântul Meu aici revărsat, o, adună-te cu Mine la masă de cuvânt, căci sunt Învățătorul și-ți dau să înveți, și să se cunoască peste tine învățătura Mea. Am venit cu acest cuvânt pe pământ, am venit să așez har peste cei ce Mă află aici venit, că fără de harul cel de la Mine peste el, o, nu poate creștinul să rămână statornic pentru Mine până la sfârșit.

Când Mi-am ales ucenicii acum două mii de ani, îi întâlneam și puneam harul Meu peste ei, și apoi îi chemam și îi luam cu Mine pe ei. O, iată ce face harul când coboară peste omul păcătos! Omul se umilește și se lasă curățit de Dumnezeu și rămâne în iubire apoi până la sfârșit.

S-a bucurat samarineanca dacă i-am spus păcatele și

starea ei cea rea. O, nu s-a supărat, nu s-a răzvrătit, nu și-a ascuns vinovăția, ba s-a lăsat spre har, spre înnoirea minții, a iubirii, a înțelepciunii, așa cum apostolul Petru s-a înțelepțit și nu s-a supărat când i-am spus: *«Înapoia Mea, satano, că nu cugeți cele ale lui Dumnezeu!»*, ba, din contra, având harul Meu peste el încă de la chemare, i s-au înmulțit harul și iubirea și priceperea cea pentru Dumnezeu și s-a întărit pentru Mine și lângă Mine, ca și samarineanca la izvor când am stat cu ea și i-am spus păcatele ei ca s-o înnoiesc și s-o fac vas al harului Meu.

O, iată înțelepciunea cea prin har, și iată neînțelepciunea cea din lipsa harului, căci lui Irodiada când i s-a vestit cuvântul lui Ioan Botezătorul pentru Irod, care o avea de soție pe femeia fratelui său, pe Irodiada, ea s-a umplut de mânie, nu de îndreptare, ci de mânie mare și aprigă, și a dat poruncă să i se aducă pe tavă capul tăiat al lui Ioan, căci n-a primit dojana, n-a primit îndreptarea, n-au lepădat aceștia păcatul.

Spun aceste deslușiri față în față una cu alta ca să dau acum învățătură celor ce se vor a fi fii ai poporului cuvântului Meu din zilele acestea și le spun lor: Fiilor, fiilor, nu vă folosiți de puterea minții în încercarea credinței voastre, ci căutați harul Meu peste voi, peste mintea voastră, că iată ce minune de înviere a făcut harul Meu peste femeia samarineancă în ziua când viața ei a fost pusă la probă ca să învieze în ea Dumnezeu Cel veșnic, Cel ce era așteptat să vină să învețe oamenii toate cele de la Dumnezeu!

O, fiilor, căutați-vă la fire și vedeți dacă a venit harul Meu peste voi, sau dacă n-a venit încă, și dacă n-a venit, voi nu vă veți apleca pentru veghe asupra greșalelor voastre, sau asupra celor pe care le-ați putea săvârși în vremi de încercare a credinței și a statorniciei cu Mine, căci diavolul are multe meșteșuguri pe care le folosește, iar creștinul nu le cunoaște, fiilor. Eu însă veghez asupra vrăjmașilor voștri văzuți și nevăzuți, și am spus acum două mii de ani să se despartă de piedici cel ce voiește să umble cu Mine pentru salvarea lui din păcat. O, și ce mai este cu cel ce se uită la păcatele altuia ca să se sminteasc㠄 și să le facă apoi și el? O, e bine cel greșit să spună cu frică, așa cum a spus David: *«Doamne, dacă Te vei uita la fărădelegi, o, cine va putea suferi?»* Dar vine vremea, creștine, când vei înțelege singur cât bine am dat să-ți fac când dădeam să-ți îndrept greșeala și viața și să-ți umblu la statură în fel și chip, după cum tu Îmi îngăduiai sau nu, iar dacă te supărai și te răzvrăteai, o, Eu te lăsam în greșeală, nu te mai ajutam ca pe samarineanca la fântână în ziua ei cu Mine, și te lăsam să te ajungă păreri de rău și dureri lucrate din greșelile tale pitite, necercetate, nevindecate, dacă nu Mă lăsai.

O, iată, femeia samarineancă stă și azi de vorbă cu Mine la fântână și pune azi în cartea Mea grăirea ei cu Mine, iar Eu, Domnul, binecuvintez acum intrarea ei. Amin.

Cu Tine, Doamne, intru la fiii poporului Tău și ne așezăm pe băncuță la fântâna întâlnirii și luăm cănuțe și bem, iar eu Te slăvesc cu duhul umilinței mele și-Ți mulțumesc cu aplecare pentru harul pe care mi l-ai dăruit la fântâna lui Israel, de mi-ai luminat ființa și iubirea și credința în venirea lui Mesia, Cel așteptat să vină, iar în ziua aceea eu m-am îmbrăcat în Hristos și mi-ai dat să știu toate, mi-ai dat prin harul Tău, prin care Te-am cunoscut că ești Mesia, Doamne.

O, mare este mila Ta peste cei pe care-i cureți de păcate, Doamne! Mila aceasta s-o caute și s-o iubească cu arsură de suflet toți cei care Te-au gustat de la această masă a venirii Tale, a cetății Tale de venire, a celor ce pun masa aceasta din partea Ta la cei ce vin la masa Ta de cuvânt aici, Doamne.

Înțelepciunea și harul date mie de Tine în ziua când Te-am întâlnit, o, pune-le, Doamne, peste cei ce Te află aici, că fără acestea lucrate de Tine peste ei, o, nu stau ei cu Tine până la sfârșit, și cad iarăși în ale lor vechi îndeletniciri ale minții și ale firii, până ce îi zguduie dureri și păreri de rău pentru neiubire, Doamne. Cei ce Te iubesc cu dor n-au parte de cădere de lângă Tine, ci au parte de îndreptarea vieții mereu, și de întărire în iubire, dar cei ce nu știu ce este iubirea și porunca toată a iubirii de Dumnezeu, o, aceia o calcă pe ea și uită ei ce ai făcut Tu în vremea ispitirii Tale când i-ai spus satanei: *«Mergi înapoia Mea, satano, căci scris este: să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău, ci să-I slujești Lui, numai Lui să te închini și să-I slujești»*, și a plecat satana și au venit îngerii și Te-au slujit, Doamne, o, și tot așa pot să biruiască pe satana cei încercați de ispitire pentru credință, și apoi să li se înmulțească harul, iar îngerii să le slujească lor pentru iubirea de Tine, o, Doamne.

Am vorbit cu Tine la fântână dacă mi-ai cerut apă ca să bei, deși Te vedeam iudeu. Atunci s-a coborât harul Tău peste mine, și Te-am cunoscut, Doamne, prin harul Tău și Ți-am cerut eu apa cea vie și am înțeles că ești mai mare decât părintele Iacob. Mi-ai spus apoi păcatele, m-ai făcut să mi le descopăr singură înaintea Ta. Am văzut duhul proorociei prin gura Ta și am căutat să cunosc taina închinării oamenilor, și mi-ai deslușit taina aceasta, care vine de la iudei, și apoi mi-ai spus de vremea închinării în duh și în adevăr, așa cum Tatăl dorește, și Ți-am spus că știu că va veni Mesia, Învățătorul Hristos, și toate ne va spune El, și Te-ai lăsat apoi descoperit mie, Doamne. O, m-am grăbit spre cetate ca să-i aduc pe mulți să Te vadă, și harul Tău lucra în mine și eram cea curățată de păcat și smerită prin har, Doamne.

O, ai durere acum, mare durere ai, că la mulți le place numai un timp să stea cu Tine, și se umplu de sminteală apoi și de pretenții, Doamne. O, cum să mai fii nemulțumit, creștine, când Domnul, Cel atât de milos, îți întinde mâna și te ridică din pierzarea în care stai? O, nu-ți trebuie loc slăvit, sau cine știe ce bucurii aștepți să ai sau mulțumiri sau merite. E de ajuns că ești lângă Domnul și-ți este de ajuns pacea sufletului, iertarea păcatelor tale. Ba chiar și în suferințe pentru calea Lui să fii tot plin de bucurii, că iată, așa stăteau cu Domnul până la sfârșit mucenicii mărturisitori de Dumnezeu, și nu se lăsau de El cei ce Îl urmau. O, cei ce nu Îl urmează până la sfârșit, aceia pleacă, se leapădă, spre rușinea lor se dau iarăși lumii, călcând ei porunca iubirii de Dumnezeu și smintind pe cei slabi, care ca și ei se clatină și cad spre lume.

O, fiule al Domnului, dacă ai venit, o, nu mai pleca, rămâi cu Domnul. Când cineva slab te ademenește poftindu-ți ființa și iubirea ta ca să le stârpească, să te rătăcească de la credință, tu cheamă în grabă puterile cerești să-ți umple sufletul și duhul și veghea și iubirea, iar iubirea te va scăpa de păcatul care-ți iese în cale să te culce sub el, să te sminteasc㠄 cu bucuria cea mincinoasă, și pentru care îți vor plânge inima și viața într-o zi din zilele grele ale vieții. O clipă de iubire rătăcitoare îți face rost de zile de durere și de usturime de suflet, și-ți va plânge inima de păreri de rău că nu mai poți întoarce înapoi viața ta ca să asculți de Domnul, de Cel cu veghea mai înainte ca tu să fii greșit împotriva ta însuți, căci El vrea să te cruțe de dureri, că scris este: *«Cel ce nu ascultă va avea de suferit, iar ascultarea te scutește de suferință».*

O, copii ai Cuvântului Hristos, vegheați cu veghetor

peste voi, vegheați să nu se ia greșeala de la unul la altul. Iubiți pe cei ce vă veghează, și nu vă fie frică. Frica este cu cei vinovați, care-și apără vina. Frica cea bună este frica de Dumnezeu, care nu te lasă să greșești și să cazi. O, nu greșiți unii altora, și nici lui Dumnezeu. Nu călcați porunca iubirii, voi, copii miluiți de Domnul!

Dar, Doamne, încă un ucenic al iubirii Tale este azi lângă mine sărbătorit, și frica de chinuri nu l-a despărțit pe el de Tine, și se așează el sprijin și putere peste cei ce dau să rămână până la sfârșit mărturisitorii Tăi. Amin.

— Lângă tine, mucenița a iubirii de Dumnezeu, lângă tine sunt eu azi sărbătorit, și tot așa întăresc și eu pe cei ce merg cu Domnul pe calea Lui de slavă.

O, lângă Tine, Doamne, am stat de mic copil, și lângă Tine am rămas până la venirea mea sus, lângă Tine. Eu, mucenicul Gheorghe, nu m-am temut de prigoane pentru numele Tău, ci de nedespărțirea de Tine am avut grijă să mă feresc tot timpul, chiar cu prețul vieții și al tinereții mele fragede, Doamne, căci dacă tatăl meu trupesc a murit în chinuri pentru numele Tău, eu cum să fi putut altfel să fiu? Când împăratul îi tăia pe creștini, eu cum să mă fi ascuns în mine cu dragostea mea de Tine ca să Te pierd așa? O, nu, ci m-am sculat și m-am numit creștin înaintea oastei împărătești pe care o aveam în supunere, și m-a luat împăratul și m-a chinuit cum a voit el, iar eu scăpam mereu nevătămat, căci harul Tău de peste mine se arăta minunat lucrând, și apoi mi-au tăiat capul, dacă altfel n-au putut să mă îndoaie, și m-au îndoit așa, iar eu am ajuns la Cel dorit, la Tine, Doamne. N-am dat să-mi salvez și să-mi păstrez viața de pe pământ, ci am dat s-o iau pe cea alături de Tine în cer, și vin din cer mereu în ajutorul celor ce se luptă pentru patria cerească pe pământ.

O, mare este taina lucrării harului Tău peste om, Doamne! Cei ce Te părăsesc ca fugarii, aceia n-au căpătat harul Tău și n-au putere pentru Tine, pentru calea Ta cea sfântă, iar harul este puterea cea de sus dăruită omului pentru Dumnezeu, și pe care nimeni nu i-o poate apleca sau fura, căci această bogăție când se află în mintea omului, o, nimeni nu ar putea să i-o fure, nimeni, Doamne, și prin har poate omul cu Tine, și poate până la sfârșit.

O, creștine nesupus, când nu te mustră conștiința ești părăsit de Dumnezeu și de aceea faci ceea ce ți-a spus Dumnezeu să nu faci, dar tu faci în contra, chiar dacă cineva de pe lângă tine ți-ar aminti că nu-ți este iertat ceea ce faci contra cuvântului Duhului Sfânt. O, dacă zici că și altul face, și că ai dreptul să faci și tu ceea ce nu ascultă nici el să nu facă, o, știi tu cum vei fi tu și celălalt îndreptățit sau nu de Dumnezeu, păsuit sau nu? O, nu știi, așa cum nici fariseul n-a știut între el și vameșul, cu care el nu se asemăna.

O, Îți este milă de om, Doamne, când nu ascultă și când se joacă de-a păcatul. Omului care face așa nu-i este milă de Tine, și nici rușine nu-i este când Îți face pete pe față, când Te înjosește pentru voia sa însăși, când face sminteală și clătinare pentru cei ce văd nesupunere și îndrăzneală înaintea Ta.

O, se ia greșeala de la unul la altul, Doamne, și Te doare, și Te doare pentru cei de la care aștepți iubire Ție. Noi, sfinții Tăi, Te mângâiem în dureri, grăim cu Tine și Te mângâiem, Doamne, și să ne audă cei ce dau să învețe de la Tine și de la sfinți, că pe pământ nu mai este învățătură de viață, și este numai păcat, Doamne, iar păcatul ucide tot, și vom lucra de lângă Tine ajutor pentru cei pierduți, dar să fie cei ce ne strigă, să fie strigare, o, Doamne. Amin.

— Da, iubiții Mei mărturisitori prin credință și prin mucenicie, Eu de aceea M-am așezat aici cu cetatea Mea de venire și Mi-am pus în lucru strigare către Noi ca să vin cu voi pe pământ și să lucrăm cuvânt și împlinirea cuvântului, iar voi vă alinați dorul după ziua Mea cea mare, care va să vină și să Ne aducă odihna, o, fiilor moștenitori ai cerului de sfinți.

Grăiesc acum cu voi, cei care-Mi puneți cuvântul în carte ca să fie pe pământ Domnul, o, fiilor. O, cine se răcește de voi, se răcește și de Mine, dar mai întâi de Mine se răcește, prin neascultare se răcește, să știți voi aceasta, și apoi se răcește și de voi pic cu pic. O, fără harul Meu nu poate nimeni să Mă iubească și să rămână cu Mine până la sfârșit, iar harul este cel ce se dobândește prin iubire statornică, dar când el se pierde vine apoi remușcarea, fiilor.

O, aici în cetate trebuie să lucreze învățătură mare peste cei ce vin ca să-și îndrepte viața, căci pentru ce altceva ar fi să vină cei ce vin aici, la Domnul? Așadar, v-am așezat pe voi să așezați harul Meu peste cei ce se aleg, ca să fie aleși de partea Mea apoi, și credincioși apoi până la sfârșit, fiilor.

O, e vremea cu clătinare, văd din cer cum se clatină creștin pe creștin, văd cum nu stau cuminți cei ce n-au avut ascultare și credincioșie până la sfârșit. O, aș da în ei ca să-i opresc să tot facă rău, aș da să-i fac să fie cuminți dacă n-au ascultat, că iată, împart sminteală, împart slăbire, împart răciri de voi spre cei ce au credință și statornicie în iubire de Domnul și de voi.

O, fiilor, chemați pe Domnul, chemați-Mă să liniștesc furtuna, cereți voi aceasta, iar Eu vă voi auzi pe voi.

O, lucrați salvare pentru cei neputincioși în fața furtunii, fiilor, și să stea ei acasă pe vreme rea.

Iar vouă vă aduc întărire din cer și, pace vouă, fiilor! Eu, Domnul, vă înmulțesc harul Meu vouă, și pace vouă, o, fiilor, la cuvântul Meu, pace vouă! Amin.

23 aprilie/6 mai 2018

Duminica a șasea după Sfintele Paști, a Orbului

Pilda școlarilor nesilitori care nu-și fac lecțiile. Din război scapă cu viață cei ce s-au ferit de păcat. Cei ce nu fac voia lui Dumnezeu sunt cei doborâți de sminteli.

Se deschide cartea cuvântului Meu din zilele acestea, iar Eu, Domnul, intru și lucrez, căci dacă Tatăl Meu lucrează lucrez și Eu. Tatăl Meu este lucrătorul, iar Eu fac ceea ce face Tatăl și grăiesc ceea ce grăiește El, nu de la Mine Însumi grăiesc Eu când grăiesc. O, așa ar fi să fie să lucreze toți cei care se alipesc de Dumnezeu, de cuvântul Meu cel din vremea aceea și cel din vremea aceasta, căci Eu sunt Fiul Tatălui Dumnezeu, și nimic de la Mine Însumi nu sunt și nu lucrez, căci cum M-aș dovedi altfel că sunt Fiul Tatălui?

O, cum să se dovedească omul că este creștin, că este în Hristos, dacă el nu este și nu lucrează ca Hristos? O, iată, fiilor de la izvor, să se știe de unde trebuie să-L învețe omul pe Dumnezeu ca să-L cunoască apoi, dacă el este vrednic de Domnul. Scris este: *«De va vrea cineva să facă voia lui Dumnezeu, o, acela Îl va cunoaște apoi pe Domnul și cuvântul Său cel sfânt, iar Domnul îl va asculta pe el».*

Fiilor, fiilor, iată, de la voia cea plăcută lui Dumnezeu din partea omului, o, de acolo Îl va cunoaște omul pe Dumnezeu, iar acum e zi de învățătură și Mă așez la lucru cu voi, că vin în cetate la învățat de la Domnul, vin la vindecat inimi

neînvățate cu Dumnezeu și ca Dumnezeu, iar Eu și voi lucrăm din cer și punem pe masa de azi hrană din cer, povețe de ascultare de Dumnezeu, fiilor.

E zi de pomenire sfântă, când Eu, Domnul, M-am făcut vindecătorul celui căruia îi lipsea întregimea trupului, căci nu avea ochi, fiilor, că așa s-a născut. Eu numaidecât M-am dovedit Făcătorul omului, căci M-am aplecat scuipând în pământ și am muiat o bucățică și am făcut tină și am lipit din ea două boabe mici pe locul unde trebuia să fie ochii celui orb, și l-am trimis la apa Siloamului să se spele ca să vadă apoi cu ochii, și a văzut și a mărturisit celor ce-l întrebau de vindecarea lui.

O, fiilor, sunt Cel ce vindec omul de neputința de a-L urma pe Dumnezeu ca un fiu ascultător, așa cum Eu Îl ascult pe Tatăl Meu, Căruia Îi sunt Fiu ascultător. Mă aplec cu umilință ca să Mă primească cel greșit și să-i dau povață de vindecare, numai să Mă creadă ce-i spun, căci Eu îi spun adevărul. Cuvântul Meu este adevărul, iar adevărul este cuvântul Meu, și toate se lucrează prin cuvânt, fiilor.

O, atâția ani de cuvânt am scris în cartea Mea din zilele acestea și atâta vindecare găsește în cuvântul Meu cel care îl împlinește pe el ca să-L cunoască apoi pe Dumnezeu! O, omule, nu poți să-L cunoști pe Dumnezeu, decât dacă faci voia Lui, dacă semeni cu El, precum Eu cu Tatăl. O, nu se poate sta oricum lângă Dumnezeu, ci numai după voia Lui lăsându-te mereu, ca așa să-ți poată fi pecetluită alegerea pe care o faci, iar pentru conștiința celorlalți de pe cale cu Domnul, nu greși, o, nu greși, nu fă neascultare de Dumnezeu, că nu știi care ar mai putea cădea ca și tine în aceleași păcate, nu știi pe cine mai poți slăbi spre greșeală.

O, faceți-vă lecțiile, fiilor care veniți să-L urmați pe Domnul pe calea Lui de slavă din zilele acestea în mijlocul neamului român. La capătul mersului se va vedea dacă v-ați însușit cunoștințele, să știți aceasta, fiilor. O, nu cumva, nu cumva să fiți ca niște școlari care nu-și fac lecțiile, care nu învață când se înscriu la învățat, și care nu devin oameni mari și de folos Domnului, ci rămân doar la lucrul cel cu mâna, fără roade duhovnicești așa cum au ucenicii cei buni la învățat, la lucrul cel pentru Domnul, și pentru care ei sunt chemați să se aleagă sau nu, și ca să creadă apoi sau nu, și așa se dovedește lucrul care rămâne sau nu, căci toate se lămuresc prin foc, toate care rămân sau nu rămân.

O, fiilor care Mă așezați în carte, să știe poporul care dă să Mă urmeze, să știe că nedespărțirea de Mine se păstrează prin ascultare de povața Mea. O, să-și facă lecțiile cei ce vor să rămână cu Domnul, că altfel vine sminteala în calea celui ce nu învață și nu ascultă de la Mine pentru veghea Mea de peste el, căci Eu veghez clipă de clipă și văd dinainte primejdia când vine și vin și-i dau povață celui ce Mă urmează, iar dacă el ajunge neîmplinitor și nepăsător de povața Mea, o, își face rost de despărțire de Mine și se răcește de Mine răcindu-se de voi, de mersul lui lângă Mine și lângă voi pe cale, și-i iese apoi în cale batjocoritorul, defăimătorul de Dumnezeu și de voi.

O, fiilor, pe front cad mulți și mor, iar unii nu sunt atinși de moarte și nici de rane, și aceia s-au ferit de păcat și și-au pregătit salvare, iar războiul și încercarea vin ca să cadă cei ce păcătuiesc, și să se vadă cei ce se feresc de păcat, și care sunt salvați și rămân. O, așa și cu smintelile, ele vin ca să cadă prin ele cei ce nu fac voia lui Dumnezeu, și care nu se curăță de vină prin pocăință și lacrimi, căci pe cei neumiliți îi umilește păcatul, o, și nici așa nu se umilesc cu mintea și cu inima ca să se creadă nevrednici și neînsemnați, căci n-au aceștia dragoste de Dumnezeu și râvnă sfântă pentru lupta cea bună asupra păcatului.

O, faceți-vă lecțiile, voi, cei care veniți spre Domnul! Dacă veniți, o, aveți grijă să nu-L rușinați pe El înaintea îngerilor și a sfinților Lui, și fiți fii ascultători, căci ascultarea vă dă viață, fiilor, și vă dă rost vieții. Dacă ați rămas în urmă cu lecțiile, veniți, o, veniți să deschidem cartea și să citim și să vedem din ea cum și cât ați rămas în urmă și cât trebuie să vă grăbiți să învățați ce n-ați învățat și n-ați împlinit, ce ați uitat, sau ce n-ați voit să împliniți cu credință, fiilor. Eu vin cu vindecarea, dar să găsesc deschidere, să găsesc primire și umilință ca a Mea în voi, fiilor, căci Eu pentru voi M-am umilit, și mult M-am umilit și Mă umilesc, iar voi Mă umiliți mereu când nu dați să ascultați poveștele sfinte, cu care vă înfășor ca să vă păzesc de lovituri când voi nu ascultați ca să împliniți povața Mea.

O, cel ce nu-și face lecțiile este cel ce nu ascultă de Dumnezeu și nu face voia Sa pentru statură sfântă între frați, statură ca a unui fiu supus voii lui Dumnezeu, care este dragostea cea de sus. Așadar, ascultarea este cu cel ce-și face lecțiile și știe carte apoi și are minte din carte, are de la Dumnezeu, și nu de la sine are, fiilor.

În ziua aceasta de lucru sfânt peste cei ce vin în cetate pentru învățătură și pentru vindecare, Eu, Domnul, pun binecuvântarea Mea pe masă și pun lucru de la Duhul Sfânt izvorât și pun veghe bună prin cuvânt pentru însușirea lecțiilor, pun cuvânt cu putere în el, fiilor, și pace și primire să fie, iar Noi scriem sus spre mărturie cuvintele toate și toată învățătura de azi, o, fiilor lucrători din partea Mea peste poporul cuvântului Meu, și vom privi apoi dacă roade vor fi, dacă dragoste va fi, dacă bună cuviință va fi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

30 aprilie/13 mai 2018

Praznicul Înălțării Domnului

Calea împărătească este cea cu binecuvântare și cu ascultare. Greul crucii purtat de Domnul de-a lungul timpului acestei lucrări.

Intru cuvânt în cetate și pun pe masă de praznic împărătesc, pun învățătură de cârmuire peste poporul cuvântului Meu, poporul care ascultă de Domnul, cei care rămân până la sfârșit în voile Mele.

Fiilor, fiilor, e zi de praznic sfânt pentru Mine, pentru statul Meu cu ucenicii și cu Tatăl pe pământ și în cer, în cer și pe pământ, și mare taină este aceasta, că nedespărțit sunt Eu în cer și pe pământ de cei cu care lucrez și petrec. Dacă vreme de treizeci și trei de ani când am venit am stat văzut pe pământ umblând și lucrând, o, e fără de început și fără de sfârșit statul Meu cel tainic pe pământ până atunci, și apoi, după înălțarea Mea la locul Meu de lângă Tatăl, când am spus la ucenicii de care M-am despărțit în ziua înălțării: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului».*

Mă strâng cu voi la masă de întâlnire cu poporul care vine în ziua aceasta să ia cuvânt din cer peste el, fiilor, căci am zis celor de mai aproape, le-am zis să vină la vindecare și la trezire să vină, o, să vină în cetate le-am zis lor, căci în cetate vă am pe voi între Mine și cei ascultători Mie ca și voi. Ar fi să vină doar cei ascultători și împlinitori ai cuvântului Meu din zilele acestea, dar vin și din cei ce n-au dat să vrea și să învețe bine această lucrare de cuvânt, și felul mersului

cu Mine al celui ce vine să se poarte după Domnul, căci Eu am zis: *«Să se lepede de sine cel ce voiește să vină și să meargă după Mine și cu Mine pe cale!»*

O, sculați-vă la lucru cu Mine, fiilor de la izvor! O, nu lucrați în parte, nu vorbiți cu nimeni în parte. Nimeni să nu aștepte ceva de la voi pentru ei. Eu vorbeam întregii adunări când mergeau cu Mine gloate de oameni ca să audă cuvintele Mele minunate, o, și tot Mă prindeau în cuvânt cei care asta aveau de lucrat și de strâns ca să ducă la cei care se pregăteau să-Mi pună piedică și să nu mai am de mers pe pământ.

O, în ziua aceasta grăiesc cu durere și o împart cu voi, cei ce Mă purtați ca să grăiesc, fiilor. O, cum să-i privesc pe cei care se știu a fi popor al cuvântului Meu? O, fiilor, nu mai este nimeni cinstit cu Mine pentru venirea lui lângă Mine, pentru acest cuvânt sfânt, care povățuiește pașii vieții omului creștin. O, nimeni, aproape nimeni nu voiește să stea deoparte de cele ce nu sunt de la Mine pe calea aceasta sfântă a mersului cu Domnul. Fiecare a rămas la câte o lucrare de-a lui, a rămas fiecare cu el însuși și cu apucăturile lui străine de Dumnezeu, și se întreabă sfinții: *câți mai merg cu Domnul din cei ce vin să se apropie de acest munte de cuvânt, câți mai înțeleg slujirea cea cu Domnul?*

O, când ai voia liberă ți se pare ușor să crezi că slujești lui Dumnezeu cu viața ta, dar când te făgăduiești de bună voia ta să te dai lui Dumnezeu spre creștere după adevăr pentru făptura ta cea nouă, o, atunci nu mai ai drag să faci cele ale unui creștin adevărat supus voii lui Dumnezeu, după cum este scris de cei ce se leapădă de sine pentru voia Domnului peste ei și cu ei. O, cei ce au venit, cei ce vin, nu înțeleg ei calea împărătească, cea cu binecuvântare și cu ascultare trăită zi și noapte, căci ce altceva îi poate binecuvânta zilele și nopțile creștinului dacă el nu ascultă și are voia liberă pe calea lui?

O, nu așa se merge cu Domnul pe cale, nu tot tu să fii cu voia ta peste tine, cu treburile tale, creștine slab cu înțelepciunea cea pentru viață, și iată, zadarnic te făgăduiești Domnului dacă nu te dai în mâna Lui spre facerea ta cea nouă.

O, M-am milogit atâta timp în fața acestui popor care a venit să meargă cu Mine pe cale. Am plâns în cuvânt în fața celui hrănit din cer, și tot n-a voit el ca Domnul și cu Domnul apoi. L-am văzut și îl văd pe creștin nepăsător de veșnicia lui, și am dat mereu să-l trezesc spre veghe și spre rugăciune de veghe. O, câți au dat să vină și să poată și ei, tot atâția n-au primit să fie îngrijiți și călăuziți pe cale, ba se voiau cu Mine așa cum voiau ei să fie, străini de dragostea de Dumnezeu, străini de tot, căci cine nu învață să facă ceea ce aude de la Domnul, o, de unde să știe cum să se poarte și ceea ce este voie sau nu este voie pe calea lui cu Mine? Iată, cei ce veneau, veneau, așa credeau, dar ei rămâneau tot în lume cu obiceiurile lor, tot cu lumea, chiar dacă Eu am spus că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu.

O, cum să stai rece de voia Domnului, și să mai și fii al Domnului? O, așa am suferit și atunci, la prima Mea venire, până M-am liberat de M-am suit la Tatăl cu trupul Meu cel înviat dintre morți. O mânuță de creștini, un mănunchi mic M-a condus spre Tatăl în ziua când Mi-am ascuns trupul în norii slavei cerești, iar mulțimile care Mă căutau până atunci și-au văzut de obiceiurile lor pe mai departe și au uitat măreața petrecere a slavei Mele în mijlocul lor, ca și azi cu această lucrare de cuvânt, pe lângă care atâția au trecut și au văzut și au auzit și au crezut, dar în zadar acestea dacă doar ajutor salvării și al mântuirii își căutau, și nu pe Mine, Mântuitorul Cel milos, Care chem la voia Mea pe om pe pământ.

O, prin câte chinuri și lacrimi și jale am trecut cu această lucrare și cu mersul Meu cu ea, prin cât greu, prin câte căderi cu crucea, dar și prin câte învieri, fiilor! O, prin câte trădări treceam, printre câți creștini fățarnici și plini de trufie și de nesupunere, de nemulțumiri de-ale lor față de Mine și față de servii Mei cu care-Mi purtam crucea, fiilor! Umilința însă n-a învățat-o mai nimeni, iar crucea purtată nici atât n-au învățat, că nu se poate și cu crucea și cu lumea, nu se poate și cu ai Domnului și cu ai diavolului, dar cine a dat să creadă acestea ce spun Eu acum?

Prindea creștinul obiceiul să aibă pretenții, să aibă drepturi, să se simtă nedreptățit, și nici vorbă de mulțumire, de umilință, de aplecare pentru umilință spre iertarea păcatelor lui și spre cruce purtată, ba își adăuga păcate câte voia, și așa voia să meargă. O, niciun fel de mucenicie, nici măcar frângerea voii n-au putut să-Mi dăruiască cei ce nu s-au supus învierii dacă au venit spre Mine, și iată, iată prin câtă durere am mers cu crucea venirii Mele, printre frunți încruntate și inimi împietrite, prin câte cuvinte care loveau, de-Mi simțeam îmbrâncirea cu care Mă îngenuncheau cei miluiți și veniți la sânul Meu milos, când ei nici vorbă să vrea să semene cu Mine dacă veneau, ba Mă scoteau dator, Îmi răspundeau în răspăr cu gura plină de clevetiri și de cârtiri de la unul la altul, și cădeau apoi, cădeau sub aceste păcate grele, care îi usturau cumplit, și n-a știut să știe acest popor taina și puterea lucrării cuvântului Meu din zilele acestea.

O, fiilor împărțitori de Dumnezeu, vin încă, vin aici în cetate la sărbători creștini abătuți de la statura cea sfântă și de la înviere, și se apucă aceștia să ia și să împartă pe Domnul la lumea în care petrec ei. O, nu mai dați oricui cuvântul Meu scris la voi, și care este pentru cei cuminți și așezați ca să fie împărțit, dar nu oricui, fiilor. O, nu mai dați. Lăsați să fie luat de pe calea pe care merge spre lume cuvântul Meu, că lumea nu are atâta păcat față de venirea Mea de azi, nu are atât cât au păcat cei ce au stat aproape și știu lucrarea Mea, pe care ei n-au dat s-o urmeze cu ascultare pentru binecuvântare peste viața lor.

O, nu trebuie să vă asemene lumea cu cei ce n-au statură creștinească, fiilor, și care se laudă că sunt cu voi, când purtarea lor în lume este ca și a lumii. Le spun și lor să nu mai meargă ei să spună lumii locul cetății Mele și cuvântul Meu de aici. Eu nu i-am trimis. Să nu mai meargă, că iată, prin statura lor greșită fac batjocură numelui Meu și al vostru, când Eu, Domnul, am nevoie de față sfântă înaintea oamenilor nepregătiți pentru Domnul.

Când poporul Israel s-a amestecat cu fiii oamenilor a căzut în neascultare și în amestecare și în păcat, și s-a corcit apoi semința lui. O, e grea neascultarea apoi peste cel ce o calcă pe ea, dar cine aude și cine crede aceasta? Nu pot să-i spun creștinului, căci se răzbună și lovește și fuge apoi. Cain a fugit după ce i-am spus că n-a ascultat ca să nu facă păcat, și dacă i-am spus a fugit, așa cum au fugit cei ce n-au ascultat în mijlocul acestui popor, iar acum fac alt păcat, bieții de ei, că lovesc cu pietre înapoi, și nu stau cuminți, ba se simt în stare să dea în mersul Meu, iar Eu le spun să fie cuminți, ca nu cumva să-și facă singuri dureri, dar dacă se uită să vadă bine durerea celor ce au lovit în vremea acestei lucrări în Domnul, se vor înțelepți și-și vor vedea de drumul lor, ba vor avea putere de pocăință, care i-ar putea ajuta.

Iată, fiilor din cetatea izvorului Meu de cuvânt, aveți astăzi de limpezit mersul cetății care a venit în ziua aceasta la rază, la cercetare a mersului cu Domnul sau împotriva Dom-

nului, iar Duhul Meu va coborî și va lucra și va arăta mersul bun sau rău, ascultarea sau neascultarea, statura sau nestatura, așezarea sau nu în voile Mele a celor ce au venit acum aici, în cetatea Mea cu voi.

Binecuvintez cu Duhul Sfânt praznicul Înălțării Mele la Tatăl, ziua amintirii de atunci între voi aici. Și binecuvintez lucrul Meu cu voi, și pe voi, fiilor, ca să lucrați sub mâna Mea de peste voi.

Binecuvintez peste voi râvna și puterea cea pentru pregătirea praznicului de Rusalii, când aveți oaspeți sub stejar, fiilor, că vine Domnul cu cei din cer. Și vin de dor de Mine și de voi, vin cei credincioși cuvântului Meu din mijlocul vostru, iar Eu îi voi îmbrățișa pe ei în cuvânt și Mă voi așeza pe plai la voi cu Duhul Sfânt în mișcare de cuvânt și de slavă cerească și va fi dulce în cetate, dulce ca în cer, fiilor, că vin la pomenirea lor și se vor odihni la voi pe scăunelele de piatră cei ce merg pe drumul învierii, dar Eu, Domnul, voi mai grăi încă o dată până la sărbătoare și toate se vor așeza prin cuvânt, căci așa se lucrează aici.

Acum, pace vouă pentru lucrul zilei de praznic și de cercetare peste cetatea care s-a adunat! O, de s-ar înțelege tot ce vine spre știre, căci lucrarea fiecăruia are un rod bun sau rău, iar omului îi trebuie multă pocăință, și mai ales rugăciune, dar nu citită, ci rugătoare spre Domnul, fiilor, căci lipsa rugăciunii de foc și a legăturii cu Domnul prin rugăciune răcește de Domnul pic cu pic pe cel slab cu veghea și cu iubirea și cu căutarea lui spre Domnul.

Așez pacea Mea spre lucrul vostru de acum, fiilor. O, aveți grijă să nu fiți prinși în cuvânt, ci să vorbiți de la mijloc, deslușind înțelesurile, căci creștinul nestatornic dă să vă pună vină, iar Eu am spus aceasta și am zis: *«Nu e minte în care voi să nu aveți vină, fiilor»*.

O, e de purtat și de răbdat de la cei ce nu-și pot purta vina, de la cei ce nu vor să intre sub vină așa cum am intrat Eu pentru ei acum două mii de ani, purtând crucea omenirii până la capătul drumului crucii, fiilor.

O, fiți plini de putere sfântă, măi fiilor! Lucrați, și fiți sub puterea Mea lucrând! Eu sunt aici, Eu sunt aici cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

4/17 mai 2018

Duminica a șaptea după Sfintele Paști, a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic

Părinții din cer sunt triști pentru cârmuitorii de suflete. Doctorii, judecătorii, slujitorii de altare își dau sufletul pe lăcomie, pe slava trecătoare.

Sunt cu voi, fiilor din cetatea izvorului Meu de cuvânt. De lângă Tatăl și cu Tatăl sunt cu voi, sunt lângă voi și vă grăiesc și vă dau vouă slava pe care o am de la Tatăl înainte de a fi lumea.

Am să vă deslușesc acum această taină, ca bucuria voastră să fie deplină, fiilor, că dacă acum două mii de ani, înainte de a Mă lăsa în mâna răstignitorilor Mei, dacă am grăit atunci Tatălui de lângă ucenicii Mei, am spus despre slava Mea când Mă rugam grăind Tatălui, și am făcut aceasta ca să descopăr lor slava pe care Mi-a dat-o Tatăl, Care M-a iubit înainte de întemeierea lumii.

O, fiilor, cuvântul cel din Mine, el este slava Mea cea de la Tatăl, Care M-a iubit înainte de a fi lumea, și Care Mi-a dat cuvântul Său proslăvindu-Mă și dându-Mi putere peste orice făptură, ca să pot da viață veșnică la cei pe care Tatăl Mi i-a dat din lume.

O, fiilor, cei ce Mă cunosc în acest cuvânt Îl cunosc și pe Tatăl și știu aceștia că Tatăl M-a trimis, căci Eu le fac cunoscut cuvântul Tatălui, slava cu care El M-a înzestrat pentru că M-a iubit, iar cei ce cunosc pe Fiul cunosc și pe Tatăl, căci sunt ai Tatălui și păzesc cuvântul Lui, care vine prin Mine de la Tatăl pentru cei ce sunt ai Săi din lume.

Cuvântul Tatălui dat Mie să-l grăiesc, el este slava Mea cea de la Tatăl, o, fiilor, și M-am rugat Tatălui ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și cei pe care Mi i-a dat și Mi-i dă din lume, că voiesc să vadă ei slava Mea, pe care Tatăl Mi-a dat-o, și pe care Eu o dau la cei pe care Tatăl Mi-i dă din lume, și pentru care Eu M-am rugat ca Tatăl să-i păzească de cel rău, dar și pe cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor, căci Eu le-am dat lor slava Mea cea de la Tatăl, și iată, Eu sunt în Tatăl, iar Tatăl în Mine este, și, iarăși, Eu sunt în ei, și Eu în Tatăl, și Tatăl în Mine, și acolo unde sunt Eu sunt și ei, cei dați Mie din lume de către Tatăl, și le dau lor slava Mea și cunosc ei că Tatăl M-a trimis.

Fiilor, fiilor, acolo unde este cuvântul Meu, o, acolo este slava Mea cea de la Tatăl dată Mie mai înainte de a fi lumea. O, fiilor, aici sunteți și voi, aici, unde și Eu sunt, și sunt slava Tatălui, cuvântul Tatălui sunt, și iubirea Tatălui este în Mine, iar Eu o dau vouă, căci voi cunoașteți și credeți că Tatăl M-a trimis, iar viața veșnică este cu voi, cei ce credeți, căci ea aceasta înseamnă: să-L cunoașteți pe Tatăl, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Fiul Său Iisus Hristos, pe Care L-a trimis, precum este scris.

O, fiilor, mulți cred, mulți aud și cred, dar dacă nu se fac vrednici de Mine, dacă nu împlinesc ei cuvântul Meu și dragostea cea din Dumnezeu, o, nu se cheamă că au ei credință dovedită prin faptele ei. O, înțelepciunea este și ea cu fiii ei, măi fiilor, iar aceștia sunt cei care se îmbracă în cuvântul Meu împlinit de ei, și care cunosc că Tatăl M-a trimis la ei, și prin care și alții cred în lume.

O, fiilor, fiilor, am ajuns la începutul săptămânii praznicului de Rusalii și ne așezăm la lucrul pregătirii. Suflu peste voi din gura Mea cuvânt, iar cuvântul Meu este cu putere în el, căci el este slava pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, și sunt cu această slavă aici, cu voi, și fericiți vor fi cei care cred această venire pe pământ cu slavă a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, și fericiți, fiilor, sunt și cei care vor crede, căci și pentru aceștia Eu M-am rugat Tatălui mai înainte să merg iarăși la El, sfârșindu-Mi lucrarea pe care Mi-a dat-o s-o împlinesc ca un Fiu ascultător.

O, așez slavă, așez peste voi cuvânt de slavă pentru gătirea cea măreață a zilei de întâlnire aici, ziua de Rusalii, când voi poposi aici cu cei din cer și cu cei de pe pământ copii ascultători de cuvântul cel din cer venit, și care dă viață veșnică la cei ce îl împlinesc pe el.

O, primiți însuflețire prin cuvântul Meu, fiilor. Ridicați mânuțele și spuneți Domnului să fie vreme dulce la sărbătoare, dulce ca rugăciunea pe care o aduceți Domnului, fiilor. Eu v-am spus vouă acum taina locului și a cetății cuvântului Meu, taină acoperită chiar și celor de aici, ca să vă pot păzi de rău, ca să pot purta lucrul Meu până la împlinirea toată, fiilor, că iată, vedeți cum vă păzesc chiar și dinăuntru, că dacă unul se smintește, dacă nu ascultă, dacă prinde îndoieli întru Mine și întru voi, o, unul ca acela se dă deoparte, se trage în lături în urma greșalelor lui, și așa țin Eu în mână cetatea, și pe voi, fiilor.

O, e greu, că vremea e cu ceață multă, iar paza trebuie ținută aproape, și de aceea Mă aplec și vă rog: nu ieșiți din cuvântul Meu, fiilor! El este cel ce poate și cel ce ocrotește dacă este urmat. O, fiți și voi mai tainici decât până acum cu taina Mea de peste voi și stați sub ea, și nu vă lăsați căutați de oamenii care vin până aici, și care nu au înțelepciune ca să stea cuminți și să facă și ei voia Mea cuminți, nu umblând pe drum, nu umblând să vă vadă pe voi, nu la voi să vină, căci voi trebuie să fiți ocrotiți de tot omul străin, fiilor, și numai Eu știu să fac această lucrare peste voi. Taina Mea cu voi e mare, și nu sunt cuvinte grăite pe pământ care să se potrivească ele cu limbile grăite în cer despre tainele de sus și de jos ale cerului, iar limba cea de jos nu are cuvinte de ajuns, fiilor.

O, învățați să fiți tainici, ca să nu ieșiți din cuvântul Meu, ci să-l împliniți voi, că iată, în ziua aceasta ceată mare de părinți sfinți din cer stau cu Mine în văzduh aici și privesc la taina Mea cu voi, la slava Mea de peste voi, și care o dau vouă în zilele acestea, fiilor.

O, ce triști sunt părinții din cer când văd câtă lipsă de viață sfântă stă peste cei ce se pretind cârmuitori de suflete, când aceștia n-au dragoste să împlinească porunca dragostei de Dumnezeu și de frați, ci doar se lăfăiesc pe divanuri sus puse și apasă pe creștetul turmei fără de îngrijire peste ea, turmă fără de păstori, căci păstorii sunt altceva, au altele de lucrat, și n-au limbă sfântă care să dea viață și duh dătător de viață turmei. O, atâta puhoi de lume nepăstorită spre cer, fiilor! Nu mai este bizuință pe niciun binefăcător samarinean, nici pe doctori, nici pe judecători, pe slujitorii la altare nici atât. Toți își dau sufletul pe lăcomie, pe slavă trecătoare căpătată cu nedreptăți și asupriri, slugarnici ai minciunii pusă în față și constrânși prin ea, căci când ți se dă o slujbă trebuie să dai tribut sufletul, să te făgăduiești slujirii celor ce sug vlaga omenirii mărunte, supusă legii minciunii pusă sus ca legea cea mai dreaptă, o, și ceața e groasă și e multă de nu mai vede nimeni calea, și unde duce ea.

Omul nu mai are preț. Doar banul este prețuit, și-și dă omul sufletul pe bani, iar banul are lipici, se lipește de minte, de inimă, te scoate în lume, te poartă peste tot pe pământ, pe mare, prin văzduh, și totul e pe bani, iar Eu, Domnul, nu mai am creștini, nu mai am om curat de bani, o, și de atâta vreme grăiesc Eu despre această îmbolnăvire a omului, banul, fiilor.

O, fiilor, fiți sănătoși în iubirea cea pentru Dumnezeu, că nu mai este om sănătos pentru această iubire. Ea vă curăță de tot ce este rău și trecător. Ea vă dă putere prin ascultare, căci iubirea are credincioșie, se apleacă, se supune cu răbdare, stă gata pentru jertfirea care sprijinește ridicând greul, este ascultătoare în toate, o, și nici vorbă de neputință pentru iubire, căci ea poate totul, așa cum este scris despre ea.

O, iubirea, fiilor, cu ea să lucrați voi acum fața și veșmântul zilei de Rusalii, o, și nu vă îngrijorați, ci dați-I Domnului grijile toate. Eu stau la cârmă, Eu veghez, voi doar să vă aplecați să ascultați și să lucrați, voi doar să cereți cu rugăciune și s-o împliniți apoi, că Eu așa am lucrat, fiilor.

Binecuvintez acum din vreme, binecuvintez cărările și pașii celor ce stau gata de drum ca să vină la Mine și la voi aici, fiilor, că mulți Mă iubesc și vă iubesc cu dor, chiar dacă nu sunt atâta de puternici pentru împlinirile toate, dar credința lor în venirea Mea la voi e mare, e viață multă și dulce în ei, iar ei au prilejul cel sfânt să fie aici, unde sunt Eu cu voi în zilele venirii Mele cu sfinții în sărbătoare la voi. O, sfințenia este cea mai frumoasă haină de nuntă, cu care ei să vină la zilele de nuntă ale Fiului lui Dumnezeu, căci Tatăl a început nunta și merge până la sfârșit nuntind și petrecând cu sfinții lângă cei ce cred cuvântului vieții veșnice, cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta de slavă, fiilor.

O, fiilor, cereți ridicând mânuțele spre Tatăl și spuneți: *Tată, dă-ne nouă prin Fiul Tău. O, să fie cald, să fie dulce, să fie Rusalii pline de mângâiere sus și jos, Tată, și dă-ne sprijin pentru gătirea slavei sărbătorii de Duh Sfânt, dă-ne prin Hristos, prin Care Tu ai zidit lumea. Amin.*

Iar Eu, Domnul, duc Tatălui rugăciunea voastră și vin cu toate mângâierile de la El peste voi, că mari mângâieri sunt pregătite pentru cei ce Mă primesc de la Tatăl când vin.

Iar voi mângâiați, o, mângâiați pe Tatăl, că mângâiere mare este Lui când voi Mă primiți din partea Lui și-Mi dați crezământ împărțindu-Mi venirea, și ca să știe lumea, să știe, fiilor, lumea, că Tatăl M-a trimis. Amin, amin, amin.

7/20 mai 2018

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

S-a împlinit proorocia de demult că vor fi corturi de mii de persoane. Vorbirea Domnului cu țara română și cu fiii ei. Îndemn către fiii români să-și apere țara.

Enumai freamăt sfânt aici, sus și jos, o, și e dulce bucuria, și e multă mângâierea celor sosiți cete-cete și așezați în slava sărbătorii de Duh Sfânt, iar Eu, Domnul, le sunt călăuză și merg în frunte, în fața cetelor cerești, toți în cămășuțe de in alb, o, și câtă sfială pe chipuri, și ce frumoasă ținută au sfinții, ce dulci priviri, ce mărețe simțiri, ce stări senine, ce frumos aici, o, fiilor din cetatea cuvântului Meu. O, pace vouă, și hai să ne așezăm în carte și să deschidem din vreme, căci sunt aproape la porți cei plini de dor și ei și vin la pășune și vin la izvor, vin la Noi, vin la voi, fiilor primitori de oaspeți aici, la Domnul, aici, unde sunt Eu cu voi. O, voi ați fost din vreme, de mult ați fost vestiți prin cuvântul Meu, care s-a făcut aici carte, și prin care Eu am spus acum patruzeci și ceva de ani și am vestit că mai e puțin, și va veni un popor necunoscut, și nu mult după aceea se face aici un lucru sfânt, o lucrare mare, care nu se poate descoperi până atunci, o, și iată împlinirea aceea, că am împlinit și împlinesc cu voi, cei ce trudiți acum pentru slava Mea cu care merg peste pământ cu vestea cuvântului Meu, și cu care încep de aici, fiilor, și se uită din cer cei ce erau atunci, și cărora le-am vestit atunci, demult, o, și e minunată lucrarea Mea cu voi, că am mai spus atunci la cei ce-Mi culegeau cuvântul și le spuneam prin vremi de strâmtorare pentru Mine pe pământ cu ei, le spuneam lor de vremea aceasta că vom avea și corturi, dar nu de zece sau sute de persoane, ci de mii și mii de persoane, o, fiilor.

O, iată câtă suflare aici acum! Ce mulți veniți la praznic! Avem sub cort sosite aici sufletele chemate la masa pentru pomenire de vară, așa cum este scris în calendarul creștinesc pentru ei, și avem, fiilor, sfinții în cete-cete, o, și avem oștirile îngerilor între cei veniți la praznic, și e tot un freamăt sfânt sus și jos aici acum, și punem masă și deschidem oaspeților de peste tot, și care au plecat de cu noapte ca să fim cu toții adunați la sărbătoare aici, unde este pregătită mâncare creștinească, bucate călugărești, fiilor: varză, fasole făcăluită, hrana călugărului, apoi pilaf și salată și legume coapte și totul plăcut, o, și ce bucurie pe cei ce au adormit demult și sunt acum aici și stau pe scăunele de piatră de jur-împrejur și se odihnesc cu mângâiere de la voi căpătată prin tot ce faceți pentru ei, ca și pentru cei încă în trup, și toți

la o masă, fiilor, și iată bucurie mare pentru toți cei adunați!

La toți le spunem Noi și voi: Pace vouă, le spunem lor, și vom petrece împreună zi de praznic sfânt aici, așa cum petreceam acum două mii de ani când se adunau pe lângă Mine prin crânguri și poiene mulțimi pe care Eu le mângâiam și le vindecam suferințele și le dădeam lor cuvântul Meu ca și azi. Eu le arătam câte o lucrare minunată ca să le pot spune și cuvintele Mele de viață dătătoare și ca să-i pot stârni spre dragostea cea de sus, și ca să Mă caute ei apoi, iar Eu iar și iar să le dau învățătură, după ce arătam sub ochii lor simboluri ale puterii Mele de la Tatăl dată, și ca să Mă cunoască lumea prin puterea Mea lucrătoare și ca să mărturisească ei unii altora apoi.

O, iată, fiilor sosiți la praznic de Duh Sfânt, o, și vouă vă sunt așezate la vedere simboluri și pilde încântătoare de suflet și de iubire, și care vă deschid vederea duhului și vă întăresc credința cea statornică cu Mine apoi, căci Duhul Meu lucrează și ajută, fiilor, și vă dă să pătrundeți pildele de aici și vă dă înțelepciune și vă încântă spre cer pașii, că pe pământ e numai duhul lumii, care-l încântă spre păcat pe tot omul, o, și e urâtă lumea, e slută, fiilor, e vopsită, e gătită spre desfrânare mereu și peste tot, și nu-i lasă omului nicio nădejde, după ce îl învață numai cu cele trecătoare ca și ea, ca și duhul ei cel înșelător. Dar vin Eu pe pământ cuvânt și Mă așez pe cale cu el și-i fac omului strigare spre trăiri adevărate, și care nu pier, căci din cer ele vin, și în cer se întorc când au cu cine să-și găsească petrecerea și slava lor alături cu omul cel credincios venirii Mele de la Tatăl ca să-i gătesc omului preț scump, zi veșnică de înviere, căci omul își caută mângâierea.

O, fiilor din cetatea Mea de cuvânt, fiți tari cu duhul și cu trupul în zi de praznic sfânt cu strângere la izvor. Vă ridic osteneala de la neodihnă, fiilor. Cu orice pas al pregătirii acestei întâlniri mângâietoare Eu v-am arătat că sunt cu voi și că sprijin de aproape lucrul și truda voastră, și totul a venit în sprijinul vostru pentru gătirea sărbătorii. O, niciodată să nu vă îngrijorați, chiar dacă sunteți puțini. O, e mai bine numai cu mânuțe puse deoparte pentru Domnul și pentru lucrul Lui. Puterea și ajutorul și sporul vin de la Noi, vin din cer, fiilor, numai să aveți voi dulceață în inimă și în purtare și în dăruire, o, și răbdare să aveți în toate, iar răbdarea este lucrarea dragostei, măi fiilor. Și iată, a fost gătită sărbătoarea și masa ei și mângâierea ei și rostim bun venit celor ce se adună și le împărțim lor din cer.

Întâi Îmi mângâi țara Mea cea de azi. Ea e de mare preț la Dumnezeu, că e frumoasa Mea, gazda Mea de la sfârșit de timp.

O, ai mers numai în genunchi, frumoasă țara Mea, de două ori frumoasă tu, iubito, căci Eu am avut peste tine daruri strălucitoare de pe pământ și până în cer, de se miră sfinții când văd ei frumusețea ta, că mersul în genunchi e umilință mare, și atrage daruri cerești mântuitoare acolo unde ea este văzută sub crucea ei. Am sunat în tine din șapte trâmbițe, și daruri cerești așezam peste purtătorii de har din mijlocul tău, și care se nasc cu soartă aparte în mijlocul unui neam, căci Eu, Domnul, binecuvintez neamul acela, și împart daruri cerești în mijlocul lui, iar fiii cei purtători de har sunt sub cruce mereu din pricina celor necredincioși, și care stau mari și trufași între oameni și-i supun sub fărădelegile lor, cu care-și fac loc între cei sărmani și supți de vlagă prin lăcomia mai-marilor de peste ei.

Tu ești frumoasa Mea cea de sub cruce, țara Mea cea de azi, iar Eu te cercetez mereu și-ți mângâi mersul cel greu sub cei ce te apasă, căci tu semeni cu Mine la suferință și ești disprețuită de cei ce stăpânesc peste tine, frumoasă țara Mea. O, îți îndemn fiii la duhul dreptății, la căutarea după Dumnezeu și le spun lor așa:

O, fii români, o, fiilor frumoși, fiți frumoși prin cele dinăuntru ale voastre. Omul se întâlnește cu Dumnezeu în iubirea cea dinăuntrul său când stă de vorbă cu Domnul simțindu-și părtășia cu El. Atunci dorul Meu după om se alină, Duhul Meu Își răcorește arșița căutării Lui după om, iar mila de Mine stă în mâna și în voința omului de a Mă avea drag și împlinit în el. Iar cine nu Mă are pe Mine dragul lui, al vieții lui, o, acela este om urât, nu are frumusețe, iar părerea de sine îl trage pic cu pic de pe calea cea cu mântuire pe ea pentru om.

O, fii români, luați învățătura Mea, cercetați-vă să nu aveți trufie, duh de judecată sau dispreț pentru semeni, și neumilință, fiilor. Sculați-vă cu bărbăție și apărați-vă țara. Fiți plini de umilință. Eu, Domnul, așa pot să lucrez pentru om și să-l ajut. Fiți voi oștenii cei de azi ai țării și arătați iubirea voastră de țară, iar Eu vă amintesc vouă că ea e țara Domnului, că ea are o soartă mare și sfântă, fiilor.

O, sculați-vă și scoateți-vă țara din clește, fii români. Ridicați-vă și sunați trezirea și biruința ei, căci Eu, Domnul sunt în mijlocul ei cuvânt, și de aceea este ea frumoasa Mea, alinul Meu, credința cea de la sfârșit de timp în ea, și am venit la ea.

O, pace ție, țara Mea de azi. Eu, Domnul, sunt străjerul tău. Amin.

În zi de praznic de Duh Sfânt vă strâng pe voi în cuvântul Meu, fiilor veniți la izvorul Meu de cuvânt. Vă spun vouă, cercetați-vă să nu aveți trufie, duh de judecată sau dispreț spre semeni și nemulțumiri, fiilor. Nu puteți singuri să faceți această ascultare și alegere de partea Mea cu totul, fiilor. Eu sunt blând și smerit cu inima. Fiți și voi așa, fiți ca Mine, fiilor. Cercetați cu cercetare peste voi. Când duhul rău vede aceasta slăbește cu mult ale lui, cu care mereu stă în mintea omului ca să nu aibă Domnul loc cu ale Sale în cei ce se aleg Lui. Am aici la porți veghetori și povățuitori ca și Mine. Ei vă pot cerceta, ei știu de la Mine statura celor ce ascultă sau nu ascultă de Dumnezeul dragostei, numai să poată avea ei loc înaintea voastră pentru cercetare, că iată, de câte ori veniți la izvor Eu trec prin ei spre voi și vă împodobesc de sus voința și vederea și dorul din voi pentru asemănarea cu Mine, căci cine nu caută spre asemănarea cu Mine, acela seamănă cu lumea, iar cale de mijloc nu este, fiilor, și Mă aplec să vă rog să credeți aceasta ce vă spun.

O, fiilor, pe cei ce stau din partea Mea înaintea voastră nu căutați să-i prindeți în cuvânt ca să-i puteți judeca apoi pe ei pentru voi. Așa Mi-au făcut Mie cei ce M-au prins cu cuvânt rostit de gura Mea -ziceau ei- și au căzut ei în judecată pedepsindu-Mă, iar Eu am spus atunci: *«Acum stăpânitorul acestei lumi a fost judecat».*

O, am spus și spun tuturor: nu judecați, ca să nu cădeți în judecată, așa am spus și spun. Dar cum aceasta? O, iată cum: În clipa când omul găsește prilej de judecată asupra cuiva, așa a căzut el sub judecată, căci el uită câtă pedeapsă își lucrează prin faptele lui, și se mai ridică apoi asupra altuia, bietul de el, și se dovedește vinovat, și numai cei vinovați sunt cei ce judecă pe cei judecați de ei, și cad aceștia în judecata faptelor lor, cad de la Dumnezeu, Căruia Îi ia locul ca să judece ei în locul Lui.

O, fiilor adunați la masă aici, nu poate fi mângâiere mai mare vouă ca și vindecarea voastră de cele ce vă învinu-

iesc la Dumnezeu. Nu vă defăimați unii pe alții vorbind de rău între voi pe ceilalți, de care voi dați să fiți nemulțumiți. E defăimare asupra fratelui tău din partea ta când cauți spre el ca să vorbești de rău pe alții sau ca să-ți arăți nemulțumirile tale.

O, nu defăimați, și nu veți fi defăimați! Cercetați-vă să nu aveți trufie, fiilor! Ea vă aduce la defăimarea de frați spre alți frați. O, cercetați-vă sănătatea iubirii de Dumnezeu și vindecați-vă iubirea când ea bolește fără de putere.

O, ce mult, ce multe v-aș învăța și v-aș povățui după fiecare stare, fiilor! E Duhul Sfânt lucrător cu dor peste voi, și iată-L cum și cât lucrează, purtându-Se plutind pe deasupra ca la facerea lumii, fiilor. El știe toate, precum este scris, și umple lumea și nu-I scapă nici șoapta cea mai la întuneric scăpată, și toate ajung la Domnul spre cercetare și spre sortare apoi.

Vă umplu de înțelepciunea Duhului Sfânt, și aștept de la voi pe Duhul Sfânt, fiilor. E masă dulce cuvântul Meu la praznicul de azi. Aici sub cort se lucrează azi înțelesuri de taine și de lucrări de taine, și este nevoie de înțelepciunea Duhului Sfânt ca să pătrundeți tâlcuirea simbolurilor de aici în zi de Rusalii, fiilor. Limbile Duhului Sfânt se deslușesc aici minunat. Toată podoaba care îmbracă aici sărbătoarea are deslușire, fiilor, prin cei aici de strajă așezați.

E tot o îmbrățișare tot ce este aici pregătit, toată fața cea văzută a sărbătorii.

Deschideți-vă ca să pricepeți și să simțiți lucrarea Duhului Sfânt, fiilor. Strângeți-vă sub binecuvântarea Mea, care vă pecetluiește acum și întoarcerea acasă spre sfârșitul sărbătorii, iar suitele de îngeri călători își cunosc misiunea. Acum, însă, fiilor, fiți ca în cer aici, în această zi. Să fie totul cuprins în taina Duhului Sfânt, Care plutește pe deasupra aici, și Care ascultă de Tatăl.

Cuprinși în taina acestei măreții, Eu, Domnul, vă împart vouă odihnă și mângâiere prin cuvântul Meu de urare sfântă: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă, o, fiilor! Amin, amin, amin.

14/27 mai 2018

Duminica Tuturor Sfinților. Sărbătoarea Sfinților Împărați Constantin și Elena

Domnul este Cuvântul de la începutul și sfârșitul lumii. Pucioasa, oraș ales pentru slava Domnului la sfârșit de timp. Vorbirea Domnului cu slujitorii bisericii, prigonitorii celor ce-L urmează pe Domnul, și care vor fi judecați de dosarele pe care le-au întocmit asupra creștinilor.

La început, când încă nu erau întocmite la locurile lor cerul și pământul și legile facerii lumii, Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor prin întuneric, și a zis Dumnezeu să fie lumină și a fost lumină.

La început era cuvântul, și Dumnezeu era Cuvântul și toate lucrurile au fost făcute prin El, căci El era viața și a dat viață luminii, și lumina luminează în întuneric, precum este scris pentru cei ce cred și pentru cei ce nu cred cele lucrate prin cuvânt, și scrise apoi, ca să ia ființă scrisă cuvântul.

Oamenii învață pic cu pic să vorbească după ce se nasc pe pământ, dar Cuvântul Care învață oamenii era la început gata zidit și a grăit și a întocmit cerul și pământul și le-a lucrat în lumină, după ce a făcut lumina prin cuvânt, și Dumnezeu era Cuvântul.

O, Eu eram la început la Dumnezeu, Eu, Fiul Tatălui, Eu, Care grăiesc astăzi peste pământ cuvânt, și cuvântul este lumina oamenilor, și pe care întunericul n-o cuprinde, n-o biruie pe ea.

Eu sunt Alfa și Omega, sunt Cel de la început și Cel de la sfârșit Făcătorul lumii, și am spus acum două mii de ani că iarăși va fi zidită lumea prin naștere din nou și va fi cer nou și pământ nou, și spun aceasta pentru cei ce cred și pentru cei ce nu cred.

Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, și dacă sunt, cuvintez și lucrez, și ia ființă scrisă cuvântul Meu, spre mărturia Mea. Sunt cu sărbătoare de cuvânt deasupra cetății cuvântului Meu din mijlocul neamului român, că Mi-am întocmit cu puterile cerești cetate și popor credincios în ea și Mi se face primirea când vin, și Mă așez cuvânt în carte ca să fie scris pe pământ cuvântul Meu. N-am întrebat pe cei ce s-au așezat unii pe alții, unii peste alții mai-mari ai pământului și ai turmei de pe el, o, n-am întrebat pe nimeni din lumea oamenilor, ci M-am uitat în Scripturi și am găsit să vin cu sfinții în zeci de mii și să cuvintez peste pământ, să fiu cuvântul lui Dumnezeu.

Voi, cei care-Mi faceți primirea când cerurile se deschid ca să vin cu oștiri din cer să cuvintez, o, deschideți și voi cartea, deschideți cuvântului Meu ca să intru și să păstoresc, să grăiesc cu dreptate, căci ea Îmi este toiagul cu care păstoresc. Sunt deasupra aici cu sfinți fără de număr și scriem în carte sărbătoare pentru ei, duminica tuturor sfinților scriem, și ne scriem cu ea în carte, fiilor străjeri ai venirii Mele la voi cuvânt pe pământ, că iarăși lucrez ca la început, căci sunt Cel de la început la Dumnezeu și sunt Dumnezeu-Cuvântul. Cu coroană de sfinți stau deasupra în slavă mare, iar puterile cerești ne țin și ne slujesc. Sfinții au plâns pe pământ, nu s-au desfătat, ci au suferit pentru numele Meu și au plâns de dor, iar acum sunt cei mângâiați, precum este scris pentru cei ce plâng pe pământ.

Este scris în calendarul creștinesc zi de serbare pentru sfinții Mei și în cer și pe pământ, și toți laolaltă și fără de număr sărbătorim și scriem în carte sărbătoarea și cuvântul ei, că Mă fac în ziua aceasta cuvânt din mijlocul sfinților Mei, care într-un duh toți așează peste vremea aceasta de întuneric mare peste pământ, așează ei înaintea Mea întrebare cu durere în ea: *Doamne, până când, o, până când?*

O, sfinți iubiți, ați plâns pe pământ, și iată, și în cer. Grăiesc în ziua voastră de serbare ca să știe toată lumea de Mine și de voi și de cei ce străjuiesc cetatea aici, și toată țara română să știe lucrarea Mea de la Pucioasa, oraș ales de Dumnezeu pentru slava Sa cea de la sfârșit de timp, cuvântul Meu și istoria lui cea de până acum, cea de mai bine de șaizeci de ani de cuvânt, și pe prigonitorii ei prin vreme, că lumea aude din om în om, dar Eu, Domnul, am scrisă istoria cea dreaptă aici, în orașul cel cu nume de pucioasă, și iată, să nu se atingă nimeni de locul Meu de aici, că el este foc și pucioasă care arde, e focul Duhului Sfânt, cuvântul gurii Mele, care lucrează la două capete: pentru cei ce cred și pentru cei ce nu cred venirii Mele cu mila în brațe pentru om. Eu lucrez în lumină, nu pe întuneric cum fac slujitorii de altare, de sfredelesc prin supușii lor peste tot după viața Mea, ca să știe ei unii de la alții, că iată, nu sfârșesc lucrul lor, că se urmăresc unii pe alții și au slugi ascunse fiecare dintre ei, și așa se urmăresc, o, și ce urât este sufletul celui care face așa, și dă și primește misiuni, și lucrează ca șobolanii pe întuneric și nu le este rușine și nici teamă că vor da răspuns pentru lucrarea lor.

Am de vorbit despre necredința de pe pământ, despre necredincioșii îmbrăcați în haine de sfinți. Am sfinții cu Mine

și cu sărbătoarea lor bisericească așezată prin sfinți. Cete-cete stăm așezați la masă de cuvânt, o, și râd cei puternici și se dau necredincioși când aud că vorbește Domnul, dar au mai fost pe pământ ca ei și au fost rușinați de adevărul cuvântului Meu, ca și cei de acum două mii de ani, atât de necredincioși și ei, dar nu, că numai dorul de mărirea lor a orbit ochii lor, și numai păcatele lor grele îi făceau să se arate necredincioși.

Iată, dau totul pe față ca să se știe lucrarea cea ascunsă la întuneric a celor ce sunt știuți de lume arhierei și preoți, dascăli și clopotari, țârcovnici și slugi fel de fel când ei slujesc iscodind pe urma creștinilor care iubesc cu iubire pe Dumnezeul bisericii. Merg mereu și Mă uit în catastifele în care ei au dat să fie puse știri și urmăriri după creștinii care aveau iubirea în ei, și aceste dosare îi judecă acum pe cei ce au strâns în ele atâta lucrare ascunsă și mincinoasă prin facerea ei. Le-a spus lor cumva Duhul Sfânt să facă aceasta ce au făcut ei, și ce fac și azi?

O, ai cui slujbași v-ați dat să fiți voi, cei ce așa ați lucrat și lucrați? O, cine sunteți voi, cei ce stați sub această haină și slujire? Iată, aveți istorie scrisă ca prigonitori ai celor ce urmează pe Domnul. S-a umplut pământul în lung și în lat de știri despre voi, cum că ați urmărit și urmăriți pașii și dragostea de Dumnezeu a creștinilor, și mai ales a preoților dintre voi care n-au dat să se ia după voi, ci au stat pe stânca vieții urmând pe Domnul cu credință. O, de ce, de ce ați ridicat, și de ce ridicați sabia asupra lor, vă întreb?

O, fiilor cu conștiința pătată, vă judecă dosarele pe care le-ați întocmit voi, strângând în ele știri dușmănoase și mincinoase ca să loviți calul și să cadă călărețul, precum este scris în Scripturi de cei ce ies la drum ca șarpele care mușcă. O, ce folos, ce folos aveți voi că se țin mulți după hainele voastre lungi și țesute cu fir de aur, ce folos vouă sau lor? O, dacă n-ați fi în așa haine nimeni nu v-ar mai urma dacă v-ar ști viața și pașii cei fără de Hristos pe cale. Iată înșelarea cea mare cu care păcăliți atât de bine pe cei ce nu știu să vă citească, sau să citească în faptele voastre puse în catastifele vremii! Cei mulți vă cunosc numai după haină, haină vinovată, care ascunde sub ea omul de sub ea și atât, căci omul de sub ea nu este împărat ca să merite haină și coroană. O, nu uitați că scrie în Scripturi de păstorii nemiloși și necredincioși pentru turmă, și din mâna cărora Eu, Domnul, voi lua turma și o voi păstori Eu Însumi, și iată, fac ce este scris să fac, și pentru aceasta am venit din cer acum două mii de ani, și iarăși în acest timp, iar voi Mi-ați luat căsuța și hăinuța, căci Eu nu mai am loc pe pământ, că Mie Îmi place în căsuță scundă ca și acum două mii de ani când am găsit loc smerit ca să vin, așa cum am găsit și în vremea aceasta pe trâmbița Mea Verginica, copilă săracă și plină de milă de Dumnezeu și de om, de am trâmbițat prin ea vreme de douăzeci și cinci de ani și Mi-am ridicat ucenici prin lucrarea Mea cu ea. O, și cât păcat și-au scris urmăritorii acestui cuvânt ceresc, căci preotul cu slujbă de păstor îi dădea pe listă pe creștinii cei buni ca să fie duși la cercetări și la cercetători, care aveau ca slujire slăbirea credinței și nimicirea vieții creștine de pe pământ.

Când preoții îi văd în biserici pe creștinii harici, o, ce fac acești preoți? Se umplu de rușine și de invidie apoi și se apucă să dea mai-marilor lor înștiințare cu care să învinuiască pe cei devotați lui Dumnezeu pe pământ, și de care păstorii bisericii nu se bucură. O, dacă n-ar mai fi acești creștini sfinți cu viața și cu fapta între oameni s-ar fi scufundat de mult pământul cu tot ce e pe el și ar fi dispărut în hău ca Sodoma și Gomora, ca cetatea lui Melchisedec al Salemului, și iată, creștinii cei sfinți țin lumea și pământul, ei Îl îmblânzesc pe Domnul spre milă și spre iertarea celor ce fac păcate cu voie.

Dar creștinii poporului cuvântului Meu cel pentru nașterea din nou a lumii, o, aceștia sunt sfințiți de mii de ori prin graiul Meu de peste ei, și până și pereții caselor lor sunt sfințiți de grăirea Mea de azi, cu care am poposit în casele lor, urmăriți fiind ei de aproape mereu, mereu de cei urmăritori cu îndeletnicirea lor, și vor mărturisi zidurile caselor lor câte cuvinte din cer și câte rugăciuni spre cer s-au lucrat în casele creștinilor cuvântului Meu, chiar dacă unii dintre ei n-au răbdat până la sfârșit și au căzut în slăbiciuni, și sub ispitiri de la lume sau de la casnicii lor.

O, nu sunt case oarecare casele creștinilor Mei de azi, născuți de sus prin cuvântul Meu. Am pus peste ei și peste casele lor pecetea venirii Mele de azi, cuvântul lui Dumnezeu, și am scris istoria Mea cu ei în casele lor, dar unde nu se păstrează al Meu locul și totul și omul, de acolo pleacă Domnul, și rămâne mărturie că s-a auzit cuvântul lui Dumnezeu în casele acelea.

Eu, Domnul, vă rog cu aplecare, fiți înțelepți. Lepădați obiceiul acesta urât, prin care urmăriți pe cei ce sunt cu Dumnezeu în iubire pe pământ. Nu mai căutați să vă faceți supuși și să-i îndemnați la fărădelegile care vin din duhul diavolului iscoditor, căci omul este liber, fiilor, Eu așa am spus să fie omul.

O, e rușine ce faceți voi. O, de ce vă purtați așa? De ce dați să stăpâniți cu apăsare peste oameni? Nu uitați, o, nu uitați că Duhul Sfânt veghează și lucrează cu veghe, dar nu ca voi cu ochii altora, care văd ca pe pământ, sau care nu văd, ci doar rostesc cuvinte crezute de proști, dar nu de cei ce stau sub oblăduirea Duhului Sfânt și știu de la El toate fără să le trebuiască iscoade. Voi însă sunteți deprinși cu alt obicei. Vă trebuie informatori supuși, care să pândească și să vă raporteze vouă, așa cum văd Eu de sus cum sunt trimise iscoade de la voi prin jurul cetății cuvântului Meu.

Dar Eu vă îndemn la liniște sfântă și vă rog, nu fiți îngrijorați. Aici este cuminție și curățenie de inimă și loc curat, care simte răul când este sau când vine sau când este trimis, căci duhul facerii este aici, duhul cel de la început, fiilor. Ei nu caută răul nimănui, așa cum nici Eu nu caut. Ei sunt iubitori și sunt harnici în toate și slujesc iubirii Mele pentru ei, și a lor pentru Mine, și gândesc cu pace și cu nădejde pentru voi că într-o zi vi se vor deschide ochii și vă veți bucura de această comoară scumpă a neamului român, și a cărei taină puțini o înțeleg acum.

Dar nu numai pentru aceștia vă rog să fiți liniștiți, ci și pentru cei din turma creștină ortodoxă care calcă cu pas creștinesc și sfânt pe urmele Mele, păzindu-se de păcat și de satana, căci aceștia țin lumea, aceștia Mă milostivesc spre toți cu milă, fiilor.

O, căutați să vă înțelegeți slujirea și marea răspundere pe care v-ați ales-o singuri, căci turma creștină e turma lui Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și omul, fiilor care v-ați ales să slujiți la altar, numai să fiți voi cu mintea și cu inima la Domnul dacă sunteți dintre cei ce credeți așa cum Scripturile învață.

În ziua aceasta am grăit vouă din mijlocul cetelor de sfinți fără de număr, martori din cer, între care sunt sărbătoriți împărații creștini Constantin și Elena, care au dat libertate vieții creștinești pe pământ când au fost, și stau ei ascultând acum cuvântul Meu vouă, o, slujitori la altare în vremea aceasta. Toți cei sărbătoriți azi Mi-au dat Mie să cuvintez și

pentru ei, iar ei se bucură și se mângâie alături cu Mine aici când Eu grăiesc, căci ei ca o singură ceată Mă întreabă cu durere: *Doamne, până când?*

În ziua aceasta sfinții Mei au ca podoabă între ei sărbătorită pe trâmbița Mea Verginica, născută pe pământ în anul nașterii ei, 1923, fiind atunci duminica tuturor sfinților, dar și ea Îmi spune să grăiesc Eu acum, că e zi mare dacă Eu stau de vorbă cu slujitorii la altare, iar ea va grăi poporului cuvântului Meu peste o săptămână când vine de drept ziua cea din săptămână a zilei ei de naștere pe pământ.

O, trâmbița Mea, Verginica Mea, Eu de pe acum te umplu de lucrul cel sfânt pentru grăirea ta cu poporul nostru, și vom lucra cu adâncime de cuvânt, că mulți creștini care au auzit din gura ta cuvântul Meu s-au lăsat cumpărați și folosiți pentru dat știri la cei interesați de lucrul Meu de azi în mijlocul acestui popor. O, e slab omul, e nestatornic în iubire și în credincioșie. Eu însă am mers cu mersul Meu și merg și ocrotesc de sus și îi înlătur pe cei ce se vor dușmani asupra venirii Mele de azi cuvânt în lume.

Și mai ales voiesc să dau liniște mai-marilor bisericii lumii și să-i povățuiesc să nu mai păcătuiască urmărind pașii celor credincioși și iubitori și harici în mijlocul turmei, căci arhiereii și preoții își pun iscoade care să le spună lor, și își pun tot felul de supuși iscoade pentru alte iscoade, și unii pe alții se iscodesc ca să ducă știri la vârfuri, și sunt neiubiți cei de sus de către cei de sub ei, care se simt asupriți, apăsați de mai-marii de peste ei, și care n-au iubirea cea părintească a sfinților părinți. Eu însă sunt capul fiecărei biserici de creștini la locul unde se află fiecare și nu apăs pe nimeni și Îmi păzesc ortodoxia și o țin tare prin turma Mea cea mică din mijlocul ei, și care slujește iubirea de Dumnezeu pe pământ.

O, așa să faceți și voi, cei ce stăpâniți pe scaune de biserică, așa, fiilor, și să aveți grijă să nu păcătuiți, să nu mai păcătuiți, și căutați să fiți iubiți de cei de sub voi și să fiți urmați pentru pildă bună și sfântă de către cei mai mici de sub voi supunându-se vouă, dar nu pentru lucrări ascunse, ci pentru ascultare de Dumnezeu, pentru slujire sfântă înaintea Mea a lor, a celor ce iubesc pe pământ pe Domnul cu o iubire aparte, iubirea cea din Dumnezeu în ei, iubirea cea pentru Dumnezeu, o, fiilor.

Am grăit vouă, slujitori la altare, mari și mici cu rangul. Fiți credincioși, nu Mă dați în lături, căci voi veți sta înaintea Mea vrând-nevrând față în față cu acest cuvânt, pe care Eu astăzi l-am scris în cartea Mea cea de azi ca să-l iau și să-l trimit vouă, spre mărturia Mea, și peste care las numele Meu:

Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 2018

Sărbătoarea Nașterii Sfintei Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu

Durerea Domnului pentru nestatornicia creștinilor. Vorbirea sfintei Virginia. Învățătură pentru cei ce vor să fie creștini. Îndemn pentru prețuirea povățuitorilor.

Cuvânt cu milă multă în el așez în carte în ziua aceasta de pomenire sfântă și dulce între sfinți, fiilor străjeri în cetatea cuvântului Meu de pe vatra neamului român. Mă ajut cu voi să-Mi așez pe pământ cuvântul, și vă prețuiesc pentru aceasta, și sunt sfinții în uimire privind lucrarea Mea cu voi și locul pregătit aici pentru această slavă.

O, e mare și multă ocrotirea cea de sus aici. Mulțumire cu aplecare mare să dați celor din cer pentru grija de voi și de locul Meu cu voi aici, darul Meu cel pentru sfinți și pentru voi, fiilor. O, fiți ajutorul Meu până la sfârșit, că greu mai găsesc Eu credincioșie în creștin până la sfârșitul lucrului Meu dat de Tatăl să-l împlinesc cu voi.

O, ce mari minuni s-ar fi ridicat spre înțelegerea acestei taine dacă aș fi avut creștini statornici, cu care să facem desăvârșit Eu și cu voi lucrările Tatălui, fiilor! A trebuit mereu să vă ocrotesc cu puteri cerești în fața atâtor lovituri, care se tot iveau ca să-Mi șubrezească mersul Meu cu voi, venirea Mea cuvânt pe pământ.

O, n-au avut statornicie creștinii care au venit aproape de râul Meu de cuvânt când au auzit această minune. Când omul își pune boabe la foc ca să-și facă mâncare le alege de corpuri străine de soiul boabelor, și apoi le spală și-și pregătește hrană curată. O, fiilor, când vine omul și-și pune viața în mâna Domnului ca să facă Domnul din el rod pentru cer, face, oare, creștinul sortare peste viața lui ca să vină curat, și să rămână așa înaintea Domnului apoi?

Am spus mereu ca să se înțeleagă, i-am spus creștinului: *«O, nu veni la masa cuvântului Meu, care alege și crește rod pentru cer, nu veni, creștine, dacă nu te alegi și nu-ți faci curat, ca să fie curată apoi viața ta cu Domnul».* L-am rugat pe creștin să facă aplecare cu pocăință când cade în greșeală, și l-am învățat să nu se ascundă în el, ci să vină să-l spăl, să-l îndrept pe cale, să-l învăț trăirea cu Dumnezeu, dar pentru aceasta trebuie iubire, trebuie să vrei ca să poți.

O, fiilor, sunt cu trâmbița Mea, cu Verginica Mea sunt la masă de cuvânt cu voi, și sfinții Mei o însoțesc cu alai de sărbătoare pentru ziua ei de naștere pe pământ, ziua de 27 mai a anului 1923. Era atunci duminica tuturor sfinților serbată în calendarul creștin. O, în ziua aceasta lucrez cu ea, iar ea lucrează cu Mine și dăm învățătură mare poporului cuvântului Meu, poporul cel ascultător, fiilor, și vor învăța și cei ce n-au avut statornicie în vremea acestei lucrări de cuvânt, peste șaizeci de ani cuvântul Meu pe vatra acestui neam, fiilor.

Sună trâmbița Mea, sună de lângă Mine și dintre sfinți, sună și adună la glasul ei pe cei care au luat de pe masă cuvântul Meu prin gura ei rostit de Mine, minune fără seamăn lucrarea Mea cu ea.

O, Verginico, o, trâmbița Mea, am început cu tine și de la tine și am scris istoria acestei lucrări de cuvânt, și este cartea cuvântului Meu, este în mijlocul neamului român, unde Tatăl Mi-a ales sălaș acum, la a doua Mea venire după om, ca să-l călăuzesc spre Tatăl, ca să-l atrag la Tatăl, precum este scris.

O, este cartea Mea și merg înainte cu ea și Mă scriu în ea mereu, mereu, și Mă port în lungul și în latul pământului cu cuvântul, așa cum în vremea Mea cu tine prooroceam și spuneam că voi lucra spre sfârșit cuvânt de la margini la margini, iar acum privești din cer cum Eu împlinesc cele ce vesteam atunci în vremea ta că voi lucra acum, și mare îți este bucuria când Mă vezi mergând și lucrând prin rămurele, prin credința și ajutorul celor ce au rămas credincioși până la sfârșit, Verginica Mea!

O, am luat din vremea ta sămânță și am făcut sădire nouă și Mi-am întocmit ogor și cetate, și mersul Mi-a fost greu și tot greu, din pricina lipsei de statornicie a celor ce credeau și veneau și auzeau și puteau și ei, dar puțină vreme puteau și iubeau lucrul Meu, și cădeau apoi iarăși în slăbiciuni care-i scoteau de lângă Mine, îi trăgeau în părți pe cei ce încercau

să poată cu viața cea sfântă, căci pe calea crucii trebuie să ai îndatoriri, nu dorințe să mai ai, și toate trebuiesc lucrate cu lepădare de sine mereu, că Eu am spus că nu stă cu Mine cel ce nu se leapădă de sine, și mai bine este să nu vină, căci dacă vine și stă și pleacă apoi, o, va avea de dat răspuns aici, nu în altă parte va sta înaintea Mea cel ce a stat la această masă și nu și-a păstrat iubirea.

O, trâmbița Mea, o, Verginico, celui ce se alege cu iubirea de Dumnezeu, aceluia îi trebuie cruce, căci am spus: *«Să-și ia crucea cel ce voiește să vină după Mine!»*, și de ce așa? Păi altfel zburdă omul după plăceri, și se scufundă în păcat, și nu așa este viața pentru care a fost făcut de Dumnezeu omul, și iată ce dureros am plătit Eu, Domnul, abaterea omului de la calea vieții și nu-l doare că M-a sortit durerilor!

Omului îi trebuie de toate și nu-i place cu crucea. De aceea am fost Eu condamnat la cruce, și nu găsesc milă de la om, o, trâmbița Mea. E ziua ta de serbare între sfinți, și grăim unul cu altul pentru alin, scumpa Mea, și scriem cartea zilei de azi și se va auzi grăirea Mea cu tine, lucrul dintre Mine și tine în ziua aceasta sfântă.

— O, eram mică, Doamne, un puișor de om eram când Te-ai descoperit ochilor mei în poienița amintirilor mele cele dintâi cu Tine. Eram un copil necăjit, eram săracă de toate cele, n-aveam hăinuțe, nici papucei, nici pâine în adăpostul mamei mele cu noi, două surori, iar Tu erai locuitor cu noi în căsuța noastră săracă de toate cele, până ce ai făcut milă cu noi și ai pus peste mine darul cel mare ca să fiu instrumentul cuvântului Tău, așa cum omul are în casă cutiuța la care ascultă pe cel ce grăiește pentru oameni din loc nevăzut de ei.

Darul Tău îl purtam cu mare aplecare, iar Tu ai strâns pe lângă noi pe primii creștini ai acestui cuvânt în vremea acestui început al Tău cu mine, și din timp în timp veneau și tot veneau la masa Ta creștini, o, și din ei se alegeau și vânzători tainei Tale cu mine și veneau prigoane peste noi și veneau lacrimi și dureri, spaime și pribegie, Doamne, iar Tu ne purtai prin toate, având grijă de mersul Tău, pentru care ai venit la mine de la Tatăl.

Ai sunat din trâmbiță douăzeci și cinci de ani, și eu eram trâmbița Ta și sufeream pentru calea Ta. O, atâta dispreț, atâta trădare, atâta jale, Doamne! Privesc la vremea mea de pe pământ și plâng. Îi plâng acum pe toți cei care s-au întors întru ale lor năravuri, după ce au cunoscut glasul cuvântului Tău și voia Ta cu omul. Plângi și Tu, Doamne, cu plânsul Tău, și lacrimi multe plâng în cer. Păreri de rău ne dor pentru toți cei care ni le-au zidit ca să le purtăm în cer, Doamne.

O, rău mai este să nu se păstreze creștinul creștin! Nu este un mai mare rău pe pământ ca și acest rău peste om. O, nu se pot uita durerile crucii, Doamne. Ele s-au făcut flori și ne însoțesc în cer spre aducere-aminte.

O, fiilor care aduceți pe Domnul în carte pe pământ când El grăiește ca să-L auziți, o, iubiți durerea, fiilor! Toți oamenii caută să scape de dureri, să scape de cruce, o, dar ce vor face ei când vor vedea că li se va cere rodul răbdării? Fără cununiță nu se poate intra cu împărăția cea de sus a sfinților, dar numai durerile împletesc această cununiță. Durerile sunt flori. O, cine știe să îngrijească aceste flori, aceste grădini cerești?

O, fiilor, când vedeți că sunteți vorbiți de rău, voi să căutați să vă purtați în așa fel încât să nu poată nimeni crede, nimeni din jur pe cei ce vă grăiesc de rău pe voi, pe cei care n-au învățat să vorbească de bine, ci numai de rău, o, fiilor. Voi însă udați aceste flori și faceți din ele cununi pentru cer, căci durerile sunt flori. O, cei ce vă grăiesc pe voi de rău fac aceasta pentru că n-au învățat să vorbească de bine, pentru că nu s-au deprins cu iubirea, fiilor. Iar voi cereți cu lacrimi, cereți să le dea Domnul vreme de pocăință la cei ce folosesc vorbirea de rău lăsându-se lucrați de acest diavol stricător de minte și de suflet.

Le spun vorbitorilor de rău și le amintesc lor că Domnul a spus: *«Iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine celor ce vă urăsc pe voi»*. Amintesc aceasta acum ca să le spun lor că ei urăsc pe cei ce îi iubesc și le fac lor bine pentru partea lui Dumnezeu cu ei și pentru ei. Iată, nici vorbă de iubire, ci din contra, de ură asupra celor ce îi iubesc pe cei ce urăsc și grăiesc de rău.

O, voi, creștini care auziți de la Domnul cuvânt de viață peste voi, o, învățați cum puteți să fiți creștini, învățați aceasta, că iată, nu știți și nu lucrați așa. O, fiule nemulțumit, nu căuta să cadă în sprijinul tău și de partea ta cercetarea unor neînțelegeri ivite. Dacă așa vei face, tu încă nu pricepi ce este un creștin. O, ce să facă Domnul cu cei ce se lovesc între ei, cu cei ce se dezvinovățesc neștiind iubirea?

Fiilor, fiilor, cei nemulțumiți ajung să pândească viața fraților lor și să facă păcate și prigonire prin grăire de rău, că iată, cei ce au plecat s-au ales pentru grăiri de rău, prin care diavolul îi lucrează pe cei ce părăsesc pe Domnul. O, nu vă lăsați folosiți de diavolul dacă nu puteți până la capăt pe calea venirii Domnului cu acest cuvânt pe pământ.

Iar voi, cei care n-ați dat să vă așezați frumos și cu ascultare pentru viață sfântă, știind ce vrea Domnul de la cei ce aud glasul Lui împărțit când El vine, o, nu mai veniți, fiilor, lângă izvorul cuvântului dacă nu vă scuturați de păcat. O, de atâția ani a împărțit Domnul glasul Său vouă, și n-ați voit cu viață sfântă peste voi, ci ați căutat altfel să faceți cu viața voastră, cu neascultarea de Domnul, o, fiilor neascultători. O, plângeți, că aveți de ce! Plângeți pentru iertare, plângeți pentru pocăință, că vine Domnul, vine mereu, și vă găsește despărțiți de El pentru dorințele voastre vinovate, cu care pătați fruntea Domnului.

O, fericiți cei ce-și învinuiesc greșalele lor, cerând Domnului iertare, ca niște creștini care-și cercetează pașii vieții, căci creștinul își face curățenie peste el prin rugăciune după ce trece încă o zi și încă una din zilele vieții și-I spune Domnului tot ce a greșit și ce n-a greșit și se dă Domnului spre veghe cerându-și iertarea de la El.

Nu voiesc să supăr pe nimeni, o, nu voiesc, dar vă rog, învățați să fiți creștini, să fiți aplecați, să aveți cuviință în vorbire și în purtare, toate cu sfială sfântă unii față de alții. O, urmăriți dragostea care nu cade, care nu vă cade, fiilor, și căutați cu povățuitor, că altfel veți tot greși, și nu va avea cine să vă trezească și să primiți pe cel ce vă trezește.

Voiește diavolul să se folosească de creștin pentru el însuși, și ca să-l poată învinui apoi pe cel ce crede venirea Domnului. O, aplecați-vă tot timpul pentru îndreptarea din greșale și stați așa, aplecați, că dacă veți vedea că nu veți lucra așa, voi încă vă veți lăsa de partea diavolului, fiilor. O, dar cum veți scăpa de năravurile care s-au obișnuit în voi? Veți scăpa prin stăruință multă și prin aplecare, prin veghe frățească dinspre unul spre altul și prin umilință, fiilor, că omul nu este vrednic fiindcă este păcătos.

O, atâtea v-aș mai grăi și v-aș deslușI, dar vă spun acum că aveți din partea Domnului între voi pe cei pregătiți și mereu pregătiți de El pentru voi, iar eu am nădejde în ei ca

și Domnul, dar și voi să aveți, fiilor, și să nu-i disprețuiți.

O, Doamne, o, Doamne scump, am fost trâmbița Ta, dar aveam milă păguboasă din firea mea miloasă și nu aveam putere de cuvânt și de dreptate a lucrurilor așa cum au aceștia de azi, cu care Tu Îți crești și Îți înveți un popor, numai să vrea să fie statornici cei ce vor să rămână fii ai Tăi până la sfârșit.

Privesc la cei ce-Ți poartă venirea, ce întreg, ce măreț lucrează! O, de ar fi ei prețuiți și primiți! Dacă le-ar fi sfatul urmat, Doamne! Îi lăsăm acum să lucreze, și le dăm har, le dăm răbdare, le dăm cuvânt, le dăm duhul dreptății a toate ca să lucreze cu el, așa cum eu n-am putut pe pământ, căci popor îndărătnic și neascultător a fost mereu acest popor din vremea mea cu Tine.

Vom privi și azi și ne vom mângâia de la lucrul lor de azi, căci și azi au ogor de lucrat și de îngrijit, numai să nu tot iasă spini și tot spini, spini ai neascultării, Doamne. O, slavă Ție acum cu aplecare pentru harul Tău de azi pentru mine, Bunule. O, ai grijă de ei, de cei ce Te ascultă ai grijă, Doamne. Amin.

— O, Verginica Mea, ascultarea aduce numai armonie cerească între frați, între cei de un duh cu Noi. La mulți li se pare prea greu să asculte, și e lipsă de ascultare, Verginica Mea, dar cine vrea să vadă semne și minuni, acela să asculte, și va vedea rodul ascultării alături cu rodul credinței, căci credința naște ascultare în inima și în mintea celor ce se dau lui Dumnezeu popor al Său.

Fiilor, fiilor, fiți cei mângâiați, mângâind pe Domnul cu duhul și cu lucrul ascultării. Fiți sprijinul Meu, fiilor, iar Eu vă voi mângâia pe voi. Fiți răcoare pentru Duhul Meu durut după fii, și fiți cuvântul Meu cel lucrător peste cei ce se lasă spre înnoire, spre naștere de sus și spre dragoste apoi, și pace vouă, pace vouă, o, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2018

Sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul

Povățuitorii să nu se aplece la voia creștinilor.

Mă apropii ca să intru cuvânt în cartea Mea cea de azi, și trebuie să-Mi întăresc intrarea, că iată, găsesc la porți stare plăpândă, tristețe, neputință. O, cum să fie altfel, când Eu, Domnul, sunt trist, sunt îndurerat?

Dau să rostesc cuvânt de pace peste pământ, că nu e pace pe nicăieri pe pământ, iar cuvântul Meu a tăcut și n-a mai grăit de o vreme, că milă Îmi este de neputința voastră, fiilor care-Mi purtați venirea, iar Eu sunt mare și sunt îndurerat, și mici sunteți voi pentru o sarcină așa mare, dar puterea Mea v-a întărit mereu ca să-Mi pot săvârși venirea cea scrisă în Scripturi să se împlinească, în vreme ce oamenii de pe pământ sunt tot mai străini de voia Mea în ei și între ei.

Sunt trist, și voi sunteți la fel, fiilor, că iată, în mijlocul neamului român e numai tulburare între frați, numai voie omenească, numai îngâmfare în scaunele de sus, și nu știu cum să încap între ei cu pacea Mea ca să le pot spune lor: Pace vouă!

O, se cunoaște că n-am mai grăit de mult ca să Mă așez în carte cuvânt, fiilor. Cuvântul Meu are putere când vine, când poate să se așeze, și dau mereu să vă fac tari, să vă dau vlagă, să vă dau bucurii, fiilor, o, dar n-am de unde să mai iau pentru voi bucurii și să vă dau ca să vă poată puterea sufletului, că iată, dragostea se tot pierde, se tot stinge între creștini și Mine, chiar dacă îi aud că au dragoste, că au credință, că au mers cu Mine. Voi însă sunteți lipsiți de mângâierea care v-ar da putere pentru Dumnezeu și pentru oameni, și v-am povățuit să vă întăriți singuri și să lucrați cum puteți tot ce mai este de lucrat aici, în cetatea Mea cu voi, iar Eu să vă dau sprijin de sus, fiilor.

L-am povățuit pe creștin, din vreme l-am povățuit prin acest cuvânt și i-am spus de vremea aceasta care a venit ca să lucreze cu Mine poporul cel pregătit de cuvântul Meu, și i-am spus să n-aibă piedici în cale care să-l oprească pe el spre Mine, spre mersul și iubirea de Dumnezeu, și i-am zis: *«Vine vremea să nu mai ții, creștine, pe lângă casa ta boi și vaci, oi și păsări de tăiat și de ouat și toate câte te ții pe loc ca să nu poți să urmezi chemărilor Mele și mersului cu Mine și petrecerilor cu Domnul»*. Și iată, a venit această vreme și n-a crescut creștinul cu ascultarea în iubire, în lepădarea de sine și n-a voit să se mulțumească cu sărăcia și cu puținul din toate ca să fie bogat în Dumnezeu, ba M-a îndurerat cu noi îndeletniciri, cu care-și hrănește ființa cu cele de la lumea cea fără Dumnezeu, iar Eu, Domnul, sunt trist și tot mai trist și tot mai părăsit de dragostea celor de la care așteptam cu dor să-Mi facă bucurii, să-Mi slujească plini de recunoștință și de credincioșie, dar aceasta îi este greu celui ce nu știe ce înseamnă să-și ia crucea și să-Mi urmeze cu lepădare de sine, că fără ea nu-Mi poate nimeni urma cu crucea, nimeni, o, nimeni, fiilor.

O, ce frumoasă este dragostea de Dumnezeu, ce frumoasă stare în om, ce frumoasă viață, ce vie mintea celor ce iubesc pe Domnul!

Am pe Ioan Botezătorul cu mare serbare între sfinți în ziua aceasta, care amintește de nașterea lui pe pământ cu jumătate de an mai înainte de nașterea Mea din mama Mea Fecioară, umbrită ea de Tatăl ca să-L nască între oameni pe Fiul Său, pe Mine, Hristosul Tatălui, așa cum au vestit Scripturile pentru vremea aceea.

Ioan, ucenicul Meu cel atât de mare, proorocul cel atât de lucrător pentru Domnul, și care a vestit și a pregătit calea Domnului, precum este scris, și iată, au așteptat sfinții toți această sărbătoare ca să-Mi asculte cuvântul, că n-am mai coborât o vreme, iar acum vin și cuvintez și Mă întăresc în porți ca să-Mi așez în carte cuvântul.

O, ucenicule mare, botezătorule al Meu, e greu să-l facem pe om să-L urmeze pe Domnul după plăcerea Sa, căci omul are el multe plăceri, multe și urâte, iar pentru ele uită de Dumnezeu și-și face ale sale omul. Trist era pentru Dumnezeu și când am venit Noi de la Tatăl pe pământ, și trist este și acum pentru Noi. Nu poate omul purta tristețea, și se ia cu ziua târgului, după cum spune zicala pentru cel ce caută să-și aibă îndeletnicirile lui, și cu care nu rămâne, și din care nu capătă folos, și numai irosire de vreme. Noi însă Ne ducem mai departe misiunea și le dăm la toți învățătură ca și atunci, căci Noi ascultăm de Tatăl, Care Ne-a trimis, și hai să grăim, și hai să Ne arătăm lucrul lucrat, căci suntem unul după altul veniți de la Tatăl la oameni pe pământ. Binecuvintez acum grăirea ta lângă a Mea, și Ne lăsăm în carte cuvântul în ziua ta de serbare între sfinți. Amin.

— Și eu Te binecuvintez pe Tine, Învățătorul meu Cel tainic, și ducem alături greul crucii venirii Tale, Doamne. Oamenii nu pot fi frumoși cu frumosul cel unul adevărat prin dragostea de Dumnezeu, Doamne. Ei iubesc viața cea care trece odată cu ei, și din care n-au niciun folos pentru viața cea de veci cu Tine apoi. O, e mare, e mare de tot această durere de la om, și nu-i este milă omului, nu-i este milă de Dumnezeu, de Cel ce a făcut cerul

și pământul pentru om.

O, mă uit, Doamne, peste cei ce-Ți poartă venirea, și dau cumva să-i mângâi în ziua mea de serbare. Ei sunt ai lui Dumnezeu, și nu sunt iubiți cei ce sunt ai lui Dumnezeu pe pământ, și nu sunt urmați și nu sunt ascultați, ba, din contra, sunt disprețuiți și împunși de peste tot, de parcă ar fi cu ceva datori cuiva. O, nu sunt datori nimănui, decât Ție, Doamne, dar cei disprețuitori fac mereu ce au făcut și alții înaintea lor prin vreme. Cei ce sunt ai lui Dumnezeu pe pământ sunt cei defăimați și cei grăiți de rău și cei ce poartă răni de la cei ce rănesc, când ar fi să n-aibă nimeni pretenție la ei, dar cei ce rănesc fac aceasta din pricina iubirii de sine, care-l îngâmfă pe om să-și ia dreptul de a fi nemulțumit și de a judeca pentru el însuși, bietul de om, dar noi mergem și tot mergem cu lucrul Tatălui, că n-avem, Doamne, noi de stat.

O, fiilor plăpânzi, pace vouă de la Domnul! Luați întărire în dureri și în vremi de tristeți. Cereți Domnului ca să vă dea vouă Domnul și ca să puteți sluji Lui. Poporul este rece, măi fiilor, și fiecare are ale lui de lucrat, și înțelege puțin de tot lucrarea aceasta de venire a Domnului pe pământ în acest timp, iar cei ce au credința aceasta ar fi să fi fost altfel decât se vede că este cel ce crede că Domnul a venit cuvânt pe pământ ca să aducă înnoirea și raiul, fiilor.

O, n-ar fi fost să fie scrisă o mai mare minune împlinită pe pământ în vremi ca și această minune, să aibă Domnul creștini și popor una și una, statornici, cerești, sfinți, afierosiți Lui în toate, toate de obște, începând de la mintea de obște, nu minte aparte fiecare, și lucrare tot așa, aparte. Omul însă nu are dor aprins ca să-l ardă și să-l țină viu, și i se tot stinge dorul. Cei ce ar trebui să vă ia pe voi din dreptul Domnului când lucrați pentru ei binele cel de la Domnul, mulți dintre ei vă iau ca din drum, ca de la voi grăire, și nu cresc cei ce nu primesc pe Domnul prin rânduiala Lui. O, nu-i bine să vă aplecați voi mereu la voia celor ce nu știu ce este viața cu Domnul, ci e bine să învețe ei de la Domnul viața lor. Așadar, cereți cu rugăciune la Domnul sfințirea minții celor ce caută spre voi pentru iubire de Domnul, și pe care ei nu și-o pot pricepe singuri. Cereți, fiilor, cereți voi ca să li se dea lor.

O, Doamne, de milă le-am grăit, căci sarcina lor este grea, iar ei sunt plăpânzi de tot și neputincioși și n-au de pe pământ ajutor și putere pentru ei, pentru mersul Tău cu ei.

O, Doamne, cei ce sunt ai Tăi au numai dureri de îndurat, numai săgeți din părți spre ei, așa cum și noi am îndurat de la cei la care așteptam să aibă minte, Doamne al îndurării. Dar azi întărește-Te cu cuvântul, că e nevoie de tăria cuvântului Tău peste pământ, Doamne, și tot și toate Te așteaptă și-Ți așteaptă cuvântul Tău din vremea aceasta ca să se înfiripe voia Ta între pământ și cer. O, mult și multe ai de grăit prin cuvânt, și vino, Doamne, cu această împlinire, pe care sfinții o văd și o știu. Amin.

Eu, Domnul, caut să-Mi întăresc cărarea, caut să fie ca în cer aici, unde-Mi am cetatea și pe fiii din ea. Caut iarăși prin cuvânt să-i deprind pe cei ce dau să-Mi înțeleagă venirea și să știe ei ce înseamnă mersul cu Domnul și taina aceasta a cuvântului venirii Mele. Caut și iar caut să pot, dar trebuie putere pentru aceasta și de pe pământ, că niciodată n-am lucrat fără fii credincioși și ascultători ca să împlinesc pe cele de la Tatăl date să le lucrez.

Trimit pe nori și pe aripi de duh, trimit cuvânt de pace peste fiii neamului român și spun:

Pace vouă, fii români! Pace între cei ce stau sus ca să păstreze o cârmă peste acest neam!

Iată ce le spun lor: O, nu e bună răzbunarea și vorba care face durere și rupturi între frați. E bună iubirea, e bună iertarea și e bună pacea. Așadar, pace vouă! Opriți dezbinarea dintre voi! Pacea Mea o dau vouă, că a voastră vă desparte, vă înrăiește! O, până când? Priviți peste poporul nedumerit și neliniștit și căutați să lucrați pace în țară, că e bătută țara de urgii dacă nu este pace între fii, o, și-Mi este milă de tine, popor român.

Lucrați frate cu frate pace peste țară, fii români. Eu, Domnul, grăiesc din nori peste voi, și are putere în el cuvântul Meu.

Acum Îmi opresc grăirea cea de azi și-Mi ocrotesc puterea cea din porți și pun puteri noi ca să fie putere.

Cuvântul Meu să aducă pacea. Să asculte de cuvântul Meu tot și toate! Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și este împlinitor cuvântul Meu.

Eu sunt Iisus Hristos, fiilor. Luați de la Mine ca să puteți pentru Mine, o, fiilor. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2018

Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Trăirile sfinte sunt cele mai adevărate bucurii. Un popor care nu se mai bucură este un popor care nu mai trăiește. Pașii nevegheați sunt scriși de diavolul. Îndeletnicirea omului este să lucreze pământul raiului.

Iisus cu ucenicii, fiilor, aceasta este sărbătoarea cea de azi și masa de cuvânt la care ne așezăm Noi, cei din cer, și voi, cei din cetatea cuvântului Meu pe vatra neamului român.

Îi învățam să trăiască pe ucenicii Mei și le spuneam lor: *«Bucurați-vă pururea!»* Așa și vouă vă spun, petreceți, fiilor, în trăiri sfinte, căci cele mai adevărate bucurii sunt ele, că a spus cândva cineva pe pământ că un popor care nu se mai bucură este un popor care nu mai trăiește.

O, fiilor, măreție de minte este să știe creștinii taina trăirilor cu Domnul, trăirile sfinte, cele mai dulci clipe ale omului, cele mai cerești, măi fiilor. Tristețea după Dumnezeu e dulce trăire a celui ce o are pe ea în sufletul său, că e trăire cu Domnul, fiilor, e tânjire după Domnul, iar trăirea înseamnă bucurie. Domnul înseamnă viață, înseamnă adevăr, și voiesc în ziua aceasta să deslușesc taina lui Iisus cu ucenicii Lui și să știe poporul cuvântului Meu ce înseamnă să fie ucenic al Meu cel care se voiește pe sine fiu al acestui popor acum și până la sfârșit.

O, pace vouă, celor ce-Mi așezați pe pământ venirea Mea în cuvânt! Întărire vouă vă dau, fiilor. Cei ce stau înaintea Mea trebuie să învețe de la Mine seninul inimii și puterea ei, dar voi aveți sarcini de purtat, măi fiilor. V-am sortit să-Mi purtați venirea și cuvântul, pe Domnul, fiilor. Nu sunteți triști sub sarcina aceasta, dar sunteți mici și vă istovește, și de aceea vă trebuie vouă bucurii. Înconjurați de trăiri sfinte pururea, așa v-ar crește vouă puterea cea pentru Mine cu voi și cu poporul cuvântului Meu, dar lucrarea Mea cu voi e o trudă grea, căci puțin ajutor primiți pentru această purtare. Singura voastră bucurie este această trăire: să Mă puteți pe Mine sprijini ca să grăiesc peste pământ, să stau în văzduh deasupra și să-Mi las glasul peste voi și să fiu împărțit apoi cu venirea Mea cuvânt pe pământ, căci scris este că *«atât cât sunt în lume lumina lumii sunt»*, așa cum am lăsat scris acum două mii de ani, căci întunericul cel din om și de la om la om cuprinde tot, iar Eu trebuie tot mai mult să-Mi strecor lumina

Mea prin întuneric, ca nu cumva să se scufunde pământul în adâncul în care aștepta când încă nu spusese Domnul să fie lumină și toate să se ivească sub ea și prin ea la vedere apoi.

O, pace vouă, vă spun vouă la masa de azi cu voi, ucenici sărbătoriți în cer și pe pământ, călători cu Mine din loc în loc acum două mii de ani! Voi, cei doi în fruntea lor, Petru și Pavel, care ați lucrat mult și ostenitor la viața și bucuria bisericii Mele, care se zidea atunci în chip viu, pace vouă în ziua aceasta aici, în cetatea Mea de cuvânt, sărbătoriți de cei mici, de ucenicii Mei cei de acum, mult osteniți și ei sub sarcina Mea, sub crucea venirii Mele de azi sub care trudesc și Îmi zidesc pentru vecii biserică frumos gătită în mijlocul unui neam mincinos și viclean, neamul oamenilor de pe pământ, care nu are bucurii, decât păcatul cel cu fața ascunsă în minciuna care se cheamă plăcere, bucuria cea trecătoare, care moare odată cu ivirea ei!

O, ucenici iubiți, poposim aici, la masă de cuvânt, și se cheamă Acasă această cetate a Mea de fii și de frumuseți văzute și nevăzute, fiilor, așa cum voi vedeți acum ca martori de sus. Stăm pe nori, și așa Ne purtăm la masă aici, căci statul Nostru e ceresc, e pe nori și pe slavă tainică, și spun aceasta spre bucurie, spre trăire cerească cu Noi a celor ce Ne primesc aici acum cu lucrul Nostru cel ceresc.

O, frumoasă era truda Mea cu voi în mijlocul lui Israel atunci! Frumoasă era și statornicia voastră lângă Mine, că numai pe voi v-am avut alături până la capătul durerilor Mele de atunci, fiilor! Toți s-au tras în lături întru ale lor rând pe rând, după ce au umblat pe urmele Mele o vreme. Voi însă n-ați făcut tot așa, căci ați fost ucenici adevărați, ca și Învățătorul vostru, fiilor. Ce mai este acela care-și părăsește misiunea mai înainte de sfârșitul ei? Mai are el minte, mai are el cinste? Voi însă ați fost ucenici adevărați și ați înțeles taina și lucrarea de ucenic, urând pentru Mine tot ce ați lăsat, și iubind pentru Mine tot ce ați luat, biserica Mea spre zidire și spre curăție, fiilor ucenici. Iată, vă dau cuvinte de sărbătoare a voastră între cei din cer și între cei de pe pământ ai Noștri aici. Pace vouă, o, pace vouă în ziua voastră de serbare după două mii de ani de la umbletul Meu cu voi pe pământul lui Israel, o, fiilor!

— O, dulce Învățătorule, dulce cuvânt, dulcea noastră bucurie atunci și acum, Doamne, și Te mângâi grăindu-ne atât de dulce nouă! O, Doamne Învățător, în ce chip miluiește Tatăl pe fii, așa ne-ai miluit Tu pe noi, de ne-ai ales ai Tăi să fim și să ne temem de Tine spre înțelepțire și spre despărțire de lume, Doamne. Cei ce nu se despart de lume pentru Tine, aceia n-au temere de Dumnezeu și nu rămân lângă Tine până la sfârșit, căci lumea și statul cu ea îi murdărește mereu, iar cu Tine și lângă Tine nu se poate sta sau petrece oricum, decât numai cum Îți prieste Ție, și după cum este Ființa Ta, Doamne. Cine nu urăște pentru numele Tău tot ce a avut sau a iubit, o, nu Te poate iubi numai pe Tine apoi, așa ai spus, și nu este să nu se vadă acest adevăr și azi între cei ce dau să-Ți urmeze întorcându-se mereu înapoi ca Sara lui Lot, împietrindu-se la inimă pic cu pic, până ce rămân pe cale și nu Te mai urmează, Doamne, nu mai merg mai departe cei ce nu sunt vrednici de Tine, ci se întorc rușinos înapoi fiindu-le sau nu rușine după ce au rămas mincinoși față de Tine cu inima lor.

Dar voim, Doamne, acum, să stăm în sfat cu cei din poporul cuvântului Tău ca să avem părtășie cu ei deplin în ziua noastră de serbare și să-i ajutăm să simtă cu adâncime răspunsul care le va fi cerut dacă au ales mersul cel sfânt cu Tine, venirea Ta, care cere omului credincioșie, dar nu vremelnică aceasta, o, Doamne.

Iată, acum, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, cu Domnul alături de noi grăim vouă ca ucenici ai Săi, ca urmași ai lucrării Lui între oameni, o, fii ai cuvântului Său din vremea voastră acum. Ne uimim de fiecare dată de mila și de măreția cuvântului învățăturii Lui peste voi, cei de azi credincioși venirii Lui cea de azi. Vă povățuim cu duh cald să nu întoarceți înapoi privirea dacă ați ales pe Domnul de cale și de viață și de scăpare din greu și din păcat. O, nu alegeți să fiți lași. Fiți plini de râvnă, frați iubiți, cereți-vă vouă statornicie și fiți cinstiți cu Domnul, Care iartă și miluiește și iubește cu dor așteptând.

O, mulți au venit și mulți au plecat de pe această cale slăvită a venirii Domnului cuvânt pe pământ din vremea trâmbiței Sale Verginica și până azi, vreme în care sfinții cerului s-au uimit, s-au minunat și se minunează de măreția Domnului în această venire a Sa pe pământ. Iată, primiți de la noi părtășie cu voi și luați în inimi ceea ce lăsăm peste voi, că să știți, frați iubiți, că pe pământ e mai mult și mai mare decât oricând lucrarea și taina fărădelegii, iar voi nu uitați pe Domnul, Care a spus încă din vremea Sa cu noi pentru vremea de sfârșit cum că din pricina înmulțirii fărădelegii iubirea multora se va răci. Suntem martori când Domnul v-a povățuit pe voi prin cuvânt în acest timp și v-a spus să nu căutați la fața fărădelegii de pe pământ ca să vi se răcească iubirea și să-L părăsiți pe Domnul Mântuitorul. O, nu s-a luat aminte prea mult, că mulți din cei ce știu venirea Domnului aici n-au ascultat, n-au împlinit să se tragă din fața privirii fărădelegii și a armelor ei ucigătoare, n-au închis ușa spre fața cea hâdă a desfrâului de pe pământ, că greu mai este de desprins acest lipici de pe inima celui neascultător de Dumnezeu când Domnul strigă primejdia ca să se ascundă de ea creștinul care a ales curăția cu Domnul și pentru Domnul, și ca să poată sta el cu Domnul pe cale, căci sfinte sunt căile Domnului între pământ și cer.

E zi de trezire mare această zi și spunem iar și iar de la Domnul: Cine nu urăște pentru Domnul mamă și tată, frați și surori, soție și copii, averi și obiceiuri și îndeletniciri fel de fel, nu poate fi cu Domnul unul ca acela, nu rămâne credincios Lui, căci nu se poate împărțire în două, ci se poate numai cu iubire întreagă lângă Domnul.

Vă luăm la piept ca pe niște copii și vă dăm îndemn de statornicie, că mare rușine și multe lacrimi vor purta pe inimi și pe obraji cei ce au venit și au părăsit apoi pe Domnul și calea Lui de azi, după ce au dat să se dea Lui. *«O, iubirea multora se va răci»*, așa a spus Domnul. Și cum se va răci? Iată, trage creștinul înapoi, la cele părăsite pentru ca să umble apoi cu Domnul. Când Domnul vede pe creștin că nu mai are credincioșie și nici frică, când Domnul îl vede jucându-se de-a căderea înapoi, o, Se întristează Domnul, Se rușinează înaintea diavolului, și de durerea aceasta mare îl părăsește pe cel mincinos și nu-l mai sprijinește, și se împlinește apoi zicala cea adevărată care spune că Dumnezeu când vede că omul dă să se piardă de El îi ia mințile. O, aceasta este ceea ce s-a întâmplat celor ce au părăsit această bărcuță, mersul cu Domnul prin valurile fărădelegii, care se tot înmulțește izbind și trăgând spre ea pe cei slabi și nestatornici față de angajamentul dat Domnului ca să-I urmeze cu dragostea lor, care se dovedește apoi că n-a fost și că mincinoasă a fost ea.

O, frați iubiți, în afară de dragostea de Domnul orice fel de dragoste este păcat și duce la păcat și la moarte. Când

vedeți că o luați razna față de ceea ce vă cere Domnul ca să rămâneți ai Lui, o, opriți-vă din rătăcirea clipei, ascultați și înțelegeți semnalele Domnului, ca nu cumva Domnul să vă ia mințile și să vă lase să hotărâți voi împotriva statului cu El și pentru El. O, dacă ați plecat din cele vechi ale voastre, din cele fără Domnul atunci, apoi nici cucul să nu vă știe pe voi prea mult și locul vostru de viețuire cu Domnul, și să fiți deștepți și departe de lume, ca lumea să vă uite, să nu vă mai cunoască, iar aceasta va fi așa numai dacă voi veți fugi din lume și de lume ca să stați cu Domnul și să fiți în Domnul, nu în lume, o, fii ai Domnului, căci prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu, așa este scris. O, aduceți-vă aminte de Israel care spunea: *«Nu vom cânta cântările Domnului și ale Sionului în pământ străin, iar dacă nu vom asculta așa, atunci să ni se lipească limba de cerul gurii ca să nu ne lase Domnul să-I greșim, împărțindu-ne lumii și cărărilor ei»*.

Îi învăța Domnul pe creștini și le spunea: *«Fiilor, fiilor, nu vă aduceți în casele voastre neamurile voastre necredincioase, că poate neamul tău vine de la o femeie, de la băut, de la curvit, și-ți spurcă ție casa binecuvântată și-ți pătează puterea și curăția ta și a casei tale»*. Și iarăși spunea Domnul: *«Nu căutați să stați în casă singuri, femeia cu bărbatul ei ca să vă atrageți unul spre altul spre slăbire, spre neascultare de Domnul, de Cel sfânt»*.

O, părinții să stea tot timpul cu copiii lor, iar copiii la fel, să stea tot timpul cu părinții lor, ca să vă puteți ocroti unii pe alții de păcat, măi fiilor, și frumoasă era învățătura Domnului peste cei ce veneau la izvorul acestui cuvânt sfânt în vremea celor peste șaizeci de ani de cuvânt. O, dacă ar fi ascultat creștinii pe Domnul în tot acest timp, mai cădeau, oare, atât de mulți, pe câți s-au și sculat să vină și să fie ai Domnului?

O, de câte și câte v-am aminti și v-am îndemna pe voi, cei de azi cu Domnul în lucru, dar Domnul este Învățătorul nostru și al vostru, fiilor călăuziți de El. Și Tu, Doamne, dă-le lor, dă-le ca să aibă minte, și cu ea să-Ți lucreze și să Te păstreze în ea, ca nu cumva s-o piardă, ca nu cumva să le-o iei pentru neascultare și să Te piardă ei apoi prin însăși mintea lor, care nu le-ar mai lucra lor salvare. O, hai Tu, iar noi să ne bucurăm de grăirea Ta. Tu ești Cuvântul, iar noi, Doamne, suntem rodul Tău. Amin.

——— Eu sunt, Eu și ucenicii Mei, cu care am umblat acum două mii de ani, fiilor de azi ai cuvântului Meu.

O, așa este, fiilor. Mai întâi își pierde omul mintea, și numai apoi părăsește pe Domnul și pe frați. De aceea v-am spus vouă că e bună numai mintea de obște, căci cea de sine este trufie, este căderea care îl rupe pe om din Dumnezeu și dintre frați, și iată, cei ce au căzut prin însăși mintea lor au ajutat prin aceasta slăbire altora, iar cei ce au rămas sunt cei ce ajută mersului lucrării, iar fraților statornicie și sunt ai lui Hristos.

O, fiule care te clatini cu mintea ta și-ți faci mereu planuri și iar planuri ca să ai cu ce-ți omorî timpul și să nu mai ai statul tău cu Dumnezeu, o, iată ce spun Eu, Domnul! Nu poți fi cu niciun chip cu Hristos și al lui Hristos dacă n-ai pe cineva din partea Lui destoinic, căruia să-ți supui ființa ta și toate ale ei și să-ți știe îndeaproape toate ale tale văzute și nevăzute și să-ți poată călăuzi tot timpul pașii și viața cu Domnul, că altfel omul își îngăduie de toate când nimănui nu-i dă seama pe pământ de cele ce-și lucrează el, și vai celui ce-și are viața în însăși mâna lui, la liberul voinței lui cu cele dinăuntru și din afara lui, cu cele ale casei lui înăuntru și în afara ei, căci unul ca acela nu este al Domnului cu niciun chip, nu-l cunoaște Domnul pe el din mărturisirea nimănui despre el, despre viața lui îndeaproape.

O, fiilor, fie-vă teamă de pașii voștri nevegheați, căci diavolul strânge la el pe cele ale omului nevegheat, fie el și bine lucrând. O, la mulți le-a fost și le este zadarnică învățătura Mea, căci creștinul și-a găsit ocupații vinovate, potrivnice statului lui cu Domnul ca să nu mai aibă vreme de Mine, ca să nu se mai păstreze el cu dor și cu foc întru dragoste pentru Dumnezeu mereu, mereu, și iată, așa scade dragostea de Domnul în creștin, pic cu pic scade ea, și pe neașteptate, pic cu pic vrea el mai multe și mai multe de la o zi la alta, până-și pierde gustul de Dumnezeu și-și face el legi iubirii lui și timpului lui pe pământ.

I-am încredințat omului în rai o mare taină și i-am spus lui să lucreze pământul raiului ca să aibă îndeletnicire dreaptă față de Domnul și de însăși mintea și trupul minții lui luat din pământ. O, am de așezat în carte cuvânt despre această taină, despre plânsul pământului, căci pământul suspină de mult, de mult, suspină la Mine din pricina călcării omului peste taina dintre el și pământ, taina pusă de Domnul între pământ și om, și între care trebuie să fie o lucrare dulce și sfântă ca în rai, ca să aibă omul slujbă sfântă, nu să-și facă el facerea sa, orașe în care să fugă și să nu mai lucreze lucrarea cea în rai împărțită lui de Domnul.

O, atât de mult este de grăit cu voi din Mine, măi fiilor care ziceți că Mă credeți că vin și că sunt pe pământ cuvânt! Eu însă sunt cuminte și, iată, nu vă spun tot ce nu-i bine la voi, ca nu cumva să vă încordați inimioarele și să Mă prindeți în cuvânt și să vă răzbunați pe Mine apoi, căci omul este trufaș și ține la sine. V-aș lua pe fiecare la piept și v-aș spune pe cele venite la Mine în dreptul fiecăruia dintre voi, și care nu sunt spre bucuria Mea, fiilor. Unii din voi din zi în zi vă tot depărtați de ascultarea și de cuvântul Meu, luându-vă pic cu pic viața în propriile mâini, dar aceasta vă răcește pic cu pic credincioșia și iubirea de Dumnezeu. Când vă ceream să ajutați mersului Meu și lucrului Meu, și nu al vostru doar, Eu vă învățam aceasta pentru voi, ca să vă ajutați pe voi, nu pe Mine, căci vouă vă strângeți la Domnul, dar a trebuit să vă spun Eu aceasta, că atunci când vă voiam sub lucrul Meu, pentru voi făceam aceasta, pentru ca să vă pun vouă, nu Mie, nu pentru Mine, fiilor, iar Eu să am grijă de voi așa cum un tată își îngrijește pe fiii săi.

Acum însă i-am ostenit mult prea mult pe cei ce Mă poartă spre voi cuvânt, iar când voi veni iarăși în carte cuvânt, o, iarăși vă voi povățui pe voi, numai să vă treziți voi la timp, mai înainte să vă pierdeți iubirea și să se răcească ea din pricina înmulțirii fărădelegii de pe pământ, care dă să zâmbească la voi când voi ieșiți în calea ei prin îndeletnicirile despre care v-am spus să vă opriți să le mai lucrați, căci primejdie mare vă lucrați, fiilor, iar Eu văd aceasta și de aceea vă spun și vă strig spre veghe.

O, poporul Meu, poporul cuvântului Meu trebuie să fie numai al Meu, nu și al lumii, nu și cu lumea, iar prietenia cu lumea dați-o de la voi, fiilor, și așa veți fi voi ai Mei, fiii Mei, prietenii Mei, și nu vrăjmașii Mei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2018

Sărbătoarea de douăzeci și șapte de ani de la punerea Pietrei de Temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Cei ce nu ascultă cu iubire și cu sfințenie nu rămân. Îndemn la statornicie. Pilda păsării cuc, care-și pune ouăle în alt cuib.

Sărbătoare și cuvânt peste cetatea Domnului de pe vatra neamului român. Deschidem sărbătorii de azi, deschidem cartea, fiilor din porți, că vin cu sfinții, vine Domnul cu oaste cerească la sărbătoare. Vă îmbrac în puteri cerești, vă dau vlagă, vă dau, fiilor, și așezăm în cetate și în carte zi de sărbătoare și de pomenire sfântă, ziua când am așezat începutul cel nou de biserică sfântă și pe voia Mea, și s-a scris în cer acel început, și martori cerești au avut parte de lucrarea Mea cea plină de har din ziua aceea când cu o mânuță de martori de pe pământ, și cu arhiereul Meu cel credincios lucrului Meu înnoit atunci, am pregătit sfat de zidire și am așezat la această temelie piatra ei, piatra cu care am început în anul 1955 grăirea Mea, cuvântul Meu peste pământ, iar peste treizeci și cinci de ani apoi v-am spus vouă, celor ce-Mi erați atunci martori credincioși, v-am spus să-Mi puneți deoparte grădinița cea tainică, și pe voi, străjerii din ea, ca să așezăm apoi în grădiniță piatră de temelie, început de nou Ierusalim la vedere, Domnul biruitor prin taina lucrării cuvântului Său așezat pe pământ prin trâmbița Sa, prin Verginica Mea, fiilor, iar pe voi martori ucenici, și iată, voi ați rămas cu Mine de atunci și până azi și-Mi lucrați cu credincioșie și-Mi stați înainte când vin deasupra grădiniței cu glasul cuvântului Meu ca să-l puneți în carte spre mărturia Mea cu voi, și iată, e sărbătoare azi, douăzeci și șapte de ani de când am așezat piatra pe care Îmi zidesc cetatea Mea de venire, cetatea Domnului, fiilor.

O, să nu plângem în ziua aceasta nici cu lacrima, nici cu sufletul, că e sărbătoare și alai ceresc peste cetate deasupra, și să luăm la piept pe poporul cuvântului Meu și să-l întărim pe cale și să-l povățuim pe el, că lumea este primejdie mare din zi în zi mai mult pentru cei sfinți și pentru cei ce se sfințesc pentru Domnul, o, și nu știu cei credincioși să vegheze înaintea puterii întunericului care se vrea lumină să fie și să se creadă, dar acest primejdios fur poartă pe deasupra pierzarea omului de pe pământ și tragerea spre iad apoi a făpturii lui Dumnezeu, că e supărat satana pe Domnul din pricina locului pierdut de lângă scaunul strălucirii Treimice a lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, căci semeția, trufia cea fără de capăt nu poate sta alături cu Domnul, Cel smerit și blând, și piere aceasta de lângă Domnul cu tot cu trupul ei, o, și așa am pierdut Eu pe martorii Mei cei de acum douăzeci și șapte de ani, pe a căror credință s-a sprijinit Dumnezeu atunci și a așezat începutul Noului Ierusalim și pecetluirea grădiniței cuvântului, locul cel pentru cer, și apoi în jurul ei mărgelușele care o împodobesc din părți, și zile de petrecere sfântă în grădinile cetății, în care Eu vin cu sfinții la voi, fiilor, și cuvânt de sărbătoare presar mereu peste voi și peste neamul român și peste pământ de atâtea ori, măi, fiilor.

O, chiar dacă n-am în ziua aceasta creștini adunați de sărbătoare, Îmi iau la piept poporul cel ascultător cuvântului Meu și îl îndemn să asculte cu tot întregul și-i spun că nu rămân ai slavei Mele de azi cei ce nu ascultă cu iubire și cu sfințenie, o, nu rămân, oricine ar fi ei.

Așadar, ascultă, poporul Meu, și ia aminte și vezi și pleacă urechea ta și uită-ți obârșia cea după trup, că Domnul te-a poftit al Său ca să facă din tine fața Sa și să ți se închine cei ce te văd și să caute și ei spre Domnul, precum este scris, dar nu-ți călca, o, nu-ți călca legământul, nu-ți risipi în lume iubirea ta dintâi, și caută din răsputeri să n-o pierzi, fiule, să nu pierzi de peste tine taina Noului Ierusalim, simbolul Meu cel sfânt, căci scris este cuvânt hotărâtor pentru cei ai legământului Meu: *„De te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea de datoria sa, să mi se lipească limba de cerul gurii dacă te voi uita, dacă nu-mi voi păstra în mine Ierusalimul culmea bucuriei mele”.*

O, popor credincios, vai de cei ce se dezvață să meargă pe calea cuvântului Meu și se duc pic cu pic cu lumea și în lume mereu! O, Eu te-am învățat, ți-am spus ce te paște dacă nu-Mi urmezi cuvântul și iubirea, ți-am spus mereu aceasta. Iată că se răcește dragostea și te prinde nepăsarea de suflet pic cu pic și nu mai simți frigul de afară, căci sufletul îți îngheață, fiule. Sufletul fără Domnul în el n-are căldură, e rece și tot mai rece și nu mai caută spre căldură.

Am avut o bucurie mare acum douăzeci și șapte de ani. Am așezat cu har și cu putere de sus piatra de început al unui popor frumos și sfânt și statornic prin iubire și prin valuri fel de fel pentru încercarea iubirii, iar în mijlocul lui am avut atunci în taină mare un arhiereu al vremii și l-am luat la sân și i-am dat din cer și l-am împodobit de sus și l-am avut martor și cuvânt sfințitor de pecetluire a începutului cel nou în grădinița Mea cea aleasă Mie, și apoi martor al zidirii și al sfințirii locului și pietricelei albe, ridicată la vedere în grădină, simbol al bisericii de nou Ierusalim pe vatra neamului român. O, s-au ridicat apoi arhiereii cei necredincioși și l-au slăbit apoi de tot, iar el a fost primul care s-a clătinat din statornicie și M-a părăsit, după ce îl ridicasem la rang de slujitor mare și Mie de folos în vremea aceea, și iată, îi amintesc lui acum și-i spun să nu se mire cu niciun chip, o, să nu se întrebe și să nu se mire de clătinarea multora apoi dintre martorii Mei de atunci ai zidirii noului început, de vreme ce el a fost cel dintâi care a lepădat taina Mea, purtată de el atâta vreme, dar care a rămas vie, iar Eu merg cu ea înainte, căci el a profețit atunci și a spus așa: *„cu mine sau fără mine va merge înainte lucrarea cuvântului, pe care nu eu am înființat-o ca să meargă”.*

O, merge lucrarea Mea, merge înainte, că ea este din cer, dar n-au mai rămas credincioși ei cei de atunci ai legământului Meu cu ei. O, Eu merg prin mlădițe, merg prin rămurele și merg prin ele, căci Eu sunt Domnul și lucrez și nu stau, din veac și până în veac nu stau, dar cei ce nu ascultă și nu stăruie cu Mine până la sfârșit, aceia își pierd mai întâi mintea și cad apoi din Dumnezeu, iar când cad nu mai au frică de Dumnezeu, nu mai au înțelepciune, nu mai au minte, ci au nepăsare, și cu ea caută spre lumea cea fără de minte și spre apucăturile ei, iar spre Mine vin munți de durere, de lovituri din partea celor ce se leapădă de mersul lor cu Domnul și cu poporul rămas credincios, căci cei fără de minte sunt cei ce lovesc în Dumnezeu și în cei rămași cu Dumnezeu sub crucea venirii Lui de azi.

O, ce mare taină este lucrarea cuvântului Meu, măi poporul Meu cel credincios Mie! Mai au minte cei ce nu mai rămân cu Mine după ce vin să-Mi urmeze? Când ei dau să-și calce ascultarea, când ei se clatină și cad, Eu, Domnul, le iau mințile, și am spus când a căzut de la pieptul Meu arhiereul Irineu, martorul începutului Meu cel nou, am spus că i-am luat mintea și am așezat-o sus în cer, ca nu cumva să vadă cu ea răul pe care Mi l-a făcut atunci când a fost scos de lângă lucrarea cuvântului Meu de către arhiereii cei necredincioși,

și în mijlocul cărora el a rămas de atunci și până azi, iar când el își va veni în fire va plânge cu Mine și pentru Mine și va face pocăință, și vor face pocăință și cei ce l-au dezbrăcat de Dumnezeu ca să semene și el cu ei, și-i voi da lui înapoi atunci mintea cea întreagă, cea pe care o avea de la Mine pentru credință, pentru ascultare, căci așa se poate asculta, cu mintea cea de sus ascultă până la capăt creștinul, iar când nu mai ascultă, se ia de la el mintea, și sfeșnicul îi este mutat, precum este scris.

Iată, se duc în lături cei neascultători, și nu mai sunt stăpâni pe ei cei pe care îi părăsește mintea cea de sus, ba încă dau ei în cei care rămân, dar Eu spun: tot ce spui rău spre altul, tu, cel clătinat, răul acela este în tine, că nu din cel grăit de rău grăiești, ci din tine grăiești, și numai tu știi ce spui, căci știi din tine.

Fiilor, fiilor, pierderea minții vine de la neascultare, și apoi vine pierderea iubirii. Pocăința însă poate aduce înapoi pe Domnul în inima celui clătinat și rău împlinitor, așa cum tâlharul de pe cruce s-a pocăit și și-a învinuit inima, care păcătuise în trupul său, și a fost primit în rai în ziua aceea, căci a intrat cu Mine, cu Domnul, fiilor. El însă n-a avut atâta păcat, atâta pată față de credință, cât au cei care Mă știu venit în cuvânt și povățuiți vreme lungă, ca apoi ei să lepede pic cu pic frica de Domnul, pentru neascultarea lor apoi.

O, iată, iată, nu toți cei care cred venirii Mele în cuvânt, nu toți iau în seamă pentru ei înșiși să împlinească și să creadă că Eu, Domnul, aduc spre știre ascultare de poveștele Mele ca să-i feresc de rău pe cei care ascultă când Eu văd înainte ca un Dumnezeu și-i înștiințez de veghe pe cei ce s-au tras sub acoperământul Meu să stea.

O, e îndrăzneț creștinul, el nu se poate uita peste timp, și nici nu ascultă pe Domnul, Care vede înainte, dar este totuși îndrăzneț. O, nici pe voi nu vă primește ca să-i spuneți de la Mine, fiilor străjeri lângă Mine pentru popor, și scris este: *«M-au primit pe Mine, vă vor primi și pe voi».* Dar dacă nu vă primesc pe voi, cum se mai cheamă ei? Numai ce vor ei iau de la voi, iar altfel Eu unde mai sunt prin voi?

O, nu știe creștinul să Mă poarte, să vă poarte pe voi, fiilor străjeri. E trâmbița Mea Verginica în sărbătoarea grădiniței acum, și se uită cu mare iubire și milă peste inimioara cea durută mereu, inimioară cu dor greu în ea, și amintește trâmbița Mea acum de această inimioară dulce pentru ea, și care o purta pe ea toată în ea, dar și trâmbița Mea o purta pe ea pe toată în inimioara ei tot timpul, mai ales că ea vedea înainte dragostea și suferința acestei inimioare, că necredincios s-a dovedit poporul cel de după plecarea ei la Mine, iar în clipa când a plecat a fost strânsă la piept de această copilă dulce ei, care i-a mângâiat atât de mult clipa aceea de despărțire, și inimă lângă inimă au stat în îmbrățișare până ce inima trâmbiței Mele s-a suit sus cu glasul bătăilor ei, și a rămas de neuitat pentru trâmbița Mea inimioara care a strâns-o în brațe pe ea în clipa despărțirii și a suirii ei la cer.

O, iată cum e, și cum ar fi să fie între ei și popor legătura cea strânsă a inimilor, căci ei poartă pe poporul Meu în inimioarele lor, și Mă poartă pe Mine, și poartă povara Mea și trebuie și ei purtați și sprijiniți, dar poporului cuvântului Meu îi trebuie ocupație aparte, dragoste aparte, credincioșie aparte ca să poată Domnul să fie Cel dintâi purtat în inimi, și apoi celelalte îndeletniciri, toate purtate cu Domnul, iar altfel nu.

Mi-am povățuit poporul să se bucure cu sărăcia și cu puținul din toate ca nu cumva să tragă spre lume și să umble cu lumea și să caute în lume ocupație și multe și de toate pentru viața trupului. O, cel ce leapădă sărăcia și puținul din toate acela nu-L mai iubește pe Domnul, și este el câștigat pic cu pic de duhul și de fața lumii și se dezbracă apoi de mersul pe cale cu Domnul, și azi își dă jos cămășuța, mâine băsmăluța sau bonețica cea pentru cuviosie, apoi își dă jos frica de Dumnezeu și caută să aibă de toate ca și lumea și se duce de la Domnul și lasă rană, lasă durere, lasă jale în urmă.

O, să nu știe nici cucul de tine și de casa ta, creștine, așa te-am povățuit mereu, iar acum ți-am spus cum greșești și cum cazi, căci pasărea cuc e o pasăre cu cântec, e pildă rea, e pilda lumii și a duhului lumii și a trupului lumii, ea nu are casă și merge să-și lase ouăle în cuiburile altor păsărele, cărora le dau jos din cuib ouă ca să-și pună de-ale lor, iar când ies puii îi dau jos din cuib pe puii de drept ai cuibului, și, crescând mari, își gonește din cuib pe mama vitregă, pe cea care îi crește. O, și iată, așa am pățit Eu, Domnul, că au venit inimi iubitoare de sine, ca să fie în poporul Meu și ele, și Mi-au scos din cuib copii și i-au dus de la Mine spre lumea cea fără căpătâi, căci au fost inimi răpitoare, au făcut cum face pasărea cuc, care umblă să strice cuibul și rodul altor păsărele, dar Eu am spus: să nu știe nici cucul de tine și de casa ta și de cărările tale cu Domnul, creștine care-Mi porți iubire și credincioșie, că altfel cazi din cuib, și nu mai ai ocrotire, că lumea nu te ocrotește când te duci în ea și spre ea, ci te despoaie de toate podoabele sfinte și te ruinează pic cu pic și Mă lasă fără tine, fără puii Mei, fără cei crescuți de Mine și hrăniți din cer cu hrană curată, sfântă și dulce pentru suflet, că tu cauți apoi pic cu pic să semeni cu lumea și să nu te mai poată sprijini îngerii Mei pe calea cea rătăcitoare, o, și-Mi faci sus-pin, și-Mi faci durere și lacrimă, fiule fără credincioșie până la sfârșit.

Pilda pe care Eu am spus-o, luați-o aminte, fiilor, că Eu am pierdut mulți pui după ce i-am hrănit din cer, și lumea i-a câștigat pentru ea. Îi văd pe mulți muncind pentru ei prin lume, dar trupul e mic și e trecător, și e păcat să asculți numai de trup, e păcat, o, și-i văd pe mulți sub acest păcat, îi văd prin lume, iar lumea vorbește urât de tot, trăiește urât de tot, stă în păcate urâte de tot și aduce iadul tot pe pământ deasupra, iar creștinii cei hrăniți din cer pleacă și se încântă cu cele din lume, cu facerea cea de la oameni și iau de la oameni, ca și cum oamenii și făcăturile lor sunt mai deștepți și mai deștepte ca Dumnezeu, o, și așa disprețuiesc ei pe Domnul și facerea Lui, așa fac până și creștinii cu Domnul, fac și ei ca și lumea și iau de la lume, și nu iau legea raiului ca s-o lucreze ei pe ea, iar Eu, Domnul, nu pot să văd aceasta și să nu Mă doară adânc chiar de la creștini. O, și ce vei face tu, creștine, care Mă umpli de atâta durere zi de zi cu trupul tău prin lume, și de la lume auzind și luând? O, să nu-Mi spui că ești uriaș și că lumea nu te biruiește, de vreme ce Eu, Domnul, te văd biruit de ea și de cele din ea, după care te duci, și nu mai poți ca Domnul apoi, și nu mai poți nimic frumos, iar urechea și inima și sufletul tău se pătează și se duce pata până la cele dinăuntru ale tale, și Mă doare de munca Mea pierdută, după ce te-am hrănit ca să fii al Meu, și iată, te duci de lângă Mine, te duci spre lume și stai în ea. O, nu ți-a plăcut ca în rai, și iată, îți place ca în lume, ca lumea care fuge de muncă, și te face și pe tine să fugi și să nu mai lucrezi raiul și să nu-l mai păzești curat precum este scris pentru om.

Am să vă spun durerea pământului, că v-am făgăduit, fiilor, și să ia de la Mine apoi și să audă cei ce au schimbat legile facerii lui Dumnezeu și iau facere de la om, spre du-

rerea cerului și a pământului, măi fiilor. Acum însă aducem bucurie zilei de serbare ca să uităm de durerea despărțirii de cei ce n-au mai rămas în planul Meu și s-au dus după mintea lor și și-au aflat alte cărări pentru pașii lor. E mare durere în cer, și aici pe pământul Meu cel nou, cel înnoit de Mine, dar e zi de biruință a Mea această zi, căci Eu, Domnul, iată-Mă mergând cu începutul cel de acum douăzeci și șapte de ani, căci Eu grăiesc și împlinesc, și tot cuvântul Meu este biruitor și împlinitor.

O, fiilor, e zi de mare sărbătoare peste cetate și peste grădinița cuvântului și a începutului Meu cel de azi. Nu avem popor adunat la sărbătoare, decât câteva inimioare cu dor în ele, și dați-vă, o, dați-vă unii altora mângâieri și puteri și nădejde. Eu sunt Cel ce sunt, și vă sunt alături, fiilor. Așa să-Mi fiți și voi și așa să rămâneți, așa. O, așa să dăinuim, și lucrând să dăinuim, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2018

Sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul

Puterea cea bună în om vine de la mila lui de Dumnezeu. Îndemn pentru aplecare. Pilda femeii cananeence. Sfântul Ilie grăiește cârmuitorilor neamului român.

Fiilor, fiilor, Eu sunt Cel ce sunt. Îmi scriu pe pământ cuvântul prin voi, așa cum lucram sus pe muntele sfânt când grăiam peste Moise, alesul Meu din vremea aceea, ca să rămână scris ceea ce Eu grăiesc cu omul și pentru om, iar voi, micuți și tot mai micuți cu puterea de a sta înaintea Mea ca să puneți în cartea sa graiul gurii Mele, voi, fiilor, sunteți tot mai apăsați de dureri, tot mai fără mângâieri sub crucea venirii Mele cuvânt pe pământ acum, așa cum este scris în Scripturi să lucrez Eu acum, căci toate sunt scrise, și vin toate la timpul lor spre împlinire.

O, fiilor, cum să vă mai înfăș în puteri de sus, când peste voi vin fără veste dureri peste dureri, apăsări și griji tot mai mari de purtat? Sunt multe și grele grijile cele pentru mersul Meu de azi, iar voi ar fi fost să purtați grija Mea pentru vremea grăirii Mele când vin să grăiesc, dar voi trebuie să intrați, și nicidecum să mai ieșiți de sub griji, căci iată, nu e cine să le poarte pe cele atât de multe și tot mai multe câte sunt și vin, că vin pe neașteptate, așa cum știu numai Eu și voi, căci poporul acesta micuț și hrănit de sus este plăpând, și trebuie purtat, fiilor. Eu grăiesc cu voi mult și mereu, și nu ne arătăm grăirea cea dureroasă, că e mic cel ce nu poate duce durerile Domnului, și trebuie purtat cel mic, și nicidecum să i se pună sarcini.

O, fiilor, avem zi de lucru și de sărbătoare de lucru și pomenim cu sărbătoare pe proorocul Ilie, care și el suspina ca și voi când vedea despărțirea de Dumnezeu a lui Israel. Eu însă am avut grijă ca darul de peste el să propășească, să rodească, să fie pildă de urmat, o, și așa s-a ridicat o mulțime de ucenici cu dor sfânt în ei, o mulțime de prooroci hrăniți de sus, și apoi fii de prooroci, fii duhovnicești, de s-a făcut o ceată mare urmașă proorocului Ilie și harului său, căci în Israel crescuse mare necredința și duhul lumii, și era lume Israel, nu mai era popor ascultător, o, și plângeau prin munți proorocii și fiii de prooroci și ucenicii acestora, așa cum numai Eu, Domnul, știam în taină și aveam grijă în taină de ei, de cei ce Mă iubeau, și care plângeau cu Mine depărtarea de Domnul a lui Israel, care se făcuse ca și fiii oamenilor lume pe pământ.

Priveam atunci lacrimile proorocului Meu și Mă aplecam sub puterea suspinului lui cel pentru Dumnezeu ca să se întoarcă la Domnul poporul cel rece, o, și era mare durerea în munți, pe cât de mare era și rătăcirea și înlumirea lui Israel, care de atunci și până azi trăiește lumește pe pământ între popoare, și nu mai sunt în el prooroci ca să-l plângă și ca să strige la Mine pentru el, sau la el pentru Mine. Eu însă ridic sabia și o învârt mereu în toate părțile strigând din cer peste pământ și peste popoare, iar sabia Mea este cuvântul care grăiește din Mine de șapte mii de ani peste om, și nu-Mi tace cuvântul nici acum, măi fiilor purtători ai cuvântului lui Dumnezeu. O, și cum să nu-Mi pun puterea în lucru ca să vă ajut să puteți pentru Mine chiar și când se suflă peste voi în fel și chip să se stingă puterea cea pentru Mine în voi, dar Eu sunt Cel ce trebuie să pot, și nu pot să vă iert, nu pot să vă las să vă trageți sufletul prin dureri, o, nu pot, fiilor, că iată, pe pământ e tot mai mare nevoie de Dumnezeu, că e mare necredința și nepăsarea omului pentru om, pentru tot, iar duhul lui satana a prins și tot prinde lipici peste simțirea omului și-și pierde omul gândirea și face ca satana ca pe vremea proorocului Ilie, iar mânia care tot vine peste pământ peste tot, lucrată ea de faptele rele ale omului ca plată, o, nu mai poate nici mânia să mai tragă ea mulțimi sub dragostea de Dumnezeu, și pier grămadă oamenii de pe pământ și pier neîmpăcați cu Dumnezeu, și iată durere și tot durere, și n-am cu cine s-o mai port ca în cer, fiilor, ca între Mine și fiii de Dumnezeu, fii după Duhul Meu, care să sufere cu Mine și cu durerea Mea cea grea din zilele acestea, zilele Mele cu voi, cuvântul lui Dumnezeu în lung și în lat peste pământ și peste om acum.

O, măi popor al cuvântului Meu, mereu, mereu te-am strigat și te-am rugat și ți-am grăit și te-am tot învățat să ieși din lume și să stai cu Mine ca să fii al Meu, ca să am de partea Mea un popor pus deoparte, care să nu moară ca lumea sau în lume. O, tu știi bine, știi ce am pățit Eu, Domnul, când am venit în lume și am trecut prin ea, că lumea M-a dat la moarte și M-a disprețuit cu totul, și lumea Îl omoară pe Dumnezeu din om, măi poporul Meu, căci omul este tot o carne și este slab cu duhul în fața cărnii și nu poate spune că este cu Domnul omul. Eu sunt Cel ce sunt, iar omul nu poate spune și el așa cum spun Eu cine sunt. Numai Eu am spus așa, căci am putut spune după adevăr cine sunt, și mare Mi-e dorul să poată spune și omul, să aibă și el așa mare nume, căci Eu sunt Cel ce sunt, și nu e bine să fie Domnul singur, ci e bine cu omul să fie, să poată și omul cu Dumnezeu, căci dorul acesta Mă arde de două mii de ani, iar cel ce se apleacă poate, fiilor, poate să lucreze cu Mine și ca Mine și pentru Mine cu putere ca și proorocul Ilie, care suferea de mila Mea mereu, mereu pe pământ.

O, aceasta este toată puterea cea bună în om: să-i fie omului milă de Dumnezeu, și nu de sine, iar Mie Îmi este milă de voi, fiilor din porți, veghetori înaintea Mea când vin, căci puțin și tot mai puțin ajutorați cum stați sub crucea Mea, se potrivește aceasta cu cele spuse în Scripturi despre zilele când puțin ajutor vor primi cei ce lucrează cu Domnul și pentru Domnul pe pământ. O, iată că și cei ce cred venirea Mea rămân cu credința fără de fapte pentru ea și pentru Mine, căci fiecare se gândește la sine mai întâi, și aud pe câte unul amețit de tot că pentru Domnul se dă el spre margini, ca să-I fie bine Domnului, și iată, diavolul știe ce face minții omului neascultător, căci prin neascultare îl prinde satana pe om de partea lui, și apoi îl lucrează el, ca și acum două mii de ani, când de sub greul crucii Mele și al multei Mele lucrări de atunci mulți se trăgeau în lături, iar Eu am rămas cu tot mai puțini, până

ce am rămas singur singurel sub cruce și cu crucea, care Mi-a purtat amarul tot, iar suspinul Meu numai spre Tatăl l-am mai putut arăta în vremea Mea de sub cruce și de pe cruce apoi.

Fiilor, fiilor, pierderea minții este pierderea fricii de Dumnezeu, după ce creștinul care Mă alege pierde apoi iubirea, mersul lui cu Domnul prin iubire între el și Mine, și așa se desparte el de Mine fără să aibă teamă să facă aceasta, sau să se gândească el cu ce se va căpăta ca răspuns apoi lui Dumnezeu, Judecătorul faptelor omului.

Fiilor, fiilor, stați sub ocrotirea Mea. Aveți nevoie de Dumnezeu. Eu în lume nu Mă mai duc, și stau aici, în cetatea Mea de cuvânt, unde vin și vă hrănesc pe voi prin cuvânt ca să vă ocrotesc, să lucrez pentru voi, dar faceți aplecare și tot aplecare mereu, că iată, măi poporul Meu, câtă aplecare fac cei dintre voi și Mine, înaintea voastră aplecându-se, prin lacrimi neștiute de voi, ca să nu vă frângă voia, fiilor. O, iubiți aplecarea ca să fiți și voi frumoși, ca să fiți mici, căci cei ce nu se apleacă sunt cei mari, care nu-și simt trufia, din a cărei pricină nu se pot apleca, o, și ce frumos este omul smerit, și care se apleacă, ce frumos, ce ușor, ce cald, fiilor!

Vă amintesc de pilda smereniei femeii care a fost numită de Mine în rândul câinilor, și n-a plecat ea dinaintea Mea atunci din pricina nevredniciei ei, pentru care Eu, Domnul, am numit-o câine, ci, din contra, s-a umilit și a stat umilită și M-a aplecat spre ea, căci M-a uimit cu îndrăzneala credinței ei atât de mare, și a luat ea de la Mine pomenire veșnică prin Evanghelia Mea acum două mii de ani, căci i-am spus ei apoi: *«Femeie, mare este credința ta în mijlocul lui Israel cel necredincios!»*

O, fiule creștin, să nu vii la Domnul din vreo pricină sau din vreo dorință de partea ta. O, nu așa, căci dacă nu-ți vei vedea împlinite țintele tale te duci de la Mine. Nu veni nici pentru folosul mântuirii tale, căci tot iubire de sine se cheamă și aceasta, iar Eu am cerut omului lepădarea de sine pentru calea lui cu Mine. Vino numai pentru că Domnul este Făcătorul și Dumnezeul tău și a toate. Vino din iubire pentru El, dar numai s-o ai pe ea, căci dacă dai s-o zidești cum știi și cum vrei tu, o, tot nu mergi bine, ci roagă-te Lui să stea în tine tot timpul, și să nu te lase pe tine să stai înăuntrul tău, o, și fie-ți milă de Mine, ca să te scriu în cartea Mea, în cartea vieții Mielului, fiule creștin, căci viața Mea o dau celor ce Mă iubesc cu milă.

Am stat departe de Tatăl cu crucea și cu sarcina ta peste Mine, fiule creștin, și am strigat de sub greul acesta la Tatăl și I-am spus: *«De ce, Tată, M-ai părăsit?»* L-am rugat înainte de cruce și I-am spus: *«Dacă se poate, Tată, fă să treacă de la Mine acest pahar, dar Mă supun sub voia Ta, și nu voia Mea să se facă»*. O, de mila ta am îndurat povara crucii, iar ție trebuie să-ți fie milă de Mine când știi cât M-a durut de tine și cât am așteptat salvarea ta prin moartea Mea pe cruce, batjocorit atâta de urât în rând cu cei tâlhari.

Fiilor, fiilor, nu fiți puturoși cu iubirea, și fiți harnici în iubire și în răbdare cu iubire, căci cei ce nu sunt așa, se grăbesc să judece pe cel ce nu le cade lor pe plac, dar pe care nu se așează să-l îndrepte, de vreme ce nici ei nu primesc când le vine îndreptare din părți.

O, ce mărunt, ce mic este omul. O scaldă omul mereu, nu se apleacă, nu se arată, nu e curat cu inima și cu cuvântul ei, nu poate să-și poarte nici vina lui, dară s-o mai ia și pe-a altuia ca să nu știe el pe nimeni apăsat de vină. Am luat aminte la pilda celui găsit vinovat, care s-a dus în vreme oprită pentru vânat și a prins o vulpe și a pus-o pe după gât atârnată și mergea așa prin pădure bucuros și fălos, dar întâlnindu-se cu paznicii pădurii și ai vietăților din ea a fost întrebat dacă a citit la intrarea în pădure tăblița cu legea pentru oprirea vânatului în vremea aceea. El a spus că a citit, iar când a fost întrebat ce e cu vulpea de pe umerii lui s-a scuturat ca un străin de tot de fapta cu care el a călcat peste legea scrisă și a spus: „*Ce vulpe? Care vulpe? Nu știu de nicio vulpe”*, iar vulpea era în spatele lui când el spunea: *„Nu știu ce e cu ea în spatele meu, nu știu nimic de ea”*, și a dat să se scuture ca de teamă de vulpea din spate de fapta lui, dând vina pe vulpe, care s-ar fi suit pe gâtul lui fără ca el să știe de ea.

O, iată ce mărunt, ce mic e omul și ce lipsit de umilință, de aplecare, de căință, de îndreptare, fiilor! De aceea vă spun iar și iar: luați jugul Meu! Și cum să faceți aceasta? O, învățați să fiți cum sunt Eu. Eu sunt blând și smerit cu inima, fiilor. Dacă veți asculta așa veți afla odihnă sufletelor voastre, căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară, așa am spus, dar cum s-o ducă omul căruia îi este pe dos să fie blând și smerit și i se pare jug aceasta, i se pare greu, este nerăbdător, neliniștit, nesupus, lipsit de inimă curată, căci altfel el nu poate?

Vă îndemn să luați jugul Meu, să fiți blânzi și smeriți, ca nu cumva să cădeți în judecată judecând, trezindu-vă că judecați chiar mersul Meu de azi, lucrarea cuvântului Meu peste pământ și pe purtătorii ei, fiilor. O, feriți-vă de așa greșeli, cu care greșiți Duhului Sfânt al acestei lucrări, că mulți au plecat din trup cu acest păcat al disprețuirii peste cele prețuite Mie și au grăit de rău, și așa au plecat, bieții de ei, și prea puțini au avut prilejul să vină să-și arate căința pentru răul făcut din neștiință asupra acestei minuni, cuvântul Meu și purtătorii lui din zilele acestea, mila Mea de om, fiilor.

Voi, cei ce ați crezut și credeți acestui cuvânt ceresc, o, feriți-vă să fiți lume, fiilor. Veniți cu umilință când veniți. Veniți curățiți de lume și nu fiți lume, că lumea lasă urme pe locul cel curat de lume. Lumeanul când se duce într-un loc păstrat sfânt și curat de cele neplăcute lui Dumnezeu, lasă acela urme din lume și călcătură străină, și de aceea îl învăț pe creștinul pus deoparte de Dumnezeu și îi spun să-și păstreze curate pentru Domnul pe toate ale lui, căci el are nume de la Dumnezeu, nu de la lume, are locul și viețuirea lui cu Domnul, nu cu lumea și cu cele din lume, sau atinse de lume, și numai așa el nu va cădea, și va fi curățit de cădere și va sta cu Domnul și în Domnul deoparte și slujind cu Domnul, și așa va fi el cu Mine, și Eu cu el, și nu voi pleca de la el.

Am, fiilor, încă făgăduit vouă să vă spun despre rugăciune, despre cărțile de rugăciune și de cântare, despre pământ și despre lucrul pământului, și, iarăși, despre multe altele din Mine pentru voi. Astăzi însă, voiesc să așez în carte lângă Mine pe proorocul Ilie cu ziua lui de serbare între cei din cer și între cei de pe pământ, care-l au pe el în ziua aceasta cu sărbătoarea lui. El este cel ce este, căci n-a trecut, iar cel ce nu trece este, fiilor, și lucrează mult, de mila Mea lucrează cel lângă Mine lucrător. Binecuvântată este acum intrarea lui la voi și în cartea Mea cu voi, o, fiilor.

Mila mea de Tine, Doamne, ea m-a ridicat deasupra milei Tale de cei păcătoși de pe pământ atunci și acum. Tu ai spus pe muntele sfânt: *«Eu sunt Cel ce sunt».* Cuvântul Tău este adevărat, pentru că Tu ești adevăratul Dumnezeu, Care poate spune după adevăr: *„Eu sunt Cel ce sunt”.* Iată, cel ce nu trece poate să spună cuvântul lui. Omul însă trăiește și trece, și nu este bine să-și folosească cuvântul ca unul care este și nu trece, și este bine

să fie priveghetor la cuvântul Tău, care a spus: *«Din cuvintele tale vei fi mântuit sau osândit, omule».*

Eu, Doamne, am purtat pe pământ în duhul meu mila de Tine, iar dorul de Tine mă ardea ca focul și aveam cuvânt de foc în gura mea, și numai în Tine mi-am trăit viața și n-am mai trecut cu trupul și sunt și acum, și mă port între pământ și cer, între cer și pământ plin de milă de Tine, Doamne. Când văd că nu mai ești dorit și iubit și crezut de om, aș da foc pământului, aș spune cuvânt de foc, rugăciune de foc, dar mila de Tine și de lucrul Tău cel greu mă așează cu milă mare peste lucrarea Ta de azi și peste purtătorii ei și peste țara Ta de venire, și iată, în numele Tău cel sfânt rostesc cuvânt de foc de mila ei și de mila pământului român, rostesc cuvânt pentru liniște și pentru binele de mâine, și spun celor ce stau lipiți de scaunele de cârmuire și îi rog cu duioșie părintească și le spun ca profet al Tău, le spun să se uite la neliniștea, la jalea, la teama, la descumpănirea fiilor români și să nu stea fără de păsare de țara aceasta și de vatra ei toată, și le spun lor:

Amin, amin zic vouă, sunt Ilie proorocul și sunt viu, căci m-am suit viu în văzduh cu car și cu cai de foc, precum scrie în Scripturi, și din văzduh grăiesc vouă. Eu n-am murit cu trupul cum mor toți oamenii. Eu mă port cu carul de foc prin văzduh și grăiesc în Duhul Sfânt și vă îndemn pe voi, cei lipiți de scaunele cârmuirii peste neamul român, și vă rog să vă uitați în jos la popor, că e descumpănirea prea mare peste acest neam. O, nu puteți să duceți voi spre bine această arcă, țara venirii Domnului cuvânt pe pământ în acest timp. Aplecați-vă, dar, și faceți pasul în lături, că vede Domnul jalea și zbuciumul de peste țară și vede primejdia spre care se îndreaptă țara prin cârmuirea lucrată de voi. O, nu aveți inima curată, și e vorba de soarta unui popor întreg și îndurerat mult din pricina lipsei voastre de milă de el și de veghe peste el. Voi sunteți dintre cei ce nu fac voia Domnului pe pământ, iar cei ce nu fac voia Domnului nu pot cârmui un popor.

O, faceți-vă bine vouă și neamului român și faceți pasul în lături și cereți lui Dumnezeu să găsească El cu cale cum să facă mersul înainte al acestui pământ și neam. Nu vă amintește Domnul greșalele voastre, ci voiește să vă ierte de tot răul așezat de voi peste voi și peste țară, dar vă așteaptă să vă opriți să faceți răul mai mare decât este asupra neamului român, că iată, se face tot mai mic acest neam și pleacă de teamă pentru viața lui, și pleacă pribeag românul, și doare la Domnul pribegia lui.

Ridică Domnul sabia Sa. Ea este cuvântul Său peste pământ. Cu cuvântul înnoiește Domnul totul și cârmuiește cu milă și cu dor. O, fiți înțelepți de acum. E prea mult și prea mare răul care apasă greu pe creștetul și pe sufletul acestui neam, iar pe pământ este numai desfrânare, și nu mai este loc curat și e numai Sodomă și Gomoră peste tot, și e bine să se oprească omul de la tot păcatul, ca să se risipească pedeapsa cea pentru păcat.

Mă port cu sfinții deasupra voastră și vă aduc de știre cuvânt proorocesc să vă veniți în fire și să dați loc milei Domnului pentru acest neam, atât de amenințat dinăuntru și din afară, iar Domnul veghează cu grijă și cu milă, dar dați-I dreptul să aibă grijă, căci voi sunteți neputincioși chiar și pentru voi. Cuvântul Domnului este și al sfinților Săi și-I stăm în ajutor fără de timp pentru cei ce încă sunt apăsați de timp.

Iar Tu, Doamne, ajută neamului român, la care Tu ai venit acum cuvânt peste pământ și peste popoare și peste regi, căci Tu ești Dumnezeul Cel neiubit, dar Care iubește și miluiește și aduce înviere cu învierea Sa. Amin.

Amin, amin zic vouă, sfinților proorocі ai cerului Meu de sfinți: Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce stau de veghe cu milă.

Și iarăși, amin, amin zic vouă, tuturor celor ce vă deslipiți cu greu de locurile de cârmuire peste neamul român. Am luat aminte la primejdia de peste țară și la jalea neamului român. O, fiți ascultători și aplecați-vă, fiilor. Mersul țării e tot mai anevoios, tot mai greu, iar teama poporului se tot întețește. O, pace vouă, căci nu mai aveți pace, și sunteți și voi apăsați de greșelile voastre, dar, fiilor, nu trebuie să cadă țara, ci trebuie să-și urmeze calea, destinul ei cel de la Mine hărăzit pentru ea. Eu sunt Dumnezeul creștinilor Mei, iar țara română e țară cu nume creștin, și creștinii Îl urmează pe Domnul și voia Domnului.

Vin să așez pace, că nu este pace în țară. O, faceți pasul în lături cât mai este timp prielnic, că repar Eu, Domnul, tot ce s-a stricat, tot ce merge spre rău pentru țară și pentru popor. Cuvântul Meu este cel ce leagă rana când ea este și plânge.

Vă voi ierta greșelile voastre pentru ascultarea pe care o faceți când Eu, Domnul, vă cer aceasta. Vă dau minte și vedere din cer ca să vedeți răul spre care dă să se încline țara din pricina furtunii din ea.

O, e furtună în țară și e furtună între voi, fii ai aceluiași neam, frați cu nume de români. Eu, Domnul, rostesc și spun furtunii să se liniștească, iar ea se va liniști, și ferice vouă de vă veți apleca aplecării Mele spre voi cu iubire și cu milă pentru acest neam și pentru voi. Așadar, nu puteți să cârmuiți cu bine și cu folos pentru țară, și de aceea poporul se clatină cu teamă, iar voi veți înțelege aceasta, și Eu voi privi și voi căuta cu milă pentru cârmuirea pe mai departe peste neamul român. Eu sunt Cel cu veghea peste popoare și peste căpetenii, chiar dacă au, chiar dacă nu au credință. Eu însă am grijă, căci sunt Dumnezeu, și am ales neamul român și vatra lui și vin și-Mi fac carte cu cuvântul și cârmuiesc prin furtuni popoarele, așa cum este scris în Scripturi să lucreze Dumnezeu în orice vreme.

Eu, Domnul, voi împlini cuvântul Meu de peste voi, chiar dacă voi nu credeți că Eu grăiesc vouă acum. Eu sunt Cel ce sunt, iar lucrarea Mea este cuvântul și împlinirea lui. Amin.

Voi, fiilor primitori de Dumnezeu și de cuvântul Său, puneți acum pe cale cuvântul acesta ca să meargă în case la cei ce stau mari peste țară, iar Eu voi veghea cu grijă și cu milă și voi fi împlinitor. Fiți credincioși, rugați-vă, vegheați cu Mine și împărtiți nădejde prin cuvântul Meu peste țară, căci v-am așezat împărțitori, și am de veghe cetele de sfinți și de îngeri peste voi, peste cetatea Mea de cuvânt și peste acest oraș cu nume de foc curățitor și peste țară.

O, pace vouă! Vin cu pacea Mea peste voi mereu, mereu, fiilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2018

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

A doua venire a Domnului și numele Lui: Cuvântul lui Dumnezeu. Răcirea dragostei și a credinței, rod al neascultării. Rugăciune și veghe pentru țară.

Eu sunt Păstor, Eu sunt cuvânt de dor. Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Eu sunt Cel ce cârmuiesc cerul și pământul de la margini la margini, și am de la Tatăl

Savaot să lucrez tot ceea ce El Îmi dă să fac.

M-a trimis Tatăl să lucrez pe vatra neamului român și să-Mi pregătesc din mijlocul acestui neam un popor primitor de Dumnezeu și de lucru din cer peste el pe pământ, că a venit vremea să vin iarăși de la Tatăl după om, și iată-Mă cuvânt de slavă deasupra pământului român, iar norii slavei Domnului Mă poartă și-Mi tăinuiesc slava și fața, ca să pot lucra taina facerii cerului cel nou și a pământului cel nou, căci noi le fac pe toate, precum este scris.

Acum două mii de ani am venit de la Tatăl pe pământ prin nașterea Mea din Fecioară mamă și am lucrat atunci lucrarea răscumpărării din păcat a omului zidit de mâna Mea și a urmașilor lui, iar după treizeci și trei de ani M-am așezat biruitor de-a dreapta Tatălui Meu în cer, unde-Mi este locul din veșnicie. Acum iarăși M-a trimis Tatăl pe pământ după om, iar slava Mea este cuvântul, ca și numele Meu cel nou, scris în Scripturi să-l port acum, la sfârșit de timp, căci numele Meu este *Cuvântul lui Dumnezeu.*

Am pe pământul român un popor de copii credincioși, popor crescut cu cuvântul gurii Mele, și Mă port cuvânt peste pământ prin lucrarea Mea cu el. El este calul cel alb proorocit prin Scripturi, iar Eu sunt călărețul, așa este scris, iar sabia Mea este cuvântul, toiagul cu care păstoresc popoarele și limbile, după felul neamurilor de pe pământ, și duhul dreptății Îmi este măsura în lucrul Meu.

Am cetate de scaun pe vatra neamului român și vin pe nori purtat, vin de mai bine de șaizeci de ani, vin cu cete de sfinți deasupra pământului român, și cu sfinții Mă port și grăiesc din văzduh ca pe muntele sfânt când grăiam lui Moise pentru poporul Israel. O, vin și grăiesc peste pământ și peste popoare și peste căpeteniile lor și-Mi fac lucrarea dată de Tatăl s-o lucrez, căci la nașterea Mea pe pământ Mi-a dat Tatăl de țară patria aceasta și neamul de pe ea, neamul român, după ce poporul Israel M-a lepădat, M-a scos afară din mijlocul lui, și nu M-a cunoscut cu credință ca să Mă primească, și iată, sunt primit pe vatra neamului român și Mi-am pregătit aici staul și cobor în el cu cuvântul și Mă fac carte pe masa aceasta și Mă așez cu ea înaintea acestui neam și merg cu glas de tunet și sunt cu zilele slavei Mele peste acest timp și spun cine sunt și ce fac, și spun că sunt cu venirea Mea a doua oară de la Tatăl și am loc pregătit pentru lucrul Meu cel din acest timp, iar cine aude și cine citește, să înțeleagă venirea Mea de la Tatăl, purtat pe cal alb, însoțit de oștiri de sfinți, sabie ascuțită ieșind din gura Mea, iar numele Meu este *Cuvântul lui Dumnezeu*, Eu și cetatea Mea de cuvânt, locul de unde cârmuiesc cu toiag de fier popoare și limbi, și am nume scris: *Cuvântul lui Dumnezeu.*

O, pace vouă, celor ce Mă primiți și-Mi scrieți în cartea sa cuvântul! Scrieți carte cu trimitere acum, căci cuprind acum cu dor și cu îmbrățișare fiii neamului român întorși pe vatra lor o clipă, cu gând de pace și de duh de frăție, căci sunt pribegi de țară și de neam din pricina celor ce s-au așezat mari peste țară de o bună bucată de vreme, și care n-au milă de acest neam, că sunt amețiți de duhul puterii peste norodul cel de sub ei.

Vin fiii pribegi, vin în țară, în țara părinților lor și a lor, căci își văd robit neamul și obiceiurile străbune și taina lor frumoasă în mijlocul popoarelor de pe pământ.

O, pace vouă, binecuvântare vouă, copii pribegi de țară! Iată țara sub lacrimi, iat-o sub robia celor ce stau tari deasupra ei, iar voi plângeți străini, și v-au luat foc inimioarele în voi de dorul și de mila patriei în care v-ați născut și ați crescut. Duhul minciunii și al lăcomiei de putere și de avere, acești dușmani de țară stăpânesc inimile celor ce stau lipiți de scaunele de cârmuire de mulți, mulți ani ai răbdării neamului român. Mă aplec înaintea voastră și vă sărut pașii și urmele lor, că iată, puneți piciorul în țară venind rânduri, rânduri ca să treziți veghea fraților români și să vă uniți prin dor și prin nădejde ca să faceți lumină și dreptate peste scaunele de sus ale țării și ca să nu cadă țara sub vrăjmașii ei.

Cobor cu cetele de sfinți și de îngeri, Eu, Domnul, cobor la voi cu oștirile de sus și mângâi lunga voastră despărțire de țară, o, fii români, fii pribegi de țară. O, fiilor, nimic nu este frumos pe pământ fără Dumnezeu în toate. O, cum să facem să fiu și Eu Cel iubit de om și urmat de om după voia Mea pentru fericirea omului? O, nu mai știe omul de Făcătorul cerului și al pământului și al omului. Fiilor, fiilor, sunt și Eu ca și voi, sunt și Eu pribeag de casă și de neam, căci casa Mea ar fi să fie biserica, iar neamul să-Mi fie creștinii cei iubitori de Dumnezeu și de poruncile vieții, numai că slujitorii bisericii Mele s-au amestecat de tot cu cele străine de sfinți și de părinți, iar neamul creștinesc nu mai are iubire de Dumnezeu, și nici povățuitor peste el pentru mersul lui cu Domnul. O, de s-ar așeza în țara română pacea între Mine și neamul român! Țara română e țara Mea cea de azi, la care M-a trimis Tatăl să-Mi fac cetate și să-Mi așez pe vatra ei cartea cuvântului gurii Mele, toiagul de cârmuire peste popoare și peste regi și peste limbi. O, frumoasă este în cer scrisă povestea acestui neam și a pământului ei! Ea este taina lui Dumnezeu cea de la începutul facerii lumii și cea de la sfârșit de timp, iar Tatăl M-a trimis cuvânt în ea și mângâi mereu cu cuvântul glia ei, și pe cei ce cred venirii Mele de azi cuvânt peste pământ, ba și peste cei ce nu cred Îmi cobor cuvântul mângâierii.

O, fiți biruitori pentru bine, fiilor, și mult aș vrea să ajungă la inimile voastre grăirea Mea cu voi, pe care o așez acum pe cale spre voi. Eu sunt aici cuvânt pe vatra neamului român, și am istorie scrisă pe această vatră și este așezată pe cale cu nume de Nou Ierusalim, nume mare, pe care voiesc să-l așez pe creștetul ei și să Mi-o fac mireasă, s-o sfințesc și s-o împodobesc cu podoabe de sus, că măreață este scrisă la Mine soarta ei cea de mâine, iar cei ce au apăsat peste ea prin vremi se vor zdrobi cu duhul față în față cu multa ei slavă de la Dumnezeu pentru răbdarea ei cea de sub cruce în toată vremea crucii ei.

O, fiilor sosiți acasă, în țara Mea și a voastră, vă întăresc pașii cu binecuvântarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Vă dau duhul înțelepciunii de sus, vă mângâi, fiilor pribegi, că am suspin după voi, și iată, și voi aveți, și vă doare de țară, fiilor. Eu, Domnul, voi împlini dorul vostru și dorul Meu, iar nădejdea să vă fie tare, ca și credința, că multă necredință încearcă încă mulți asupra statului Meu cuvânt pe vatra neamului român de atâta vreme, dar am ieșit cu vestea aceasta în anul 2005, când am așezat pe masa acestui neam cartea Mea cea de azi, cuvântul Meu de până atunci, și iarăși altă carte apoi, căci Eu culeg în carte glasul cuvântului Meu, că am popor primitor și i-am dat lui urechi de auzit cu ele de la Dumnezeu, așa cum proorocul Moise Îmi culegea cuvântul cel pentru Israel, popor pe care Domnul îl păstorea.

Vă fac întâmpinare cu glas de trâmbiță, glasul cuvântului Meu. Vă cuprind în mângâieri de sus, fiilor. Oștirile de sfinți vă însoțesc și vă ajută biruința, ca să fie de sus biruința și să fie cu Domnul. Pace vouă, o, pace vouă! Iubire și nădejde vouă! Eu sunt Cel ce sunt, și am grijă de biruința cea bună,

o, fii români, iar voi fiți strâns uniți, cei de acasă și cei plecați departe, și care vin și ar veni acasă pentru o țară dulce și curată, cu fii harnici, iar Eu să le fiu lor Dumnezeu. Amin.

*

Acum, popor al cuvântului Meu, așez cu tine în carte sărbătoare sfântă, căci ceata mucenicilor are în mijlocul ei pe sărbătoritul cel de azi, mucenicul și tămăduitorul Pantelimon.

Am grăit neamului român ca să fiu cu el pe cale în zilele acestea fierbinți, când pașii celor pribegi de țară se întorc cu dor pe această vatră, iar Eu, Domnul, le însoțesc pașii și dorința lor cea sfântă, cea pentru dreptate peste țară și de curățirea de peste ea a celor ce sunt dușmani pe destinele ei și ale fiilor ei. Iată-i veniți rânduri, rânduri, plini de nădejde de bine și bucurându-se în dorul de acasă de sosirea la frații lor, și mână în mână, inimă cu inimă uniți, ei prind nădejde, căci Eu, Domnul, le dăruiesc lor duhul însuflețirii și rod de biruință bună pentru țară și pentru întoarcerea lor acasă, și odată cu aceasta crește dorul sfinților Mei, mai ales a celor români din cer ca să vadă ei țara venirii Mele cuvânt pe pământ plină de ziua slavei Mele, o, fiilor, căci este scris în Scripturi să fiu biruitor.

În ziua aceasta am cuvântat pentru țară, și tot așa și sfinții Mei, și las auzit acum cuvântul duhului mucenicului Pantelimon, mărturisitorul credinței în Mine, căci sfinții Mei au dat totul ca să fie credință în Dumnezeu pe pământ și să nu piară ea, că iată, fiilor, am nevoie de credință ca să vin și ca să Mă fac carte pe pământ, ca să fie Domnul pe pământ cuvânt, o, fiilor. Amin.

— O, Bunul meu Domn și Mântuitor, eram tânăr de ani și-mi luase foc inimioara de dragostea cea pentru Tine, după ce credința în Tine mi-a dat o naștere nouă ființei mele și m-am unit cu Tine cu totul, dar și Tu cu mine, Doamne, căci când Te chemam ca să mă auzi, gata, mă auzeai și-mi împlineai cerința, și simțeam că mă iubești și că mă miluiești, și prindeam curaj spre Tine cu tot avântul sufletului meu, dar odată cu dragostea mea spre Tine mi s-a pregătit dușmănie mare dinspre mai-marii vremii necredincioase, dar pe toate le-am răbdat pentru Tine că Te iubeam, ardeam de dragul Tău, eram statornic cu orice preț, și altfel nu mai puteam, și m-am unit cu Tine pe viață prin mucenicie și sunt acum tămăduitor din partea Ta și stau în ajutorul celor necăjiți pe pământ, că necăjit am fost și eu și știu durerea celor de pe pământ, și pentru care în cer mă rog Ție pentru alinarea durerilor lor.

O, iubirea pentru Dumnezeu trebuie să ia foc în inimi acolo unde ea se ivește, și vă îndemn pe voi, fii ai Cuvântului Hristos, fiți statornici pentru Domnul, pentru statul vostru cu Domnul și sub sarcinile Lui, căci iubirea nu ia foc în cel ce nu rămâne statornic pentru vecii, ci se stinge ea pic cu pic, și vine apoi veninul lumii peste inima celui nestatornic și o cuprinde pe ea pic cu pic și o înstrăinează de Domnul, căci omul nu poate birui pentru Domnul pe mai departe când se lasă tras spre nestatornicie, când își face rost de nemulțumiri, iar răcirea dragostei și a credinței este un rod al nestatorniciei, și luați de la mine focul din inima mea și bucurați-L pe Domnul cu rugăciunile inimilor voastre, iar acum așezați-vă spre Domnul cu rugă fierbinte și însoțiți voi așa pașii fiilor români, care au gânduri curate pentru țară, de au venit și vin rânduri, rânduri și intră în țară, vin acasă în țara părinților lor să-i trezească pe frații lor și pe tot neamul român spre veghe multă pentru soarta acestui neam acum, în vremi de strâmtorare.

O, strigați pe Domnul să stea de veghe și stați cu El de veghe pentru țară, fiilor. Luptați cu rugă de pe pământ, iar noi din cer cerem să vină împlinirile cele mari, să vină voia Domnului peste țară și peste toate noroadele de pe pământ. Aceasta este lucrarea Domnului cu voi, nu uitați, o, nu uitați ce aveți de lucrat, căci holdele sunt coapte și trebuie să biruiască Domnul.

Iar Tu, Doamne, scrie zile de biruință aceste zile de întâlnire a fraților români de peste tot pământul și dă-le lor de sus însuflețire după voia Ta, după dorul Tău. Amin.

— O, Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce neliniștesc inimile fiilor neamului român și scol la veghe pentru țară duhul lor. Trag clopotele și, gata, se adună cei treziți la veghe și împlinesc ei cuvântul Meu cel rostit.

O, fiilor veghetori în calea Mea când vin să grăiesc pământului, a fost să grăiesc acum pentru ceea ce ochiul Meu vede și privește cu nesaț, cu dor și cu mângâiere peste clipele de întâlnire ale inimilor fiilor români pe vatra lor părintească, cei de acasă cu cei pribegi departe și cu durere în ei în așteptarea înnoirii și a curățirii țării de nedreptate, de asuprire și de apăsare, fiilor. Acum Eu și sfinții Mei, Eu și voi, stăm în sprijinul acestei mărețe întâlniri și a simțămintelor fiilor acestui neam. Sunt zile mari, fiilor, zile de istorie sfântă. Este nevoie de pace și de putere prin pace. Așadar pun cuvânt de temelie sfântă și spun:

Pace vouă, o, pace vouă, fii români! Pace întâlnirii voastre acum, aici, pe vatra părintească!

Și, pace vouă, celor ce stați pe scaunele de sus ale țării! Ascultați acum cuvântul Meu vouă! V-am dat povață sfântă să dați prilej păcii între frații români. O, e păcat să luptați unii împotriva altora, voi, frați ai aceluiași neam și pământ. Dorul de putere și de slavă vă face să vă mușcați între voi. O, e păcat, e urât, și de aceea, pace vouă! Dați loc păcii între frații români, că nu e pace între frați, și văd popoarele și e rușine.

O, să nu se muște frații între ei, ci să se sprijinească cu dăruire sfântă, iar lăcomia și dorul de putere să nu se pomenească între frați, ci numai buna armonie, numai iubire și înțelegere, numai pace și iar pace, o, fiilor.

O, ascultați acest cuvânt sfânt, voi, cei ce v-ați așezat pe scaunele de cârmuire ale țării! O, împliniți cuvântul Meu, că iată-l: Pace vouă, pace vouă, pace vouă! Lăsați pacea să se așeze între frați!

Eu, Domnul, veghez cu oștirile cerești deasupra pământului român și suflu peste fiii acestui neam dulce mângâiere și duhul înțelepciunii sfinte. Eu stau la cârmă și port cu mare taină prin valuri această arcă, țara română, țara Mea de venire a doua oară de la Tatăl acum, la sfârșit de timp, și aștept, aștept schimbarea la față a neamului român, pe vatra celei frumoasă și atâta de frumoasă țară, țara voastră, țara Mea cu voi, o, fiilor români. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2018

Praznicul Schimbării la Față a Domnului

Țara română, primul petec ieșit din ape la facerea lumii. Pacea se zidește prin armonie, iar armonia, din iubirea cea de sus.

Coboară Domnul în cartea cuvântului Său din zilele acestea, iar cartea se deschide la glasul Lui

și se scrie în ea zi de praznic împărătesc.

Cobor în cetatea cuvântului Meu cu praznic sfânt. Mai întâi întăresc răbdarea și puterea cea pentru Mine în porți, ca să intru și să-Mi lucrez cuvântul, și apoi împlinirea lui. Pun alin și pun mângâiere peste cei ce Mă poartă, pun puterea Mea peste neputințele lor, și mereu Îmi așez calea când vin, și mereu trebuie să pot, și, iată, nu prin cei tari pot, ci numai în suferințe și în slăbire de puteri Mă desăvârșesc Eu.

Sărut acum pământul român și-i mângâi jalea și dorul și taina lui cea dintru început, primul petec de pământ ieșit din ape la facerea lumii, țarina cu comoară în ea, și pe care Eu, Domnul, Eu, numai Eu o știu, așa cum Tatăl M-a înzestrat s-o am ca țară a slavei Mele de la sfârșit de timp, când iarăși lucrez prin cuvânt ca să fac cer nou și pământ nou, după ce omul a umplut pământul și văzduhul de făcăturile lui, ale trufiei lui de om.

O, pământ român, numai Eu știu hotarele tale cele dintru început însemnate de îngerii Mei pe harta întinderii pământului, iar tu ești țarina păzită de însuși îngerul Meu Mihail. Vatra ta și taina ei e țarina cu comoară în ea, și vine schimbarea ta la față, ca la început față, și numai Eu știu taina dintre Mine și tine și-ți aștept slava și-Mi ocrotesc cu suite cerești cetatea Mea de cuvânt de pe vatra ta și taina ei cea dintru început la Dumnezeu.

O, e suferință în tine, patria Mea cea de azi. Duhul Meu plutește deasupra ta și te dorește frumoasă să fii, ca pentru Domnul tău, dar am lucru mult să lucrez pentru frumusețea ta cea de la sfârșit de timp, și lucrez cu pași mici, căci potrivnicul Meu, diavolul, nu poate răbda mersul Meu cu slavă și-Mi stă în cale cu slujbașii lui, văzându-Mi puterea și mersul și taina, iar venirea Mea cu oștirile de sfinți și de îngeri îi stârnește neliniște multă, dar el încă luptă, numai că lupta lui e fără de biruință între el și Mine, chiar dacă oamenii de pe pământ sunt cei înșelați de momelile lui otrăvitoare, dar de ce este al Meu el nu se poate atinge, ci numai de cei ce se lasă în voile lui, amețiți fiind de vinul lui.

O, țara Mea, o, pământ român, pace ție! Te voi primeni, te voi curăți de scaieți, voi sufla cu Duhul Meu și-i voi învia pe mulți și pe tot mai mulți, și vei fi o țară de sfinți, de oameni frumoși ca Dumnezeu, căci taina ta e dulce și sfântă, e facerea Mea cea de la început, e așteptarea Mea cea mare, ca Mirele Care-Și așteaptă mireasa ca să-i pună podoabe, ca s-o umple de slava Lui pe ea, și pe cei ce sărbătoresc zilele Mirelui, zilele slavei Domnului, că aceasta este soarta ta: să porți pe vatra ta slava zilelor Mele, comoara ta, pe Domnul să-L odihnești de așteptare întru a Sa venire pe așternutul tău, că iată, vin să înnoiesc lumea, să fac cer nou și pământ nou, prin cuvânt să le fac, iar tu ești cea care Mi-ai deschis ca să vin și iată-Mă cuvânt pe masa ta, și cu el cârmuiesc și păstoresc, căci cuvântul ieșit din gura Mea vine spre împlinire, o țara Mea cea de azi. Amin.

O, fiilor din porți, vă alin neputințele ca să-Mi așez în carte praznicul Meu, ziua Mea cea de acum două mii de ani, când M-am suit pe munte cu cei trei ucenici scumpi Mie și le-am arătat lor slava pe care o am de la Tatăl din veșnicii, și pe care nu Mi-o descoperisem lor încă, dar apropiindu-se ziua slavei Mele, prin moartea și prin învierea Mea lucrată ea, a trebuit să știe ei Cine este cu adevărat Iisus Hristos, Învățătorul lor, din cer venit pe pământ la ei, că numai pe ei i-am avut ai Mei dintre toți cei de atunci de pe pământ și din Israel, poporul care nu M-a cunoscut din pricina trufiei lui, boldul care-i înțeapă omului capul, făcându-l să amețească și să se creadă deasupra lui Dumnezeu, și de la început și-a făcut omul această amețeală, o, bietul de el.

O, așa pățește omul, măi fiilor, amețește mereu, atât cât poate să se simtă deasupra lui Dumnezeu, Căruia Îi calcă voile mereu, mereu pentru voia de sine, păcatul amăgirii de sine numindu-se acest păcat. Și precum vinul se urcă la cap când omul bea vin, la fel părerea de sine, trufia și neumilința se suie la cap și amețesc omul, și de aceea am hotărât Eu, Domnul, să aibă omul sfătuitor de care să asculte cu tot întregul ființei lui, că altfel i se urcă la cap amăgirea de sine, păcatul care îl învață pe om să se ascundă în sine, să-și fie sieși Dumnezeu, să se oprească pentru sine și să nu fie știut el pe dinafară cu tot întregul său.

Fiilor, fiilor, când omul vine să se dea Domnului, iată, nu știe să nu-și mai oprească din ale lui, din voile lui, din vederea lui, din apucăturile lui, nu știe să se facă curat pentru Domnul de cele ce-l despart de Domnul. O, dacă vii să te apleci Domnului, schimbă-te, măi creștine. Nu poți fi călăuzit și ținut în lumină dacă nu lepezi obiceiul de a nu fi știut cu toate ale tale, căci Domnul nu se bagă în sufletul omului dacă omul își oprește în sine gânduri, simțiri, lucrări de-ale lui și grăiri neștiute și stă așa în fața Domnului. O, în fața Domnului ori stai, ori nu stai, că nu se poate cu jumătatea, așa cum este omul învățat să facă între el și Dumnezeu, Care le vede pe toate, și iată de ce nu mai am Eu sfinți pe pământ și armonie între om și Mine, așa cum am avut Eu parte între Mine și cei trei ucenici cu care am mers deosebi pe munte și M-am arătat lor cu chipul Meu ceresc, din care ieșea lumina lui. Cei trei nu mai aveau între Mine și ei ceva care să-și oprească lorușii, fie și un ceva cât de mic, și erau deschiși cu totul Mie și Mă uitam în ei atâta de ușor, de vreme ce nu-și păstrau în ei despărțire de Mine prin nimic, și totul era în lumină între ei și Mine, de au putut ei să se învrednicească de vederea slavei Domnului o clipă, atât cât să le fie de ajuns celor curați cu inima să mărturisească pe Domnul apoi, atunci și peste timp că Eu sunt din cer venit și că sunt Fiul Tatălui și sunt din veșnicii, căci Duhul S-a putut așeza în ei și S-a descoperit lor, nu numai vederea chipului Meu slăvit cu slava Tatălui, cu glasul Tatălui, Care le-a grăit lor din văzduh că Eu sunt Fiul Său, Cel în Care Tatăl binevoiește.

O, fii ai poporului cuvântului Meu, nu pot să stau cu voi în cuvânt ca să vă dau mai mult acum, căci nu-i am acum tari cu trupul pe cei ce Mă țin când ei au de purtat suferinți. Vă dau însă veste că voi grăi peste zece zile, când voi avea sub cort aici popor adunat alături de sărbătoarea cea pentru mama Mea Fecioara. Acum însă, fiilor, așez în carte cuvânt scris și spun peste voi:

Binecuvântată să fie pregătirea zilei de serbare, și calea spre cetatea cuvântului Meu a celor ce se vor porni la drum ca să vină la Domnul!

Binecuvântată să vă fie armonia și pacea din voi și dintre voi, a celor ce pregătiți așternutul pentru sosirea celor din cer și a celor de pe pământ aici cu sărbătoare!

Fiilor, fiilor, pacea se zidește prin armonia dintre voi, iar armonia se naște din iubirea cea de sus, cea pentru Domnul. Frumusețea purtării și armonia, acestea vin de la iubire, iar cine nu le are pe acestea în purtarea lui cu Domnul și cu frații, acela nu are iubire, nu are așezare din cer peste mintea lui și peste inima lui apoi. Așadar, vă dau povață pentru pacea dintre voi, și vă voi privi, fiilor.

O, cine nu învață nu poate. Cine nu-și iubește învățătorul, acela este fățarnic în iubire când se arată că iubește.

Iubirea nu este fățărnicie, fiilor. Ea este Dumnezeu, așa este scris, numai să vrea omul să se facă lui Dumnezeu plăcut, și numai Lui.

Vine sărbătoarea cea scumpă, fiilor, iar Eu nu voi uita să vă aduc vouă poveștele care n-au mai ajuns în carte, și le voi da la toți sosiții daruri și povețe aici, că altfel se așează datoriile dintre om și Dumnezeu când frații sunt odată toți adunați să ia de la Domnul.

Eu, fiilor, voi fi aici cu voi la tot lucrul pe care-l pregătiți pentru slava sărbătorii și a strângerii cu Domnul. Vă voi învăța la sărbătoare pe voi, și vor auzi cei ce se strâng, și vor învăța și ei ce înseamnă să fie creștinul curat între el și Dumnezeu, între frate și frate, și toate prin ascultare se pot împlini, lucrându-le tot timpul, căci vai creștinilor care nu au lucrul lor pentru Domnul, ci îl au pentru ei și atât, și fericiți sunt și vor fi cei ce știu să se dea Domnului cu folos, uitând de ei înșiși și slujind Domnului, numai că Eu nu am, aproape că nu mai am din cine să-Mi fac fii statornici sub crucea Mea și puși deoparte pentru mersul cu Mine, căci fiecare își are crucea lui, lucrările lui, și sunt și din cei ce se trag de sub cruce, după ce știu ei crucea Mea, mersul Meu cel greu și neajutorat acum, din pricina păcatului amăgirii de sine, cu care duhul cel străin de Dumnezeu îi încearcă până și pe cei ce se făgăduiesc Domnului, și îi trag în părți spre lume apoi, spre lucrări neafierosite Domnului, că peste tot e numai lume fără Dumnezeu, numai guri cu păcatul pe limbă, numai goliciune de trup și de suflet, o, și acolo se trag cei ce se despart de Domnul pentru voile lor, pentru trufia care se urcă la cap ca și vinul și îl amețește pe om.

O, iar și iar așez peste voi salutul Meu: Pace vouă, fiilor! Lucrați sub pacea Mea! Pace vouă! Acest salut, ce taină mare poartă în el acest salut, o, fiilor.

Pace vouă! În taina aceasta să stați și să pregătiți sărbătoarea care sosește la voi aici cu cei din cer, fiilor. Binecuvântarea Mea se lipește minunat peste lucrarea păcii și a armoniei sfinte între frați, și așa vom lucra, și așa vom întâmpina sărbătoarea și tot duhul și darul ei.

Fiilor, fiilor, am nădejde în voi în tot ce am de lucrat cu voi între pământ și cer.

Fiilor, fiilor, fiți copii între voi și Mine și veți fi numai ai Mei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 august 2018

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Scripturile se împlinesc tainic. Creștinii Îl înjosesc pe Domnul prin clevetiri și purtare de zvonuri. Uneltele pentru hrana trupului și uneltele pentru hrana sufletului.

Îmi fac intrarea în carte și spun: binecuvântată să fie această zi de praznic sfânt, și întâlnirea celor din cer cu cei de pe pământ în casa lucrării cuvântului Meu, cetatea Mea de scaun pe vatra neamului român!

Sunt Împăratul slavei. Împăratul împăraților și Domnul domnilor, așa Mă numesc Scripturile venirii Mele acum, după două mii de ani de la întâia Mea venire între oameni Prunc, iar acum cuvânt, *Cuvântul lui Dumnezeu*, și cu acest cuvânt păstoresc, și sunt Cel plin de milă.

Sunt înconjurat de oștirile cerești și îngerești, și slavă mare stăpânește aici în văzduh hotarele de sus, dar și cele de jos, căci cerul este în slavă aici, și este cu ocrotirea sus și jos, și ochi mulți privesc așternutul pregătit aici pentru oaspeți, pentru praznic sfânt. În mijlocul slavei stă mama Mea Fecioara, înconjurată de cete fecioresti, precum este scris despre slava ei de sus, și aducem sus și jos sărbătoarea cea pentru intrarea ei în casa cea de sus, în cer, în mijlocul oștirilor de sfinți și de îngeri, și toți i se pleacă și toți o slăvesc pentru Mine, pentru vrednicia ei de a fi mama Fiului lui Dumnezeu Tatăl, căci am trecut prin pântecele ei fecioresc ca să Mă arăt apoi Prunc născut și să cresc și să merg spre lupta cu satana și să-l biruiesc pentru salvarea omului căzut din Dumnezeu, după ce omul a călcat ascultarea înaintea Făcătorului său și s-a făcut vrăjmaș lui Dumnezeu. Eu însă am plătit vina lui, pe cruce am plătit-o, și prin înviere dintre morți am biruit, și M-am dovedit Dumnezeu adevărat, dovedit atât de minunat că sunt Cel ce sunt, iar acum sunt *Cuvântul lui Dumnezeu* peste pământ, așa cum voia Tatălui este.

O, pace vouă, fiilor adunați! Ați venit cu dor. Vă cuprind în dorul Meu pe voi. Mi-e dor de voi. De la o întâlnire la alta aici, Mi-e dor de voi, și numai Eu știu dorul Meu. Îl știu pe el și cei ce au milă de Mine și de așteptarea Mea, căci aștept cu dor să Mă odihnesc de dor, să Mă așez jos pe pământ cu acest dor, căci pe pământ este venirea, orice venire și așternutul ei și mângâierea ei.

Fiilor, fiilor, bine ați venit! V-ați adunat lângă Mine și pentru Mine, iar Eu și cei din cer Ne adunăm lângă voi și pentru voi aici. Am venit, voi de pe pământ în cetatea Mea de cuvânt, iar Noi din cer am venit tot aici, unde Ne este venirea, și serbăm vremi și zile de venire, și venim și împlinim Scripturile proorocite să se împlinească, o, și mult aș grăi cu voi despre Scripturi, căci tainic se împlinesc ele, și tainică rămâne lucrarea lor, precum Dumnezeu, o, fiilor.

O, câtă deșertăciune se scurge de pe buzele tuturor pe pământ! Chiar și creștinii sunt vinovați de deșertăciunea grăirii, o, și câtă grăire ar fi să fie pe pământ cu oamenii și între oameni despre Scripturile care s-au scris de la Duhul Sfânt ca să se împlinească ele pe pământ!

O, fiilor, nici cei mai destoinici învățați în cele ale înțelepciunii gândirii și grăirii și ale tainelor de sus pe pământ cu oamenii, o, niciunul nu știe ce este și ce înseamnă Dumnezeu, căci dacă ar ști s-ar afla, și n-ar mai grăi limba omenească atâta grăire în deșert, atât cuvânt gol și fără de preț. Cei ce știu pe pământ ce este și ce înseamnă Dumnezeu, aceia au taina lor, taina dintre Mine și ei și sunt destoinici pentru taine și pentru știința lor, și taină mare pe pământ este omul în care sălășluiește Domnul după firea Lui cu omul cel milos cu Domnul, cu Cel ce l-a zidit pe om.

O, cine a știut atunci taina mamei Mele Fecioara, care M-a purtat în pântecele ei ca să Mă fac om? Cine atunci a putut citi inimioara ei durută când ea își tot ascundea rana inimii? O, cine a putut citi îndeajuns taina venirii Mele pe pământ, Dumnezeu venit din Tatăl ca să vin pe lume prin nașterea din trupul fecioresc al mamei Mele dulce Mie?

O, fiilor, mult aș grăi cu voi din Scripturi, căci tainic se împlinesc ele și tainice rămân cu lucrarea lor. O, fiilor, nu știu oamenii ce este și ce înseamnă Dumnezeu, și nici creștinii nu știu, ca să-și poată păzi în sfială limba și inima față de Dumnezeu, Care aude și vede și scrie, și față de oameni. Oamenii Mă înjură cât știu ei mai urât cu limbile lor, iar creștinii Mă înjosesc cât nu-și dau seama prin grăiri fel de fel, prin nedragoste, prin clevetiri, prin purtare de zvonuri, când ei cuvinte mari ar fi să grăiască unii cu alții despre taina vieții, despre adevărul cel din cer, care a venit pe pământ, despre lumină și întuneric ca să știe ei ce lucrează dintre acestea două, și iată, atâtea lucrări și taine mari și sfinte ar fi să se lase cunoscute

de oameni dacă Eu, Domnul, aș fi dorul lor, dacă M-ar atrage ei aproape de ei ca să Mă las cunoscut și știut, o, și mari minuni i-ar însoți pe oameni dacă mila de Dumnezeu s-ar pricepe pe ei s-o cuprindă cu inima și cu mintea, și apoi cu lucrarea lor.

O, iată una din tainele mari, pe care omul ar fi să le îmbrățișeze și să le lucreze: glasul și dorul pământului, o, fiilor. O, de la creștini n-ar mai trebui să sufere pământul, căci taină mare am așezat între pământ și om când am zidit lumea și când i-am spus omului să lucreze pământul, ca să lucreze și pământul cu omul, și unul altuia să-și aducă pentru binefacerea dăruită, pentru mângâiere. O, cât de mult se mângâie omul privind sau mirosind o floare, mâncând o poamă dulce sau pâinea cea de fiecare zi, toate dăruite de această taină, pământul, fiilor!

O, are pământul un plâns al său de la om, ba și de la creștini. Între pământ și om ar fi să fie mângâiere. Aratul, semănatul, prășitul, plivitul, recoltatul, treieratul, toate mâna omului ar fi să le lucreze, cântând și rugându-se Domnului să lucreze pământul din care omul se hrănește, și care îl ascultă pe om și îi dăruiește îndelung. Omul însă a părăsit lucrarea acestei taine și și-a făcut mașini grele, ca să facă ele ce face mâna omului, iar pământul suferă, o, suferă și își retrage dărnicia, și binecuvântarea pe care o are de la Dumnezeu pentru om. Mașini grele și zgomotoase calcă pământul, măi fiilor, peste tot, iar suflet de om nu mai grăiește cu pământul, nu-l mai mângâie, nu-i mai aude glasul, și mâna care să-i așeze fața și rochița și odihna. Zăngănitul roților de fier, gălăgia motoarelor, greutatea mașinilor care calcă pământul, o, aceasta nu mai este mângâiere, și omul a părăsit lucrul dintre el și pământ, iar pământul n-a fost mai mic sau mai mare vreodată, ca să meargă dezvinovățirea omului cum că e mult de lucru și nu e timp de ajuns, sau brațe de ajuns, o, și iată de ce se moare pe capete pe pământ, cu trenuri, cu avioane, cu vapoare, cu mașini, cu îndeletniciri fără de rost ale oamenilor! O, pentru altceva a fost făcut de Dumnezeu omul așezat pe pământ, și căruia Dumnezeu i-a spus să lucreze pământul și să-l îngrijească tot timpul ca pe o ființă, ca pe un așa de mare binefăcător.

Mă doare, că și creștinii fac ce face lumea și cumpără mașini și mașinuțe și le duc în grădină și le pun să lucreze ele cu zgomot, iar ei să stea sau să se plimbe pe lângă ele, o, și de aceea piere timpul fără de folos, că nu așa se răscumpără timpul. O, omule, o, mereu mare, mereu ai vrut să fii tot sus, tot mare, tot fără Dumnezeu, tot tu, tu cu voia ta, cu știința ta pe pământul care te ține pe el, iar voința Mea e dată deoparte și nu mai ai drag să iubești taina pământului, să-i înțelegi dorul lui de tine, și glasul lui să-l cunoști, și să-i pricepi limba cea tainică, și ca să ai tu pe Domnul de Dumnezeu al tău, pe Cel care a făcut cerul și pământul, și să-I urmezi cuvântul și rânduiala cea peste toate pusă de El pentru om.

Iată, fiilor, suspină pământul până și sub răceala de suflet a creștinului, care ar fi să ia de la Domnul învățătura cea pentru viață și pentru lucrul vieții. O, învățați dragostea de Dumnezeu, prin ascultare învățați, voi, cei care aveți de la Domnul glasul Său de Păstor, Care vă dă vouă. O, grija de trup și de hrana trupului le lucrează omul cu unelte de grădină cum sunt: sapa, grapa, secera, cazmaua, coasa, mâna omului, iar grija de suflet și de hrana sufletului le lucrează omul cu unelte de duh cum sunt: crucea, cartea, rugăciunea, apa sfințită, anafora, sfânta împărtășanie, proorociile, și toate au taina lor cu omul, unelte pentru suflet, pentru îngrijirea sufletului și a Domnului în om. Cartea de rugăciune și de învățătură, crucea pe care o săruți și o strângi la piept, crucea pe care o stropești cu lacrimi de dor și de căință, toate acestea ale tale au povestea lor, povestea ta, și de aceea să ai cartea ta, purtarea ta pe fața ei, crucea ta din lemn, sfeșnicul și lumânarea, apa sfințită din izvorul tău, și peste toate să se așeze taina dintre tine și ele, iar cartea ta de rugăciune să aibă semne pe ea din povestea vieții tale cu ea, și a ei cu tine, și să văd Eu aceasta, să văd că prețuiești, că iubești, că păstrezi ca pe o comoară a sufletului tău uneltele cu care-ți hrănești sufletul, vasele din care sufletul tău mănâncă, podoabe ale trupului tău.

De aceea vă povățuiesc să aveți însoțire cu voi cartea de rugăciuni, crucea, și toate cele care țin de sufletul vostru, ca să nu căutați ce nu este al vostru, ci să aveți voi uneltele voastre, pe care nu trebuie să le împrumutați sau să vă fie împrumutate, și așa vă veți cunoaște că știți ce este și ce înseamnă Dumnezeu și semnele că voi sunteți copiii Lui și că știți să lucrați acestea.

O, fiilor, așa învăța mama Mea Fecioara, așa iubea și așa împlinea ea pe Domnul în ea și cu ea. O, să nu găsiți să spuneți că sunt și alții care au făcut și altfel, căci Eu vă învăț pe voi de la Mine, față de alții care făceau cum găseau ei de cuviință pentru viața lor cu Dumnezeu, căci ascultarea de Dumnezeu e mare, e mai mare, fiilor.

Iată, v-am prins grămăjoară și v-am dat povețe sfinte. Nu vă încurcați, nu vă împotmoliți acum în ele. Nu să vă tulbur v-am grăit despre taine, ci ca să vă deprind să-L iubiți pe Domnul după cum Îi este Lui drag să fiți voi, că mama Mea Fecioara a ascultat, fiilor, și cu dor iubea și slujea ceea ce Eu îi aduceam să facă.

O, mamă, îi învățăm să aibă povestea lor, să aibă și ei, să poată și ei, mamă. E zi de praznic pentru tine, și pune-le și tu bunătăți pe masa cea de azi, căci Noi venim din cer, mamă.

— O, din cer bunătăți le dăruiești lor cu cuvântul Tău de Păstor, și fericit este poporul care are pe Domnul de Dumnezeu al său, de povață sfântă de viață, Fiul meu Iisus! Tu adevărul ești, și adevărul grăiești, căci cel ce nu lucrează cu mâna sa pământul, după cuvântul Tău cel de la început cu omul, un așa om nu-Ți înțelege taina și Ființa și povestea Ta cu el. Cine lucrează altfel este cel străin de Tine, iar Tu străin de el, că nu se potrivește voia de la unul la altul, Fiule scump al meu.

O, fiilor adunați aici sub cort sfânt, o, ați venit la petrecere sfântă, la masa cerului cu voi. Frumos și sfânt vă aduce povețe pe masă Fiul meu Iisus. O, fericiți veți fi voi dacă veți lua de la El pentru voi, pentru pașii voștri cu El.

Voi, fiilor care ați gătit și ați pregătit așternutul aici, acum, pentru sărbătoare sfântă și măreață, vouă vă fac aplecare și vă aduc mulțumire și mângâiere prin cuvânt, și fericirea mea este aceea că Fiul meu Iisus Hristos vă povățuiește pe voi. Bucuria mea de azi este că El vă dă vouă la masă de praznic sfânt pentru mine între cei de sus, cu care am venit acum, fiilor.

Îmi rotesc privirea. Mă uit la măiastra trudă cu care v-ați dăruit într-un chip atâta de măreț pentru această sărbătoare a mea între cei din cer și între creștini. O, rămâneți veșnic frați, fiilor. Binecuvântarea Domnului este acolo unde frații locuiesc în Domnul împreună, și cu ascultare de toate ale Domnului cu ei, ajutându-se ei pentru împlinirea a toate.

Brațele mele se întind peste voi din văzduhul de aici. Stăm cete, cete, îmbrăcând în slavă de sus cortul întâlnirii deasupra capetelor voastre. Totul e o cumințenie cerească

deasupra voastră aici, și totul e în taină și e taină. Vă binecuvintez eu, mama lui Hristos. Vă sărut pașii, mă aplec cu recunoștință pentru dragostea care v-a adus la praznic, și vă aștept iubirea, pe mai departe iubirea.

O, ai grijă, Fiule Iisus, de cei ce cred venirea Ta cuvânt pe pământ! Dă-le lor din Tine bogăție de duh și multă umilință ca a Ta. Mi-e dor, mi-e tare dor să venim mereu cu cetele cerești aici. O, aici e cel mai frumos, cel mai frumos loc de pe pământ pentru noi. Aici putem pune pe masă, aici este credință, Fiule scump.

— O, mamă, mare mângâiere avem că am găsit credință pe pământ ca să se poată împlini Scriptura venirii Mele cu sfinții, și hrană din cer pe masă aici. Dulce este mângâierea și azi pentru Noi de la ei, de la cei ce Ne ies și Ne stau înainte, mamă. Multă și mereu întărire să punem peste neputințele lor, că sunt plăpânzi, mamă.

O, fiilor, brațe de sus de deasupra capetelor voastre se întind spre voi pentru îmbrățișare. Mângâieri și tot mângâieri pregătiți de fiecare dată celor din cer veniți, și celor de pe pământ aici în sărbători la izvor de cuvânt.

Voi, cei ce-Mi faceți primirea în carte, sunteți cu suferință peste voi. O, durerile sunt mângâieri pentru cei ce le poartă fără de cârtiri, fiilor. Vă alin acum durerile, și sunt ele luate și puse de folos pentru multe, pentru voi și pentru țară, fiilor. O, mângâiați-vă, sprijiniți-vă în dureri și în încercări, și cereți, fiilor, alin de la Noi.

Întărim cu binecuvântare pașii spre casele lor a celor ce au călătorit spre izvor aici. Învățătura de azi să le fie lor de folos și de lucrare.

Ascultarea de povețele Mele e scumpă la Mine de la cei ce ascultă. Așadar, fiilor, fiți fiii ascultării, și nu adăugați cârtiri, voi, cei ce dați curs împlinirii cuvântului Meu pentru voi. Și acum pace vouă spre casele voastre, fiilor!

Iar voi, cei ce-Mi slujiți în cetate, putere peste voi pe mai departe pentru cetatea Mea cu voi și pentru lucrul vostru în ea cu Dumnezeu. O, suferințele voastre sunt mici, față de slava gătită prin ele. Sunteți cei mângâiați, fiilor. O, fiți mângâioși. Ne aplecăm cu mulțumire pentru bucuriile de la voi Nouă. O, pace vouă! Iar și iar pace vouă!

Cu pace ne îmbrățișăm, iar Tatăl privește aici peste noi cu mare, mare duioșie, spunând peste voi: Pace vouă, Eu, Tatăl vă spun vouă! Îmbrățișarea Eu, Tatăl, vă dau vouă. Amin, amin, amin.

15/28 august 2018

Sărbătoarea Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul

Cei ce nu se smintesc rămân până la sfârșit și sunt fericiți. Păcatul aduce în om nepăsarea. Îndemn la neascunderea față de doctorii de suflet. Cămila este pildă de slujire cu supunere pentru stăpânul ei.

Fiilor, fiilor străjeri în calea Mea, Eu sunt, Eu sunt Cel ce sunt, iar voi sunteți cei ce-Mi faceți primirea. Deschideți cartea, măi fiilor, și așezați-Mi în ea cuvântul. Vă dau întărire, vă dau alinare, vă dau nădejde, vă aduc din cer, iar voi fiți sprijinul Meu ori de câte ori Eu vin să Mă așez cuvânt pe pământ. Mi-am făcut cale ca să vin, și Mă sprijin cu voi, și se sprijină cu voi și cei care au venit și au bătut ca să intre și ei ca să le fiu și lor Dumnezeu și Păstor, și amintesc acum de vremile de încercare când le spuneam ucenicilor Mei și la cei ce Mă auzeau grăind acum două mii de ani, și spuneam: *«Fericiți sunt și vor fi cei ce nu se smintesc întru Mine!»*

O, câtă statornicie le trebuia celor ce rămâneau pe cale cu Mine, măi fiilor! O, câtă statornicie le trebuie și acum celor ce și-au ales să creadă și să poată pune peste ei cuvântul Meu de facere a omului și de păstorire mereu apoi peste pașii lor mereu, mereu!

Fiilor, fiilor, la fel și azi spun, că-i vreau fericiți pe cei ce au crezut și cred venirii Mele cuvânt pe pământ și statul lor lângă Mine și lângă voi ca să le fiu Păstor, dar și voi să le fiți, mereu, mereu să le fiți, de lângă Mine, fiilor. E zi de sărbătoare și vin Păstor la voi și la poporul cel credincios ca și voi, și spun ca și atunci: Fericiți cei ce nu se smintesc întru voi, iar cei ce nu se smintesc rămân până la sfârșit, iar cei care rămân sunt cei fericiți dintre cei care vin și nu rămân până la sfârșit cu Mine și cu voi.

Omul se răcește de Dumnezeu odată cu îngăduința spre păcat, iar păcatul îi ia păsarea și-i dă slăbirea de suflet, și nu mai are omul plăcere și iubire pentru Dumnezeu, pentru sfințenie, pentru viață curată și ascultătoare. Voia omului se face zid între el și Dumnezeu și e ca lovitura care se întoarce, o, și nu știe omul să spună ca David, care zicea: *«În Dumnezeul meu voi trece zidul»*, iar dacă nu știe să spună așa, el se îndreptățește pe sine și se unește cu voia sa, și va suferi așa, săracul, și toate aceste dureri se nasc peste el din duhul îngâmfării, din lipsa dragostei, o, fiilor.

Iubirii îi trebuie răbdare, și mai ales ascultare. Iubirea vine spre om din toate laturile, și din față, și din spate, și din părți și-i spune lui: *„nu fă așa, nu fă asta!”*, și e bine să se obișnuiască omul să-și spună: *„da’ ce mă cred eu că sunt ca să vreau așa sau așa?”*, și trebuie să-i convină lui veghea care are grijă de el, și să creadă aceasta.

Când omul este el înăuntrul său, se cunoaște aceasta, se cunoaște că nu ascultă, că nu lucrează cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu în el, căci este el, omul, iar omul este om și atât. Când Dumnezeu este în om, e frumos omul, și-i face și pe alții ca și pe el, frumoși, blânzi și smeriți cu inima ca Dumnezeu, luminoși, liniștiți, mulțumiți, și așa lucrează cel cu Dumnezeu în el, ca omul cârmuit de Dumnezeu.

Omul se crede în stare când vrea ca el, când este nemulțumit, neiertător, cârtitor, lipsit de duhul frăției. O, fiilor, păstrați-vă dulce inima, căci dacă ea nu e dulce voi nu sunteți frumoși, nu luminați în jur, iar Eu am spus la ucenici: *«Voi sunteți lumina lumii»*. Lipsa Mea din voi, a luminii, vă întunecă și sunteți în întuneric, chiar și dacă strigați la Mine din întuneric. O, Eu nu trebuie să fiu strigat, ci doar primit să stau în voi, doar prielnic să-Mi fie în voi, și totul e pentru Mine în voi, iar vouă vă este toată pacea, fiilor.

O, cine nu Mă păstrează în el, acela Mă dă afară și stă el în el și Mă pierde, așa cum M-a pierdut Israel, care M-a dat de la el. Vă aduc sub glasul Meu pe toți cei care credeți căutând spre izvorul gurii Mele, și vă învăț pe toți să fiți statornici în iubire și să nu Mă dați de la voi, că toți oamenii s-au despărțit de Dumnezeu prin lucrarea voilor lor de zi cu zi, o, fiilor păstoriți din cer. O, dacă voiți să vă conducă Domnul trebuie să arătați tot timpul bunăvoința că vreți, că vă țineți de cuvânt apoi, iar când voia voastră se întoarce pic cu pic împotriva voastră, e bine să înțelegeți deslușit că nu vă ajută cu nimic voia voastră, că vă lovește cu lucrarea ei apoi, și iată, tot răul și-l lucrează singur omul.

Fiilor, fiilor, învățați să nu pieriți. O, fiilor, învățați să fiți statornici prin lepădare de sine. Ea este iubire în voi. Lepădarea de sine asta înseamnă: să-i dai celuilalt prețuire și preț, chiar dacă pe deasupra lui îl vezi neplăcut ție. Tu însă nu

știi cum este el la Dumnezeu cu cele dinăuntru ale lui, iar când îl disprețuiești pentru tine însuți tu nu ești al lui Dumnezeu, Care iubește și iartă iubind și prețuind.

Omul se cainã când nu-i place ceva sau cineva, când îl nemulțumește ceva, când nu-i ajunge cum se simte. O, nimic să nu ai pe cel ce te întristează sau te lovește, și adu-ți aminte, fiule, o, adu-ți aminte cu umilință cât de mult ai greșit și tu față de Dumnezeu și de semeni, și învață să cunoști când vin spre tine cele ce ai făcut și tu, iar dacă rabzi prin iubire îți iartă Domnul pe ale tale, și Domnul iartă dacă și omul iartă pe cel vinovat lui, că altfel zadarnic ar spune el: iartă-mă, Doamne!

Fiilor, fiilor, nu omul trebuie să aibă nemulțumiri și pretenții, ci Eu ar fi să am pretenție la el, ca să fie ca Mine, nu ca el pentru nemulțumirile lui. O, nu așa, și iată, nu știe omul ce este Dumnezeu și ce este omul. E mai bine ca Dumnezeu, e mai mare Dumnezeu, omule, nu tu. O, nu tu să ai pretenție la El, ci El la tine, căci El a făcut omul, nu omul pe Dumnezeu, și iată, când omul se lasă spre nemulțumire și spre tulburare apoi, el nu mai înțelege nimic, decât ca el, ca tulburarea lui, și omul nu poate decât ca el, iar pe pământ e diavolul ieșit din plin cu toate ale lui, slăbindu-l pe om spre ele, căci omul este pe pământ și stă lipit de pământ, și nu de cer, o, și pe pământ e greu fără cer.

Fiilor, fiilor, credința și răbdarea și iubirea vin de la duhul umilinței din voi, iar fără el nu poate omul nimic bun, nimic veșnic. Viața cea fără de sfârșit înseamnă sănătatea mereu a sufletului și a lucrărilor lui. O, nu vă ascundeți de cei ce vă știu boala, că mult mai ușor vă este văzută boala când vă ascundeți în voi cu cele nevăzute pe dinafară. Sunteți cunoscuți de doctor când vă ascundeți, și se întristează doctorul pentru nevindecarea voastră.

O, dați-vă vindecării ca să nu rămâneți nevindecați! Nu stați cu moartea în voi făcându-vă că n-o cunoașteți. O, auziți glasul Meu ca să fiți vii, nu morți, că mulți din voi nu ascultați frumos de voia Mea în voi. Lazăr M-a ascultat și s-a ridicat la strigarea Mea, după ce a adormit și a stat patru zile adormit. El însă era adormit, iar Eu doar l-am trezit, și la glasul Meu i s-a dezghețat sângele și i s-a încălzit și numaidecât s-a ridicat. Le-am spus la ucenici: *«Lazăr a adormit».* Ei însă n-au înțeles, și ca să înțeleagă ce le-am spus, a trebuit să le spun că Lazăr a murit. Le-am spus: *«Mă duc să-l trezesc»*, și l-am trezit din adormire, așa cum îi voi trezi pe toți cei care au adormit împăcați cu Mine, curățiți de moarte și pregătiți pentru înviere la strigătul Meu de peste ei.

Am spus vouă aceasta ca să știți ce este moartea, și ce este adormirea cea cu nădejdea învierii, și vă rog, fiilor, pe toți cei care Mă știți adevărat în acest cuvânt venit, vă rog, feriți-vă de moarte, de voia voastră, care vă desparte cu zid între voi și Dumnezeu. Învățați să spuneți cu adevărat: *„În Dumnezeul meu voi trece zidul”*. Fără nicio proptea veți putea, numai să nu iubiți moartea, măi fiilor. Iubirii căreia îi trebuie proptele, o, ce mai poate ea? Nu poate ea așa pentru Dumnezeu, și poate numai pentru cele ce pier odată cu omul care nu-L iubește pe Dumnezeu după porunca vieții, după porunca iubirii pentru cei ce iubesc avându-L pe Domnul de iubire cu totul, iar altfel nu poate iubirea. Când ajungi să-ți meargă în cârje iubirea, o, ce mai poți atunci să faci cu ea? Mai poți tu atunci?

Iată, fiilor, prin iubire poate cel ce poate, iar fără ea n-are omul putere, și e plin de neputință fără ea. Toți creștinii ar vrea să aibă o siguranță că Dumnezeu nu-i părăsește la vreme de dureri, și dau ei să-și facă rost de proptele cum îi duce capul, de daruri spre Domnul, dar când iubirea între om și Dumnezeu caută să-și facă proteză ca să nu se șubrezească ea și ca s-o aibă omul de partea lui, o, nu se poate așa cu Dumnezeu, nu e ca între om și om împuterniciri scrise ca să aibă omul siguranță și milă și îngrijire, și numai cei ce au simțit îndrăgostirea pentru Mine, numai aceia au avut putere pentru iubire, și prin ea n-au pierit ei.

Când vreun fiu hrănit de Mine din cer se ridică apoi și-Mi stă împotrivă plecând și arătându-și așa împotrivirea, o, Eu nu fac tot așa, nu-i stau împotrivă, îi dau drept să-și aleagă, îl mai rog apoi să nu se joace cu Dumnezeu și cu viața, și îl las apoi din mână, căci sunt umilit înaintea omului mare asupra Mea, și așa se înțelege deslușit că toți cei care M-au părăsit nu M-au primit de Făcător al lor oricât de mult le-am stat la picioare, ba s-au și nemulțumit de Mine și de felul lucrului Meu, și toate din pricina trufiei omenești, cu care omul este mult prea învățat, chiar dacă lui nu-i iese așa socoteala ca să știe aceasta, iar cel ce știe, acela este om sfânt, eliberat de sine, așa cum sunt cei ce vin după Mine cu adevărat, și nu pentru o vreme.

Fiilor, fiilor, cel ce a venit și a bătut ca să-i deschid lui, o, ar fi trebuit să-Mi dea Mie inima și simțirile ei, ca să nu rămână el așa cum a venit, așa cum a fost, așa cum sunt oamenii toți, trufași, răzbunători pentru ei înșiși între ei și cei din jurul lor, o, și ar fi trebuit să caute cu orice preț să nu Mă piardă de Dumnezeu al lui și să nu-Mi ia locul peste viața lui pentru cârmuirea ei prin inima lui și a simțirilor ei, căci cel ce face așa nu Mă mai alege, nu Mă mai ia de Dumnezeu al lui, și se face mare el peste el pentru viața sa, și așa Mă dă de la el, și așa Îmi strâmtorează pic cu pic locul Meu din el, nemulțumire după nemulțumire pentru felul în care Duhul Meu l-ar lucra pe el pentru statura lui, nefăcută până să vină la Mine, o, și-Mi face apoi mersul Meu greu pe pământ, și numai mersul cu diavolul îl știe omul, fără să știe că asta știe, săracul de el.

O, ce mai ești tu, creștine nemulțumit, dacă nu ai dragostea ca să te țină ea legat de Mine și de frați cu orice preț pe care l-ai da? O, aluatul fățărniciei e prea subțire ca să-l surprindă în el omul și să se ferească de acest vierme veninos de suflet și de putere de suflet, iar păcatul acesta îl trage pe creștin de pe calea cea cu Dumnezeu pe ea pentru cârmuirea vieții lui.

O, n-au oamenii cârma vieții, n-au. Ei umblă în gol și merg în gol când merg, când dau să se încânte cu câte sunt pe pământ făcături omenești și cu care ar putea omul să se îndeletnicească între oameni. Omul ține minte răul și tot strânge în el și-i tot lucrează gândul și crește duhul lui satana la cârma lui, și nu mai este frumos omul, o, și numai așa este omul pe pământ, om muncit de duh străin de Dumnezeu.

O, fiilor, în această lucrare de cuvânt, cu școlari la învățat ca la școala de pe pământ, sunt dintre cei cărora nu le place cartea, nu le place de învățător, nu-l iubesc, nu-l primesc, nu-l ascultă, dar să ajungă mari și tari toți doresc, toți, dar fără de merite, fără de muncă, fără de iubire de meserie.

O, fiilor, cel ce nu este curățat de lume nu este potrivit să-L sprijine pe Domnul. Statornicie să ai înseamnă să nu cârtești niciodată că-i greu, să nu-ți strângi nemulțumiri ca fățarnicii, să nu ai dorințe aparte, să nu fii ascuns, căci ascunderea de frați înseamnă despărțirea de frați, și apoi răsplata, pierderea fraților și întoarcerea la cele vechi, de care te-ai despărțit pentru Hristos.

Numai cei neamestecați cu lumea, numai cu ei și pen-

tru ei pot Eu, Domnul. Ei învață de la cămilă. Pe ea răsăritul de soare o prinde îngenuncheată ca să-i poată potrivi și așeza stăpânul ei povara pentru călătoria și lucrul zilei care începe, și așa începe ea ziua, pe genunchi, și tot așa o și sfârșește, îngenunchind sub mâna stăpânului ei ca să-i fie ridicată povara, o, și câtă credincioșie arată ea stăpânului ei, și câtă slujire cu supunere!

Fiilor, fiilor, în ziua aceasta de sărbătoare pentru Ioan, Botezătorul Meu, M-am făcut Păstor vouă de la izvor și până la toate cetățile pe unde viețuiesc cei ce cred venirea Mea cuvânt, hrănindu-și cu el sufletele lor. I-am învățat pe toți să aibă grijă să nu arunce cu pietre în voi nici dacă vă văd lucrând, nici dacă v-ar vedea răniți de încercări sau de duhul diavolului, și le-am spus lor, demult le-am spus: *«nu loviți în lumina care vă luminează pe voi de la Mine, nu loviți în stâlpii care vă aduc de sus lumina, căci scris este pe pământ pe stâlpii cei cu conducerea luminii de noapte: Nu atingeți stâlpii, nu atingeți firele lor căzute și smulse de furtuni, că e primejdie de moarte»*, așa le-am spus. Am auzit din gura unui fiu credincios și umilit și a spus el că n-au căzut de lângă Mine și de lângă voi decât cei care au avut gânduri și graiuri împotriva voastră, neascultare și neprimire de povață. Dar Eu le-am spus din timp la toți să nu vă ia pe voi pe limbă nici de bine, nici de rău, și am spus asta pentru ocrotirea lor, am spus ca să nu aibă ei vină grea, iar cine a uitat aceasta, iată, s-au ars, fiilor.

Ioan, Botezătorul Meu, cel care a iubit până la sfârșit, a fost apoi biruit de regele cel slab, de cel robit și mințit de păcatul din el. Ioan însă avea adevărul în el, chiar dacă avea lanțuri puse de regele cel slab. Este o vorbă scrisă a unui rob înțelept, căruia i-a spus regele cel tiran de peste el: *Pot să te eliberez din robie. Vrei tu din mâna mea această libertate?* Și a primit regele răspuns: *Cine are adevărul este liber chiar dacă are lanțuri, iar cel stăpânit de patimi este rob chiar dacă este așezat pe un tron de rege.* O, așa învățătură a dat Ioan Botezătorul cu viața lui întru Hristos înaintea regelui slab. Așa vă învață și pe voi Ioan, o, fiilor, fiilor păstoriți de cer!

—— Ca Tine, Doamne, ca Tine îi povățuiesc și eu pe cei ce cred venirea Ta și glasul Tău de peste ei, și le spun lor:

Fiilor, fiilor, când ați venit și ați bătut ca să fiți primiți de Domnul în poporul Său, sau în obștea Lui de pe pământ, o, a trebuit să vă slobozească Domnul de robie și v-a iertat păcatele pe care le-ați făcut împotriva Lui și a vieții voastre. O, dar nu toți ați îmbrățișat apoi sfiala cerută fiilor lui Dumnezeu între frați, și ascultarea cerută de Domnul, ba ați mai șubrezit și întăriturile Domnului și ați făcut durere și rușine. O, aveți nevoie de iertare mereu, mereu. O, are Domnul nevoie de lucrători pe potrivă pentru purtarea lucrării venirii Lui.

Fiilor, fiilor, toți sfinții au milă de cei de sub povara Domnului pentru venirea Sa cuvânt pe pământ, iar crucea aceasta e tot mai grea, tot mai puțin ajutor sub ea. Mare este bogăția învățăturii de azi a Domnului pentru poporul cuvântului Său, iar eu vă rog, o, vă rog, măcar duhul lumii dați-l de la voi, iar lucrarea acestui duh este: pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții, una de la alta aceste rele păcătoase. O, dacă ați aflat această comoară scumpă biruiți-vă pe voi și dați-I Domnului putere în voi. O, să nu zici: nu pot. Pentru că nu poți, de aceea lasă-L pe Domnul să poată pentru tine, pentru slava Lui în tine, dar depărtează duhul lumii de peste tine și cheamă cerul să te sprijine în lupta ta pentru Hristos.

Fiilor, fiilor, împliniți cuvântul Domnului pentru sfințirea voastră! O, fiilor, luați ca jug dulce ascultarea mea de Domnul, până la sfârșit ascultarea. Ea vă va odihni pe voi.

O, aceasta le-am spus eu, Doamne Păstor, de lângă Tine le-am spus în ziua mea de serbare între sfinții Tăi.

—— O, îți mulțumesc, ucenicule mare prin ascultarea ta de Dumnezeu, o, și cât de lipsit ai fost de toate cele de pe pământ pentru oameni! O, de-ar învăța cei ce învață mereu, ca să poată și ei cu lepădarea de sine pentru calea lor cu Dumnezeu, pentru veșnicia lor apoi între sfinți, după ce Eu, Domnul, îi voi trezi și-i voi ridica, așa cum pe Lazăr l-am ridicat.

Acum Mă aplec cu mângâierea și vă învăț pentru nădejde, fiilor. O, învățați nedespărțirea voastră de Mine, căci voia omului ridică zid între Mine și om, dar voi rugați-vă și spuneți: *În Tine, Doamne, mă voi izbăvi de ispită, și cu Dumnezeul meu voi trece zidul, și fie voia Ta, că Tu așa ne-ai învățat pe noi!*

Amin zic vouă, dați cartea aceasta către toți cei care iubesc venirea Mea, fiilor care-Mi scrieți cuvântul. Eu cu voi Mă ajut, Eu cu voi rămân sub greu, Eu cu voi așez pe pământ cele date de Tatăl să le aduc și să le lucrez până la arătarea lor, și apoi pacea, pacea, fiilor, și bucuria cea de după truda cea pentru ea. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2018

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Grăirea Domnului către neamul român. Parabola despre adevăr și minciună. Cel ce poartă nume de creștin, să aibă și fapte și viață asemenea. Odihna Domnului este omul.

Sunt Împăratul slavei. Deschideți-Mi și-Mi faceți primirea, căci sunt deasupra aici, la voi, cu oștirile cerești și-Mi anunț intrarea în carte, cuvânt de praznic împărătesc, fiilor care-Mi străjuiți venirea Mea cuvânt pe pământ în această vreme! O, hai la lucru sfânt, hai, fiilor, că frumos este să lucrați cu Dumnezeu pe pământ, frumos și sfânt, o, fiilor, și ferice de cei ce au îndrăgit lucrul Meu de peste voi, dragostea Mea pentru cei care doresc după Domnul cu pașii vieții lor, cu iubirea lor lângă iubirea Mea cea fără de margini, fiilor!

Dar azi așezăm zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara, cea care a ascultat de Dumnezeu clipă de clipă, și tot așa L-a și iubit, iar Eu am iubit lucrarea pentru care ea s-a născut și a crescut, și am păstrat acest cămin în lumină mare, în petrecere sfântă încă de la nașterea ei, și apoi tot timpul, iar odată cu sosirea ei în cer lângă Mine, sub vederea și uimirea tuturor sfinților cerului Meu, i-am dat slujbă înaltă, i-am dat țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp, încă de pe atunci i-am dat-o spre pază, și sub binecuvântarea ei și a Mea s-o vadă duhul rău vrăjmaș pe Dumnezeu, și sub mâini de sus să fie ea ocrotită între neamuri și s-o am cu nume mare la venirea Mea cea de acum, că voi ascunde numele de creștin sub numele de român, căci cetatea Mea de scaun din mijlocul pământului neamului român poartă nume mare, nume de nou Ierusalim, iar Scripturile o numesc pe ea mai înainte de toate cetate cu numele Meu pe ea și i se spune ei *„Acolo este Domnul”*.

O, neam român, iată sub ce binecuvântare ai fost tu sortit să fii și să stai! Vin la tine, vin de atâta timp și-ți vorbesc prin lucrarea cuvântului Meu din mijlocul tău și-ți stau de veghe cu sfinții pe hotarele tale și te aștept cu față nouă, cu rochiță strălucitoare pe trupul tău și cu cununa slavei crucii pe

creștetul tău, pe munții tăi de slavă, și care-ți știu limba Mea cea de azi de peste tine și-ți cunosc menirea.

O, iată, Domnul tău te curăță de toată murdăria care lasă urme pe rochița ta, pe frumusețea ta cea de la Dumnezeu, că după vorbirea și înțelesul cel pământesc oamenii care te-au robit au copii, au nepoți care te robesc sub dorințele lor bolnave, căci comuniștii, reci cu sufletul și răi cu inima din ei, o, aceștia i-au dat jos pe comuniști ca să mai domnească și ei, și alți comuniști, alții mai proaspeți, mai ca azi, iar Eu pe tine te-am strigat la veghe, demult te-am strigat, și tot te strig să veghezi, neam român, că e vreme de veghe zi și noapte, că tot atâta stă și vrăjmașul la pândă să-ți culce viața și soarta ta cea de la Dumnezeu și să se fălească peste tine neamul cel trufaș dintre fiii neamului român, oameni ridicați la luptă cu armele minciunii, cu sulițele deșertăciunii, cu dorințele păcatului și ale depărtării de Dumnezeu, și nicidecum altfel, căci viața cea cu Dumnezeu nu e numai cu numele, ci și cu lucrarea ei cea după chipul lui Dumnezeu, spre depărtarea de diavolul cel mincinos din veac și până în veac asupra omului.

O, neam român, dacă ai ști tu în toată vremea să împletești lucrarea ta cu rugăciunea iubirii de Dumnezeu cu fapta, nu numai cu strigarea, o, demult ți-ar fi descoperit popoarele soarta cea proorocită peste tine de la Dumnezeu și slava Mea din tine, cuvântul Meu cel de peste șaizeci de ani grăitor pe vatra ta cu taina Mea, a venirii Mele cu sfinții ca să-ți grăiesc de aproape, țara Mea cea de azi. O, vreau să te scot de sub întunericul pus iar și iar peste tine, de minciuna și de oamenii ei, care iar și iar au dat să te bage sub obroc, sub dorul lor de tine ca să fii a lor, a dorurilor lor lacome după tine. Tu însă ești frumoasa Mea și ești a celor frumoși, iar fiii întunericului nu știu cine sunt ei, de vreme ce n-au pe Dumnezeu în ei. Omul cu Dumnezeu în el este frumos și plin de alin și de ajutorare mângâietoare pentru cei din jurul lui, iar omul în care Domnul nu are stat și odihnă, nu are căci este apăsat, este tulburat, este greu pentru el însuși și pentru cei din jurul lui, și are el nevoie de vindecare, de pace, de Dumnezeu, de salvator.

O, fii români, iată ce povață sfântă vă dau ca un Păstor milos! O, îndeletniciți-vă unii pe alții cu dragostea de Dumnezeu, că dulce este o așa viață, așa inimi dulci între ele cu Duhul Cel de sus!

O, fii români, dați milostenie unii altora această dulceață cerească, iubirea de Dumnezeu, fiilor binecuvântați, că iată, priviți cum vă veghez, cum trezesc adevărul să vină pentru voi, cei apăsați de duhul minciunii oamenilor trufași! Lucrez cu pași mici, așa am spus, dar lucrez repede pentru adevărul care vine și rușinează lucrarea și fața minciunii, iar adevărul este descoperit, și se descoperă venind și lucrând, ca în parabola cea despre adevăr și minciună.

Că era într-o cetate zarvă și apăsare mare peste locuitorii ei și toți doreau să iasă adevărul la iveală să-i scoată de sub greu, iar adevărul a lucrat pentru ei după dorința lor și s-a gătit frumos și a plecat spre cetatea lor. Pe cale însă s-a oprit la un izvor să se răcorească de arșița de pe cale și s-a spălat de-a binelea după lege și s-a curățat de cele de pe drum obositoare, dar în urma lui a venit tiptil minciuna, care mergea tot într-acolo, în cetatea cu pricina, și și-a dat de pe ea hainele ei și le-a luat pe ale adevărului și a plecat grăbită spre cetate ca să-și păstreze biruința până la capăt peste cei din cetate, ca să dăinuiască ea pe mai departe. O, când adevărul a dat să-și ia pe el hainele și să plece pe cale mai departe a văzut în față hainele minciunii în locul hainelor lui și s-a prins de șiretenia lucrată de minciună, dar n-a luat pe el hainele minciunii, și a plecat pe cale gol. Cei din cetate, văzând minciuna că vine, câțiva din cei care o cunoșteau au strigat: *„Oameni buni, nu vă lăsați înșelați! Nu este adevărul! Ea este minciuna, nu vă încântați, chiar dacă este îmbrăcată în hainele adevărului! Noi am chemat adevărul să vină. Mai așteptați, mai răbdați ca să vină adevărul, căci el va veni negreșit, din urmă va veni!”* O, și când să se uite să vină adevărul se vedea de departe că vine cineva, și au strigat cei drepți ai cetății: *„Vine, fraților, vine adevărul, și vine gol-goluț! El este, și n-a voit să îmbrace el hainele minciunii, așa cum a făcut minciuna de i-a furat hainele lui. Vine adevărul, vine gol, iată-l, se apropie și vine!”*

O, neam român, numai adevărul, numai el vine să te ajute sub greu, sub asupritorii tăi ca să te elibereze de sub ei, de sub oamenii minciunii, care n-au adevărul pe buze. O, îți trebuie veghetori, scumpă țara Mea de azi, iar tu să-i asculți, să asculți adevărul, care iată-l cum vine, și vine ca să nu rămâi tu constrâns de duhul minciunii. Viața dulce nu are constrângere peste ea, ci e o viață plăcută și plină de veghe pentru duh frumos, pentru înțelepciune, și toate o iubire, o hrană prielnică sufletului, o petrecere caldă în toate, așa cum omul din lume nu știe, nu are, nu poate, căci inima lui e ca o moară la care trage tot felul de măcinătură, hrană care o șubrezește și nu o întărește, ba o înșeală până acolo încât să creadă că e bine, că e plăcut ceea ce este adunătură și amestecătură, totul neales bob cu bob, duhuri de tot felul, amețeală învârtită mereu, lipsă de măsură, de cântar, de siguranță pentru paza vieții, de prieteni curați, de neprihănire pentru viața omului.

O, cum să te învăț mai sfânt, fiu român? Mama Mea Fecioara stă cu mâna peste tine și-ți păzește soarta, țara Mea cea de azi, dar ia de sus învățătură peste tine, nu lua de pe pământ, că iată ce este pe pământ, că e numai păcat, numai locuri ale oamenilor păcătoși, și care nu se trezesc decât prin suferința cea căzută peste ei, după ce păcatele lor o strâng pic cu pic și cade ea apoi peste oameni și plâng ei după păcat, și nu plâng după Făcătorul omului, și nu văd ei că, făcându-și singuri, își fac dureri, își strâng suferință prin toată lucrarea lor.

O, cum să te mai fac, omule, cu mâna Mea, cu Duhul Meu ca să nu te mai faci tu mereu, ca să nu mai cauți numai plăceri, dușmănoase pentru tine apoi acestea? Un animal de pe lângă om, ba și cel fără de stăpân pe pământ nu caută decât când îi este foame sau sete sau frig, iar altfel el nu se clatină de gânduri, el n-are alte porniri, alte doruri. Animalul de pe lângă om se lasă format, se lasă dresat, și apoi îl slujește pe om cu credincioșie, ba și cu o mare iubire pentru stăpânul lui. O, tot așa ar fi fost să fie și între om și Dumnezeu, să se lase omul format, și apoi folosit în slujba Celui ce-i dă o formă, o îndeletnicire, o lucrare sfântă și o viață veșnică apoi.

Când omul nu are sfătuitor o ia razna de unul singur, o ia de unul singur cu viața sa, o, de unul singur, chiar dacă Eu, Domnul, am spus pentru om: *«Nu este bine singur!»* I-am dat omului hartă de călătorie, i-am dat Scriptura, i-am dat înțelepciunea sfinților, i-am dat ca să știe drumul. O, ți-am dat, omule, să alegi pentru viața ta ori de partea cerului și al binelui tău de veci, ori de partea vieții pierzătoare de viață și de suflet. Ți-am dat, omule, hartă ca să înveți să mergi creștinește pe pământ, dar dacă nu lucrezi așa, iată, îți alegi lucrarea care te pedepsește apoi, și care vine peste tine cu toată agoniseala ei, și rămâne omul fără stâncă sub picioare dacă n-a știut să aleagă de partea cea frumoasă a vieții, fără de primejdie lucrată, că iată, cum își strânge, așa are omul, odihnă sau neodihnă apoi.

O, așa te învăț Eu, Domnul, fiu român, că vreau să fii un popor de fii frumoși la chip și la faptă, spre fericirea ta și a Mea, că aștept să stau cu tine în lucru sfânt, popor român. Eu, Domnul, te am în schița Mea cea de la sfârșit de timp ca să te fac lumina Mea peste popoare, iar tu trebuie să-Mi semeni, neam român, și vin să te învăț aceasta, fiule creștin, fiule român.

O, și iată ce-ți mai spun despre viața de creștin, popor român: Când omul poartă nume de creștin, iar fapta vieții lui nu este atât cât numele acesta mare, o, are de vegheat omul, are de avut grijă de acest nume mare, de atâta cinste pe care i-o dă acest nume mare, și trebuie să-i fie viața pe potrivă cu numele înaintea Mea și a semenilor lui, căci oamenii sunt atât de mici, atât de pitici cu viața și cu numele vieții lor pământești, de nu mai caută după adevărul vieții de creștin, căci ca să nu fii creștin în țara asta aleasă Domnului acum, ca să nu fii demn de stat cu Dumnezeu la masă pe pământ aici, o, ce josnică viață au așa oameni, iar drumul lor merge spre nicăieri, și nu are cine să le spună această rătăcire a vieții lor de pe pământ, până ce vor vedea singuri fiecare unde le-a fost mersul.

Dar vin Eu, Domnul, vin Eu și-ți spun, popor român, că sunt pe vatra ta cuvânt de veghe și de slavă. O, fii înțelept, omule de azi, fii împlinitor iscusit pentru viață de creștin, că mare îți este misiunea cu viața ta cea din trup, și n-are cine să-ți spună ție ce ai de făcut în timpul vieții tale pe pământ. O, te strig Eu, Domnul, am prin cine să te strig acum ca să-ți spun: nu te pierde de cer. Vine cerul la tine și după tine, vine Domnul și te învață, fiule român. O, să nu te îngrijești atât de mult de viața aceasta în chip greșit, și prin care o poți pierde pe cea care urmează după ea, după răscumpărarea ei prin viața ta de pe pământ, creștinule român.

O, mamă Fecioară, mama Mea scumpă, cum să-i învățăm mai frumos, mai duios de atât? Ne crește dorul de ei, mamă, de nașterea de sus a vieții lor, a neamului român, mamă. O, e ziua ta, zi mare între sfinți, dar și pe pământ între creștini, mamă. Iată, în neamul român s-a pus de mult minciuna pe masă prin oamenii bisericii abătute de la adevărul cel din părinți, așa încât puțini români au astăzi slăvită de ei sărbătoarea nașterii tale între oameni acum două mii de ani. Mai e puțin timp și se atinge suta de ani de când înșelătorul a venit și a urnit de la locul lor din timp serbările sfinților, mamă, dar Noi venim acum cu ele la locul lor din calendar și Ne scriem cu ele pe pământ și scrise sunt așa cum le este datina și timpul, iar la Noi întru cele cerești e durere din pricina rătăcirii de peste creștini, căci și azi mai-marii de peste biserică sunt străini de Domnul pe pământ și sunt doar ei și fac ei ce vor ei, ce vor cei de azi, oameni ai minciunii, care nu suferă adevărul și fața lui, o, și doare, și doare, mamă, această nelegiuire.

Se calcă peste legile cerești, care trebuie să fie și legile pământești, nu să facă omul mincinos altele după placul lui, după dorurile lui, că iată, mamă, cei ce se laudă cu legi bune sunt cei ce mint, sunt cei ce fură desfrânându-se fără de lege, și iată-i, vor să stea mari peste norod, și vor aceasta cu orice chip. Eu însă merg cu pași mici, ca să nu strivesc sămânța cea bună, dar merg repede, și vine adevărul și descoperă el pe cele învăluite în minciună, iar în zilele ce vin va lucra lumina cu putere, o, mamă, cu făclia ei cercetătoare și care alungă pe cele ținute la întuneric, descoperindu-le, mamă.

O, tu ești mama creștinilor Mei, a celor după adevăr creștini, mamă, și te-am așezat acum două mii de ani cu nume le și cu darurile tale peste pământul și neamul român, iar acum Eu am rod aici, mamă. Tu ești cea care iubești din partea Mea țara română și norodul ei cel binecuvântat prin viață creștină. Tu ești ajutorul Meu cel scump, mamă. Tu aperi și împodobești ogorul Meu și cetatea Mea pe vatra neamului român, iar curățenia care vine de la Mine peste țara Mea de azi și peste noroade, ea face frumos peste tot, ea curăță păcatul de peste tot, iar Eu, Fiul tău, ceea ce grăiesc împlinesc, căci așa este lucrarea cuvântului Meu cel rostit, mamă.

— O, dulce Fiul meu, Fiule Iisus, mă umplu de dor, și mă tot umplu de dorul Tău, că dorul Tău este această scumpă țară aleasă Ție de Tatăl pentru zilele de acum, pentru slava Ta pe acest pământ român, unde-Ți ai casa Ta de venire iarăși pe pământ, și vii la ea cuvânt, Fiule scump, și cu el păstorești și împlinești, chiar dacă oamenii nu-și dau seama și nu văd și nu înțeleg ce lucrezi Tu în zilele Tale de acum, aici. E ziua mea acum, e zi de taină de naștere, și suntem aici cu cerul cel plin de veghe pe pământul neamului român. Curând, curând, Fiule scump, vom rosti cuvinte de slavă peste popoarele de pe pământ și le vom spune de slava Ta și de pământul român, care Te poartă, Fiule Păstor, și binecuvântare de înțelepciune vom dărui popoarelor, și pic cu pic vor înțelege ele venirea Ta Păstor pe pământ, iubirea Ta de acum.

O, în cetatea Ta, aici, s-au strâns în ziua aceasta la praznicul meu inimioare la izvor, câteva, Fiule scump. O, veniți-mi la piept și fiți copii, o, fiilor care veniți la Domnul. Inimioare cuminți și iubinde, tari și frumoase, mai mari decât trupurile voastre, așa să fiți, așa cum a spus Domnul, Fiul meu, pentru copila peste care a spus că are o inimă mai mare decât trupul ei, și în care Domnul stă odihnindu-Se sau plângând, suferind și așteptând, inimioară zdrobită mai mereu, și căutând ea mereu, mereu răcoare în durere și negăsind, că o vede cerul adesea cum caută îndurerată peste poate un colțișor de odihnă, o odihnă a durerii care o arde, și ea caută și tot caută un legănuț care s-o ajute să ducă greul atunci când o doare prea crud, când durerea mușcă din ea atât de nemilos, de nu-i mai poate trupul, iar Domnul vine peste ea cu mâna Sa.

O, fiți cu inimile mari și stați deschiși spre lumina cea de sus și spre iubire, fiilor, și încălziți-vă unii de la alții iubirea cea sfântă, cea care vă dă vouă bucuria pe care omul de rând n-o atinge, fiilor.

Iar Tu, Fiule Iisus, ești mângâierea lor, și fă-i pe ei mereu, mereu după chipul și asemănarea Noastră, ca să fie ei cerul Nostru de pe pământ, după cum binevoiești Tu cu această măreață cetate, cel mai frumos loc de pe pământ pentru Noi, Fiul meu scump. Amin.

— O, mama Mea, ai amintit tu acum de inimioara cea care e mai mare decât trupul care o poartă pe ea, și aduc aminte din această inimioară, când într-o vreme mai dulce avea în ea fericirea cea de sus și când spunea: *„E-așa de mare Dumnezeu, cât locul Lui din pieptul meu, căci locul cel din pieptul meu e mare cât e Dumnezeu”.*

O, iată, dragostea și locul ei și odihna ei și a Mea, mamă! Omul este odihna Mea dacă este să găsim odihnă pentru Noi pe pământ. Cu omul, cu el trebuie să lucrăm biruința cea mare a răscumpărării făpturii, mamă, și de aceea lucrăm mereu, mereu.

O, veniți să vă strâng la piept și să vă umplu de inima Mea, fiilor! Veniți, o, veniți, că Eu vin la voi mereu, și de aceea vin, ca să vă dau, ca să Mă dau vouă, ca să vă dați Mie,

ca să am și Eu niște copii, să am ca să le dau lor ca unor copii împărăția Mea de pe pământ. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2018

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Puterea crucii, purtarea ei și mângâierea ei. Căderea omului din rai și jertfa Domnului ca să-l răscumpere.

În ziua aceasta de praznic sfânt iubirea Mea pentru voi se face cuvânt și vă cuprinde în ea cu duhul mângâierii, fiilor care v-ați făcut mângâierea Mea după ce ați crezut în venirea Mea din zilele acestea, auzindu-Mi voi cuvântul și puterea lui și povața Mea pentru cei ce se fac împărăție a lui Dumnezeu pe pământ. O, căutați numai cu ea în voi mereu și tot mereu, căci toate celelalte cu care-Mi slujiți sau cu care Eu vă slujesc vi se adaugă vouă, după cum am făcut Eu, Domnul, promisiunea pentru cei ce se aduc Mie jertfă de iubire și de slujire, și precum Eu le slujesc lor, la fel și ei, Îmi slujesc Mie, și iată iubirea și mângâierea ei, mângâierea cea pentru ea de la unii la alții, căci iubirea e dulce, și crucea și purtarea ei sunt dulci, și totul e dulce și totul e biruință, o, fiilor.

Acum ne amintim de puterea crucii și de purtarea ei și de mângâierea ei, căci purtarea crucii culege mângâieri și rodește credință în cruce pentru mulți, fiilor.

Mi-am ales ucenici acum două mii de ani și i-am iubit pe ei ca și pe voi, și i-am învățat puterea suferinței și roadele ei apoi. L-am iubit pe om cu atâta iubire, și a fost apoi să Mă dovedesc Dumnezeu și Făcător al său, și să aibă el apoi recunoștință și iubire pentru Cel ce l-a zidit pe el după chipul Său, căci frumos ca și pe Mine l-am făcut la înfățișare. Am lucrat apoi cu cuvântul un loc dulce de tot, și frumos foarte și plin de cântec de păsărele și plin de flori fel de fel, și l-am așezat pe om în mijlocul frumuseții de rai. I-am spus apoi ce să facă, i-am spus să mănânce și ce să mănânce și ce să lucreze și cât să știe din cele ale lui Dumnezeu. O, fiilor, omul însă a prins cheag și s-a vrut împărat peste pământ și peste cer și peste Dumnezeu, căci s-a trufit, și dacă a cugetat așa, s-a zdruncinat alcătuirea cerului și s-a clătinat de la locul ei ceata îngerilor cea slujitoare înaintea tronului Domnului și a rămas ceata aceasta fărâmițată de atunci și până azi, și s-a făcut răzvrătitoare pe Dumnezeu și pe om dacă și-a pierdut întâietatea și locul cel de dinaintea slavei Domnului.

O, n-a voit omul să stea sub cuvântul Meu, și a ieșit de sub el și a fost prins de ceata cea căzută a îngerilor lui Dumnezeu, care l-a vrut și pe om apoi căzut, o, și neascultarea omului l-a făcut și pe el însuși să cadă, și a căzut omul din rai prin călcarea legii raiului, și de atunci ascultă omul ceea ce nu a ascultat în rai, căci a lucrat apoi pământul, care dădea din el buruieni cu țepi, totul pentru păcatul omului, iar el a trudit cu sudori să-și scoată hrana cea pentru trup, pâinea cea de toate zilele, o, și a tot greșit omul apoi în fel și chip pe pământ, ca unul care nu are povățuitor și veghetor aproape, ca unul care nu-L iubește pe Făcătorul său și nu-L cinstește după cuviință și cu recunoștință.

Am fost de la început îndurerat de la om și pentru om. A trecut vreme după vreme și n-a dat omul să-și întoarcă fața spre Stăpânul său și al cerului și al pământului, iar trufia este viermele pe care-l crește omul în mintea sa ca rod al despărțirii lui de Dumnezeu, o, și n-ar avea omul de ce să se trufească, dar asta face, și de asta amețește și-și tot face rost de nepăsare de suflet și de Dumnezeu. O, omule, trufia îți hrănește sufletul și cazi apoi prin ea și ești biruit și rușinat de însăși fapta ta.

Au trecut vremi și vremi, și n-am putut să-l opresc pe om din calea lui cea fără Dumnezeu la cârma ei. Apoi am venit Eu, am venit trimis de Tatăl sământă în pântece de Fecioară și M-am născut Prunc și am crescut și am fost Cel minunat, Cel tainic între oameni. Când Mi-am numărat ani treizeci de la nașterea Mea între oameni M-am arătat la Iordan înaintea lui Ioan ca să fiu botezat ca un om care venea la apa botezului pentru pocăința de păcate. Ioan s-a aplecat și M-a botezat la cuvântul Meu rostit peste el, și a coborât glasul Tatălui pe pământ la Iordan și a spus în auzul tuturor: *«Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care binevoiesc, și de Care omul să asculte ca de Dumnezeu!»*, și a auzit și duhul rău mărturisirea cea despre Mine a Tatălui la Iordan.

O, fiilor, mai înainte să-Mi aleg ucenicii M-am retras în pustie după ziua botezului Meu și am stat patruzeci de zile și patruzeci de nopți ascuns de toți ochii ca să se liniștească toți, după ce Tatăl a grăit din cer și M-a mărturisit Fiul Său venit pe pământ. În pustie M-a ispitit duhul ca pe un om, căci Eu am luat toată firea omului prin nașterea Mea, și am făcut așa ca să biruiesc în trupul Meu firea și pe diavol și lumea, și să vadă omul și să învețe și el și să creadă că poate dacă voiește să poată, căci le-am spus apoi la toți: *«Îndrăzniți și voi, căci Eu am biruit lumea, biruiți-o și voi!»*

În zilele ispitirii am trecut ca și omul prin ispite, iar cele trei ispitiri au fost înfrânte, căci am răspuns ispitelor cu cuvântul lui Dumnezeu și am biruit așa. Mai întâi am să vă spun că Eu la Iordan M-am dus în rând cu oamenii care mergeau spre pocăință și spre iertarea păcatelor și spre pregătirea împărăției lui Dumnezeu în inimile lor apoi. O, așa M-am dus și Eu, ca un om, și am primit prin botez doi îngeri, două duhuri, unul bun și unul rău. Cel bun este duhul bun, îngerul bun, iar cel rău este duhul rău, îngerul rău, și fiecare om botezat are împărțit așa, și apoi devine el ostaș de luptă de o parte sau de alta, cum își alege.

O, după patruzeci de zile și patruzeci de nopți când n-am mâncat nimic, am fost ispitit, și duhul Mi-a șoptit ceea ce a auzit de la Tatăl la botezul Meu, și Care M-a numit Fiul Său pe pământ, și a spus duhul: *«Îți este foame, dar dacă ești Fiul lui Dumnezeu spune pietrelor să se facă pâini și stâmpără-Ți foamea!»*, iar Eu din cartea învățăturii am luat și i-am spus: *«Omul nu numai cu pâine trăiește, ci și cu orice cuvânt de la Dumnezeu venit».* O, așa am biruit întâia ispită, și a venit a doua și duhul M-a suit pe aripa templului și Mi-a șoptit să Mă arunc jos, zicându-Mi: *«Domnul va porunci îngerilor să Te țină și să nu Te zdrobești»,* iar răspunsul a fost pe potrivă tot din cartea învățăturii, și am spus: *«Este scris să nu ispitești pe Dumnezeu»*. Am biruit și a doua ispită și a venit a treia, căci duhul M-a purtat pe munți înalți, de unde am văzut lumea și toată strălucirea ei, și a spus duhul: *«Iată lumea, toate sunt ale mele, toate mi-au fost date mie și pe toate Ți le pun la picioare dacă Te închini mie pentru ele».* Atunci a venit răspunsul învățăturii cărții Dom- nului, și am spus: *«Mergi, satano, căci este scris pentru om: numai lui Dumnezeu să te închini și numai Lui să-I slujești».* O, așa am biruit Eu, Domnul, întreita ispitire după botezul Meu de la Iordan, și am spus acestea toate și au fost scrise. O, și ce am făcut apoi?

O, fiilor, fiilor, așa să faceți și voi când grăiți în voi. Răspundeți cu Dumnezeu, nu din voi, căci duhul omului este

slab, și de aceea feriți-vă să vorbiți cu voi înșivă, lucrare prin care satana vă poate doborî de lângă Dumnezeu.

O, fiilor, fiilor, Mi-am ales apoi ucenici, i-am ales ca și pe voi, și veneau mulți după Mine și după ei, veneau cete-cete, și M-am ridicat pe un dâmb de pe munte și le-am spus ucenicilor Mei: *«Fiilor, ferice de cei săraci cu duhul, că împărăția cerurilor este a lor, și ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi cei mângâiați. Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul, și ferice de cei ce flămânzesc și însetează după neprihănire, căci ei vor fi săturați. O, fiilor, ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă, și de cei curați cu inima ferice, căci ei vor vedea pe Dumnezeu, iar cei împăciuitori se vor chema fii ai lui Dumnezeu. O, și ferice apoi de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci împărăția cerurilor este a lor. Și iarăși, fiilor, ferice va fi de voi când din pricina Mea oamenii vă vor ocărî și vă vor prigoni spunând tot soiul de rele și neadevăruri împotriva voastră, iar voi atunci să tresăltați, să vă bucurați și să vă veseliți, pentru că răsplata voastră e mare în ceruri, așa cum a fost ea și pentru proorocii cei prigoniți mai înainte de voi. O, îndrăzniți, Eu am biruit lumea, și veți fi voi sarea pământului și lumina lumii prin faptele voastre bune și sfinte înaintea oamenilor și vor slăvi și ei pe Tatăl vostru, Care este în ceruri».*

O, i-am învățat apoi pe ucenici cum să împlinească ei rând pe rând toate poruncile vieții veșnice. I-am învățat cum să se roage, cum să postească, cum să mănânce, cum să ierte, cum să se păzească de proorocii mincinoși, și am lucrat înaintea lor vindecări de bolnavi, învieri de morți, alungarea demonilor din oameni, și i-am trimis apoi cu binecuvântare să facă și ei asemenea minuni în numele Meu. Le-am vorbit despre Mine, le-am deslușit pilde sfinte cu tâlc adânc, le-am vorbit despre necredința iudeilor. O, le-am arătat lor Cine sunt, și M-am dus noaptea la ei pe apă și am liniștit furtuna care izbea în arca lor de pescari. Le-am vorbit despre păcatul care îl spurcă pe om, ca să știe ei să-și păzească limba și inima de păcat. I-am învățat pe ei să ocolească învățătura fariseilor și a saducheilor, ca apoi încet, încet să pot să-i înștiințez despre crucea Mea și despre pătimirea prin cruce, și M-am suit apoi pe munte și Mi-am descoperit lor slava feței Mele, arătându-Mi strălucirea cea tăinuită de ochii lor, și iarăși Tatăl M-a mărturisit lor atunci din cer în mijlocul lui Moise și a lui Ilie stând Eu înaintea lor. O, multe și de toate i-am învățat, și toate le-am spus lor, și le-am spus despre pustiirea Ierusalimului, și le-am spus despre judecata care vine, și le-am descoperit apoi lor pe ucenicul vânzător. Am stat cu ei la cina cea de taină și cea de despărțire între Mine și ei, și M-am lăsat apoi prins și predat de ostașii sinedriului și dus spre cruce, dar nu înainte de a-i pune pe ei la adăpost de dușmani, și învățându-i apoi să nu se smintească întru Mine când vor vedea câte mai sunt de trecut prin însăgetarea de la stăpânitorul acestui veac.

O, M-am rugat apoi Tatălui și i-am lăsat Lui în grijă pe ucenicii Mei, și, făgăduindu-le lor pe Duhul Sfânt Mângâietorul, M-am lăsat întins pe cruce, o, fiilor, iar acolo sus, pe crucea Mea, aveam în dreapta și în stânga două cruci și doi tâlhari răstigniți pe ele, socotit să fiu Eu ca și ei, tâlhar, iar trecătorii Mă batjocoreau, alături cu preoții cei mai de seamă, iar de pe crucea din stânga Mea M-a batjocorit și tâlharul de pe ea și Mi-a zis și el: *«Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine, și apoi pe noi!»*, iar cel din dreapta Mea a ținut de partea Mea și i-a zis: *«Nu te temi tu de Dumnezeu? Pentru noi e cu drept ce primim, dar El n-a făcut niciun rău»*, și a zis el apoi: *«Doamne, amintește-Ți de mine când vei veni în împărăția Ta!»*, o, și am zis lui: *«Astăzi chiar vei fi cu Mine în rai, adevărat îți spun»*.

Fiilor, fiilor, a venit apoi întunericul peste tot Israelul, iar Eu în ceasul al nouălea al zilei L-am strigat pe Tatăl și Mi-am dat Duhul în mâinile Lui, și s-a cutremurat templul și s-au desfăcut mormintele și au înviat sfinții, și a început să se spună și să se audă între oameni: *«Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!»*

O, am înviat apoi, fiilor, și am trecut de cruce, și a rămas amintirea ei și Duhul Meu îndurerat după om. Sunt grele despărțirile, sunt tare grele, măi fiilor, și Mi-a fost grea de tot despărțirea Mea de ei, și a lor de Mine, a ucenicilor Mei, mai grea decât crucea despărțirea aceasta. Întristat eram din cer și până pe pământ, întristat și înainte de cruce, întristat am stat și pe cruce, întristat și apoi, iar de această jale grea n-am băgat în seamă batjocura și loviturile și scuipările obrazului Meu dumnezeiesc din partea batjocoritorilor lui Dumnezeu, căci Eu gândeam atunci la cei ce Mă știau Învățătorul lor, la despărțirea Mea de ei, atât de durută despărțire, la zdruncinul duhului lor gândeam, la credința lor zdruncinată, o, și-Mi plângea Duhul pentru ei, și eram pe cruce, pe crucea iubirii Mele pentru ei.

O, fiilor, fiilor, cum poate omul să fie vesel, să râdă, să glumească, să bea și să mănânce cu poftă, să-și zidească o viață pe durerea Mea cea de la el, pe jalea Mea mereu de la despărțirea de Mine a lui? O, trupul și diavolul și lumea nu-ți fac decât bucurii mincinoase, omule, iar duhul cel rău, cu care tu vorbești mereu, te aduce tot timpul la voile lui ca să te facă să calci peste mersul tău cu Hristos, Căruia ar fi fost mereu să-I slujești, numai Lui, așa cum El îți slujește când tu Îl asculți pe El.

O, am grăit cu voi de cruce, de puterea ei și de purtarea ei, fiilor, de mângâierea ei, de ucenicii Mei, și așa am înălțat noi la Tatăl acum zi de praznic al crucii Mele și v-am dat vouă să înțelegeți și mai mult crucea Mea, iubirea Mea de pe cruce, crucea Mea cea pentru iubirea omului, iubirea Mea nerăsplătită de om, pe care nu toți cei veniți au voit s-o aibă de iubire, chiar dacă au venit și au auzit și au stat și ei cu Mine și cu voi, și vorbim de cei ce au gustat din masa Mea cu voi, de statul lor cu Mine și cu voi, și vorbim cât doare despărțirea, fiilor, căci despărțirile dor până la sfârșit, și le spun Eu lor acum așa:

Voi, cei care nu M-ați iubit până la sfârșit, vedeți voi, măi fiilor nestatornici în iubire, vedeți ce este iubirea și ce face ea? Ea este crucea. O, dacă ați fi venit să stați cu Mine pentru Mine, și nu pentru voi, alături cu crucea Mea cea de azi, atunci ați fi putut cu Mine până la sfârșit, până la înviere, căci nu voi, ci Eu aș fi ținut cârma minții și a vieții voastre. Dar iată, ați venit pentru voi, și apoi ați dovedit că nu pentru Mine ați venit la Mine. O, Eu sunt scump de tot, căci sunt Dumnezeu, iar dacă ați fi venit la Mine pentru Mine n-ați fi dat această bogăție deoparte în schimbul unei vieți care piere odată cu omul. O, Eu, Domnul, am murit pe cruce pentru voi. Voi însă nici să înviați și să fiți vii apoi, nici așa n-ați vrut, iar despărțirile dor și vor durea veșnic, nu vremelnic vor durea ele, și vă spun aceasta cu mila în glas, căci așa este Dumnezeu.

O, e ziua praznicului crucii, fiilor de la izvor, și am făcut amintirea durerii de atunci, durerea iubirii de pe cruce, căci iubirea a fost mai tare ca moartea, și crucea e dulce, o, fiilor, și e nedespărțire. Iar Eu stau mereu în brațe cu voi și vă dau puteri să-Mi purtați crucea venirii Mele de acum, iar voi

fiți după chipul și asemănarea Mea, căci acum două mii de ani am pus între Mine și ucenici semnul iubirii de Dumnezeu, crucea, semnul Fiului Omului în toată vremea în iubirea dintre Mine și om.

O, purtați-Mi în voi iubirea! Priviți mereu spre ea, spre crucea iubirii Mele pentru voi, pentru om, o, fiilor! Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2018

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Omul, chiar și cel ce s-a dat Domnului, face voia diavolului. Trebuie tânjire după Dumnezeu în inima omului. Purtarea creștinului să fie ca o mulțumire recunoscătoare. Orice lucrare pentru Domnul să fie lucrată cu dragoste mare. Rugăciunea îl aduce într-o clipă pe om înaintea Domnului. Cea mai dulce rugăciune: Doamne, facă-se voia Ta! Creștinul sfânt (călit prin încercări) e de mare preț la Domnul. Pilda bancnotei mototolite care nu-și pierde prețul este creștinul trecut prin încercări. Povestea fetei care și-a așteptat cu credincioșie mirele plecat în război. Îndemn la statornicia poporului mireasă în așteptarea Mirelui.

Cobor pe așternutul picioarelor Mele, cobor cu suita cu care Mă port între cer și pământ, cu slava Domnului cobor, fiilor, și măreață la vedere este această slavă și se satură cu ea slujitorii ei, cu care Mă port, cu care cobor pe așternutul Meu de la voi, că Mi-am făcut cu voi așternut pentru Mine cu voi, pentru voi cu Mine, și am aici odihnă și am mângâiere și ocrotesc acest ținut. Pentru Mine și pentru voi fac aceasta, căci când am zidit raiul ca să-l dau omului de casă și de mângâiere, l-am ocrotit cu îngerii, și am avut grijă de el chiar și după ce omului i s-a urât cu el și în el, cu raiul, fiilor, căci omul a ieșit din casa raiului prin neascultare, iar Eu, Domnul, am pus îngeri de pază și am pus raiul deoparte pentru cei sfinți cu ascultarea câți vor fi, iar aceasta trebuie să aibă grijă omul cel așezat în rai, căci așa am spus omului: să-Mi păzească și să-Mi lucreze raiul în rai, nu altceva să facă el în grădina cea minunată la vedere și la mângâierea din care a fost făcută ea pentru om, și pentru Dumnezeu cu omul în rai.

O, fiilor, am nevoie de mângâiere. Eu sunt Mângâietor, și Mă hrănesc cu mângâierea pe care Mi-o dă omul care tânjește după Mine pe pământ, și de aceea Mi-am făcut prin vremi grădini de rai din loc în loc pe pământ și așezam în ele dintre cei ce tânjeau după Mine între oameni și le dădeam lor darul sfințeniei ca să-i am ai Mei pe ei, ca să le ocrotesc viața și frumusețea duhului lor, să-i țin curați de păcat pe cât omenește se poate, păstrați pentru cei din cer, parte a Domnului să fie ei pe pământ, căci Eu vin cu cei din cer și petrec în așa grădini lângă cei ce se osebesc pentru viață cerească și dulce pe pământ înaintea Domnului, despărțiți de cei ce rămân pentru păcat pe tărâmul fiilor oamenilor, numai că, iată, în toate vremurile a scăzut puterea credinței, din lipsa dragostei de Dumnezeu a scăzut, căci dragostea se răcește, la fel și credința apoi, și iată, și acolo unde Și-a pregătit Domnul odihnă a Sa, căci diavolul dă târcoale cu sculele lui peste tot prin ușile închise, cu momeli peste momeli, cu șubrezirea odihnei Mele în om, chiar și în cel ce s-a dat lui Dumnezeu cu iubirea și cu trăirea, și toți știu că nu e bine cu diavolul și cu păcatul, dar nu se pot ei ridica din păcat pentru o viață dulce cu cerul Meu de sfinți pe pământ cu ei.

Fiilor, fiilor, iată, trebuie tânjire după Dumnezeu în inima omului, că asta este facerea lui de la Dumnezeu. Trupul i l-am făcut ușor, căci i-am dat facere din pământ și M-a ascultat pământul și s-a lăsat lucrat și plămădit ca să întocmesc din el trupul omului, dar când să-l zidesc pe om și din cer, când să pun și cerul în aluatul alcătuirii lui, iată, Mă face neputincios în trupul său omul, și rămâne el făcut de om și de diavol, și omul face faptele diavolului chiar dacă diavolul este vrăjmașul Meu și al omului, pe care de șapte mii de ani îl doboară de partea lui, față în față cu Dumnezeu făcând diavolul aceasta.

O, fiilor așezați lângă Mine aici, unde Eu vin cu slava Mea cea atâta de măreață la vedere pentru cei din cer, o, iată ce vă povățuiesc Eu în această zi de prăznuire pentru mama Mea Fecioara: Fiilor, fiilor, toată purtarea voastră înaintea Mea și a tot ce vă privește pe voi pentru că sunteți ai Mei, să vă fie această purtare ca o mulțumire recunoscătoare și ca o recunoștință mulțumitoare, ca o iubire dumnezeiască prin ființa Mea din voi, căci Eu sunt Dumnezeul vostru, iar voi fiii Mei, puii Mei, puii lui Dumnezeu, ținuți sub aripile Lui.

Când faci o lucrare măreață o faci cu osteneală, dar vine apoi din urmă bucuria, iar ea te odihnește, te umple de iubire, că nimic altceva nu este odihna, ci iubirea din inima ta este ea. Orice lucrare cu Mine și pentru Mine cu voi, s-o lucrați cu dragoste mare, fiilor. Ea va deveni ființa voastră, măi fiilor. O, unde ați mai găsi voi, că nicăieri n-ați mai găsi o așa dulce și mare învățătură? Trăirea întru Mine și cu Mine să vă fie dulce vouă, fiilor, că iată lumea, și dulcele lumii este amarul cel ascuns în firea omului, și cum, oare, să-l facem pe om să se trezească din această minciună, care-l încântă și îl amețește spre ea mereu?

Cel ce nu vrea lângă Dumnezeu și cu Dumnezeu e pentru că vrea păcatul. În lume nu poate nimeni fără păcat, că lumea nu te lasă, te pune în brațele păcatului și-ți pune păcatul în brațe și te face una cu noroiul ei, căruia ea îi zice aur, și apoi toate te părăsesc și rămâi să dai seama în fața lui Dumnezeu, Făcătorul a toate.

Omul vrea cu păcatul, pentru care el se desparte de Dumnezeu ca și Adam. Cel care după botez iarăși se desparte de Mine, acela face ca și Adam în rai după ce Dumnezeu l-a zidit pe el. O, mai bine caută iertarea ta de la Dumnezeu, decât despărțirea ta de El, omule greșit, și iată, îți trebuie minte, nu minciună, iar Eu îți dau minte, numai să te aud că ceri să-ți dau. Drumul spre Mine e cel mai scurt drum. Într-o clipită poți ajunge înaintea Mea, glasul inimii tale căutând spre Mine, rugăciunea ta care Mă strigă să-ți deschid, și în clipa aceea ai sosit înaintea Mea, și iată calea ta spre Mine, și a Mea spre tine, dar fără de tânjire după Dumnezeu n-ai cum să cauți și să mergi spre Mine, spre locașul slavei Mele.

Fiilor, fiilor, ridicarea mâinilor spre Mine vă aduce vouă de la Mine. Cele două mânuțe ridicate sunt dragostea de Dumnezeu și frica de Dumnezeu, și una fără alta nu au putere, nu au lucrare bună, și cade de amândouă în nepăsare cel care nu le îmbină pe ele pentru mersul lui cu Mine. Acestea două se sprijină una pe alta pentru statul pe cale cu Domnul al creștinului sfânt. Frica de Domnul este străjerul pentru ca dragostea să nu fie strivită, iar cel ce nu caută să-și îndrepte greșeala cade în altă greșeală, și iarăși alta și alta apoi vine, și pică apoi sub greutate multă cel ce nu se scoală din greșeală.

O, fiilor, fiilor, cea mai dulce rugăciune de la voi spre Mine e una mică și plină de dragoste de Dumnezeu și vă învață ea să spuneți voi: *Doamne, facă-se voia Ta*. O, aceasta este odihna Mea în voi, venirea Mea la voi prin rugăciunea aceasta ca să lucrez cu voi după voia Mea, fiilor. O, numai cel fără de minte poate să-și aleagă un alt fel de viață, dar Eu sunt

calea, adevărul și viața, Eu, fiilor, iar voi faceți-vă viața frumoasă ca Mine în voi, că stă în puterea voastră această facere, iar prin ea Mă țineți pe Mine cu voi pe pământ, ca în rai cu omul la începutul facerii, fiilor.

O, fiilor, e mare slavă și mare scumpătate să purtați voi cu vrednicie numele Meu pe pământ, numele de creștin. E de mare preț la Mine ființa creștinului sfânt cu viața, nu numai cu numele, fiilor. Chiar și când este strivit de încercări, creștinul sfânt are mare preț. O hârtie numită ban dacă o iei și o mototolești ea nu-și pierde valoarea scrisă pe ea, și are același preț. La fel și creștinul, cu cât e mai încercat, cu atât e mai scump, mai prețuit de Domnul, iar rugăciunea lui e aur, e cale a lui spre cer, și a Mea spre el pe pământ.

Fiilor, fiilor, nu obosiți în răbdare, căci răbdarea îl înțelepțește pe om, numai să nu și-o piardă omul până la sfârșit, până își va lua ea răsplata cuvenită. A fost odată o fată sfântă și a căutat spre ea un mire iubitor și și-au legat ei viața împreună, dar a venit veste de război și s-a dus el în luptă cu oastea sa. Mireasa lui l-a așteptat după ce lupta s-a sfârșit, și tot vedea ea întorcându-se mulți de la luptă și tot aștepta să-l vadă venind și pe mirele ei. Au trecut ani după ani, iar ea aștepta. Au trecut ani cât viața ei de până atunci, și ea tot aștepta, și ea tot frumoasă era, tot iubind după el aștepta și răbda. Cei din cetate o forțau să-și caute mire, după ani și ani de așteptare și veneau mulți și tot veneau s-o ceară. Ea însă nu dorea să-l părăsească pe mirele ei, și a prins înțelepciune și a spus: *cel care va putea să tragă la țintă cu arcul mirelui meu, acela va fi partea mea.* O, dar n-a tras niciunul la țintă, decât un biet pribeag zdrențuros, flămând și ostenit de greaua lui călătorie din loc în loc spre casă, și acela era chiar cel așteptat de ea, rodul îndelungii ei răbdări, al credincioșiei ei în iubire și în răbdare.

O, așa este creștinul, fiilor. El rabdă până la sfârșit, cu nădejde așteptându-Mă, căci ținta lui e în față, nu e în spate cu mersul, și așa iubește el, răbdând iubește și își păstrează credincioșia. O, ce ar fi să n-am Eu mireasă care să Mă aștepte să vin, să apar venind, iar ea să aibă răbdare pentru Mine după atâta cale și așteptare a Mea și a ei? O, ce durere M-ar încerca, ce lacrimi izvor, ce răni proaspete Mi s-ar deschide să n-am mireasă care să Mă aștepte să vin!

O, fiilor, mireasa are datoria să Mă aștepte să vin pentru ea, dar dacă n-aș găsi-o în casa Mea și a ei și aș zări-o prin lume dusă cu altă viață, cu altă față, cu altă haină, inimă vândută străinilor de Dumnezeu, dacă așa ar fi, o, cine ar mai fi să-Mi stâmpere jalea, să-Mi usuce rana sângerândă, să-Mi zvânte lacrima așteptării zadarnice?

O, iată câtă statornicie îți trebuie ție, poporule mireasă. Eu haina de mireasă ți-am păstrat și ți-am dăruit, iar tu păstreaz-o și cheamă-Mă să vin și uită-te în zare și așa să Mă aștepți.

O, fiilor, aveți grijă în voi de duhul umilinței bine așezat, bine luminând el viața voastră, căci se pierd cei ce pierd această frumusețe în ei și se fac urâți apoi. Veniți spre Mine mereu, măi fiilor. Calea spre Mine este rugăciunea cea plină de voi spre Mine, plină de credința voastră, de iubirea voastră, de dor plină, de mila voastră de Domnul, de Cel rănit după voi. O, să aibă îngerașul vostru prilej să vadă fața Mea, să vină la Mine cu rugăciunile voastre pline de dor, cu cele bune ale inimii voastre, cu dăruirile pe care le lucrați, cu binefacerile cele pentru Mine și pentru frați, cu toate cele care vă întâlnesc cu Mine pe voi între pământ și cer. Rugăciunea voastră spre Mine să vă facă una cu Mine, să Mă ajute ea să stau în gândurile voastre atât de mult, încât atunci când Mă ascultați, Eu să vă împlinesc propriile voastre gânduri, în care Eu să fiu cu voile Mele, și așa să vă fac întâmpinarea, iar voi Mie să Mi-o faceți, prin gândurile voastre, în care Eu să fiu cu voile Mele, și așa vă faceți voi vase ale Mele, în care Eu pun să se lucreze voia Mea.

O, mama Mea, tu ești lângă Mine cu toată iubirea ta pentru cuvântul Meu, cu care Îmi hrănesc puii. Iată, avem grădiniță cu pui în ea și hrană pentru ei. În toate vremile Noi așa am căutat și am binecuvântat locuri și grădini pentru Noi aparte, și pentru cei care Ne-au iubit pe Noi pe pământ, dar vrăjmașul diavol a căutat mereu să pătrundă, și numai prin mintea neveghetoare mereu a omului a putut el să slăbească cetăți sfinte. Aici, mamă, avem mereu din cer hrană pe masă, și mereu împrospătăm și curățim și binecuvântăm, și stăm deasupra cu cerul, mama Mea, iar truda Ne este mereu, și Ne este mare, mamă.

— O, iubit Iisus, Fiul meu îndurerat și neamângâiat, Păstorule milos, Tu i-ai învățat pe ei să-Ți fie mângâiere. O, tot așa îi învăț și eu, căci orice ucenic desăvârșit este ca învățătorul său, iar ei să învețe de la Noi. Noi știm să răbdăm, să așteptăm, și cu multă răbdare îngrijim de acest popor, care voiește pe pământ cu Noi, cu cerul, Fiul meu Iisus. Aici este cerul acoperământ, fiindcă aici se suie la cer legătură neîntreruptă, iar pentru aceasta lucrarea îngerească este mereu și duce de aici și aduce aici, că aici trebuie să fie voia Ta în lucrare, iar voia Ta să fie fericirea lor, paza lor, frumusețea lor, calea lor spre Tine și calea Ta spre ei, Fiule scump.

O, fiilor puișori, sunteți hrăniți tot timpul ca puii care cresc, iar Fiul meu Iisus Hristos vă ține sub mantia Lui caldă, sub haina Lui de Păstor. El vă așteaptă tot timpul să vă audă zicându-I: *„Doamne, facă-se voia Ta!”*, iar El poate atunci să aducă cu voi pe pământ împărăția Sa, raiul cel pentru voi, împlinirea Scripturilor fiind această taină de rai, căci tainic lucrează Domnul cu voi, ca să poată zidi și împlini toate, pentru ziua descoperirilor toate, și a toată slava Lui.

Iată zi de prăznuire, Noi și cu voi în grădină aici, și sunt venite inimioare la izvor și la sărbătoarea mea cu voi și cu cerul slavei Fiului meu, și multă mângâiere este pentru cei din cer când caută creștinii cu pașii spre izvor aici. Așadar, dați-le din cer celor ce știu cerul coborât la voi cu hrană de sus, iar Noi, cei de sus, lucrăm mângâiere, fiilor. O, despicați bine și deslușit de bine grăirea cea de azi cu voi a Fiului meu Iisus Hristos și aprindeți tot mai puternic făclia din voi din focul Duhului Lui, care arde la voi, și dați-L pe Domnul celor ce vor să-L poarte cu ascultare și cu învățătură, că fără povață și fără îndemn, mereu proaspete, o, nu se poate altfel ține căldura vieții cu Domnul.

Iar Tu, Iisus al meu, Fiul meu iubit, vezi cum veghez eu așezământul Tău cu ei, din care va rodi voia Ta peste pământ și cuvântul Tău cel sfânt, calea omului, căci Tu ești calea omului, și vor înțelege tot mai mulți această minune de taină, căci Tu, Tu lucrezi să fie așa, o, Fiul meu scump. Amin.

— O, mama Mea, folosim răbdarea, mamă, dar odată cu ea pregătim împlinirile toate în taină, și le vom descoperi apoi gata lucrate, și minunat va fi atunci, numai să aibă mireasa Mea răbdare cu Mine și să-și țină credincioșia, mamă, ca să-Mi găsesc mireasă pe pământ când Mă voi lăsa văzut venind, mamă.

O, aș vrea să mai așez la voi lucrări de lucrat, dar voiesc să vă văd că le puteți lucra, fiilor, și să mai ajutăm mer-

sul cel greu pentru voi în lucrul cel mereu mult pentru cetate, pentru voi, pentru Mine cu voi, pentru pași înainte, căci mersul ne este tot înainte, fiilor. Am de așezat binecuvântări pentru lucrul Meu cu voi, pentru sprijin mai mult, mai cu putere, și aștept să vă găsesc mai eliberați de unele griji care sunt mai aproape de lucrat și de ținut în lucru, și facem sfat apoi, că Eu așa lucrez cu voi.

Acum aduceți bucurie pe masă, fiilor. Noi suntem aici deasupra și binecuvântăm așternutul cel pentru Noi aici, raiul Meu cu voi, spre care Eu Mă aplec cu cele din cer mereu, mereu.

Vă învăluiesc acum în duhul păcii Mele, pe Mine și pe voi laolaltă în Duhul Meu. Iubiți să aveți putere pentru Mine în voi, fiilor. Eu asta vreau să văd la voi și în voi mereu, mereu.

O, stați cu mânuțele ridicate spre Mine pentru Mine și pentru voi cu Mine. Frica de Dumnezeu și dragostea de Domnul, acestea sunt mânuțele voastre ridicate spre Mine, și una pentru alta lucrează ele înaintea Mea, căci una fără alta nu vă ajută mersul cu Mine. Iată, fiilor, o, iată, așa este voia Mea cea prin voi și pentru voi, iar voi spuneți-Mi, spuneți-Mi, fiilor, spuneți-Mi mereu, mereu: *Doamne, facă-se voia Ta!* Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2018

Sărbătoarea Cuvioasei Parascheva

Vorbirea cu Dumnezeu îl ajută pe om să rămână pe cale.
Statornicia încununează viața omului.

O, grea e așteptarea, grea, fiilor, grea! Pace vouă, măi fiilor! De la o coborâre a Mea la alta aștept să vină coborârea Mea la voi, și așteaptă sfinții să vin la voi, că la voi și cu voi se vede împlinită Scriptura cea de la început, când a fost scrisă această proorocie că vine Domnul cu sfinții în zeci de mii, și iată, așa vin, cu sfinții vin.

O, n-ar mai căuta omul niciun fel de bucurie cu vedere dacă ar avea sorțul să vadă slava cea nevăzută a Mea și a sfinților cu care petrec și Mă port spre voi când vin la voi, aplecând cerurile ca să Mă port spre cetatea Mea cu voi, spre lucrarea cuvântului Meu, că n-am avut astâmpăr până ce n-am văzut acest loc minunat, așezat pe pământ ca așternut pentru voi, și pentru venirea Mea la voi, casa Mea cu voi, fiilor. Cu mare prețuire acoperim de deasupra acest meleag, în care Dumnezeu Își are tron și împărăție și slavă mare de sfinți, că sfinții sunt slava Mea, ca și îngerii, fiilor.

O, ce jos poate să coboare omul care știe și crede coborârea Mea aici, și să nu prețuiască el mai mult decât viața sa pe Dumnezeu venind și împărțindu-Se cu dor și cu așteptare după om!

O, așezați-vă să vorbim, fiilor, că pe cât de dulce Îmi este așteptarea și fiorul ca să vin la voi, pe atât Mă doare, că Mă dor dureri multe, măi fiilor. De la începutul lumii văzute, de la facerea omului și până azi, și până mâine Mă doare, și nu se poate altfel, până ce omul nu va fi ca Dumnezeu, ca să cadă perdeaua care Mă doare, o, fiilor. Îmi spun durerea. Și omul își spune durerea lui, i-o spune altui om, chiar dacă omul nu poate să ajute, căci omul nu este Dumnezeu. Când omul își spune durerea caută să-l atragă pe cel căruia i se destăinuie, și așa cad unii prin alții, unii spre alții cei ce nu-și pot cu adevărat ajuta viața. Eu însă sunt însăși viața omului, iar când omul înțelege aceasta prin mila Duhului Sfânt, se scoală și merge cu Mine, dar neînțelegând pe Dumnezeu și mersul cu El merge până la jumătate, și calea lui rămâne neterminată, frântă la jumătate. O, ce păcat greu! Mai poate avea încredere în el un așa om? N-a terminat de construit podul dintre el și Mine și a lăsat la jumătate lucrul său și n-a mai ajuns unde a pornit, și nicăieri nu mai ajunge dacă acest pod l-a lăsat neterminat, căci vai de cel care cade în întoarcerea înapoi apoi!

Am spus, și iarăși spun că starea de continuă înnoire a omului are ținta în față, nu în spate, iar pentru acest mers îi trebuie omului vorbirea cu Dumnezeu, așa cum Eu, Domnul, Îmi știu mersul și lucrul și merg mereu cu voi și spre voi, și nu înapoi, fiilor. Este pe pământ un pod început de pe un mal spre celălalt mal, și s-a lucrat la el mult, mult timp, dar s-a frânt apoi lucrarea sa la jumătate, și se minunează cei ce văd această lucrare neterminată, și a rămas ea pildă înfricoșată pentru cei ce o văd nedusă la capăt, rămasă la mijlocul apei dintre două maluri, cu drum lung de ape între ele.

O, fiilor, fiilor, statornicia este cea care încununează viața celui ce se leapădă de sine pentru Mine, pentru ascultarea de Domnul, Care dă omului în dar viață. Am venit la voi cu ceata ucenițelor cuvioase, care au mers pe pământ cu Domnul până la capătul mersului lor. Cuvioasa Parascheva a mers, a mers și s-a întâlnit cu Mine față în față în slavă, și a ales ea apoi cu Mine pe vatra neamului român să stea, că de sus a văzut ea slava cea viitoare a Mea așezată pe acest tărâm, mare la Dumnezeu. Stă ea cu Mine în sfat în ziua ei de sobor între sfinți și-și mângâie arșița duhului, că ard de dor sfinții Mei, și de aceea îi iau cu Mine, și-Mi fac cu ei alin pe pământ, și pământul se bucură și Ne stă așternut și masă de petrecere pentru sfinți.

O, binecuvântată să-ți fie vorbirea, ca și iubirea ta de Dumnezeu, fiică a cerului sfânt! Amin.

——— Te binecuvintează iubirea mea cea pentru Tine, Doamne, și Ți se apleacă ea la picioare în ziua mea de serbare între sfinți, că iată, Te slăvești cu noi, din patria cerească venind cu noi aici, pe pământ, unde-Ți ai lucrarea, Doamne.

O, nu grăiesc de mine în ziua aceasta, ci de Tine, Doamne. Stau față în față cu mărturia vieții mele de pe pământ ca și toți sfinții Tăi, și cu tot dorul Îți slujim venirii Tale cu sfinții, ca și pe pământ cât am slujit iubirii noastre de Tine. Mai mare virtute ca și statornicia pe calea Ta nu poate omul să aibă, iar această mare iubire o poate el avea numai prin vorbirea lui cu Tine mereu, mereu. Vorbirea cu Dumnezeu este rugăciune de umilință, de căință, de iubire, de trăiri dulci cu Duhul Sfânt, Care hrănește de la Dumnezeu pe om. Iar vorbirea cu tine însuți, omule, este lucrarea prin care diavolul își așează în tine puterea de a te dărâma tu singur de partea lui, și apoi să fii vinovat pentru tine și să te recunoști al său, fără să-ți mai pese de Domnul, de suflet, de mâine.

O, Doamne durut mereu, vrea diavolul mereu să-Ți ia viața ca și acum două mii de ani, și iată-l, Îți distruge viața din creștinul care se dă Ție cu mersul său, și dă să facă diavol din omul credincios, că asta poate lumea să facă asupra omului.

Eu îi îndemn pe cei ce s-au ales Ție cu mersul lor și le spun lor să fie veghetori tot timpul, ca să nu facă ei ceva de care Dumnezeu Se scârbește și Se umple de durere de la ei, iar când le vine proba, să nu uite ei să nu-L depărteze pe Domnul de ei, alegându-se pe ei înșiși în schimbul Lui. Pasărea neagră, pasărea de pradă, satana, care a biruit pe Adam în rai și care a smuls din cuibul Tău, Doamne, fii câștigați Ție

din lume, o, iată-l, a făcut distanță între ei și cuib și le-a închis calea și mersul, că este la mijloc vina prin care omul părăsește pe Dumnezeu ca și Adam în rai, care apoi a căzut din cuib, fiindcă Adam a vorbit cu el însuși, și n-a mai vorbit cu Dumnezeu, și a respins grăirea Domnului cu el, și din cauza păcatului deșteptat în el, de aceea a fugit Adam din fața lui Dumnezeu și s-a ascuns. Toți cei care au părăsit pe Domnul după ce L-au cunoscut au fugit pe întuneric din pricina neiubirii, că numai neiubirea duce la păcat, iar neiubirea este hrănită de păcat, ca să nu mai aibă omul iubirea, ci păcatul să-l aibă de lucrare a sa.

O, nu fugi, omule greșit. Ai nevoie de Mântuitor, de Făcător ai nevoie mereu, așa ți-a spus ție Domnul, și ți-a spus din vreme aceasta. Când îți rupi o mână, un picior, când îți spargi capul te duci la vindecător ca să te panseze, să te repare, nu te duci tot după alte primejdii și rane. O, strigă-L pe Domnul când ți se îmbolnăvește sufletul, strigă-L ca să te vindece El, să te apropii cu El strigă-L să vină. Apleacă-te la pământ cu fruntea, și să faci și tu pe pământ ca Dumnezeu, că El a căzut cu fruntea la pământ pe drum spre cruce, cădea și Se ridica, toate pentru tine, omule greșit, toate pentru că tu cazi mereu, dar scoală-te când cazi, și ori de câte ori cazi, că Domnul cădea sub bice îmbrâncit, și Se scula și mergea, și așa a mers până sus, până la cruce, și pentru tine a mers așa. O, apleacă-te la pământ cu fruntea și scoală-te, și iar apleacă-te, numite mătănii aceste căderi și ridicări pentru cel care cade și se scoală. Să-ți pese de căderile tale și să ceri pe Domnul de sprijin și să nu stai căzut când cazi. Din pricina greșalelor tale ajungi lipsit de umilință, de căință, acru la purtare, și te iei apoi după mintea ta în toate ale tale lucrări și Îl dai pe Domnul de peste tine. O, bucură-L pe Domnul cu statornicia ta lângă El și ridică-te ori de câte ori greșești, că aceasta este lucrarea sfinților Lui, a celor care nu se lasă răpiți de satana pe pământ, ba îl biruiesc și zădărnicesc lucrarea lui, și toate pentru Domnul.

O, Doamne al puterilor, cu ei să biruiești, și pentru ei să lucrezi, pentru cei ce rămân statornici, Doamne, și dă-ne nouă binecuvântare mereu, mereu, să fim mereu ajutorul lor, numai să cheme ei în ajutor puterile Tale și pe sfinții Tăi. O, ai milă, că noi pe ei îi așteptăm să biruiască în ultima luptă, și apoi vom primi noi de la Tine și de la ei răsplata darurilor pentru sfinți, căci cei mai mici vor fi împărțitori de cununi și vor încununa cerul tot, și cununi peste cununi vor purta cei ce vor birui la sfârșit. Această taină o spunem astăzi lor. Amin.

Eu, Domnul, Mă slăvesc în mijlocul cetelor de sfinți și de îngeri când vin la voi cuvânt, fiilor la sfârșit lucrători cu Mine pentru venirea Mea cu sfinții. Voiesc de la voi fericirea Mea, măi fiilor. Eu sunt Mire, voi mireasa Mea. Eu sunt sus, voi jos, luptând și pregătind biruința cea de la sfârșit, iar fericirea Mea este statornicia voastră, fiilor.

Am să vă spun o taină sfântă ca să înțelegeți voi fericirea Mea, sau durerea Mea de la cei ce sunt pe pământ poporul Meu, biserica Mea, mireasa Mea, pe care o aștept a Mea. Fiilor, fiilor, când se întâmplă pe pământ ca unul din cei doi, legați prin căsnicie soț și soție, când pleacă unul din ei la cer, unul din cei ce au fost una, iar jumătatea rămasă pe pământ calcă legământul și-și îngăduie slăbiciuni ale vieții, părăsind credincioșia, pune în primejdie și în arsură grea jumătatea din lumea cea de sus a celor ce au fost una pe pământ, căci vede de acolo pe cel rămas abătându-se spre rele, spre slăbiciuni și necredincioșie până la sfârșitul amândurora, iar fericirea celui de sus este pusă sub durere grea. O, tot așa și Eu, Domnul, ard și sunt sub chin când un suflet care se făgăduiește Mie se desparte apoi și se duce spre slăbiciuni și spre străinii de Dumnezeu, sau când suferă cel ce se încredințează Mie, și nu știe de ce suferă dacă Mă părăsește apoi, și suferă pentru că Mă aduce pe Mine în durere de la el, și sufăr Eu, și suferă și el, că așa a făcut Domnul pe om când l-a făcut întreg pe el, dintr-un trup două trupuri, una în Domnul fiind, așa cum Eu una sunt cu cel ce se unește cu Mine, și Mă părăsește apoi și-Mi face durere grea.

O, aveți grijă de fericirea Mea cea de la voi, aveți grijă mare, voi, cei care v-ați dăruit Mie cu inima din voi, fiilor. O, nu luați din Mine inima voastră, nu, nu, fiilor, ca să nu suferiți, ca să nu sufăr Eu de la voi! Fiți înțelepți și tot mai înțelepți lângă Mine, că iată, aproape tot omul, și chiar și cel ce M-a cunoscut aici, în venirea Mea după om, vrea și el ca și Adam, vrea să fie liber de Dumnezeu, să facă ce vrea el ca și Adam, să-și aleagă ce vrea să facă sau să fie. O, iată, și cei ce au avut darul cel de sus primit să Mă cunoască în acest cuvânt cu care Eu păstoresc omul, o, și din aceia au voit să fie liberi de Dumnezeu pe pământ, și M-au lăsat în durere.

O, încingeți-vă mijloacele, fiilor! Fiți fericiți cu Mine orice ar fi să întâmpinăm, și să trecem înainte spre țintă. Rugăciunea de iertare pentru greșale, umilința inimii, aplecarea frunții la pământ și ridicarea, mersul Meu de pe Golgota iubiți-l mereu, și feriți-vă de lupi, că este scris că se vor ivi lupi răpitori, care nu vor cruța turma Mea, și se vor scula din mijlocul vostru aceștia ca să tragă de partea lor pe cei credincioși Mie. Dar Eu vă iubesc ca pe mireasa Mea, și vă înconjoară din părți sfinții pentru că sunteți ai Mei, o, și dacă Eu vă îndemn spre veghe, vegheați, fiilor, vegheați-vă pe voi, vegheați unii pentru alții, vegheați și iar vegheați, și numai așa veți rămâne ai Mei.

Dar încă o lucrare aveți de lucrat. O, întăriți-i pe cei ce vin la serbările cerului aici, la voi. Dați-le lor puteri din cer, o, dați-le lor, fiilor, și veți avea puteri din cer, și veți avea și veți împărți. O, vine sărbătoarea cea cu strângere și se tot apropie și vine, iar voi pregătiți-vă, înfrumusețați-vă cu cele de sus și ieșiți întru întâmpinarea celor ce se strâng și turnați-le cu cănuța apă din izvoarele de aici ca să-și spele mâinile, și așa să-i așezați la masă cu Mine și cu sfinții, iar truda voastră nu-și va pierde plata, și voi fi fericit pentru credincioșia voastră cea plină de răbdarea iubirii mereu, mereu, fiilor.

Așez binecuvântare peste voi, și vă așez pe voi în binecuvântarea Mea, și așa să pregătiți Domnului masă de venire, că vin cu cetele îngerești în față, iar îngerii aduc la masă pe cei ce vă așteaptă pe voi cu ziua învierii lor, că voi sunteți cei așteptați de toți cei din cer, o, fiilor.

Voiesc să văd la voi inimi și fețe pline de însuflețire, iar dacă și mai și greșiți uneori, grăiți cu Mine prin rugăciune dulce, că Eu sunt Cel bun pentru voi, și mereu vă întăresc și vă țin calea sub picioare, că vreau să fiți mângâierea Mea, fericirea Mea, mireasa care iubește așteptând, priveghind și așteptând credincioasă Mie, iar șoapta celui viclean s-o cunoașteți, fiilor, și să nu luați, decât de la Mine, iar cel viclean să-și înțeleagă soarta, că a venit vremea.

O, pace vouă, măi fiilor! O, nu fiți plăpânzi! Fiți senini, senini, și așa să vă fiți unul altuia doctorie, ori de câte ori este nevoie de alin și de putere sfântă în voi, căci sunteți înzestrați de Dumnezeu cu duh dătător de viață, fiilor.

Sunt în lucru cu voi și sunteți în lucru cu Mine. O, rămâneți în viță, ca să aveți viață. Rămâneți întru iubirea Mea,

atâta vă cer Eu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2018

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir

Cete de creștini și de păgâni vor veni să audă de la Domnul. Acest izvor este împlinirea Scripturii. Darurile duhovnicești să fie împărțite cu rânduială. Râvniți să proorociți!

Eu sunt Cel ce sunt, și cu voi sunt, și cu voi lucrez lucrul Meu cel de azi, și cu voi Mi-am zidit cetate pe pământ și am scris peste ea numele Meu, numele lui Dumnezeu, fiilor.

O, pace vouă, fiilor slujitori la izvorul Meu de cuvânt! V-am sortat dintre fiii bisericii neamului român și v-am făcut biserică Mie, că biserica asta înseamnă: Dumnezeu în om și cu omul, și înseamnă omul cu Dumnezeu și în Dumnezeu, nu în lume, o, și are pământul și omul de pe el, are nevoie de Dumnezeu cât nu se suie la mintea omului această taină și veghe sus, pentru pământ și pentru om, că altfel s-ar scufunda totul și n-ar mai dăinui nimic, dar Eu, Domnul, sunt și lucrez și veghez și dăruiesc și iert, și cârmuiesc cu taină totul, fără să înțeleagă nimeni îndeajuns aceasta, iar aici cu voi e râul Meu de cuvânt peste voi și peste pământ, e venirea Mea la voi cu sfinții, ca să-i bucur pentru că M-au iubit cu viața lor de pe pământ, mărturisind ei înaintea împăraților pe Dumnezeu venit la oameni, și jertfit în locul celor ce nu vor să aibă de Dumnezeu pe Domnul, Făcătorul cerului și al pământului și al omului.

O, iubirea Mea pentru om M-a luat și M-a pus pe cruce, și nu este înțeleasă puterea iubirii Mele, o, fiilor. Voi bate la ușa împăraților pământului, curând, curând voi bate ca să le grăiesc lor iar și iar, ca să le spun din cer ce nu e bine pe pământ, și nu e bine pentru că oamenii nu fac binele și s-au deprins prea mult să calce poruncile lui Dumnezeu, poruncile vieții, iar cine le calcă moare față de Domnul, Care plânge pus pe cruce de om, și plânge ca unul care nu poate face nimic de pe cruce.

O, e sărbătoare pentru sfinți, și vin cu sfinții la voi, vin, că le este dor de lucrul Meu, care mângâie lucrând, fiilor. O, vin cu sfinții, și se uită ei la voi și la lucrul Meu cu voi, că sunteți mititei și puținei, dar faceți lucruri minunate prin harul Meu, și iată câtă nevoie am de voi, și sunteți voi bogăția Mea, aurul Meu, scump la Dumnezeu.

Vor avea mângâiere mare toți cei de pe pământ în vremile ce vin, lipsite de mângâiere, și vor căuta spre taina cuvântului Meu, care mângâie, și duhurile lor vor tânji după apa gurii Mele, și multe mulțimi vor înseta, căci totul se usucă, și chiar și sufletul din om. Ca furtuna cea iute, care aduce valuri, valuri frunzele căzute și le mână spre ținta unde bate ca să le adune laolaltă să fie, așa vor fi aduse valuri, valuri cete de creștini și de păgâni ca să audă de la Domnul, și nu se vor putea opune vântului ascultător de Dumnezeu pentru adunarea tuturor, precum este scris, căci va stârni Duhul Sfânt pe mulți și vor lua mângâiere și vor lua iubirea în ei, dar nu vă pierdeți voi răbdarea pentru această împlinire, și mare să vă fie ascultarea cu Mine, că nu mai am cum să-i fac omului salvare, decât cu focul Duhului Sfânt, Care-L va mărturisi pe Dumnezeu în limbile toate și-i va strânge într-un duh al mângâierii pe cei încercați de pe pământ, și-Mi voi pregăti masa iubirii și vor lua din ea popoare fără de număr, toți și toate de la începutul lumii și până la sfârșit, și toate sunt scrise să vină spre împlinire. Iar cei atât de orbi acum, așa cum dau ei să fie, vor primi vedere ca să vadă ceea ce n-au dat să creadă când am stat înaintea lor cu glasul gurii Mele și am trimis spre ei și le-am tot spus că Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce vin spre ei ca să le grăiesc, în vreme ce ei spuneau că nu sunt Eu, și că e omul. O, cine poate avea ceva dacă nu-i este dat de la Domnul? Dar n-am spus Eu aceasta acum două mii de ani? O, am spus, și nu se ia aminte la cuvântul Meu către cei ce au auzit aceste cuvinte scrise ale gurii Mele, căci am spus: *«Vor fi toți învățați de Dumnezeu».*

Fiilor, fiilor, Mă pregătesc cu voi de sărbătoare. Mai-marii cetelor îngerești își gătesc suitele pentru sărbătoarea sortită lor prin biserica Mea pe pământ și în cer. Toți cei din cer sunt plini de bucurie pentru cetatea Mea cu voi pe pământ, pentru venirea Mea cu ei în sărbători, și pentru tot harul cel lucrător cu mare bogăție de duh, că a venit vremea Scripturii venirii Mele cu sfinții, și am lucrat cu voi acest loc dulce ca să am popas de venire și de împlinire a cuvântului Meu, fiilor. Așadar, voi pregătiți pentru ca să vin, iar Eu vin. Vin, fiilor, vin, și ies cu voi și cu cuvântul Meu înaintea celor ce se vor strânge să vină la întâlnirea Mea cu voi aici, și le spun lor să vină îmbrăcați frumos, și nu lumește, ci acoperindu-și trupul în chip cuvios, ca de sărbătoare cerească, fiindcă cetatea aceasta se numește: *Acolo este Domnul*, și am aici fii depărtați de fața lumii, de duhul lumii, iar ochii lor să vadă la cei ce se adună statură cuviincioasă când vin la izvor de sărbători, și dacă pot ei, o, să se sfințească tot mai mult, că e munte înalt acest petecuț de pământ în mijlocul neamului român, și spre care ei vin.

Fiilor, fiilor, vă învăț pentru chivernisirea treburilor. Lucrați cu cârmă în tot ce este de lucrat și de pregătit, așa încât în dimineața sărbătorii îngerilor o parte mică din voi să aveți cofițe și cănuțe cu apă din cetate și să le turnați pentru spălarea mâinilor la cei ce vin, iar apoi să-i așezați pe ei. Apa dacă nu curăță e în zadar. Rugăciunea dacă nu curăță e în zadar, și tot așa și apa, iar Eu, Domnul, îi învăț curățirea de tot răul pe cei ce vin și-și spală mâinile ca să intre ei la masă cu Domnul.

Și acum așez aici taină scrisă pentru voi, și pentru toți cei ce învață de la voi, fiilor. Grăiesc cu voi, și grăiesc pentru aici, ca să se înțeleagă peste tot cum este bine să se lucreze pentru sfințenie și pentru sfințirea celor ce viețuiesc laolaltă în numele Meu. O, aici la voi ordinea este bună, și trebuie doar ascultare pentru ea, căci cel ce gătește mâncare de pus pe masă trebuie să fie dintre cei ce nu merg prin lume, pe drumurile ei, și mai ales să aibă inimă iubitoare, plină de Domnul și de darurile Lui, ascultătoare pentru cele de sus în om și pricepută prin ascultare și prin dar, și așa să se lucreze gătitul bucatelor, spălatul vaselor, pusul mesei și strânsul mesei, rugăciunea de așezare și de ridicare de la masă, toate acestea nu oricum, ci lucrate ca în cer, fiilor. O, nu oricine trebuie să facă acestea, așa v-am spus, iar cei ce vin sunt învățați și sfătuiți să fie sfioși față de toate cele de aici și să nu-și ia singuri să facă ceva pe aici, decât numai ceea ce li se împarte și ce pot ei să facă față de acest loc.

O, de aceea v-am spus Eu, fiilor din cetate, că voi nu aveți cu cine să vă ajutați în multul Meu lucru cu voi, fiindcă nu s-au ales deoparte pentru Domnul cei ce au dorit cu acest popor, iar lucrările de aici trebuie nu oricum și nu de oricine sprijinite, că sunt pentru Domnul, fiilor, iar Domnul este Domnul, și voiește și biserica Lui să fie tot ca El, precum este

scris, ca prin biserică să lucreze Domnul pentru El și pentru ea.

Am avut până nu demult o fiică uceniță, care avea multă sfială pentru intratul și statul în cetatea cuvântului Meu. Ea lucra pe tărâmul dintre lume și Mine și lucra pentru mărturisirea Mea și a cuvântului Meu, iar când venea în cetate se sfia să pună mâna la lucrul bucătăriei sau la altul pentru biserică, și spunea: *Eu merg prin lume și mă ating peste tot, și mă curăț de lume când vin ca să intru, și stau în sfială față de tot ce se lucrează aici în chip curat.* Ea înțelegea taina și puterea locului și pe Domnul, iar când n-a mai putut așa cum se cere aici, a slăbit și s-a tras în lături. O, și ce frumos ar fi să stea cuminți, cuminți cei ce n-au putut mai mult pe calea lor cu Mine! Măcar cuminți să stea, calzi față de acest loc sfânt, iar Eu nu voi uita dragostea lor de odinioară în ziua când voi măsura pentru fiecare om.

O, atât de mult, atât de mult am grăit pentru formarea unui popor, și atât de mult ar fi trebuit să se lase el în voile cele de sus! N-au putut însă cei ce au crezut lucrarea Mea de aici, n-au putut să se și așeze în dragostea Mea până la sfârșit, în ascultare pentru împlinirea Mea cu ei, și mulți au ales să poată cât vor ei, nu cât aștept Eu de la cel ce se sfințește pentru Mine, dacă voiește el aceasta, iar voi, fiilor, de aceea primiți atât de puțin ajutor pentru mersul Meu cu voi, precum este scris de cei ce vor lucra cu Mine la sfârșit.

Turnarea apei cu cănuța pentru intrarea la masă cu Domnul, este aceasta o așezare care să dăinuie când voi aveți oaspeți la masă, fiilor, iar prin aceasta voi curățați pe cel ce vine la masa Domnului, că nu oricum se intră la această masă aici. Iar în vremea cea dintre sărbători, o, nu prea aveți cu cine să vă ajutați, și de aceea trebuie să chivernisiți cu cârmă toate câte sunt de pregătit, căci toate ca în cer trebuie să fie aici.

Și acum, iată, ca în cer sărbătorim în ziua aceasta, că am în față ceata mucenicilor mărturisitori, iar în mijlocul lor mucenicul Dimitrie are sărbătoarea sa bisericească, ziua venirii lui la cer între sfinți, și se așează aici sărbătoarea cea pentru el. Calendarul sfinților, cel întocmit de sfinți și de părinți în vremile bisericii Mele, acest calendar este și în cer, și precum pe pământ, este și în cer, căci sfinții au avut cerul în ei în vremea lor de pe pământ, și toate se suie la cer cu ei, și iată, cel sărbătorit azi aduce vouă însuflețire și vă dă din cer, iar Eu binecuvintez intrarea lui cu mărturisire în cetatea Mea cu voi, fiilor.

— O, slavă Ție, Doamne, că ai făcut din noi slava Ta pe pământ, și în cer apoi, după cum am venit la Tine fiecare când ne-am sfârșit lucrarea vieții aici, pe pământ, și ne-am mutat cu ea lângă Tine în cer, căci pe Tine Te-am slujit și Te-am urmat noi.

Poporul cuvântului Tău de azi trebuie să fie el slava Ta pe pământ, precum am fost noi cât Te-am slujit aici, iar pentru aceasta are el nevoie de atenție, de ținere de minte, de luare aminte la toată învățătura Ta, și are el de ascultat de Tine, Doamne, căci facerea cea nouă, ea trebuie să fie așezată de Tine peste cel ce vine lepădându-se de sine ca să-Ți poată urma, Doamne, că altfel își urmează tot luișI, tot ca el face și lucrează dacă nu învață nașterea omului nou. Oricât ar fi de deștept, de priceput, de așezat cel ce vine la Tine, o, îi trebuie numaidecât naștere nouă, să se dea deoparte cu ceea ce a fost, și să intre în facere nouă, căci cum ar fi să fie altceva nașterea de sus a omului dacă nu lepădarea de sine, pentru așezarea cea de la Tine în el după voia Ta, după cum ai Tu lucrul Tău cu fiecare când vine la Tine?

Voi, cei ce ați venit spre nașterea de sus, o, învățați supunerea, cu ea să începeți. Și până nu puteți aceasta, să știți că nu poate fi începută nașterea voastră din nou, din Dumnezeu, și cetățenia voastră cerească apoi. Așadar, supunere, sfială, aplecare, iubire mare, toate acestea sfinte trebuie să vă fie, și vine apoi și înțelepciunea cea de sus, dar numai apoi vine ea, nu ca aceea pe care o aveți din fire, și de care trebuie să uitați ca să vă poată Domnul înnoi pe voi. O, aveți grijă de acești pași bine cârmuiți peste voi, ca nu cumva să vă vătămați unii de la alții prin neîmplinirea cerută celor ce vin spre facerea omului nou, zidit din Hristos și prin Hristos. Iar ceea ce luați de la Domnul nu vindeți, nu duceți în lume cele pentru Domnul, că voi trebuie să fiți pe pământ ca și în cer, cerul Domnului pe pământ să fiți, căci Domnul locuiește cu poporul Său, precum este scris.

O, Doamne, e zi de învățătură, și dă-le lor din gura Ta, iar noi, sfinții Tăi, suntem aici, la masă cu ei și cu Tine, și nu ne mai încape bucuria în cer și pe pământ, că ea este mare, e mare, mare, o, Doamne. Amin.

— O, cât de mare e bucuria sfinților Mei pentru lucrul Meu de pe pământ cu voi și cu ei, fiilor! Iar voi fiți conștiincioși, fiți recunoscători și conștiincioși, ca să nu vă strângeți greșeli dacă slava Mea este cu voi, ci fiți supuși și sfioși și aplecați și atenți pentru toate acestea, că Eu când văd că așa lucrați, vin și vă iert pe toți într-o îmbrățișare și vă acopăr toate câte mai greșiți ca niște oameni, numai să-Mi cereți voi iertare ca unui Dumnezeu bun și blând, dar și voi, buni și blânzi să căutați să fiți unii cu alții, măi fiilor. Iubire cu recunoștință să aveți mereu înaintea Mea, și căutați să-Mi aduceți rod, suflete vii, iar dacă nu puteți rodi pentru Domnul, o, alegeți supunerea, fiilor, și lucrați cu ea și prin ea, că multă nevoie este de aceasta la lucrul bisericii, căci ca să te apuci să faci ceea ce nu-ți este dat să faci, ceva cu care zici tu că ești înzestrat de sus, o, aceasta este felul tău de a fi, și nu se cheamă că ai înțeles lucrul bisericii și duhul ei, una fiind toți în toate.

O, ce ar fi ca într-o împărăție să fie împărați toți, sau toți sfetnici ai împăratului? Iată, sunt mulți din cei ce au lucrul supunerii, căci altfel n-ar mai avea lucrul ei împărăția. Eu am îngeri în supunere, iar ei iau de la Mine prin duhul și ascultă și sunt ei slava Mea ca slava unei împărății. Iar voi găsiți acest adevăr ce vi-l spun, găsiți-l la Solomon, la întâlnirea lui cu regina din Saba, care s-a minunat de slava regelui lui Israel, de supușii lui, care atât de frumos s-au înfățișat înaintea oaspeților lor. Iată, au nevoie de supunere cei ce vin la Mine ca să fie ei slava Mea.

O, fiilor hrăniți de sus prin cuvântul Meu de la izvor, fiilor, fiilor, râvniți la darurile duhovnicești, și să vă fie ele împărțite vouă cu rânduială, că așa este scris pentru fiii lui Dumnezeu. Dar mai ales, râvniți să proorociți, să-L lucrați pe Domnul, să cuvântați de Domnul, căci Eu tot cu cuvântul am lucrat și lucrez, iar cuvântul rostit se împlinește, fiilor. O, nu râvniți mai mult la alte daruri dacă n-aveți darul proorociei, căci cine nu are darul proorociei este un om mic, și nu are cum să aibă alte felurite daruri fără să aibă acest dar al cuvântului cel dătător de viață și doveditor de Dumnezeu peste inima omului care dă să se scoale din moarte și din greșeală. O, de când, și de câte ori am spus Eu acestui popor să învețe duhul vieții, lucrul Duhului Sfânt!

Iată povețe sfinte pentru cei ce se nasc din Dumnezeu, ca să știe ei ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ! Aceasta am lucrat astăzi peste voi, și de la voi peste cei ce vor să fie plăcuții lui Dumnezeu, fiilor.

Iar acum binecuvintez cărărușele și pașii celor ce se vor strânge la izvorul Meu aici. Cu sărbătoarea îngerilor vin, și Mă așez cu ea în cetate și deschid celor ce vin, și pregătesc masă de sus la voi pentru ei, pentru cei din cer, dar și celor ce așteaptă trâmbița zilei Mele pentru toți cei care au fost și sunt.

Iar vouă, celor ce-Mi faceți așternut și întâmpinare, vă dau din destul darul iubirii și roadele ei, cu care să lucrați numai iubire, numai armonie, numai putere sfântă, supunere sfântă pentru toată slava Mea cu voi, pentru toată măreția zilelor Mele cu voi, și pace vouă, fiilor, pentru gătirea așternutului venirii Mele cu cetele îngerilor aici, la voi, aici, unde omul învață iubirea, iubirea de Dumnezeu, o, fiilor! Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2018

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil

Venirea Domnului cu strămoșii străbuni. Domnul grăiește cu împărații pământului și cu conducătorul norodului rusesc. Îndemn la pace între popoare. Cuvânt de mângâiere pentru românii moldoveni de peste Prut.

Se deschid cerurile și slavă cerească se așează deasupra, aici. Cete, cete își iau locul cei din cer, cei nevăzuți de ochii care sunt ținuți să vadă. Slavă și numai slavă umple văzduhul aici. Cetele de sfinți sunt veniți cu Mine la sărbătoarea îngerilor, iar Eu, Domnul lor, îi am slavă a Mea pe ei.

Eu sunt Cel ce sunt, iar slava Mea se poartă după Mine oriunde sunt. Eu sunt Cel ce vin cu sfinții, precum este scris să vin, și iată ziua sărbătorii îngerilor în cetatea cuvântului Meu pe vatra neamului român, aici, în orașul venirii Mele cuvânt pe pământ! O, și de când, de când vin Eu și grăiesc cu glasul Meu peste acest pământ și timp! De mai bine de șaizeci de ani bat cărarea între cer și pământ și vin pe acest meleag și am cuvânt scris, care mărturisește multa Mea iubire și venire ca să-i arăt omului calea pe care vin și cobor la el, și ca să învețe el de la Mine calea, căci Eu sunt calea, și nu mai este cale în afară de Mine, iar cel ce nu știe și nu merge pe calea aceasta una, merge spre nicăieri, bietul de el. Eu însă sunt Păstor blând și-i ies omului în cale și îl îmbiu și îi arăt cărarea, dar dacă el nu dă să Mă cunoască și să creadă apoi, el nu dă de cale, și merge fără de cale pe pământ.

E mult cuvânt pe limba Mea acum, și dau să le așez pe toate în cartea care se scrie azi, în zi de serbare pentru îngerii Mei, îngerii lui Dumnezeu. Iată, aici nu este hotar acoperișul sub care Mă strâng cu voi, cei veniți la izvor. O, nu este hotar, căci între Noi și voi e tot o slavă acum, iar voi, cuprinși în ea. Nimic nu Mă poate ține departe de locul unde voiesc să fiu și să lucrez, căci nu M-a ținut nici piatra de pe mormânt să stau departe de cele ce se văd și de oameni. O, așa și acum, e slavă mare slava cu care vin, iar acoperișul de aici nu este între Mine și voi, nu este pentru Dumnezeu, și pentru cei cu care vin și pentru cei la care vin, și numai slava cu care vin este, și atât.

O, e atât de maiestuos, atât de solemn chipul venirii Mele la voi cu sfinții și cu îngerii Mei în ziua asta mare, fiilor care-Mi deschideți ca să vin când vin! S-au adunat lângă Mine și lângă voi cei ce știu și doresc după venirea Mea la voi. Cu fast sărbătoresc, așa faceți și voi de jos primirea sărbătorilor și a sărbătoriților din cer, căci voi credeți că vin, și de aceea vin cu sfinții la voi, și de aceea Îmi pregătiți mereu primirea cu mărire, fiilor. O, nu e ca în lume, pentru că nu e pentru lume, ci e pentru cei din cer, de care lumea nu se îngrijește pe pământ.

Voi, cei ce știți că vin, și veniți la izvorul gurii Mele aici, voi credeți că vin, și de aceea vin și vă dau când veniți. O, pace vouă, pace vouă și bun venit pentru zilele Mele de slavă aici! Vă întâlniți strămoșii străbuni, căci Eu cu sfinții vin, și vă întâlnesc și ei pe voi, căci taina lui Dumnezeu e mare și e multă, și vă îndeamnă Domnul spre ea prin cuvântul Său aici coborât pentru voi.

O, iată ce vă spun: Puneți-vă la lucru vederea credinței, ca să vă bucurați de măreția celor ce vin din cer, căci străbunii cu care vin au cămășuțe albe, au straie sfinte, căci cei din cer au cămășuțe de in și sunt ei slava Mea. Voi veți spune: *„Cum adică au cămășuțe cei din cer?”* O, dar cum să nu aibă? Ar fi să fie goi fără de cămășuță, fără de slava lor. Eu, Domnul, la fel, am cămășuță, și așa Mă port între ei, și așa au toate cetele de sfinți, cămășuțe de in au.

O, iată ce vă mai spun: Cei din cer au semnul supunerii pe creștet, căci Eu sunt Împăratul între ei. Mai știe astăzi omul de pe pământ cum să stea în fața lui Dumnezeu Împăratul? Căciulița este semnul celor binecuvântați, a celor supuși, având peste ei pe Domnul Împăratul. De ce ostașii au căciuliță, și cei mari și cei mici? Pentru că sunt sub supunere. O, dar omul e de capul lui, săracul, și toți sunt de capul lor pe pământ, toți cu capul descoperit, femei, bărbați, copii, stăpâni și slugi, și nimeni nu mai are semnul supunerii, nimeni nu mai are Dumnezeu, și stau toți înaintea Domnului cu capul neacoperit, o, și cum să nu vină sfârșitul lumii, cum altfel, când asta cer toți? Pe timpul străbunilor mergeau descoperiți numai cei cărora le murea cineva, și atunci își rădeau barba și capul, și știau ceilalți acest semn. Azi însă toți arată semn de moarte, și nimeni nu mai știe taina creștetului acoperit pentru supunere, și până și îngerii se arată cu pănglicuță albă peste creștet, ca semn că sunt supuși Domnului, Împăratului lor, dar în vremea aceasta, aproape de sfârșitul a toate și de începutul a toate, cer nou și pământ nou, precum este scris să fie și să se arate, o, toți arată de capul lor, nesupuși nimănui, și nu mai știe nimeni că numai duhul lui satana îl arată pe om despărțit de Dumnezeu pe pământ, ba caută să-l învețe și pe om să creadă și să spună că nu este Dumnezeu, iar toți cei ce așa cred și spun sunt nebunii, precum este scris.

O, fiilor care-Mi faceți și-Mi gătiți cu slavă venirea ori de câte ori bat ca să-Mi deschideți să vin, o, fiilor, în fiecare zi, iar acum, în ziua aceasta de slavă, dis-de-dimineață petrec cu duhul și cu privirea toată desfășurarea, duhul și lucrul de azi, și spun: minunat, minunat, fiilor, iar Eu sunt Cel ce vede înainte și lucrează dinainte. Dar și celor ce le arăt dinainte văd și știu ce va fi în sărbători și cum va fi, și prind ei teamă să spună, ca să nu vă temeți că nu puteți, că timpul e puțin pentru lucru mult, cu care voi trebuie să însoțiți sărbătorile de fiecare dată.

O, îi cuprind cu privirea, îi cuprind în brațe pe cei strânși aici, la slava sărbătorii îngerești, și așez în ei pacea Mea și le dau lor pe cele de sus, iar voi pe cele de jos lângă Mine.

Dar am de bătut în ziua aceasta la ușa împăraților pământului și a neamurilor de pe el, și le spun lor ceea ce am să le spun.

O, sunt Cel ce a făcut cerul și pământul și omul, o, împărați după rang! Sculați-vă și deschideți Celui ce stăpânește peste voi și peste pământ, și Care-Și are scaunul în văzduh, în cer, cu cete de heruvimi și de serafimi înconjurat, Îm-

păratul împăraților și Domnul domnilor, și mulți dintre aceștia nu știu, nu pot, nu vor să țină seama că Eu, Domnul, sunt Cel mare peste toți dumnezeii, peste cei care nu pot face ca Mine, Care câte am voit am făcut în cer și pe pământ, pe mări și în adâncuri, singurul Care face minuni, și cine poate ajunge știința Mea? Orice om care pleacă de pe pământ stă față în față cu Mine pentru viața lui de aici, și pentru ceea ce va să fie cu el pentru vecii, și vai de cei ce se încred în cei puternici între fiii oamenilor, și care nu pot mântui, și cărora le iese duhul și se întorc în pământ și pier cu ei toate gândurile lor!

O, împărați ai pământului, Eu sunt Cel ce trimit cuvântul Meu peste pământ, dar nu oricărui neam Îmi arăt Eu judecățile Mele. O, apropiați-vă ca să ascultați din gura Mea! Nu trebuie să veniți până la acest munte, ci doar ascultați de la Mine, apropiindu-vă cu credință de ceea ce vă grăiesc, așa cum poporul Israel lua pe Domnul de la Moise, care urca muntele sfânt și lua de la Domnul cuvântul cu care păstorea. Vin Păstor peste voi, și vin umil, căci așa este Dumnezeu, și nu se poate să fie altfel Domnul. Vin Păstor, și am toiagul blândeții și al duioșiei ca să port spre pășunea Mea pe cei păstoriți. Mă aplec din cer și până pe pământ la voi, și vin cu norii, precum este scris, că am lăsat făgăduința Mea prin soli cerești rostită și au spus ei în ziua înălțării Mele la Tatăl Meu după patruzeci de zile de la învierea Mea, au spus solii Mei la cei ce priveau suirea Mea la cer, și așa au spus: *«Acest Iisus tot așa va și veni, precum L-ați văzut suind la cer!»*

O, împărați ai pământului, voi sunteți slăbiți prin păcate, și nu puteți voi cârmui oamenii, decât tot spre păcat, căci păcătos pe păcătos nu-l poate călăuzi, nu se pot ocroti unul pe altul, căci oamenii sunt oameni și atât, și de aceea le trebuie lor un Dumnezeu peste ei, o, și numai Unul este Dumnezeu, și numai pe El nu-L caută cu deadinsul omul atunci când caută să aibă un Dumnezeu peste el.

O, împărați ai pământului, ce face un împărat? El este cel ce trebuie mai întâi să aibă grijă de popor, nu de el însuși mai întâi, și trebuie împăratul să dea viață și biruință norodului său în vremi de încercări ale vieții. Când un împărat se depărtează de legea lui Dumnezeu, el cade apoi biruit fără de veste, dar când el are grijă de el și de sufletul norodului său, el este ocrotit, și merge în fruntea poporului său, mulțumind lui Dumnezeu pentru el și pentru popor.

Când un popor se depărtează de Domnul și de legile vieții, atunci poporul acela cade rob sub conducători răi ca și el, rătăciți și rătăcitori cu toții, dar dacă poporul se ridică spre Domnul cu căință și-și repară mersul, o, vine mila Domnului, vine pentru iertare, pentru căință și ridicare din robia rătăcitoare de viață.

O, împărați ai pământului, credincioși și necredincioși Domnului și norodului lor, o, desfaceți-vă urechile ca să auziți pe Dumnezeu. O, până când vă este teamă unii de alții, unii de la alții? Și iată de ce vă tot faceți arme primejdioase, cu care vă amenințați unii pe alții, când nu v-a spus Dumnezeu să faceți aceasta. Ba, din contra, este scris cuvânt proorocesc, care spune: *„Cel ce scoate sabia va pieri de sabie”* și *„Cel ce amenință să fie anatema”*, iar aceste amenințări trebuie să piară, și nu să piară cei care le rostesc. O, până când, până când vă veți mai teme unii de alții? Au nu știți că toate câte vin, de la Domnul sunt slobozite să vină, după viața fiecăruia? Așadar, îndreptați pașii voștri și lucrarea voastră, ca să Se apropie Domnul cu ocrotirea Sa, că numai Eu, Domnul, o, numai Eu vă pot ocroti pe voi și norodul vostru, dar nu voi.

O, împărați ai neamurilor de pe pământ, nu mai căutați scaune de împărat dacă nu sunteți în stare să vă puneți viața pentru popor. Oricât v-ați crede de mari, nu uitați că mare este cel ce se poate lăsa răstignit pentru norodul său, așa cum Mi-am pus Eu viața pe cruce pentru neam. O, nu uitați că, dând de peste voi lucrarea poruncilor vieții, voi nu veți putea scăpa de ele, și oricât veți da să lepădați cuvântul Meu de peste voi, nu veți putea scăpa de el, căci așa este scris.

Grăiesc vouă pe limba română, o, și cât aș vrea tot așa să și citiți cuvântul Meu. Țara română e darul Tatălui Dumnezeu, dat Mie la nașterea Mea pe pământ acum două mii de ani ca s-o am pe ea țara venirii Mele cu sfinții în cuvânt pe pământ, și de pe vatra ei să grăiesc popoarelor și limbilor și împăraților, precum este scris, iar ei să ia de la Domnul, că munte înalt este tărâmul de pe care grăiește Domnul la sfârșit de timp ca să se adune sub cuvântul învățăturii Sale noroade însetate și nemângâiate și nedezlegate și vor merge spre Domnul cu mântuirea pe cale. Așadar, de pe munte de taină sfântă vă chem și vă aduc cuvântul cel plin de alin: pace vouă, o, pace vouă! Și așa să fie, precum Eu vă vestesc acum din mijlocul slavei îngerilor Mei, odată cu sărbătoarea lor creștinească prin biserică, a sfinților arhangheli Mihail și Gavriil la locul ei din calendar păstrată, și nu strămutată, așa cum s-a întâmplat, iată, și peste turma neamului român, de s-au strămutat de la locul lor din timp serbările sfinților Mei așa cum străbunii sfinți le-au făcut așezarea după datină prin Duhul Sfânt Mângâietorul și Vestitorul pentru așezarea a toate.

Iar pentru această durere a Mea, nevindecată încă pe vatra neamului român, Mă aplec acum să grăiesc norodului rusesc și împăraților lui, nu numai să le mulțumesc lor pentru aplecare, dar și să-i rog încă, să-i rog să stea drepți față de sfinți și de părinți, căci prigoana e în toi peste turma ortodoxă, o, și să nu cadă zidurile de peste tot, căci porcii sunt gata să rupă de peste tot gardul viei Mele și s-o culce cu totul.

Tu, cel ce stăpânești peste acest popor și ținut mare, o, apleacă-te, și să stai una cu mai-marele bisericii poporului tău și să nu fie clătinare, să nu se moaie nimeni, și drept să se stea pentru credința ortodoxă, cea din părinți așezată pentru totdeauna, precum este scris. Eu, Domnul, îți fac o rugăminte. Ia cartea aceasta și citește-o cu aplecare, citește-o în limba cu care Eu grăiesc celor mari și mici de pe pământ, în limba română citește, iar Eu Mă voi mângâia pentru ascultarea ta, căci sunt Cel ce știe taina ta.

Iată, nu vă clătinați! Întăriți credința cea din sfinți lăsată! Stați în sărbătorile drepte, nu schimbați și voi, nu vă uniți cu cei care Mă umplu de durere cu adunările lor omenești, care nu mai seamănă cu cele ale sfinților bisericii Mele, iar Eu, Domnul, voi lăsa binecuvântarea Mea peste voi.

O, nu trebuie nici Moldova să se clatine cu credința. Ea și așa e tot într-un plâns de dor și de jale, că peste ea stăpânește un om cu suflet rău și fără de milă, trufaș și fără recunoștință, și care nu-și iubește poporul peste care s-a așezat să domnească, să fie și el mare domn, iar din pricina îngâmfării pe care și-o tot hrănește nu voiește să-și mărturisească istoria, și calcă peste ea ca un dușman, fără de recunoștință pentru străbuni, pentru cei din care sunt ei, cei de azi.

O, îți spun oful Meu pentru biserica cea din străbuni, că voiesc să nu fie totul culcat la pământ, așa cum s-a întâmplat și peste România Mea, țara în care Mi-am făcut potecuța venirii Mele de la Tatăl acum, la două mii de ani de la venirea Prunc născut în Betleem, și crescut de mamă Fecioară, până ce am ajuns iarăși lângă Tatăl, de-a dreapta Sa, de unde M-am aplecat să cobor să vin pe pământ, să-Mi pun viața pe cruce

pentru om, și am stat cu oamenii treizeci și trei de ani. Acum grăiesc cu râu de cuvânt, și am izvorul în țara venirii Mele, peștoaica Mea, peștoaică rămasă fără de aripioare, din pricina celor ce au pizmuit frumusețea ei și au rupt din ea din patru părți ca dintr-o prescură, dar ea a rămas peștoaica Mea iubită, și iată, Mi-am făcut cetate de scaun pe vatra ei, a strămoșilor ei cei de acum două mii de ani, și merg cuvânt spre neamurile pământului ca să le spun lor: Pace vouă!

Voiesc s-o îndrept și pe România cu fața spre părinți, că iată, ea nu sărbătorește azi cu slavă bisericească serbarea îngerilor Mei, arhanghelii Mihail și Gavriil, și totul e pe dos între mai-marii bisericii, care s-au dus, s-au dus spre cei ce dau să strice de tot și ceea ce a mai rămas din așezarea bisericească de la început.

O, fiți și rămâneți cu fața spre părinți, spre sfinți, căci sfinții sunt mijlocitori, iar Eu, Domnul, voi avea bucuria cea de la voi. Iar tu fă cum poți mai bine și fii tot timpul făcător de pace și încrede-te în Mine prin biserică, și crede tu ce spun Eu, că iată ce spun: Cei ce au în țara lor fața Mea, biserica Mea cea de la început, de la apostoli și de la sfinți cu începutul ei, aceia vor fi cei ocrotiți, și mai ales, cei care țin la fața Mea peste turma lor, curățați de păcat, împuținându-și mersul cel cu păcat, și așa vor fi ei ocrotiți de Dumnezeu, și nu vor putea peste ei vrăjmașii.

Iar acum apleacă-te ca să iei pacea Mea. Pace ție! Curge din cer în România râul cuvântului Meu, cuvântul lui Dumnezeu. Ia și citește în limba română cartea Mea spre tine și spre biserica țării tale. Amin.

Acum, dacă Mi-am găsit alin pentru rana bisericii Mele, întărind pe temelie turma ortodoxă pe calea ei, vestesc peste împărații neamurilor de pe pământ urarea păcii:

O, pace vouă, împărați ai pământului! Umiliți-vă înaintea Domnului, Care vă grăiește vouă! Cu umilință căutați să aveți pace și să alungați teama, că este scris în Scripturi că vine o vreme să se prefacă armele de război în fiare de plug, și să nu mai sufle popor peste popor amenințare și moarte și sfârșit. O, dacă Eu, Domnul, n-aș veghea clipă de clipă cu toate puterile și cetele cerești peste tot la hotare, ar fi să facă omul moarte și iar moarte, și n-ar mai fi să se lucreze altceva. O, așa veghez, și am pe România țară a întoarcerii Mele pe pământ cuvânt, după două mii de ani de la nașterea Mea pe pământ, iar acum dau să vin cu mântuire mare, numai să afle popoarele darul Meu, mântuirea lor și calea Mea înainte spre ele pentru ca să meargă pe ea cu mersul cel sfânt, cel așteptat de Dumnezeu peste popoare. Amin.

O, e zi dulce această sărbătoare, și e măreață sus și jos, iar Eu, Domnul, Mă scriu cu ea în mijlocul acestui meleag. Și duc cuvânt de mângâiere peste Moldovioara Mea cea străină încă de rădăcina ei, dar zis-a un înțelept al țării că *„nu trăim într-o țară, ci trăim într-o limbă”*, o, și ce frumos acest cuvânt, ce frumos!

Voi, moldoveni, cu lacrimi încă pe inimioare, pe obrăjori, o, fiți cuminți, fiilor! Voi sunteți România. Pământ român e pământul pe care voi stați, chiar dacă omul cel nemilos s-a suit pe scaun și a tras despărțire de frați peste voi, dar vine o vreme dulce, și e nevoie de răbdare, fii răniți. Iată, vine sărbătoarea românilor. Nu mai plângeți, o, nu mai plângeți! Eu vă am pe voi între hotarele cele scrise în cer, și vă trimit în această măreață zi îndemn sfânt, să vă păstrați credința și sfinții și așezările de la sfinți, că iată ce mare furtună dă să scoată din rădăcină via Mea cea dragă, țara ortodoxă și datinile ei cele din străbuni, dar sfinții se roagă Mie, iar Eu vin și întăresc paza viei. O, nu uitați, poporul român nu poate fi despărțit în bucățele de apele care curg, căci apele îl unesc, îl leagă și îl adapă și îi cântă, iar frații ruși vă sunt frați prin Hristos și prin datinile sfinte, pe care neamul cel de acasă, românii, le-au clătinat prin cei fără de veghe altădată și acum peste neam.

Mă întind peste pământ cu sărbătoarea îngerilor și spun: Pace pământului și omului de pe el! Veniți la apă, noroade și limbi! E dulce Dumnezeu. Gustați și vedeți! Pace vouă, de aici, din țara în care vin și cuvintez acum, la sfârșit de timp! Amin.

Iar acum, pace vouă, celor ce ați vegheat și ați trudit pentru slava cuvântului Meu peste voi și peste România, și peste cei ce acum s-au strâns lângă voi de sărbătoarea îngerilor! Și dintre îngeri vor merge pe cale cu ei spre casele lor, a celor care Ne-au dorit și au venit la masă cu Domnul aici.

Iar tu, țara Mea, peștoaica Mea, Românie țară, tu să știi de la Mine că Mă doare de la tine. Vine peste tine serbarea cea de o sută de ani a trupului tău întregit, că tu nici n-ai habar că strălucești de sus în jos. Iar Eu Mă adun aici cu sfinții și-Mi mângâi durerea pe care Mi-o faci din lipsa duhului frăției și din neliniștitul duh al dezbinării, care lucrează cu multă minciună între frați, iar minciuna este de la diavol. O, Eu am răbdare pe urma ta și-ți aștept căința și te aștept să biruiești păcatul și despărțirea de Dumnezeu, ca să Mă pot apropia să-ți fac ție bine, și să Mă mângâi tu cu schimbarea la față a ta, și nu uita, Eu aștept. Amin.

Această carte merge acum peste pământ și duce cu ea cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce sunt, și am grăit peste pământ și peste împărați în zi de serbare a îngerilor Mei.

Eu sunt, și vă mângâi pe voi, cei ce-Mi purtați venirea, și vă întăresc pe mai departe să-Mi stați străjeri, și cu iubire să-Mi stați, că iubirea Mea v-o dau, mereu v-o dau, mereu, mereu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2018

Praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică

Omului îi trebuie păstor pentru naşterea lui din nou. Vorbirea Maicii Domnului. Vorbirea în doi duce la necurăţenia inimii şi la păcatul judecăţii de frate.

O, ce frumos, ce frumos este în nevăzutele facerii lui Dumnezeu, ce frumos în sărbătorile mari, fiilor, ce frumos!

E sărbătoare între sfinți și între îngeri. Între sfinți și îngeri se contopește bucuria de o parte și de alta, dintr-o parte în alta în ziua aceasta mare de praznic sfânt.

E mama Mea Fecioara purtată în slava nevăzutelor lui Dumnezeu și scriem în cartea Mea cea de azi această frumusețe de praznic sfânt. La fel să fie de frumos și în cetatea cuvântului Meu pe vatra neamului român, la fel de dulce la voi și între voi, fiilor din cetate, și apoi între voi și cei ce vin la praznic în această zi mare.

O, ce mare, ce întreagă trebuie să aveți credința, și apoi cunoștința de Dumnezeu, fiilor! V-am șoptit în vreme de învățătură între voi și v-am spus despre taina cunoașterii lui Dumnezeu. Aceasta începe în om odată cu buna cunoaștere de sine în tot amănuntul ei, și vine numai apoi cunoașterea lui Dumnezeu, iar altfel nu vine aceasta, și dacă nu vine, Eu, Domnul, rămân plin de dor, de suspin, și de străin de casa Mea, căci casa Mea e omul, e inima lui și cugetul lui și sufle-

tul lui și dragostea din el, dragostea Mea, o, fiilor. O, ce frumusețe ar mai fi asemenea cu așa odihnă și slavă a Mea, cu care să stau în om, în casa cea făcută de Dumnezeu pentru Dumnezeu la facerea lumii! Dar cum acestea toate în om până ce el nu se cunoaște pe sine îndeajuns pentru această măreție apoi în el? O, toate acestea fac parte din nevăzutele lui Dumnezeu, dar pot fi trăite din plin și câștigate din plin prin dragoste și printr-o credință mare, o, fiilor.

Și acum, iată dezlegarea pentru acestea, căci așa cum un om care se naște fără de vedere nu vede pe cele văzute ale facerii lui Dumnezeu, tot așa este și cu omul care nu vede pe cele nevăzute ale facerii, și este el nevăzător pentru acestea, chiar dacă vede cu ochiul trupului pe cele ce se văd ale facerii lui Dumnezeu, pe cele lăsate să se vadă la facerea lumii, fiilor. Cel cu ochii orbi aude și atinge pe cele văzute de cei ce văd cu ochii lor, dar cel ce vede cu ochii lui, acela nu le atinge, nu le aude pe cele nevăzute ale facerii, și iată de ce trebuie credință, o, fiilor, că Eu stau mereu cu voi și mereu vă grăiesc, dar stau acoperit de cele ce se văd, că ele Mă acoperă fiindcă așa trebuie să fie, măi fiilor, ca să aibă credința platâ și vedere de sus, chiar dacă puțin ajutor primește ea de sus, și atunci ea poate mult și tot mai mult, căci numai credința le poate pe toate cele de la Dumnezeu în om și pentru om.

Vă învăț taine înalte în zi de praznic sfânt, căci între om și Dumnezeu sunt multe de învățat din cer, iar firea omului îi este lui dușman care-l rupe de la sânul învățăturii, și ține la ea omul împotriva sa însuși, o, și de aceea îi trebuie lui mereu păstor, trebuie să-și dea firea pe mâna unui păstor, dacă vede că nu-i place să i se umble la fire, că nu-i place mustrarea, care îl ajută să se cunoască pe sine pentru facerea cea nouă apoi, de vreme ce el nu știe cum se zidește în el nașterea cea de sus, lepădarea de sine fiind temelia pe care omul este zidit din nou de Dumnezeu prin făcător dăruit de Domnul pentru facerea cea de sus a omului, pentru nașterea cea nouă așa, și fiecare naștere trece prin dureri, iar altfel nu se poate, altfel nu se face nașterea, o, fiilor.

O, popor al cuvântului Meu de azi, o, câte te-a învățat pe tine Dumnezeu, și câte, oare, s-au prins de tine? Te învăț cunoașterea de sine când te întreb așa. Întreabă-te și tu dacă te cunoști pe tine însuți și fă-ți socoteala vieții și a purtării tale, și vino la izvor în cetate, vino și învață, nu sta întru ale tale, ale firii tale, că nu mai înveți dacă n-ai păstor pe mâna căruia să te dai pentru facerea ta, pentru vindecarea firii, căci firea îți este dușman, și Îmi este Mie în tine dușman, ca să nu poți fi al Meu cu viața ta, cu statura ta, cu locul cel din tine pentru Dumnezeu, cu Care trebuie să fii asemenea, dacă dai să crezi că-L iubești pe El.

Fiilor, fiilor care stați sub învățătura Mea cea de sus, o, de câte ori ați luat voi în mână vreo carte și să luați din ea oglinda vieții și a purtării ființei din care Eu M-am născut prunc mic? Iată sărbătoare în cer, și în cetatea Mea de cuvânt pe pământ pentru mama Mea, și vremea ei din pruncie! După trei ani de la nașterea ei a fost dată de părinți la păstorire ca să învețe să-L cunoască pe Dumnezeu, pentru Care ea a venit pe lume, și apoi toată vremea vieții și-a închinat-o lucrărilor lui Dumnezeu, și n-a fost ea ca oamenii care își aleg singuri ce să facă cu viața lor, când ei nu știu bine cine sunt și ce este cu ei, căci cum să știe până nu au un păstor care să-i vadă mereu și să le numere pașii, și să le pipăie gândurile care ar da să-i poarte prin cine știe ce cărări neștiute și primejdioase, și să lucreze păstorul la firea lor, ca să nu le crească greșită și urâtă și seacă de Dumnezeu, Care este viața omului, și nu este alta, cum dă omul să-și fie sieși făcător.

O, mama Mea, ce mare învățătură le dau în ziua ta de slavă, și ce dor am să se prindă de ei, de toți cei care Mă iau de pe calea Mea spre ei, mama Mea, iubita Mea, că mult M-ai iubit și te-am iubit, căci tu te-ai născut din Mine, de sus, iar Eu M-am născut din tine, de jos, ca să fiu cu oamenii, ca să vin după ei și să-i învăț calea și adevărul și viața, o, mama Mea, căci prin Mine omul se întoarce acasă, mamă, și cum poate el ști altfel drumul spre acasă, o, mama Mea?

— O, Fiul meu drag și scump, erai lângă Tatăl, de-a dreapta Lui stăteai, și de pe tronul slavei Domnului coborai și mă învățai cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, și m-ai născut pentru viața mea cu Dumnezeu pe pământ, ca apoi să Te naști Tu din mine copil mic, și să crești cu Dumnezeu și cu mine de mânuță și să-Ți ocrotesc pașii neputincioși de copilaș, căci și Tu ai fost copilaș neputincios ca fiecare copilaș mic, și ai stat de mânuță cu mama până ce pașii și trupul Ți s-au întărit și ai mers pe picioarele Tale, și ai mers de jos și până sus, așa cum ai mers de sus și până jos ca să vii să ne naști pe noi din Dumnezeu, Fiule scump și ascultător și învățător peste noi prin ascultarea Ta de Tatăl nostru mereu, mereu, ca și acum când vii din cer prin ascultare de El și ne dai cuvântul Tău aici, pe pământ, de unde se împarte el și la cei din cer.

O, mă aplec și Îți mulțumesc pentru firea mea, plămădită de Tine pic cu pic de sus cu fiecare zi, cu fiecare clipă, până ce Ți-am plăcut atât de mult de ai putut să Te sălășluiești în mine cu nașterea Ta, cu venirea Ta pe pământ la noi atunci, căci eu am crescut până ce Te-am născut, și am scăzut mereu pentru ca să cresc, fiindcă nu poți să crești dacă nu ești copil mereu, o, și câți știu pe pământ aceasta, Fiule scump al meu? Că iată, Domnul meu și Fiul meu, că până și printre cei de pe calea cuvântului Tău sunt între ei dintre cei ce se simt mari și cu drepturi prin firea lor nemulțumită, neiubitoare prin supunere, prin umilință, și care tot crește în ei și le este stăpân și stau sub ea, bieții de ei, și nu înțeleg ei calea lor cu Tine, lepădarea de sine pentru cei ce voiesc să vină și să meargă pe urmele Tale. Iar noi ne dăm lor pildă, și dă-le lor putere să vadă și să învețe de la cei ce se leapădă de ei înșiși pentru Dumnezeu cu ei pe pământ, că dacă Tu nu le dai, și dacă ei nu iau din mâna Ta, din gura Ta, din Duhul Tău, o, cum să aibă ei cu bogăție aceste daruri mari?

O, ce mult ai de luptat pentru credința în ei, Fiule Iisus! Numai cei ce au credință cu folos pentru ea în ei, numai aceia pot și spun: Pot totul în Hristos.

Voi, cei ce ascultați și luați de la izvor cuvântul lui Iisus Hristos, Fiul meu Cel mic, Dumnezeul meu Cel atât de mare, o, fiilor, voi numai prin El puteți totul, dacă vreți să puteți și voi, dar când dați să puteți voi în voi, vă vedeți apoi neputința, și din ea puteți să învățați că numai în Hristos poate cel ce poate. Dar ați învățat voi cum aceasta, și cum să lucrați așa?

O, învățați, fiilor, ca să fiți între cei învățați, căci dacă nu învățați, sunteți dintre cei trufași, sunteți ca și cei din vremea aceea, că mulți din vremea aceea a Fiului meu pe pământ se credeau și voiau să se creadă cât El, cât Fiul meu, chiar dacă vedeau bine că El face și poate ceea ce oamenii nu fac și nu pot face. Aceștia sunt și azi, în cei de azi sunt, și chiar dacă simt ei iubire pentru Dumnezeu în ei, o, n-au aceștia puterea umilinței, ca prin această putere să-și înțeleagă puterea trufiei, lucrătoare ea odată cu dragostea lor de Dumnezeu, și pe care și-o dovedesc prin simțăminte și prin cuvinte, prin

cântec, din ambiție că ei știu. O, dar nu știu ei ce înseamnă să fii fiu de rege și să semeni cu tatăl tău, când ei, săracii de ei, numesc tată al lor pe Dumnezeu, Care stă pe tron de slavă, nu ca împărații pământului, care cad de pe tronul care nu este al lor, de vreme ce nu știu ei să calce peste șerpi și peste scorpii, așa cum știu și pot cei ce sunt ai lui Hristos, și oblăduiți de El pe pământ.

O, tu, cel ce te clatini și nu mai poți cu Domnul pe calea ta, iată ce-ți spun: Când nu vrei să calci peste șerpi și peste scorpii ca să nu te muște, o, iată, calcă ele peste tine și te vatămă fără de veste și fără de milă, și te înveți cu veninul și-i zici veninului miere, căci frica te-a părăsit, ca și înțelepciunea, care trebuia să fie peste tine de la Dumnezeu și să te păzească de rău, de cădere, fiule neveghetor peste viața ta, când altul ar trebui să te vegheze, căci omul își face parte sieși mereu, iar firea îi este dușman și îl învață necurățenia inimii, căci când vorbirea doi câte doi nu cade de pe calea cu Domnul între frați, ei nu-și mai păstrează inima curată, și se trezesc mereu vorbind cu păcat, că nu pentru altceva fac ei aceasta, decât pentru păcat, pentru duhul judecății de frate, căci cele bune ale frăției sunt în Hristos și în biserică și în lumină și în binecuvântare, iar cele atrase în lături sunt nemulțumiri, cârtiri, boicoteală, și trufia omului prin acestea.

O, Fiule Iisus, e greu, și din greu lucrăm să străbatem omul. Nu-i place omului să-i fie întrebată viața. El tace, ca și cel care a intrat la masă tăcut pentru lipsa veșmântului și n-a dat să vorbească nimic despre el și pentru el înaintea Stăpânului mesei.

O, nu-i place omului să-i fie viața întrebată, da, dar el nu știe că viața îl va întreba pe el de ea, negreșit îl va întreba să spună ce a făcut cu ea și pentru ea, căci omul, iată, numai împotriva vieții s-a ales să lucreze, de vreme ce și-o ia în propriile sale mâini și și-o face el cum vrea, ca și Adam, omul de la facerea lumii, care așa a făcut atunci înaintea lui Dumnezeu, a Celui Care este viața pe care omul ar fi s-o aibă, s-o poarte, s-o ducă acasă, de unde ea purcede, și tânjind ea în om după obârșia ei, după Dumnezeu, Care a pus în om viață.

Dorul meu în ziua mea de slavă este să le fie de folos tot ce le-am dat pentru cunoașterea de sine cât mai adânc, și apoi să Te poată cunoaște, Fiul meu Iisus, dorul și odorul meu, că plină sunt de Tine, și cu dor sunt.

Eu țin sub oblăduirea mea meleagul Tău drag, patria română, așternutul Tău de azi, și așteptăm cu dor slava ei, și asta ne este așteptarea, Fiule scump, Iisus.

— O, mama Mea iubită, ești plină de Mine, de Fiul tău ești plină. Ca și atunci pe pământ, rămâi veșnic Fecioară, că Eu sunt în tine și ies prin glasul poveștelor tale și Mă dai lor, celor ce știu să Mă învețe și să Mă cunoască, dar rămân și în tine întreg, și ești fecioara cea însărcinată cu Fiul lui Dumnezeu ca și pe pământ, că M-ai așezat pe pământ fără să-ți fie vătămată fecioria, și asta e taina ta, taina mamei Mele Fecioare, cea care a crescut și a rămas copil, ca să poată avea în ea împărăția lui Dumnezeu, împărăția celor mici, și pe Cel ce șade pe tron cârmuind destinul lumii, de la facerea lumii, și până la sfârșitul timpului. Amin.

Fiilor, fiilor, voi nu știți câte am să vă aduc pentru cunoașterea de sine. Ca și mama Mea am multe să vă aduc pentru lucrul omului cel nou. E mare și mult Dumnezeu, e mult cuvântul lui Dumnezeu, și e cât Mine de mult, căci Eu sunt fără de început și fără de sfârșit, și vreau să vă pregătesc pe voi ca slavă a Mea, și de aceea e mult cuvântul Meu, numai voi să aveți voință să-Mi dați dreptul și locul în voi pentru slava Mea în voi.

O, și mai trec trei, patru zile și iarăși Mă așez cu voi în carte și în sfat, ca să vă dau daruri și ca să fiți plini de daruri, fiilor.

Iar acum, pace vouă, bucurie vouă în zi de praznic sfânt! Iar Eu Mă voi desfăta alături de bucuria dintre voi, privind la voi ca un Tată Care-Și iubește copiii. Și, pace vouă, o, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2018

Sărbătoarea Sfintei Mare Mucenițe Ecaterina și a Sfântului Mucenic Mercurie

Îndemn la sfințenie și la stat în lumină. Cei care nu vin din iubire de Dumnezeu cad din lucrarea facerii. Cei blânzi și smeriți cu inima sunt mângâierea Domnului.

Psalmul iubirii Mele pentru voi, pentru om, aceasta este ceea ce Eu scriu cu voi în cartea Mea cu voi, carte proorocită prin Scripturi ca să fie ea așezată pe pământ și în cer, și să fie ea deschisă pentru venirea Mea în ea cuvânt, iar voi să vă ridicați, porți ale Mele, și să-Mi faceți primirea de fiecare dată, să deschideți cartea și să vă așezați cu Mine în ea, căci Eu, Domnul, cu voi grăiesc, vouă vă arăt grăirea Mea toată și mereu, și nimeni să nu se mire de această lucrare măreață, o, nimeni, că iată, omul pe pământ ascultă mereu ce este pe pământ, ce se întâmplă, se uită și ascultă zi și noapte pe cei ce le grăiesc lor de toate și le arată de toate, iar oamenii nu mai caută în sus, la Dumnezeu, dacă au atâtea de auzit, de văzut, de știut, de făcut, și rămân ei zidiți numai din trup, și doare la Dumnezeu depărtarea de El a omului, și om de la om ia, iar Eu, Domnul, Îmi cânt și Îmi plâng psalmul iubirii și îl așez pe pământ peste om, și de aceea am așezat la voi nu numai carte scrisă s-o așezați pe pământ înaintea oamenilor, dar și glasul ei, o, fiilor așezați de Mine la lucru și la duhul cuvântului Meu sosit la voi, și de la voi pe pământ înaintea oamenilor.

O, fiilor, aveți cămară bogată. Scoateți și mâncați, căci cuvântul Meu este mereu astăzi, fiilor, mereu trebuie să-l mâncați și să fiți ai Mei prin cuvântul Meu, care vă învață cum să fiți ai Mei, iar sfinții iau odată cu voi din cămara Mea de la voi, căci lucrul lor din cer nu este altul până la împărțirea darurilor toate pentru toți, o, nu au ei alt lucru decât să ajute drumului celor ce încă sunt în călătorie prin viață pe pământ, și numai aceasta mai au ei de lucru, și tot pe pământ au de lucru, și de aceea Eu vin cu ei, și de aceea mănâncă ei cu voi din cuvântul Meu când el vine pentru voi și pentru ei, sau când el este așezat pe masă din cămară, iar altfel ei nu umblă, fiindcă e ordine între cei din cer, după cum e lucrul Meu, o, și mult se bucură ei când îi iau în coborârea Mea la voi și când sunt ei serbați, și când îi așez să grăiască lângă Mine vouă și oamenilor de pe pământ.

Vă spun acum o povață, un îndemn spre rodirea voastră și spre bucuria sfinților Mei. O, fiule hrănit din cer, din Hristos ca să fii sfânt și mereu sfânt, iată, trebuie să nu ai timp și nici prilej să fii altfel, și vei fi trecut cu mucenicii care și-au pus viața pentru Dumnezeu și pentru dragostea de oameni, ca și Dumnezeu, Care a zis: *«Fiți sfinți, că Eu sunt sfânt!»* O, trebuie să vegheze și să fii vegheat, dacă alegi această fericire, că trebuie vegheată o așa cetate, care nu este iubită pe pământ între oameni, fiindcă diavolul are mare suferință de la lumină, căci lui îi place întunericul ca să poată el să-l amețească pe

om spre prăpastie, dar omul care-și păstrează viața sfântă, și mintea și inima la fel, acela este lumina lumii, așa cum Eu am spus, iar lumina luminează și biruie întunericul și orbirea lui.

O, nu mai sunt sfinți, nu mai este lumină ca să vadă omul calea. Ce să vadă omul prin întuneric? Omul sfânt este lumina și calea care se vede luminând, și iată, singura cale este sfințenia, fiilor, iar piedici împotriva ei sunt multe și mereu și peste tot. Împărații și domnii se simt mari și puternici, dar sunt orbiți de trufie, și nu iubesc ei umilința, care să-i învețe ea ce este mărirea, și de aceea ei nu caută și nu iubesc lumina, căci faptele lor sunt rele ca și viața lor.

O, fiilor care căutați după învățătura Mea cea pentru sfințenia voastră, o, veniți de Mă luați, și nu Mă mai dați apoi din gândul vostru, nu Mă mai depărtați de voi ca să mai faceți altceva decât iubirea și dorul de Mine. O, nu se merită să mai aveți un alt fel de viață dacă ați găsit și ați gustat iubirea Mea. Un tată cu mulți copii, dacă ai lui copii ar face numai contra dorinței tatălui lor, ca să-l bucure ei pe diavolul vrăjmaș, și nu le-ar păsa de durerea făcută tatălui lor, o, cum ar fi suferința acelui tată și câtă, fiilor?

O, iată învățătură aici, ca să ia din ea cei ce umblă după cuvântul Meu cel plin de lumină! Îi învăț pe toți lumina, dar ca s-o lucreze, ei trebuie să vegheze și să fie vegheați, căci un cuvânt spus pe margine și neașezat în lumină apoi, e ca o sămânță semănată pe întuneric și crește pe întuneric ca neghina, care face întunericul ei urât în holda de grâu frumos, și crește neghina în grâu și îi înnăbușă creșterea, și, iarăși, un cuvânt aruncat de o inimă nemulțumită, chiar dacă pare ca o doctorie de la unul la altul între frați, o, e tot întuneric, căci doctoria, fie ea și doctorie să fie, dar dacă nu are pe ea pecetea doctorului care-ți cunoaște boala, ea vatămă și trupul și sufletul, și toate se văd ca în oglindă, căci fața omului este oglinda inimii lui, dar fiecare om își alege oglinda care îl arată bine și bun, căci așa este omul, numai că Eu, Domnul, voi vorbi despre această taină și voi da spre folos deslușirea ei toată.

O, fiilor care luați pe Domnul de aici, de la izvor, iată ce vă spun: aici se ține totul sub control, sub veghe, dar pe tine, fiule care crești de unul singur când iei cu inima ta atâtea din lume, o, știi tu ce fac ele cu tine? Știi tu ce să faci cu ele, sau ele știu ce să facă cu tine? O, e bine să fiți și să vă simțiți lejeri, dar pentru Hristos, pentru creștere, pentru știința care deosebește binele din rău, pentru înțelepciune ca să crești pentru ea, pentru îndumnezeirea duhului și a dragostei curate apoi. Cei care au fost sub brațul Meu de Păstor și au ieșit de sub ocrotirea Mea, o, au greșit ei aici, dară când au ieșit de sub ocrotirea Mea! O, de aceea pleacă cel greșit, de aceea se duce de la Mine, ca să facă greșeli se duce, începând el cu greșeala cea care se așează în fruntea greșelilor lui, greșeala de a-L părăsi pe Domnul pentru voia de sine împotriva voii lui Dumnezeu, a împărăției Lui în inima omului, o, și niciunul din cei ce s-au smuls din brațul veghii Mele peste ei, niciunul n-a avut umilința de a spune cu gura lui pricina pentru care cade el de la Dumnezeu, și a spus fiecare după judecata lui, căci judecând pe cei rămași lângă Domnul, așa a căzut în judecată cel ce a judecat, și nu altă greșeală l-a slăbit pe el.

O, iată, până și creștinul îl ascultă pe satana cu plăcere, ca orbul care nu vede nimic, dar la capătul a toate nimic nu-ți dă satana, decât disprețul pe care ți-l pregătește cu orice pas făcut spre el, omule care nu poți spre Mine cu pasul tău, căci satana nu se bucură de câștigarea omului, ci doar din răutate face să cadă omul spre el, căci el are dispreț pentru om, și iată, Domnul îți dă preț, iar satana îți dă dispreț, omule nevegheat între tine și satana, și iată de ce cazi tu!

O, fiilor care stați aproape de cuvântul Meu cu inima din voi, dar și voi, cei care dați de la voi iubirea Mea, o, nu-Mi pedepsiți iubirea ce v-o port. M-a durut, și Mă doare amar de la cei ce Mi-au pedepsit iubirea rupându-se de la pieptul Meu. O, Mi-e dor de voi. Vă am scrișt cu Mine în carte și Mi-e dor uitându-Mă înapoi, la zilele voastre cu Mine. S-ar fi căzut să biruiți ispitele, dar nu să vă biruiască ele. Fără ispite omul nu are cu ce câștiga nicio luptă, nicio mântuire, nu-l poate doborî pe diavolul vrăjmaș, o, nu. O, cum să biruiești, când n-ai de ce să lupți ca să biruiești?

O, iată, nu poate nici creștinul să înțeleagă iubirea. Mulți vor să vină să fie cu Domnul, și nu-și fac bine socoteala pentru viață când vin, dar nu vin să Mă iubească, nu vin pentru iubire. Cei ce vin pentru iubire Îl cresc în ei pe Cel iubit, nu pe ei înșiși se mai cresc apoi în ei. O, și numai așa se învață iubirea care te schimbă la duh și la înfățișare, dar cine nu lucrează la chipul și asemănarea lui după chipul lui Hristos, Care l-a făcut pe om, acela nu devine Hristos, nu devine un creștin bun, și cade din lucrarea facerii lui cea de la Dumnezeu și rămâne el făcut de om și de diavolul vrăjmaș pe mai departe, și Domnul plânge, plânge după om.

Voi, cei ce sunteți mai aproape sau mai departe de veghea Mea prin porți pentru voi, o, nu le mai găsiți vină, așa cum au făcut toți cei care s-au voit a fi crezuți drepți și buni și fără de vină ei. Voi însă, gândiți-vă bine și de multe ori, fiindcă Eu, Domnul, am făcut din ei coborârea Mea pe pământ acum, la sfârșit de timp, și le-am dat lor de la Mine urechi de auzit cu ele și ochi de văzut cu ei, în vreme ce toți fac ce vor ei pe pământ cu urechile și cu ochii lor între pământ și cer, și atunci când veți vedea taina Mea cu ei vi se vor opri mintea și simțirea ca să le mai găsiți greșuri și să vă răciți de ei în voi și înaintea lor. O, dacă ei vă greșesc vouă, iertați-i, fiilor, că și ei vă iartă vouă când greșiți lui Dumnezeu, iar Eu primesc mijlocirea lor pentru iertarea voastră, că pe pământ e pe pământ, și e greu pe pământ, și e mult de putut și de purtat și de luptat pentru această putință. O, ei vă iubesc, fiilor, voi știți aceasta, căci s-au dat Mie cu totul, și pentru voi îi folosesc, dar îi văd adesea spunând, așa cum ar trebui să spuneți și voi: *„Oare, noi Te iubim, Doamne? Oare, ne simți? Simți iubirea de la noi?”*

O, Mi-e dor de ce Mi-a fost mereu dor. Voi faceți parte din cele ce se văd, și sunteți nevăzători de cele ce nu se văd, dar dorul vă este cale spre Mine, fiilor, iar Mie Îmi este dor de ce Mi-a fost mereu dor, și de aceea credința omului Îmi alină acest dor, numai să fie ea până la sfârșit, ca și frumusețea ei, ca și puterea ei, fiilor.

O, nu uitați, prin porți se intră în cetatea Mea, și aceste porți s-au ridicat când voi ați venit, sau când veniți în dreptul porților ca să intrați ca fii ai cetății Mele, sau ca fii ai hranei din cetate, iar ei n-au spus: Nu intrați! Nu, n-au spus așa când ați cerut aceasta, căci este scris ce am spus Eu, că *«pe cel ce vine la Mine nu-l scot afară»*. Dar acum, iată, iată, nu mai este recunoștință, nu mai aveți nevoie, nu mai vedeți pe unde ați intrat când ați venit, sau pe unde intrați în cetate, și aceasta pentru că nu-L cunoașteți bine pe Domnul, și nu de altceva, fiilor. O, Eu stau pe tron de slavă în cetate și sunt Împăratul, fiilor, iar unii din voi stați cu spatele la Mine, Eu vă spun asta. O, sunteți reci, nu știți ce vreți. Vă întreb, voi vreți cu Dumnezeu și pe Dumnezeu? Iată, această întrebare sosește la voi.

O, ce frumos, măi fiilor, ce frumos este să fii puișor și să rămâi puișor, căci cocoș din puișor, nu-i greu să crești așa, dar

puișorul e mic, e drăgălaș, e mângâios, pe când cocoșul se face mare și-ți sare în cap, se înfoaie în pene, e trufaș nevoie mare, că așa e cocoșul. Iată, e bine să fiți mieluți puișori, blânzi și smeriți, plăcuți să fiți e bine, dar să vă faceți plăcuți, fiilor.

Și acum, spre mângâierea voastră, a celor ce stați sub povara Mea pentru zidirea unui popor, porți ale Mele, dau să vă mângâi. Cu cuvântul Meu vă ridic mângâietor vouă, că greu îi este să rămână puișor cel ce vine la Mine și la voi. Dar am un puișor lângă voi, peste care Eu am turnat la strigarea voastră, și pe care, iată, Eu Mă sprijin mult acum, dar și voi, cu sarcinile cele pentru cetate și pentru mersul lucrurilor, pentru grija de multe câte sunt cu greu de purtat, și cu răspundere lucrate. Îi împart lui acum dulce rugăminte, dar și o mare de duh, și de umilință de duh, pline de o caldă și statornică iubire pentru Mine și pentru voi, căci Eu am mai avut și alți fii lângă voi de sprijin Mie și vouă, dar s-au semețit ei peste voi, iar înălțarea cugetului îl afundă pe om de nu mai vede, de nu se mai vede pe sine, fiilor. Așadar, îl înzestrez pe el prin cuvântul Meu cu duhul curățeniei de duh lângă voi, lângă tot ce am pus Eu în voi, că voi sunteți calea Mea din cer pe pământ, și sub povara ei stați, chiar dacă Eu sunt calea, dar sunt prin voi cale a omului spre viață și spre casa vieții, că Eu așa loc pregătesc prin lucrul Meu cu voi, prin Duhul Cel Sfânt al credinței care poate, fiilor.

O, Îmi trebuie milă și ajutor de la om, de la voi, fiilor. Așadar, îl doresc puișor al Meu și al vostru mereu pe cel de lângă voi aproape, și îl umplu pe el de acest dor între el și Mine. Mânuțele inimioarei lui să se milostivească spre voi în vremi de nedumeriri, de tristeți din tristețile Mele împărțite cu voi, și de câte sunt de lucrat de voi, și toți cei din cer gata sunt în orice clipă să lucreze cu voi, că de pe pământ începe orice lucrare pentru cer.

Fiilor, fiilor, din cei ce M-au ales să le fiu Păstor și Făcător, și au venit spre Mine și spre voi și v-au găsit porți de intrare la Mine, o, au fost și sunt între ei puțini care să semene cu voi, cu firea voastră, cu dragostea voastră, cu gândirea și simțirea din voi, și de aceea greu ne-a fost și Mie și vouă pe calea asta grea și dulce prin măreția ei, iar cei asemenea vouă la fire și la gândire și la simțăminte au simțit aproape de voi, iar voi aproape de ei, iar acest puișor de copil v-a miluit cu căldura și cu grija de voi și a venit să stea cu voi să nu fiți voi singurei, căci frații stau mănunchiuțe și-și poartă de grijă unii altora și-și dovedesc iubirea cea de sus, cu care Eu am iubit omul, și nu oricum iubirea, nu așa cum știe omul, sărmanul de el.

Îl umplu prin cuvântul Meu pe el acum de duhul și limpezimea înțelepciunii de sus, de gândul cel drept în toate, după voia Mea între frați, și peste toate câte sunt de lucrat, și îl rog cu aplecare să facă și el ca Domnul său, să-Mi dea voie, să-Mi dăruiască el gândurile lui, ca să le alegem împreună ca pe semințele cele de ales, și nu singur să facă aceasta, o, și să se pună la adăpost de sămânța neascultării din om, care-și arată rodul ei în cei ce nu ascultă frumos de Duhul Meu, de dragostea Mea, de umilința care îl înalță pe cel ce o poartă pe ea, că iată, se ivesc nedumeriri din părți peste el, iar inimioara lui curată i se îngreuiază uneori în fața necunoscutului, și mai ales în fața vicleniei cu care duhul rău încearcă pe cel de pe calea slavei Mele cu omul, și de aceea gândul lui, dar și cele trimise spre el, o, să nu le privească singurel, ci cu Domnul său să facă această veghe, căci Eu așa doresc să fie el. Și încă voi avea cuvânt pentru lucrul lui cu Mine alături cu voi, și veți simți sprijin sub povară, iar ceilalți frățiori să vă fie vouă pază tare împotriva supărărilor și să lucreze pacea în cetate, căci duhul cel potrivnic vă umple mereu inimioarele de tristeți, de temeri, de îngrijorare, și trebuie strajă, fiilor.

Și acum, mucenicii sărbătoriți între voi din cer, Ecaterina și Mercurie, numiți de Mine între cei de veghe și de lucru odată cu voi pentru venirea Mea acum cuvânt pe pământ, iată-i, se umplu de duh de bucurie mare sub mângâierea cuvântului Meu în ziua lor între cei din cer, și vă spun ei vouă așa:

— O, tot ca Tine, Doamne, tot așa și noi, psalmul iubirii Tale pentru ei, așa îi spunem și noi cuvântului Tău coborât la ei. El este psalmul cel de pe urmă, a șaptea trâmbiță, și e pentru cei ce cred, Doamne.

Ne așezăm pildă de iubire și de jertfă de iubire înaintea lor, și aceasta este ceea ce noi îi învățăm pe ei ca sfinți ai Tăi în cer, și în lucru cu Tine pe pământ acum. O, tot așa și ei, nu prin cuvinte multe, ci prin iubire și prin împlinire mare a Ta în ei, așa să fie ei povață pentru cei ce vin să Te ia de la ei cuvânt și faptă. Noi am luptat cu împărații necredincioși ca să facem norodul de sub ei să-Ți vadă rodul cel din noi, și semnele mari, pe care ai promis că le vor vedea rătăciții de pe cale și necredincioșii cei îngâmfați, ca să creadă ei apoi că noi avem un Dumnezeu mare și un cer de frați sfinți cu iubirea, ca și noi, cei ce atâta Te-am iubit, de ne-am grăbit spre Tine robiți de dorul Tău, plini de credință că vom fi cu Tine apoi, cu Cel atâta de iubit, de dorit de sufletul din noi, că pe pământ se desparte de Tine omul, iar noi nu mai puteam printre cei trufași și străini de Tine, o, și străini ne simțeam printre ei, dar am venit acasă și suntem cu cerul cel frumos și suntem cu Tine. O, și dacă Tu ești cu ei în cetatea Ta aici, pe pământ, unde să fie cei ce sunt cu Tine, cu cerul Tău, unde, decât unde ești Tu cu ei, Doamne iubit? O, și le dăm lor din fericirea noastră, dar dându-le lor, ea ne rămâne întreagă, mereu întreagă, mereu, că n-avem fericire alta, ci Tu ești, și nu ne mai lipsești, o, Doamne. Amin.

— O, mielușeii Mei, ai turmei de sus, Eu sunt Cel blând și smerit cu inima, și de aceea Eu sunt iubirea.

O, fiilor care-Mi faceți primirea când vin pe pământ cu mielușeii Mei de sus, Eu sunt iubirea, fiindcă sunt blând și smerit cu inima. Mi-e dor de om după chipul și asemănarea Mea, blând și smerit cu inima, fiilor. Nu Mă pot mângâia sau desfăta mai mult ca și cu cei blânzi și smeriți cu inima. Umilința inimii, aceasta să vă împodobească pașii și calea Mea cu voi, și să fim asemenea de o parte și de alta.

Și iarăși voi lua această taină și iarăși vom grăi despre ea, și ne vom înveșmânta cu ea tot mai sfânt, tot mai cu dor, tot mai aproape de ea, iar ea tot mai aproape de voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2018

Sărbătoarea Sfintei Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu

Această lucrare este pentru învierea morților. Numai cel cu cruce rămâne până la capăt pe cale cu Domnul. Taina oglinzii este omul în care trebuie să Se vadă Domnul cu fața Sa.

Duhul Sfânt este grăirea lui Dumnezeu din zilele acestea. El este trimis pe pământ, El este *Cuvântul lui Dumnezeu*, iar cei cunoscători acestei taine sfinte, aceia se roagă lui Dumnezeu Duhul Sfânt și Îl cheamă în ei, și în El se roagă ei, iar El Se roagă în ei și știu ei prin El cum să se roage, și iată taina, și apoi adevărul, și apoi puterea rugăciunii, o, popor al cuvântului Meu.

O, pace ție, popor hrănit din cer! Aripi de heruvimi ar fi să prindă cei atâta de hrăniți și de înzestrați de Duhul Sfânt Mângâietorul, de tainele de sus coborâte peste cei hrăniți cu lapte din cer.

O, fiilor, fiilor, cine vrea să fie ceva, să nu caute altceva, decât pe Duhul Sfânt, Care dă și viață și bunătăți și mângâiere și putere și curățire și înțelepciune, și apoi față, măi fiilor, dar nimeni nu e bine să spună că nu vrea nimic, că nu vrea să fie ceva, că măcar curățire îi trebuie fiecăruia, și aceasta prin Duhul Sfânt, fiilor.

Mă însemnez cu voi în cartea Mea de lucru din zilele Mele cu voi, și ne scriem în ea cu zi de praznic sfânt, praznic întreit, praznic de trei zile, o, fiilor, și încununăm aceste zile de prăznuire cu ziua de hram a cetății Mele cu voi și a poporului cuvântului Meu, ziua de serbare între sfinți a trâmbiței Mele, Verginica Mea, cu care Mi-am început coborârea pe pământ cuvânt în anul 1955, când am pus temelie întoarcerii Mele de la Tatăl după două mii de ani de la învierea și înălțarea Mea la Tatăl Meu, fiindcă Dumnezeu Își ține promisiunile, și nu le trece cu vederea, o, fiilor.

După ce am înviat, și M-am dus apoi la dreapta Tatălui să stau și să fiu, au venit soli cerești să Mă poarte până la Tatăl și au vestit ei făgăduința cea pentru întoarcerea Mea. Voi sunteți căzuți la sorți, la voi vin când Mă întorc, și vin și las carte între voi cu tot cuvântul gurii Mele, iar voi îl puneți pe cale ca să meargă el, fiilor. O, ce măreț ar fi, ce mărire ați putea vedea în voi și peste voi dacă ați vrea într-o clipă să vă dați seama adânc de această măreție, de Duhul Sfânt Mângâietorul, Care vă însoțește, Care vine la voi și vă învață să rămâneți întru El, să-L sălășluiți în voi și între voi cu toată primirea și ospitalitatea ei pentru El!

O, e sărbătoare mare, cuvânt pentru trei zile de sărbătoare, și însemnăm în carte ziua întâia, doisprezece decembrie, când Eu, Domnul, și Duhul Sfânt Împlinitorul, am așezat cu voi pecetluirea grădiniței cuvântului Meu și semnul Meu în ea, pietricica cea albă, ridicarea și numirea cea mare a acestui petecuț de pământ, care este taina Mea cea de la început, și care îi vine greu s-o creadă cel ce aude de ea, dar Duhul Sfânt descoperă celor ce sunt de la Dumnezeu să înțeleagă și să creadă aceasta.

Scriem apoi ziua a doua sărbătorită, și este ea sărbătoarea cea din cer a sfântului apostol, întâiul chemat al Meu acum două mii de ani, când Mi-am început propovăduirea și vestirea venirii împărăției cerurilor pe pământ, și Mi-am ales doisprezece ucenici, între care Andrei a fost întâiul, și l-am avut lângă Mine și lângă voi, arhiereu venit de pe pământ în cer, o, l-am avut slujitor în slujba de sfințire a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, alături de arhiereul martor din zilele acestea, fiul cel fricos, Irineu, căruia i-a fost frică de oameni apoi și s-a lăsat prins și închis între ei, dar am scris în cer numele lui și lucrul lui lângă Mine și lângă voi în ziua aceea de slavă, căci Eu, Domnul, am fost biruitor cu lucrarea cuvântului Meu la jumătatea ei, și Mi-am așezat pe piatra ei cea dintru început biserica Mea, taina de biserică și fața ei și lucrul ei cel curat și adevărat, căci am făgăduit prin cuvântul Meu de acum că nu se va închide ușa bisericii până mai întâi nu voi veni Eu ca să deschid, ca să fac așezarea cea înnoită prin cuvânt, o, și nu Mi-am pierdut vremea, ci am izbutit, și prin credința voastră am fost Eu biruitor, o, fiilor care Mă purtați pe mai departe cu venirea Mea cuvânt pe pământ, primind voi de la trâmbița Mea Verginica cheia și mersul Meu înainte prin voi, și din unul în altul apoi cu Mine, căci Eu nu dorm, ci sunt treaz și viu, și merg biruind, fiilor.

Iar azi este ziua a treia a praznicului, ziua trâmbiței Mele Verginica, și zi de hram peste cetatea cuvântului Meu, cetate însemnată cu trei hramuri peste ea, așa cum este scris în cartea Mea cu voi, și iată, în ziua cea de-a treia de praznic stau cu voi cuvânt de mărturie, stăm la masă, fiilor. O, învățați, învățați să aprindeți lumina ori de câte ori se luptă întunericul împotriva voastră, că nu întunericul trebuie învinuit, și mai bine este să aprinzi lumânarea când cade lumina, dar nu să acuzi întunericul.

Fiilor, fiilor, aprindeți pe Duhul Sfânt! Fără El, fără Mine nu puteți face nimic, Eu așa am spus, și am spus că orice veți cere de la Tatăl în numele Meu, Eu voi face așa, numai să aprindeți voi lumânarea, numai să cereți, iar Eu voi lua aminte.

O, când ești greșit roagă-te Domnului să te ridice, nu sta greșit, dar ai grijă de ceea ce ai tu de făcut apoi, să plângi după Duhul Sfânt să vină să Se sălășluiască în inima ta prin credința ta, nu altceva să faci în clipa când lumina se ia pe neașteptate, iar lumina este Duhul Sfânt, și se ia când vine întunericul, dar această lumină așteaptă să întinzi mâna după ea și s-o strigi aproape.

O, măi fiilor, vă învăț cu mărire pe voi. Tot ceea ce puteți voi înțelege, numai iubind veți putea înțelege. Nimic fără iubire nu veți putea, nu veți înțelege, iar lepădarea de sine vă va umple de cunoștință și de iubire apoi, și toate acestea se văd ca în oglindă, fiilor, când ele lucrează. Grăiesc cu voi despre taina aceasta și grăiesc deslușit, căci fața omului este oglinda care îl arată pe el pe dinăuntru cum este, și iată, singur își alege fiecare oglinda prin care cei din jurul lui îl privesc pe el și îl văd pe dinăuntrul lui cum este. Dacă oglinda te arată în întuneric și nu mai strălucești cu inima și cu fața, o, măcar nu mai învinui nimic și pe nimeni, nu lovi în întunericul care te cuprinde, și mai degrabă aprinde lumânarea, cheamă pe Duhul Sfânt să Se sălășluiască în tine, să Se facă lumină în tine, că vine dacă Îl chemi, vine și te curăță, de aceea vine, dar ca să te curețe să-L chemi, nu de altceva, iar cu El în tine nu-ți mai vine să mergi la cei apropiați să acuzi întunericul și ceea ce nu-ți convine ție, și te vei lăsa luminat și curățat și înnoit, și numai așa fața ta se va schimba și va împărți iubirea, lumina, fiule, că e păcat să pedepsești pe cei din jur cu cele ce nu sunt lumina înăuntrul tău, o, și așa te vei lăsa câștigat de partea iubirii, și veți semăna cu Mine, fiilor, cu Cel blând și smerit cu inima, așa cum am spus Eu vouă că voi grăi iarăși cu voi despre această taină mare, frumusețea voastră, a inimii și a luminii din ea, iubirea din voi, fiilor.

O, atât de mult a iubit Tatăl lumea, de M-a dat pe Mine să vin om pe pământ și să-l scot pe om de la pedeapsă, și, iarăși, atât de mult i-am iubit Eu pe ai Mei și pe toți prin ei, de am trimis pe Duhul Sfânt Mângâietorul să-l curețe pe tot omul care caută spre lumina Lui. Așadar, numai prin blândețea și smerenia inimii, numai prin acestea cel ce le are poate să aprindă lumânarea când întunericul dă să aducă vină, iar fața omului se umple de lumina cea dinăuntrul lui, căci cel ce are iubirea de lumină, acela este blând și smerit cu inima, ca și Mine, fiilor.

Și iată, Verginica Mea, ce mare este învățătura Mea peste ei în zi de praznic sfânt a sosirii tale între sfinții Mei cei mari, iar tu ești acum lângă Mine aici, și privești îndelung, și dăm să Ne ștergem lacrima unul altuia și să Ne alinăm rana cea mare a amintirii celei de atunci, care nu mai este acum întreg sărbătorită, căci cei credincioși atunci Ne-au părăsit. Eu dau

să-ți șterg lacrima și durerea, Verginica Mea, și să-i învățăm iubirea pe cei mai mici ai Noștri azi, dar tu ești îndurerată.

— Nu numai eu, o, nu numai eu, căci și Tu, Doamne, porți rană grea, rană nevindecată, dar și cei ce nu mai sunt ai Noștri dintre cei de atunci, o, și ei sunt îndurerați, și ei au rană, și ei, și toți cei care privim înapoi, Doamne.

O, măreață a fost biruința cerească în ziua aceea lungă, trei zile într-una adunând ziua aceea, iar eu eram atunci cea așezată temelie de credință și de zidire și de mers pentru viitorul Tău pe pământ cu venirea Ta, o, și am răzbătut cumva să așezăm cu tărie de duh mersul Nostru înainte, al Tău și al meu, Doamne, și apoi Ne-am sprijinit pe iubirea celor ce Ne-au primit spre purtarea Noastră pe mai departe, și numai iubirea, Doamne, nu cade, nu poate să cadă, iar cei ce cad o pierd, și apoi cad; sau cad, și apoi pierd iubirea, o pierd de tot, căci ea nu se mai bizuie pe ei.

Și de durerea amintirii zilei de atunci eu stau lângă Tine și văd, și-Ți văd truda cea mare, și privesc îndelung peste ei, peste cei de azi, cu care Tu mergi și mergi, și toți în cer, și toți pe pământ lângă Noi, așteptăm cu dor greu să se împlinească, să se coacă, să se arate rodul care Ne va mângâia, și se va opri sângerarea, o, Doamne. Privesc îndelung, îndelung, cu nesaț și binecuvintez cu Tine norodul cel de azi al cuvântului Tău. Amin.

— O, Verginico, și Nouă, o, și Nouă Ne scade puterea cea pentru mângâierea care Ne lipsește atât de mult în durerile ranelor pe care le avem de pe pământ spre Noi. De aceea va fi să dăm mai mult tâlcul tainei oglinzii, căci toate se văd ca în oglindă, și fiecare om își caută oglindă pe potriva feței și inimii lui, dar nu așa își repară el lipsurile, ci învățând de la Duhul Sfânt aceasta, căci iată, este de lucrat pentru această taină.

Iar acum avem masă de sărbătoare și avem de dat întâietate slavei zilei de hram, și Ne întoarcem apoi. Și le spunem celor de la masa de azi a sărbătorii:

Pace vouă, fii și fiice! O, învățați viața cea nouă, ca să fiți primiți cu ea și prin ea. O, învățați, blânzi și smeriți cu inima să fiți, căci iubirea poate numai în aceștia, iar altfel ea nu se vede, nu lucrează, nu, fiilor, nu, și veți putea aceasta purtându-vă cu cruce, și nu fără cruce mergând după Mine cu pașii voștri. Iar crucea, ce înseamnă ea? O, ce înseamnă crucea purtată, și nu lăsată?

Fiilor, fiilor, vă las să lucrați sub această întrebare, iar Eu să privesc îndelung, și să vin apoi să vă învăț, și să vă deslușesc aceste limbi vouă, o, fiilor. Amin.

*

O, fiilor, fiilor, unde să-Mi fie privirea mai mult decât la voi și peste voi, ca să vă văd lucrarea credinței și stăruința cea cu răbdare până la sfârșit, până la viața veacului ce va să fie, așa cum și până la această odihnă cuvântul Meu lucrează și împlinește întocmai toată calea lucrului credinței, pe care se sprijină omul cel cu Dumnezeu pe cale, iar lucrarea Mea cu voi este pentru învierea morților, și de aceea Eu vin la voi, că este scris să vin slăvit prin cuvânt pentru cercetarea și judecata viilor și a morților, o, și nu-i sfârșit pentru împărăția Mea, și de aceea Mi-am zidit cu voi biserică lucrătoare pentru această lucrare de taină, și v-am pus la lucru ca să lucrăm prin biserică judecata viilor și a morților, fiilor, și să le dezlegăm calea spre înviere, o, și câtă curățire a fost și este de făcut încă pentru judecata și iertarea și învierea celor ce au fost și sunt, și cărora le trebuie ajutor, căci scris este în cartea credinței bisericii creștine că prin biserică luptătoare și apostolească se judecă și se iartă tot ce este de judecat și de iertat, și apoi este scris: *«Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie»*. Iar pentru această odihnă a Mea și împărăție a Mea întru toată pacea și slava și bucuria ei, iată, este de lucrat înviere mare și multă, și totdeauna Domnul începe cu casa Sa, precum este scris.

Am venit cu această venire a Mea cuvânt pe pământ, o, și cât am lucrat, o, și cât am încă de lucrat în mijlocul turmei ortodoxe, că nu cu altă turmă Mă zbat s-o curăț, să-i dau față și viață și credință și veghe pentru venirea Mirelui ei, căci cu casa lui Dumnezeu se începe judecata și salvarea și iertarea și alesul rodului, și apoi cu casa Mea să lucrez pe mai departe curățirea, dar Eu, Domnul, nu mai sunt cunoscut Păstorul ei. Ea își cunoaște pe păstorii plătiți de ea, și care n-au milă de ea dacă moare, dacă se pierde prin spini, iar Eu sunt ca un străin, după care nu merge turma. O, dar Eu sunt Păstorul Cel adevărat, Cel cu crucea, și chiar dacă nu Mă mai cunosc cei ce poartă numele de creștini, Eu vin să le spun că trebuie să-și ia crucea ca să poată să Mă cunoască, dar până ce omul nu-și lucrează și nu-și cere lucrarea lepădării de sine pentru purtarea crucii, Eu voi tot rămâne pentru el un străin, după care el nu merge, și merge la cei plătiți, care nu păstoresc, din pricina nelepădării de sine nu păstoresc păstorii turma lor.

O, iată unde stă înțelepciunea lui Dumnezeu în om! Nu poate avea lepădare de sine cel ce nu este ca Mine, blând și smerit cu inima. Nu poate avea crucea și urmarea după Mine cel ce nu are înțelepciunea lui Dumnezeu înăuntrul său, blândețea și smerenia inimii, fiilor. Nu-i fața și chipul lui Hristos omul care nu are pe inimă și pe chip și în purtare blândețea și smerenia inimii, această cruce dulce de purtat, și numai aceia merg până la sfârșit cu Mine, numai ei pot cu Dumnezeu pentru viața veacului ce va să fie, o, și câte are de așezat după această oglindă omul care Mă cunoaște în această lucrare de cuvânt, cu care Eu vin pe pământ să arăt fața împărăției Mele, omul cu Dumnezeu pe cale, după chipul Meu pe chipul lui, iar chipul Meu este cel dinăuntru omului, și care se arată în afară cu cele dinăuntrul său și se face oglindă în care mulți Îl pot vedea și cunoaște și urma pe Dumnezeu.

O, fiilor, în biserica Mea se dă luptă pentru împărăția Mea între cei ce sunt ai Mei, dacă nu toți până la unul au chipul Meu în ei și în purtarea lor cea văzută pe dinafară. O, și nu e de mirare aceasta, căci scris este despre cel ce are chipul Meu că el judecă pe toți cei ce nu au chipul Meu, dar pe el nu-l poate judeca nimeni, fiindcă el știe de la Dumnezeu, dacă are blândețea și smerenia inimii, și aceasta e crucea purtată, fiilor, e viața veacului ce va să fie, odihna Mea în om, măi fiilor. Un așa om când greșește nu se ascunde sub greșeală, nu stă trist, ci se ridică pentru Domnul său și nu-I strică în el odihna, nu-I strică Domnului statul în el, și trece mereu de partea Domnului prin lepădare de sine, chiar și dacă mai și greșește când și când în lupta sa pentru împărăția cerurilor întru el.

O, cine mai poate învăța atâta de măreț viii și morții, ca toți și toate să învie pentru viața veacului ce va să fie, ținta făgăduinței credinței, fiilor? O, dacă e cel credincios Mie să-și aleagă o cale, o țintă, iată, viața veacului ce va să fie, apoi spre fața ei să caute mereu, mereu, și să înțeleagă că trebuie s-o deosebească pe ea în vremea luptei pentru ea mereu, mereu, și altă vreme pentru ea nu este, dar nu să lase omul aceasta pentru când vrea el în viața sa de luptă, în vremea

cunoștinței, a științei cea pentru voia lui Dumnezeu în om.

Taina oglinzii e mare. Ea este omul în care trebuie să Se vadă Domnul cu fața Sa, spre învierea multora și spre judecata celor ce se împotrivesc, și în care nu poate fi Dumnezeu văzut și urmat pentru împărăția Sa în om.

O, fiilor, v-aș ține zi și noapte la sân, ca să vă țin trează iubirea și puterea ei, ca să nu pălească fața împărăției Mele în voi și pe chipul vostru, căci taina oglinzii lucrează și din față, când vezi pe cineva lipsit de strălucirea Mea în el, și poți să te vezi cum ți-ar sta fără iubirea cea veșnică înăuntrul tău, fără blândețea și smerenia inimii, cuibul cel sfânt și frumos al Meu în om. Când vezi un frate că-i prins de ceață, o, nu căuta să-i ștergi ceața prin care nu se mai vede el bine, ci caută doar să întețești în tine strălucirea împărăției cerurilor, pe Domnul Cel blând și smerit cu inima, fața Mea, care încălzește în jur și împarte din ea, o, și ceața se risipește din pricina căldurii de lângă ea și apare soarele și pleacă norul, și iarăși duhul vieții mângâie și învie, și asta e lucrarea frăției, o, și multă primire trebuie să aibă frații între ei unul de la altul, căci vai celui singur, când el poate avea frățiori și binecuvântarea Mea de peste ei!

Zilele Mele cu voi, și cu sfinții Mei veniți la voi cu Mine, o, aveți grijă să fie dulci, să fie mărețe, să le dați măreție, căci aceasta este dulce mângâiere pentru oaspeții din cer când coboară la voi și grăiesc cu voi, o, și unde mai este așa ceva pe pământ, atâta cer, atâta mângâiere pentru cei din cer, fiilor? Ca și cu sfinții Mei când grăiesc cu ei la voi, o, așa voiesc și cu voi să grăiesc, să grăiască sfinții cu voi, și așa iubire voiesc să zidim, fiilor, iar mângâierea nu și-ar mai găsi hotar.

Iată, la voi aici, trâmbița Mea, Verginica Mea, și lângă ea apostolul Andrei, cel care și de pe crucea răstignirii lui Mă împărțea pe Mine la cei ce Mă urmau atunci, și apoi am venit nor de lumină lângă el și l-am luat pe brațe și l-am trecut de pe cruce întru cele nevăzute, cu toți fiii cerului. Și iată, fiilor, frumoasă e la voi ziua serbării de azi, și dăm să se dea în lături tristețea cea mare a amintirii cea de atunci, când atâți câți erați cu Mine atunci, și câți erau veniți cu Mine din cerul cel nevăzut, am așezat împreună cu biruință multă crucea peste începutul cetății Mele din acest orășel vegheat de cei din cer, și am pecetluit și am sfințit grădina Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim și Mi-am pregătit mersul cu cuvântul peste pământ, și de atunci merg, fiilor, iar voi Mă așezați pe cale, și merge Păstorul Cel blând și smerit cu inima, merge păstorind, iar cei ce aud glasul Lui vin la El și iau iubirea în ei, ca să poată și ei cu El.

O, iarăși vă cuprind, și iarăși spun peste voi: Pace vouă, fiilor! Dar acum grăbiți-vă, sculați-vă cu grabă și pregătiți-vă cu dulce pentru zilele Crăciunului, și veți vesti cetatea Mea cu voi. Eu sunt Crăciunul, Eu sunt Hristosul pe românește, nu altceva sau altcineva este Crăciunul, dar lumea nu știe, că altfel știe ea.

O, pace vouă, har vouă, fiilor! Har, har peste voi! Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2018

Sărbătoarea Sfântului Ierarh Nicolae

Domnul vine cu sfinții în zeci de mii, că așa este scris în Scripturi. Proorocie pentru nașterea din nou a oamenilor prin acest izvor de cuvânt.

O, de ce vin Eu pe pământ cuvânt? Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Cel ce vin, fiilor cu care grăiesc cuvântul Meu. Se minunează mulți de venirea Mea la voi cu sfinții Mei, și mulți din ei dau să spună în părți că nu cred ei că vin și că este Dumnezeu acest cuvânt. Le spun Eu la aceștia și le destup mintea, ca să nu aibă de ce să se scuture după adevăr de cuvântul Meu cel de azi, care, ca și cel din toate vremile puse în Scripturi cu lucrul lui Dumnezeu, o, și acest cuvânt al lui Dumnezeu se împlinește, se va împlini iotă cu iotă, și mai ales vor vedea aceasta cei ce au ochi să vadă cu ei.

O, de ce vin Eu cuvânt pe pământ? Fiilor, fiilor, dacă este scris să se împlinească așa, pot trece cele scrise ca să nu se împlinească? Eu vin cu sfinții fiindcă este scris să vin cu sfinții în zeci de mii, că un sfânt când vine cu Mine vine cu el și toată ceata din care el face parte, toată familia lui îl serbează și are parte de bucurie cerească în zile de sfinți. O, și apoi vin, fiindcă este scris că voi păstori neamurile cu toiag de fier, cu cuvântul gurii Mele, și de aceea a trebuit să-Mi fac un popor cules dintre fiii oamenilor și să-l cresc frumos cu cuvântul facerii omului, cu iubirea Mea să-l hrănesc și să-l cresc, și apoi să zidesc cu el cetate și să-l așez în ea aproape de gura izvorului Meu cu el pe pământ, căci dacă împărații pământului își zidesc cetăți și pun numele lor peste ele și-și așează tronul într-un palat în mijlocul cetății lor, o, cum să fie Domnul mai mic, mai jos decât acești împărați vremelnici, și care n-au parte de nimic din truda lor de-o viață? O, numai Eu sunt Cel veșnic, și sunt Împăratul împăraților și toți Mă întâlnesc când își părăsesc cetatea și trupul ca să vină să dea seama de zilele lor pe pământ.

O, de ce vin Eu pe pământ cuvânt la voi, fiilor care Mă primiți, și voi, cei care primiți de la Domnul cuvânt, după ce am așezat spre voi albia venirii Mele și împărțirea în toate laturile a râului vieții ca să tămăduiască el neamurile pământului, inimile curate, de puterea deșertăciunii a toate, și care tânjesc în ele după adevăr, după veșnicie, o, fiilor?

O, ce drag Îmi este să vă grăiesc vouă și să Mă împărtățiți voi apoi peste pământ! O, ce minune mare se va petrece când toate colțurile pământului și mulțime de urechi și de inimi vor lua și se vor apleca iubirii lui Dumnezeu, venirii Mele cuvânt pe pământ! Voi lua toată mângâierea de la oameni, căci ea este cea vremelnică, și voi pune în ei dorul de Dumnezeu, căci va veni Duhul și va sufla cu dor și va împărți dor, și lupii se vor face miei, căci vor vedea slava Mea, care va ajunge peste tot pământul, și va păli fărădelegea, prin care oamenii nu se mai uită spre cer, de unde vine viața la oameni.

O, iată, voi nu trebuie să uitați vreo clipă aceasta ce Eu am pus în carte acum, și nici vorbă să tocmiți pentru înțelesul lucrării voastre cu Domnul, cu Mine, fiilor. Toate oștirile și puterile cerești se rotesc pe lângă voi când Mă văd cu voi, când văd ce am Eu pe pământ cu voi și ce tainic lucrez, și cum în cele nevăzute avem atâtea împliniri ale Scripturilor, căci dacă pe vremea lui Moise a fost să lucrez văzut și minunat până ce M-am așezat cu poporul Israel în locul moștenirii lui rostită prin cuvânt, o, acum e mult mai mare împlinirea, căci satana lucrează nevăzut și el, și nevăzut dă să zdrobească pe Domnul în lucrul Său cel mare, și armele nevăzute de o parte și de alta se ascut, și nu-i departe biruința Domnului. O, dar numai voi să vă înțelegeți țelul, să nu părăsiți frontul și steagul, căci cei ce sunt sub mâna lui satana se pierd, și nu se va găsi loc pentru ei, precum este scris, și iată, credință să aveți, fiilor, și cea dintâi armă să vă fie ea vouă, că Eu, Domnul, așa am biruit când au fost biruințe în toate timpurile, și numai prin credință vine biruința.

Mi-e drag să vă grăiesc, fiilor. Mi-e tare drag și Mi-e tare dor, și plâng coborând și urcând, căci dorul plânge, asta

este lucrarea lui, și poate el prin lacrimi, căci lacrima este mărturisitoare. Îmi este drag și dor să împlinesc Scripturile și să aibă cine să Mă înțeleagă, iar voi trebuie să vă înțelegeți menirea clipă de clipă, și să nu vă faceți rost de întrebări sau de așteptări, și aceasta pentru că Dumnezeu este cu voi, și trebuie smerenie mare înaintea Celui ce știe gândurile toate, fiilor.

O, învățați bine, și căutați să nu vă fie încurcat drumul rugăciunii către Domnul. Supuneți-vă când vă vine rândul să vă supuneți. Smeriți-vă când vă este pusă la încercare smerenia inimii, nu a minții, căci mintea este potrivnică mereu lui Dumnezeu și omului și nu-l lasă să fie liber, să fie frumos, că ea când lucrează îi este dușman mai mereu și omului și Domnului în om, fiindcă îi lipsește stăpânul, e singură și-și face de cap și simte să se înfoaie, și trimite spre inimă lucrul ei, iar rugăciunea nu-și are drum liber spre Domnul, căci Eu am învățat pe om să fie liber de duhul de sine și de alte duhuri, și i-am spus să nu se apropie spre Domnul dacă vreo pricină îi aspreste inima ca să țină minte răul și mânia și disprețul față de cel pe care-l pune pieziș în inimă, și atunci este închis drumul tău cu rugăciunea spre Domnul, și iată, trebuie să veghezi, fiule.

O, când te simți nedreptățit, înjosit, disprețuit, fără de răbdare sau iubire pentru răbdare, iată ce te învăț: o, ai grijă de înțelepciunea mântuirii, fiule. Poate că atunci Domnul tău voiește să-ți mai șteargă din multele tale păcate, căci David cel credincios spunea: *«Șterge, Doamne, fărădelegea mea, că este ea pururea înaintea mea, între mine și Tine pururea, și eu o cunosc, dar Tu întoarce fața Ta de la păcatele mele și șterge-le și nu mă lepăda și fă-mi inima curată, și nu lua Duhul Tău Cel Sfânt de la mine, și dă-mi bucuria mântuirii».*

O, fiule, în clipe de încercare a smereniei tale nu te așeza tu pe scaunul dreptății a toate, că al Domnului este acest drept, El cântărește, El știe dreptatea sau nedreptatea de care tu te nemulțumești. Împăratul David ținea înaintea sa pururea păcatele lui, și așa își păstra el duhul umilinței, dreptatea asta mare, pe care omul o dă mereu de la el, fiindcă el nu știe ca Dumnezeu și ca cei ce sunt ca Dumnezeu, iar cel ce este ca Dumnezeu, acela Îl cunoaște pe Dumnezeu, și acela nu caută ale sale, și ca și Dumnezeu lucrează.

Fiilor, fiilor, aveți mare grijă să nu vă zbateți pentru dreptatea voastră, să nu vă nemulțumiți, căci voi, de la pricinile dintre voi, fără să vă gândiți, puteți îndrepta judecata asupra celor pe care Eu Mă sprijin să vin la voi, să vin pe pământ, iar ei stau de partea Mea, de partea dreptății lucrurilor. Ei știu că tot ce vine asupra cuiva din orice parte și oricum vine, aceasta se întâmplă cu știrea Mea, ca să mai fie curățate cele greșite și înmulțite cu nebăgare de seamă, când omul nu are pe deplin crucea purtată, lepădarea de sine în fața oricărei probe care vine spre el să-l încerce dacă are cruce și răstignire ca și Dumnezeu, ca să aibă apoi și înviere ca Dumnezeu, și e bine să spuneți atunci: *Am văzut pe Domnul pururea înaintea mea, că de-a dreapta mea este ca să nu mă clatin.*

O, e greu fără Dumnezeu, fiilor, și voi vedeți aceasta ori de câte ori vă este grea inimioara, și vedeți aceasta când slăbiți cu iubirea, și de aceea vă îndemn să nu-Mi fie strâmt locul Meu din voi, din inima și din mintea voastră apoi, și luați pildă de la sfinții care făceau minuni cu smerenia inimii lor. Cel blând și smerit cu inima are îngerii lui Dumnezeu aproape, că le prieste o așa inimă și putere, și merg îngerii la Dumnezeu cu cele frumoase ale inimii blânde și smerite.

Și fiți fără de prihană cu inima, fiilor. O, cum aceasta? În toate împrejurările și întâmplările căutați să înțelegeți ceea ce este voie inimii voastre, și ceea ce este dreptul Domnului, căci voi nu vedeți cum vede Dumnezeu, iar aceasta au parte doar cei ce sunt ca Dumnezeu pentru dreptatea lucrurilor.

Vă învăț statul Meu în voi, fiilor. Vin la voi cu sfinții ca să-i bucur, și suntem înveșmântați în vison, în haina slavei, o, fiilor. Ierarhi și mucenițe, părinți iubitori de Dumnezeu, iată, în zi de serbare pentru ierarhul Nicolae, cel plin de iubire cu milă. Sunt zile de sfinți sărbătoriți, și i-am luat pe ei aici, acum, lângă ierarhul Nicolae, iată, mucenița Varvara, marele cuvios Sava cel sfințit, și Filoteea, copilă mucenită, o, și e mare bucuria lor și numele lor scris în coborârea Mea la voi, și vă dau ei vouă priviri de dor și lacrimi pentru voi înaintea Mea ca să vă ocrotesc Eu din toate părțile, căci cărarea Mea de venire cu sfinții este cu voi și mergem pe ea. Ierarhul Nicolae aduce vouă cu aplecare îndemn pentru aplecare ca să fiți ca Dumnezeu și ca sfinții Lui, și iată ce vă învață el pe voi:

— O, ascunderea în Dumnezeu, în Tine, Doamne, așa îi îndemn eu pe ei să-și lucreze fapte mari pentru oameni mari și mici, și să nu-și piardă plata din pricina neumilinței de duh. O, să nu-și caute ei preț, ci să dea totul pentru prețuirea celorlalți și să uite apoi ce-au făcut, ca nu cumva satana să ia din fața Ta truda lor, jertfa lor, și să rămână ei înfrânți din lipsă de biruință, căci Tu ești Cel ce faci deosebire între stea și stea, și nu este al omului aceasta.

O, ascundeți-vă în Domnul, fiilor. Acolo nimeni nu vă va dezbrăca de haina slavei, nimeni nu vă va jefui cămara sufletului și plata cea pentru ea, dar această înțelepciune este pentru cei ce sunt ca Dumnezeu în toată, toată lucrarea lor, o, fiilor. Amin.

— Cu dulce stați lângă Mine în coborârea Mea la ei, o, sfinți iubiți, cu care vin la ei. Iar Eu acum îi îndemn să pregătească serbarea amintirii nașterii Mele și le dau lor inimă dulce și mare, și le dau lor înțelepciune și iubire, iar ei să le lucreze și să le dea Mie, căci Eu le sunt Învățător.

Mi-e drag să vă grăiesc, să stau cu voi Mi-e drag și dor. Umpleți și voi inimioarele voastre de Domnul Dumnezeul vostru mereu, mereu, și pline să le țineți așa, și veți fi ca Dumnezeu, fiilor, ca Mihail arhanghelul, care ascultă de Domnul și împlinește lucrările Lui și are nume mare, nume care înseamnă: *Cel ce este ca Dumnezeu.*

Viață îngerească să iubiți să aveți pe pământ și între voi, cu îngerii aproape de voi, ca să meargă ei la Domnul cu cele frumoase dintre voi, cu cele ale inimilor voastre, și în toate să învățați să fiți ai lui Dumnezeu, ca și îngerii lui Dumnezeu, că scris este: *«Vor fi toți ca îngerii»*, așa este scris, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2018

Sărbătoarea Sfântului Ierarh Spiridon, făcătorul de minuni

Grăirea Domnului cu slujitorii bisericii, care au stârnit furtună peste cetatea cuvântului.

Bat, și Mi se deschide și intru în cetatea Mea de cuvânt și spun: Ridicați-vă voi, porți, ca să intru cuvânt în cetate, și deschideți cartea Mea cu voi ca să Mă așez în ea cu carte de trimitere, căci s-a iscat furtună pe neaștep-

tate, dar Eu, Domnul Iisus Hristos, Păstorul Cel cu crucea, Eu sunt Cel ce spune furtunii: taci!

Bate spre orașul Meu cu voi și spre voi duh de răutate. Voi însă nu aveți voie să vă apărați, să luptați pentru numele vostru bun, căci sunteți creștini și sunteți umiliți și cuminți, dar vă apăr Eu, căci lucrul Meu este cu voi, fiilor.

Sunt cu slavă de sfinți deasupra, și am ceata arhiereilor din cer de-a dreapta Mea în venirea Mea la voi, căci azi are ea slăvit și serbat pe arhiereul Spiridon, părinte iubitor de turma Mea, păstor cu milă de oi, de buni și de răi, blând și smerit cu inima ca și Mine, căci Eu sunt Păstorul cel bun și merg cu crucea, iar cei ce-Mi urmează, tot cu crucea merg, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui».*

Ne așezăm în sobor arhieresc și punem masă de cuvânt, și se lucrează ca la facerea lumii, căci Duhul lui Dumnezeu plutește deasupra și zice: Să fie lumină! Și iată, în lumină lucrăm, și Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este scris în Scripturi numele Meu cel de la sfârșit de timp, și vin cu sfinții precum este scris, căci suita Mea sunt ei, așa cum fiecare împărat merge cu suita sa și cu slujitori, iar singur el nu merge, și iată deslușirea de ce vin Eu cu sfinții și cu îngerii când vin să lucrez și să cuvintez peste pământ, o, și lucrez ca la facerea lumii.

Acest cuvânt rămâne scris, și este el Cuvântul lui Dumnezeu, și am în dreapta Mea pe făcătorul de minuni, arhiereul Spiridon, mare la Dumnezeu, păstor blând și smerit cu inima ca și Păstorul lui, ca și Hristos, căci astăzi este ziua lui, și numai apoi va veni serbarea Crăciunului ca în strămoși în biserica Mea.

O, ai fost sluga Mea pe pământ, mare peste turma bisericii Mele, mare cu harul, har care a rușinat pe cei îngâmfați între slujitorii bisericii care erau plini de duhul cel rău al invidiei, duh slujitor lui satana, șarpele cel de demult, iar tu ai rămas atunci de partea Mea, drept și smerit, și mare prin acestea, și ai lucrat peste soborul adunat întărirea dogmelor bisericești înaintea celor mândri, care împărțeau eresuri, și s-au întărit canoane sfinte peste slujitorii de altare și peste turmă, iar cuvântul gurii tale era hrănit din cer, din Duhul lui Dumnezeu, Care Se poartă cu cei sfinți și le dă har, le dă să grăiască la vreme, precum este scris. Iar când ai mărturisit unimea Treimii lui Dumnezeu și ai arătat prin cărămida strânsă în mâna ta cu râvna ta, și din care s-au despărțit cele dintru care ea a fost alcătuită, pământ, apă și foc, o, s-au umplut de invidie cei cu haine subțiri și cu fir în adunarea bisericească a ierarhilor din vremea ta, și care au trimis atunci oamenii lor de au tăiat capul cailor de la căruța care te-a purtat la sfatul bisericesc pentru stârpirea dușmanilor, care băteau asupra turmei Mele ca și pe vremea trupului Meu. Tu însă ai fost atunci blând, blând, și ai potrivit capetele la trupul cailor și, o, minune, căci caii tăi ca niște îngeri care te purtau s-au sculat și ți-au slujit, și se minunau mulți de pe cale când vedeau capul calului alb la cel negru, iar capul calului negru la cel alb, iar tu erai cel minunat, cel slăvit de îngerii de sus.

Te-am luat lângă Mine acum, la masa cuvântului Meu de azi martor din cer, și iată, lucrăm.

— O, Doamne Păstor, mare este minunea cuvântului Tău pe vatra neamului român, în acest orășel binecuvântat, și în această cetate a Ta! Stau lângă Tine martor și stau cu duhul sfios, că Tu ești mare, Doamne, iar puterea Ta e cât cerul și pământul, o, Făcătorule al lumii! O, slavă Ție, slavă Ție în cer și pe pământ, Doamne Păstor, iar rodul Tău să se arate și să facă minuni dreapta Ta. Amin.

— Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă fac cuvânt peste pământ din mijlocul sfinților Mei, cu care Mă port pe nori între cer și pământ întru venirea Mea. Vin să netezesc ogorul în urma furtunii care s-a ridicat dinspre locul numit Biserica Ortodoxă Română. O, iată, din locul de unde trebuie să se rostească pace peste pământ și peste oameni, s-a ridicat furtună peste turmă, iar Eu, Domnul, sunt Păstorul Cel cu mila în brațe și vin să păstoresc acolo unde s-a îndreptat lovitura ca să facă rană.

Amin, amin zic vouă, ierarhi și preoți ai cetății dâmbovițene pe vatra neamului român, am mai avut un arhiereu la cârma acestei cetăți și Mi-a lovit și el cetatea și pe cei din ea, cu gând să împrăștie necredință și să spulbere adevărul care curge peste cetatea Mea de mai bine de șaizeci de ani, și nu de acum de când merg înainte cu cei din urmă ai slavei cuvântului Meu din zilele acestea, iar arhiereul acela a lovit în el însuși dacă a lovit, și a sfârșit el lupta sfârșindu-se și el, dar Eu, Domnul, l-am miluit, căci prin pizma pe care el o năștea între oameni asupra locului Meu ales, el L-a vestit pe Dumnezeu Cuvântul, Trâmbița Care sună peste pământ, și Care a așteptat până ce Și-a făcut loc să iasă spre oameni.

Amin, amin zic vouă, celor ce vă grăiesc acum, las peste voi carte scrisă și vă întreb iar și iar: ce faceți, cum slujiți și ce iese din ceea ce lucrați? O, întrebați-vă numaidecât și voi, căci trebuie dat un răspuns. Este scris în Scripturi că va să vin să cercetez turma și pe păstorii ei, și dacă voi vedea că păstorii oropsesc și lovesc oile, sau nu le cercetează și nu le dau la pășune, voi lua oile din mâinile lor, așa este scris.

Am venit să cercetez turma și păstorii de peste ea, și care s-au numit unii pe alții păstori peste turmă, ierarhi și preoți, și suitele lor în slujba lor.

O, cine și ce v-a ademenit pe voi să nu vă supuneți adevărului care vine din cer, cine, fiilor? O, cum de vă răzvrătiți atâta de nedrept față de învățătura așezată la începutul ei peste biserica Mea prin sfinții Mei, cu legi și canoane de viețuire și de lucrare a bisericii? O, cine sunteți voi dacă așa lucrați, răzvrătire împărțind? Întrebați-vă și voi aceasta, și nu cumva să vă credeți că sunteți cei care păziți așezământul cel sfânt al bisericii, când voi dați să-l tot șubreziți, îi tot dați gardul jos ca să calce peste via Mea toți trecătorii cei fără de calea Mea cu ei.

Vine Păstorul Cel din cer și vă întreabă, după ce ați dat poruncă furtunii din voi să bată și să se abată cu răutate peste cetatea Mea de cuvânt și peste mai-marele acestui oraș, și în care cetate Eu am tron, lucrare de cuvânt, așa cum Mi-am așezat să am, că Mi-am zidit cetate de scaun în acest orășel binecuvântat, și-Mi cârmuiesc din ea un popor al Meu aproape, și cârmuiesc peste pământ.

O, iată ce faceți voi! Bateți cu pumnul în masă că sunteți păstori peste biserica mamă, dar mama nu face ce faceți voi, dacă știți ce face o mamă. Mama nu-și zdrobește copiii, nu-i gonește, nu-i dușmănește, ci îi iubește și se bucură de creșterea lor și le dă din duhul și din viața ei și-i pune pe calea cea sfântă cu mersul lor.

Am venit numai să vă spun vouă că biserica mamă sunt sfinții părinți, pe care Eu, Domnul, i-am călăuzit prin Duhul și le-am dat din cer sfat și cuvânt ca să Mă așeze temelie, și biserică pe ea. Dar cine calcă peste cele zidite și așezate, o, ce ziceți voi că sunt aceia? Sunt ei biserica mamă așa cum dați voi să prostiți mulțimea că sunteți voi mama? O, dacă voi dați să fiți voi, Eu ce mai sunt? Părinții sfinți de la început, ce mai sunt? O, mai sunt Eu Păstor, sau sunteți voi? Iată, Eu sunt Cel

ce-Mi închideți când vin să cercetez lucrul vostru peste turmă, dacă vreți să fiți crezuți biserica mamă, biserica sfinților și a celor ce ascultă de sfinții ei, de părinții cei sfinți. O, cum adică părinții sfinți? Adică așa cum a fost arhiereul Spiridon, sfântul Domnului, sărac de slava cea de la oameni, milos cu toți săracii, bogat de cele de pe pământ pentru cei săraci, smerit la înfățișare și la port, așa cum am fost Eu, Păstor smerit și blând.

O, dacă nu puteți să iubiți creștinii poporului Meu cel ascultător de biserica sfinților, mai bine faceți-vă cumva că nu-i vedeți, că nu-i știți, dar nu să-i înjosiți poreclindu-i cu nume rău, căci vai celor ce numesc eretici pe cei care au credința ortodoxă de viețuire a lor! Veți fi mai câștigați dacă veți asculta așa pentru simțămintele voastre cele pentru ei, iar altfel, fiilor, nu faceți bine îndemnându-vă turma voastră, vezi Doamne, să disprețuiască pe cei care sunt o binecuvântare de la Mine pusă în mijlocul turmei, și o mare ocrotire pentru toți cei buni și răi, căci unde este Domnul cu omul, acolo este binecuvântare pentru cei știutori și neștiutori de această milă a Mea în mijlocul oamenilor străini de tot de calea Domnului cu omul pe pământ.

O, ce faceți voi cu păcatul hulei? Hulă faceți, fiilor, și nu asupra omului, ci asupra lui Dumnezeu Cuvântul, Care grăiește peste pământ când voi nu vreți să credeți, ca să vă mântuiți și voi de păcatul necredinței, al neprimirii lui Dumnezeu când El bate să intre. Și iată, vă povățuiesc să lăsați sabia jos și amenințarea ei asupra celor ce iubesc și prețuiesc frumusețea și credința și hărnicia fiilor cuvântului Meu, și veți fi mai câștigați, mai bine vă va fi, iar altfel, nu uitați că Eu am spus lui Petru apostolul să-și bage sabia la locul ei, căci cei ce scot sabia au partea și soarta prin ea, prin ascuțișul ei, și tot așa credea și el, că Mă păzește pe Mine și pe cei ce umblau după Mine.

Dar Eu, Domnul, nu voiesc să vă faceți singuri rost de judecată, și nu uitați că Eu am spus: *«Nu vă plângeți unul împotriva altuia, ca să nu cădeți în judecată, căci Judecătorul este la ușă gata să scrie cuvintele voastre de judecată».* O, și cu câtă repeziciune dați să porniți să loviți, și apoi să fugiți de la locul faptei, ascunzându-vă unul după altul pentru vină! O, nu-i frumos, și e frumos să semănați cu Mine și cu sfinții, care au așezat pe piatra ei biserica Mea la începutul ei, dar ei erau cei sfinți, nu uitați, iar voi nu vreți să fiți sfinți și să păstrați biserica mamă ca la începutul ei și să înțelegeți totul prin Duhul Sfânt, Cârmuitorul bisericii, dar cu Care voi nu lucrați, căci sunteți răi și vedeți rău, și nu dau Eu soarta bisericii Mele pe mâini necumpătate și necurățate de păcat, de necredință și de neprimirea lui Dumnezeu când El vine să Se împartă peste pământ, așa cum este scris să vină și să păstorească cu toiag de fier, cu cuvântul Său.

O, ce să vă fac? Mi-ați stârnit râvna să vă grăiesc ca să vă spun că nu sunt sectanți, că nu sunt eretici fiii cuvântului Meu, așa cum îi îmbrânciți voi spre nume rău, îndemnându-i pe oameni să-i disprețuiască, să-i depărteze pe cei frumoși între ei. O, cum să fie ei rătăciții de la credința ortodoxă, când ei își botează, își cunună în biserică și își înmormântează pe cei adormiți ai lor după legea bisericească, în biserica știută de oameni, urmând ei toată orânduiala lăsată prin sfinți? O, unde este erezia cu care voi îi numiți pe ei? Oare, cuvântul Meu revărsat din gura Mea peste ei, aceasta vă arde pe voi de vă răzvrătiți asupra lor? Păi dacă nu sunt ai voștri, o, de ce vă mai zgârie aceasta ce fac ei cu viața lor creștină înaintea Mea? O, ei nu sunt altfel la nume și la porunci și la canoane, dar dacă voi le tot călcați pe acestea, cum să nu vă prindă pizma și teama că vă umbresc strălucirea, cea fără de folos vouă?

Iată, mai curată, mai creștină, mai ortodoxă este inima celor ce cred și înțeleg lucrul Meu de slavă pe pământ cu poporul cuvântului Meu în cetatea Mea de scaun de pe vatra acestui oraș binecuvântat, Pucioasa. Iată, voi nu aveți inima curată și dragostea Mea în ea ca să puteți crede și voi, o, și nu-Mi trebuie slavă de la voi, de la cei fără dragostea lui Dumnezeu în ei, căci voi sunteți sortiți necredinței, după cum și lucrați.

Iată păstorii care lovesc cu toiagul în oi ca și toți cei din vremi, care se îngrășau pe seama numelui de păstori de suflete! Voi veni să le cer răspuns pentru oi, căci așa este scris, iar Eu, Domnul, le voi găsi prin spini, prin prăpăstii, printre lupi cu față de creștin, o, și voi ziceți că sunt oile voastre, dar rătăcite din staul, dar v-ați dus voi după ele?

Iată, fiii cuvântului Meu nu-și fac de râs credința lor ortodoxă și pe Dumnezeul lor, căci merg după El cu cruce, cu viață sub cruce, sub lepădare de sine, că asta înseamnă cruce, iar voi împuterniciți pe preoți și-i asmuțiți spre ei ca să-i defaime înaintea lumii.

O, arhierei fricoși, nu vă mai dresați preoții ca pe niște câini care să vă apere pe voi, punându-i să latre la oile grase cu credința și cu fapta, și ca să nu vă rușineze ele pentru neîmplinirile poruncilor vieții, față în față cu cei iubitori de voia lui Dumnezeu în ei. V-au făcut vouă pagube? V-au făcut vreun rău cei peste care ați suflat furtună? Vă este frică? Dar de ce frică? O, nu vă fie frică de ceea ce nu este spre frică, ci fie-vă rușine că vă faceți de râs și urâți în inimile celor ce văd cât sunteți voi de neliniștiți, de invidioși, fără să trebuiască să fiți așa. Voi vreți să facă și primarul ce faceți voi, și cei pe care-i țineți cu forța sub voi, voi vreți să facă și primarul ce faceți voi cu cei pe care-i lepădați ca să-i scoateți din casa lui Dumnezeu, așa cum credeți voi că puteți aceasta? Vreți voi să îndemnați cârmuitorul cetății să disprețuiască cetățenii, și mai ales pe cei cuminți, frumoși, harnici și iubitori de țară și de neam?

O, iată ce vă spun: Fiii cuvântului Meu sunt frumoșii Mei, sunt cei ce se sfințesc pentru Sfântul sfinților zi de zi, în fiecare zori de zi hrăniți duhovnicește cu trupul și sângele Meu, rugându-se Mie în duh și adevăr, cu liturghii și rugăciuni de cerere pentru mântuirea lumii, și n-au aceștia nici cât vârful de ac abaterea de la dogme și canoane așa cum aveți voi, și tot dați zor încă să strămutați orânduielile sfinte lăsate din părinți. Dar cei cărora voi la toți le ziceți că sunt fiii bisericii ortodoxe, o, pe aceștia de ce îi aveți ca ortodocși? Ce fac ei mai mult pentru mărturisirea ortodoxiei, când ei petrec necreștinește, dezgolindu-se unii în fața altora înaintea soarelui și căutând spre păcat ziua și noaptea și mergând doar câteodată prin biserică așa cum sunt ei, necurățiți de fărădelegi, de viața cea fără Dumnezeu peste ei?

O, ce ușor vă este să rostiți cu gura poreclă răutăcioasă peste cei care calcă pe urmele Mele și-i numiți rătăciți, eretici! O, nu puteți voi forța pe nimeni să vă știe de frică atâta timp cât creștinii ortodocși și restul lumii știu și văd cum sunteți și ce faceți voi sub această numire sfântă, care doar vă servește ca firmă și atât. *(B.O.R. - n.r.)*

Vin și vă spun, ca o furtună vin și Eu spre voi ca să vă spun numaidecât ce am să vă spun. Credința nu stă sub o firmă, ca pe pământ firmele și îndeletnicirile lor, căci credința nu este a tuturora, așa am spus Eu acum două mii de ani. Credința este cu cei ce seamănă cu Dumnezeu și cred în El, măr-

turisindu-L prin împlinirea voilor Sale și prin asemănarea cu El, cu Tatăl lor.

O, nu le puteți voi da în cap cu firma voastră celor ce sunt botezați și numiți cu numele sfânt al ortodoxiei, că nu pe acte ca pe pământ își mărturisește omul credința, ci prin Mine, Cel ce stau în om cu fața Mea, cu lucrarea Mea în omul creștin ortodox. Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce îi știu pe cei credincioși și ortodocși cu viața lor, Eu, și nu voi. Auziți voi ce vă spun Eu? Eu, și nu voi puteți vorbi de credința cea din om. Tot Eu sunt Cel ce știu cât de neortodocși sunteți voi, cât de ortodocși nu sunteți, că nu haina și firma vă sunt vouă de ajuns ca să fiți ortodocși, ci viața sfântă și slujba sfântă și dragostea lui Dumnezeu în voi, dacă o aveți. Voi v-ați amestecat cu cei ce nu sunt ortodocși, și ați călcat așa canoanele și dați foc bisericii fără să știți, iar dacă strigă cineva că arde casa și trebuie stinsă cu apă, cu Domnul, cu ascultarea, cu pocăința, o, voi îi dați afară dintre voi pe aceștia și-i scrieți cu cei rătăciți de biserică și-i puneți la chin și la dispreț, o, și nu faceți cinste ortodoxiei, mireasa Mea cea dragă, și pe care n-o mai pot zări, căci s-a fardat, s-a mânjit cu vopsele străine, cu cei străini de credința ortodoxă, o, și tocmai voi săriți în sus când ortodocșii cei curați cu inima și cu fapta credinței cresc sub slava Mea de azi pe vatra acestui orășel iubit și ales de cer pentru ceea ce am Eu în el.

O, de ce ați făcut atâta vâlvă, fiilor? S-au sculat preoții să lovească, și apoi să se ascundă. Vestea sosirii Crăciunului nu mărturisește, oare, aceasta credința și ortodoxia vestitorilor? O, de ce v-ați supărat că s-au sculat să colinde de Dumnezeu fiii cetății cuvântului Meu? O, de ce dați să stârniți ură peste turmă, fiilor puțin credincioși? O, până când? Cât mai răspândiți zvonul cel mincinos, cum că sunt rătăciți fiii cuvântului Meu, prin care, iată, Eu, Domnul, când și când trimit carte și spre voi, chiar dacă sunt atât de îndurerat de la voi?

Nu voiesc să vă supăr în zi de sărbătoare, chiar dacă atâta tristețe s-a suit la cer de la voi, dar vă rog cu duh de Păstor, fiilor, măsurați de zece ori pornirile duhului vostru, și numai apoi să faceți și să spuneți cele ce găsiți de cuviință, ca nu cumva să stârniți neîncrederea și mai mare a celor ce așteaptă mai mult de la voi pentru acest neam, pentru mărturisirea credinței, spre mântuirea multora apoi. Eu sunt Cel blând, și tot așa sunt și cu voi, dar nu mai căutați să ațâțați ură între frații cei de o credință, căci fiii cuvântului Meu sunt fiii bisericii mame, biserica cea de la început, și care dăinuie prin cei sfinți din ea, și sunt și fiii voștri, și frații voștri, dacă sunteți și voi după adevăr și după fapte slujitori ai bisericii Mele, căci biserica are pe Duhul Sfânt descoperitor de la Dumnezeu când ea urmează după Domnul.

O, împărțiți binecuvântare, nu ură, fiilor, că nu puteți pe amândouă odată să le sloboziți din voi! Căutați să creadă oamenii în voi, dar să-i și călăuziți cu iubirea din voi, dacă o aveți de sus, că unde nu este iubire totul e pustiu și rău, totul e păcat.

Voi, chiar dacă dați să pătați fața poporului Meu hrănit de sus cu cuvântul creșterii frumoase, după poruncile vieții, Eu, iată, tot vin spre voi, și vin cu dor de voi și vă spun: acești copii ai Mei au viață dulce cu Mine. Când clopotele în cer bat de miez de noapte peste ei, se strâng ei de rugăciune și stau cu mânuțele ridicate spre Mine toți, și nu trece o noapte fără ca ei să strige la cer și să stea de vorbă cu Mine prin rugăciunea cea lăsată din părinți și din sfinți, după datina bisericească, și cer ei biruința Mea să vină și să-i facă creștini sfinți pe toți și să fie toți salvați și iertați, și Îmi cer ei iertare de greșeli, și-Mi cer aceasta pentru toți de pe pământ, și nu judecă nici pe drepți, nici pe păcătoși, că ei știu că sunt judecați cei ce judecă, iar Eu îi ocrotesc pe ei cu puterile cerești de jur-împrejur și opresc loviturile cele spre ei, și Mă așez Eu în fața prigoanei, ca să le păstrez puterea cea pentru Mine cu ei, și-Mi scutur harul peste ei, o, și nu trebuie să fiți invidioși sau trufași ca să vă vină neliniștea, și apoi nesocotința ca să greșiți prin acestea, căci invidia îl golește de tot pe om și îl lasă gol, și a spus unul din părinții sfinți, cu care diavolul se certa pentru partea lui, cum că dacă-i pierde pe cei cu păcate, care pot fi iertate prin pocăință și prin rugăciune, cum rămâne cu cei invidioși, iar sfântul părinte a răspuns că aceia sunt ai lui, ai diavolului, că Domnul nu are ce să facă cu ei, nu sunt ai Lui.

O, feriți-vă chiar și între voi și voi de păcatul invidiei, care îl îndeamnă pe om să se ridice asupra aproapelui său chiar și cu moarte, fiilor, căci invidia este piază rea. Și iată, Eu v-am scris scrisoare cu durere aproape de praznicul Nașterii Mele, că voi n-ați fost cuminți.

O, feriți-vă de păcatul lui Irod, care caută viața Mea în toate timpurile lucrului Meu pe pământ. Eu vă păstoresc, că sunt Păstor și sunt duios, și vă spun: nu scoateți sabia, o, nu faceți așa ceva. Păstorul nu poate fi mamă peste oștirea creștină când este lup, și iată de ce fug oile pe cărări neștiute a fi calea creștină, dacă ele nu sunt păstorite cu milă. O, și câte s-au pierdut așa, dar după ele nu pleacă nimeni să le îndrume înapoi spre staul, de vreme ce păstorii asmut câinii ca să scoată din staul oile.

La toți cei care știu de izvorul Meu de cuvânt, pe vatra orașului Pucioasa așezat, pe colina din deal strălucind el de slava cea de sus în cetatea Mea de cuvânt, Eu, Domnul, le spun la toți că sunt creștini ortodocși acești fii, și nu sunt ei rătăciți de la credință, și sunt cei ce trăiesc prin fapte ortodoxia, chiar dacă nu sunt iubiți și crezuți că sunt din partea Mea lucrând în mijlocul bisericii, o, și nu sunt primiți, cum nici Eu nu sunt, și am spus acum două mii de ani că dacă trimișii Mei nu sunt primiți, Eu sunt Cel neprimit.

O, Mă doare de la voi, Mă doare de voi, fiilor, arhierei și preoți. Nu semănați cu Mine la duh și la iubirea cea din cer, iar Eu sunt iubirea, fiilor. Ați privit cu ochi geloși pe slujitorii cuvântului Meu de aici, în haine albe stând și slujind la altar înaintea tronului Meu pentru iertarea păcatelor oamenilor și pentru învierea morților, așa cum este lucrarea Mea cu ei. V-ați împodobit apoi mulți dintre voi cu haine albe ca să slujiți, dar haina albă e haină de mireasă, iar voi sunteți străini de Mine cu viața, și aveți femei, străine și ele de haina de nuntă, și ați făcut aceasta de la voi citire, de v-ați împodobit în haine albe, și numai fastul îl iubiți, dar trebuie har, fiilor, trebuie și voi să treceți din trup în duh, ca să fiți adevărați închinătorii Mei, așa cum sunt cei din cetatea Mea de cuvânt.

Fiilor, fiilor, nu trebuia să vă faceți de pomină cu împrăștierea pizmei care îndeamnă la pizmă. Căci ați văzut pe fiii cuvântului Meu colindând vestea nașterii Mele și v-ați supărat și ați lovit, îndemnând la ură și la dispreț pe cei de la cârma orașului, și pe cei care-i știu pe ai Mei că-s harnici, că-s frumoși, că-s credincioși și cuminți și fac cinste Domnului și locului în care Eu stau așezat cu cetatea Mea de cuvânt, căci oamenii care simt creștinește și stau față în față cu slava Mea din mijlocul poporului Meu, și cu care dau să acopăr pământul și să-i pregătesc haina și fața cea pentru venirea Mea, o, acești oameni vă pot privi rău apoi, și nu e bine să ațâțați la răutate, măi fiilor.

O, îmbrăcați-vă în smerenie înaintea Mea și înaintea oamenilor, așa cum a fost în mijlocul turmei creștine ierarhul Spiridon. Eu sunt îmbrăcat în vison ca și sfinții Mei. În haine de nuntă stau și lucrez zile de nuntă, și vin curând, curând cu ziua cea mare, fiilor, o, și unde veți fi voi atunci? Așadar, bucurați-vă de venirea Mea cuvânt pe pământ, și la voi, iată, și la voi, că mulți preoți sunt între voi care cred și știu și iau hrană din izvorul Meu de aici și stau sub taina Mea și se hrănesc cu ea acolo unde sunt ei și slujesc, o, și așteaptă ei cu dor biruința Mielului lui Dumnezeu, biruința Mea cea mare, fiilor.

Și iată, Eu, Iisus Hristos, am stat în ziua aceasta în sfat cu voi.

Iar voi, cei ce tainic vă hrăniți din izvorul Meu de cuvânt între cei ce sunt preoți și slujitori de altare în România Mea, o, fiți tainici, și luptați cu sfințenie, căci numai ea vă ține pe voi înaintea Mea între slujitorii bisericii, între cei ce se dau necredincioși pentru cuvântul Meu, cu care păstoresc acum. Și-Mi pun numele peste carte cu trimitere către cei cu care am grăit.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Iisus Hristos, Păstorul celor credincioși, și am grăit slujitorilor bisericii de pe plaiul dâmbovițean, dâmbul viței, fiilor, iar cu voi este vița din dâmb, Eu, Domnul, pe vârf de munte sfânt, și se întregește împlinirea și deslușirea acestui cuvânt, plaiul dâmbovițean.

Vă întăresc trupul și sufletul și duhul, fiilor, că ați stat cu greu sub povara Mea de peste voi. O, cereți Mie, cereți, fiilor, și Eu vă dau vouă când am mult de stat peste voi cu lucrul Meu. Eu sunt Păstorul, și am mereu de lucrat și de păstorit, o, fiilor. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2018